biblioteca de buzunar biblioteca de buzunar

VALERIO MASSIMO

MANFREDI

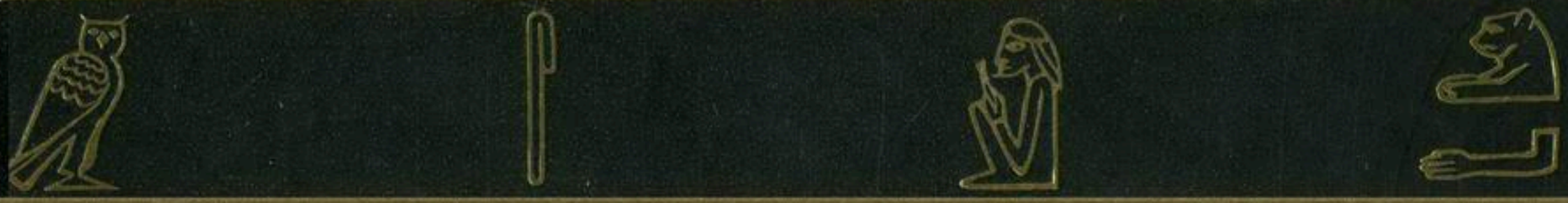

FARAONUL NISIPURILOR

EDITURA ALLFA

IL FARAONE DELLE SABBIE
Valerio Massimo Manfredi
Copyright © 1998 Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano

FARAONUL NISIPURILOR
Valerio Massimo Manfredi
Copyright © 2004, Editura **ALLFA**

ISBN 973-8457-75-0

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA.**
Nici o parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA.**
Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside Romania,
without the written permission
of **ALLFA**, is strictly prohibited.
Copyright © 2004 by **ALLFA.**

Editura **ALLFA**: Bd. Timișoara nr. 58,
sector 6, cod 061317 – București
Tel.: 402 26 00
Fax: 402 26 10

Departamentul distribuție: Tel.: 402 26 23; 402 26 25; 402 26 34

Comenzi la: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactor: D. Tomescu
Procesare copertă: Andreea Dobreci

Art Director: GIACOMO CALLO
Proiect grafic: VALENTINA CANTONE
Pe copertă: ilustrație de JACOPO BRUNO

Valerio Massimo Manfredi

FARAONUL NISIPURILOR

Traducere de Radu Gâdei

EDITURA ALLFA

De același autor, au mai apărut:

ALEXANDRU CEL MARE
Fiul visului – vol. I
Nisipurile lui Amon – vol. II
La capătul lumii – vol. III

ULTIMA LEGIUNE

Vor apărea:

AKROPOLIS. MAREA EPOPEE A ATENEI

Pentru Marcello, Marzia, Valeria și Flavia

Și cel care trecea era Domnul. Dinaintea lui venea
un vânt atât de puternic de grozav că răsturna
munții și sfărâma stâncile.
Dar Domnul nu era în vântul acela...

(*Cartea Regilor*)

1

Ierusalim, anul al optsprezecelea al domniei lui Nabucodonosor, ziua a noua din luna a patra. Al unsprezecelea rege al Iudeii, Sedechia.

Profetul își îndreptă privirile către valea în care se zărea o mulțime de focuri și, apoi, către cerul pustiu, după care suspină. Tranșeele înconjurau fortificațiile Sionului, berbecii și mașinile de asediu amenințau bastioanele cetății. În casele dărăpănate, copiii plângeau, cerând pâine și n-avea cine să le-o dea; bătrânii se târau pe străzi, sleiți de postul fără sfârșit și-și dădeau sufletul pe pieptele orașului.

— S-a terminat, spuse către omul care-l însoțea peste tot.

— S-a terminat, Baruh. Dacă regele nu mă ascultă, nu va exista nici o posibilitate de salvare a casei sale, nici a casei Domnului. O să mai vorbesc cu el pentru ultima oară, dar nu-mi pun prea mari speranțe în asta.

Își continuă drumul pe străzile pustii și se opri după puțin timp pentru a lăsa să treacă un grup de oameni care duceau, pășind în grabă și fără să plângă, un sicriu. Doar trupul mortului se putea distinge în întuneric datorită giulgiului de culoare deschisă în care era înfășurat. Îi privi câteva clipe cum coborau aproape alergând către un cimitir înființat din porunca regelui, lângă zidul cetății, și care de la o vreme nu

mai putea primi cadavrele din ce în ce mai numeroase din cauza războiului, a foametei și a lipsurilor de tot felul.

— De ce Dumnezeu îl mai rabdă pe Nabucodonosor din Babilonia și-i dă voie să pună un jug de fier asupra tuturor națiilor? întrebă Baruh, în timp ce profetul își continua drumul. De ce se aliază cu el care este deja cel mai puternic?

Palatul se înălța puțin mai departe în fața lor, lângă turnul lui David. Profetul mai zăbovi puțin în piațeta din fața palatului și se întoarse înapoi în timp ce luna, trecând printre nori, scălda în razele ei clădirea tăcută a Templului lui Solomon. Privi într-acolo cu ochi strălucind de lacrimi, privi cum razele lunii poleiau cu argint impunătoarele coloane, făceau să strălucească bronzul acoperișului și aurul ornamentelor. Se gândi la ritualurile solemne îndeplinite vreme de secole în curtea aceea, la mulțimea care dădea buzna acolo în zilele de sărbătoare, la fumul jertfelor care urca de pe altare spre slava Domnului. Se gândi că totul se va sfârși, că totul se va cufunda în tăcerea multor ani sau a multor secole și-și reținu cu greu lacrimile.

Baruh îl trezi din visare.

— Să mergem, rabi, s-a făcut târziu.

Regele rămăsese treaz până noaptea târziu, ținând sfat cu comandanții armatei sale și cu miniștrii. Profetul înaintă spre el și cu toții se întoarseră auzind sunetul pe care-l făcea toiagul său lovind pietrele din pardoseală.

— Ai vrut să mă vezi, spuse regele. Ce vrei să-mi spui?

— Predă-te, spuse profetul oprindu-se în fața lui. Trage pe tine un sac, pune-ți cenușă în cap și ieși desculț din oraș; îngenunchează la picioarele lui și cere-ți iertare. Domnul mi-a spus: „Eu am dat țara pe mâna lui Nabucodonosor, regele Babiloniei, slujitorul meu, i-am dat până și dobitoacele de pe câmp". Nu este, oh, rege, altă cale de scăpare! Predă-te și roagă-l să aibă milă de tine. Poate că-ți va cruța familia și poate că va lăsa neatinsă și casa Domnului.

Regele își plecă fruntea și stătu așa mult timp, fără să scoată o vorbă. Era tras la față și cu corpul împuținat, iar ochii cu orbitele vinete îi erau duși în fundul capului.

— Regii sunt sufletul națiunilor, gândea în sinea sa profetul, în timp ce-l privea cu atenție, așteptând să vadă cea avea să-i răspundă, și, prin firea lucrurilor, știu că au multe paveze care îi apără: granițe și garnizoane, fortărețe și bastioane. De aceea, atunci când un rege se simte ajuns la mâna inamicului, deznădejdea și spaima lui cresc peste măsură, de mii de ori mai mult decât ar simți cel mai sărman și mai umil dintre supușii săi care știe de când lumea că este gol și lipsit de orice apărare.

— N-o să mă predau, spuse regele înălțând fruntea. Eu nu știu dacă Domnul Dumnezeul nostru ți-a vorbit cu adevărat, dacă într-adevăr ți-a spus că și-a lăsat poporul pe mâna unui tiran străin, a unuia care adoră idolii. Eu sunt înclinat să cred mai degrabă că un slujitor al regelui din Babilonia sau chiar regele în persoană ți-a vorbit, otrăvindu-ți sufletul. Tu vorbești în sprijinul inamicului care ne-a invadat, împotriva regelui tău, ca uns al Domnului.

— Minți, spuse profetul mânios. Nabucodonosor îți acordase încrederea sa, făcându-te păstorul poporului său pe pământul lui Israel și tu l-ai trădat, ai unelțit pe ascuns cu egiptenii care, cândva, au ținut în sclavie neamul lui Israel.

Regele nu reacționă în nici un fel la auzul acestor cuvinte. Se apropie de o fereastră și trase cu urechea ecoul surd al unei tunet. Cerul se întunecase din nou deasupra zidurilor Sionului și marele Templu nu mai era decât o umbră în bezna deasă. Își trecu dosul palmei peste fruntea asudată, în timp ce bubuitul tunetului se rostogolea în depărtări peste deșertul Iudeii. Tăcerea era acum desăvârșită, pentru că nu mai erau nici câini, nici păsări cântătoare, nici vreun alt animal în Ierusalim. Pe toți îi dăduse gata foamea. Și femeilor nu li se mai dădea voie să-și plângă morții, pentru ca în oraș să nu se mai audă la nesfârșit bocetele lor sfâșietoare.

La un moment dat, spuse:

— Domnul ne-a dat un pământ chinuit, mereu râvnit de puterile străine. Un pământ care ne este răpit mereu și pe care noi încercăm cu disperare să ni-l luăm înapoi. Și, de fiecare dată, suntem nevoiți să ne mânjim mâinile de sânge.

Chipul regelui era palid ca al unui cadavru, dar în priviri păru să se întrevadă, pentru o clipă, strălucirea unui vis:

— Dacă El ne-ar fi dat un alt loc, îndepărtat și sigur, bogat în roade și în tot felul de animale, înconjurat de munți înalți și necunoscut de alte popoare ale lumii aș mai fi pus, oare, la cale ceva împreună cu faraonul? Aș mai fi recurs la ajutorul lui pentru a-mi elibera poporul de sub jugul Babiloniei? Răspunde-mi, apuse el. Dar răspunde-mi repede, pentru că nu mai avem timp.

Profetul îl privi și-și dădu seama că regele era pierdut.

— Nu mai am nimic altceva să-ți spun, răspunse. Profet cu adevărat este acela care sfătuiește oamenii să trăiască în pace. Dar tu îndrăznești să-i ceri socoteală Domnului pentru ceea ce face, tu îndrăznești să-l ispitești pe Domnul Dumnezeul tău. Rămâi cu bine, Sedechia. Nu ai vrut să-mi dai ascultare și de aceea drumul tău duce în lumea tenebrelor.

Se întoarse către tovarășul său și-i spuse:

— Hai să mergem, Baruh, aici nu sunt urechi care să asculte ce spun eu.

Ieșiră amândoi și regele ascultă zgomotul pe care-l făcea toiagul profetului, scăzând treptat pe măsură ce se îndepărta în atriumul mărginit de coloane, până când se pierdu în tăcerea din jur. Îi privi pe sfetnicii săi și văzu că erau înspăimântați; erau verzi la față de oboseală, de nesomn și de frică:

— Acum, a venit clipa, spuse el, nu mai putem zăbovi. Puneți în aplicare planul pe care l-am pregătit și adunați armata, în cea mai mare liniște. Împărțiți pe ascuns ultimele rații de hrană, pentru că oamenii vor avea nevoie să capete putere.

În clipa aceea, apăru un ofițer din garda sa personală:

— Rege, spuse acesta, spărtura este aproape gata. Un detaşament al armatei, sub comanda lui Etan, iese în acest moment pe poarta de răsărit ca să pornească un contraatac şi să atragă duşmanul în partea aceea. E timpul.

Sedechia dădu din cap aprobator. Îşi luă mantia regală şi-şi îmbrăcă armura, atârnându-şi şi sabia la umăr.

— Să mergem, spuse.

Îl urmară regina-mamă Camutal, concubinele, eunucii, copiii săi Eliel, Achis şi Amasai, însoţiţi de căpeteniile armatei sale.

Coborâră scările până la locuinţele femeilor şi de acolo intrară în grădina palatului. Un grup de cioplitori în piatră erau pe cale să termine de spart zidul pentru a deschide o trecere în dreptul bazinului Siloe şi doi cercetaşi coborâseră deja de partea cealaltă a zidului ca să se asigure că nu era nimeni afară.

Regele aşteptă ca ultimele pietre să fie date la o parte, apoi ieşi în câmp deschis. Din vale se simţea urcând vântul cald şi uscat care străbătuse deşertul şi se rezemă de pietrele din zid, încercând să-şi potolească neliniştea care-l înăbuşea. Între timp, ofiţerii îi îndemnau pe oameni să iasă cât mai repede şi să se pună la adăpost în spatele stâncilor.

Din depărtare, ajunse până la ei sunetul trâmbiţelor şi zăngănitul de arme al luptei: Etan atacase liniile de atac babiloniene şi imediat se auziră şi semnalele de corn din vale care sunau adunarea pentru soldaţii lui Nabucodonosor. Regelui Sedechia îi veni inima la loc: sacrificiul oamenilor săi nu avea să fie zadarnic şi el ar fi putut trece nevătămat prin liniile de atac duşmane, ajungând în deşert, unde ar fi fost în siguranţă. Mai trecu câtva timp şi, deodată, în fundul văii se aprinse o lumină care se balansă în stânga şi în dreapta de trei ori.

— În sfârşit, semnalul! spuse comandantul armatei. Drumul este liber, putem porni la drum. Dădu ordinul de plecare

celorlalți ofițeri, pentru ca ei să-l transmită și soldaților și porni primul spre vale.

Regele mergea pe la jumătatea rândului și împreună cu el se aflau copiii mai mari: Eliel, cel mare, care avea doisprezece ani, și Achis, care avea nouă. Cel mai mic, Amasai, nu avea decât cinci ani și era dus în brațe de aghiotantul regal pentru ca să nu plângă și să nu-i dea de gol dacă ar fi trecut prea aproape de iscoadele dușmane.

Ajunseră în vale și comandantul trase cu urechea către răsărit:

— Etan încă se mai luptă cu ei, spuse, și poate că așa vom reuși să scăpăm. Fie ca Domnul să-i dea putere și să le dea putere și eroilor care luptă alături de el. Să mergem, acum, să ne mișcăm cât se poate de repede.

O luară spre miazăzi în direcția Hebronului, cu gândul de a ajunge la Be'er Sheva și de acolo să caute o cale de scăpare în Egipt. Împreună cu regele Sedechia erau cam o mie cinci sute de soldați, toți cei care mai erau în stare să poarte arme.

Dar oamenii lui Etan, sleiți de puteri, nu putură rezista multă vreme contraatacului babilonienilor, mai numeroși, bine hrăniți și înarmați până în dinți și fură repede puși pe fugă și uciși. Mulți dintre ei, prinși în viață, fură schingiuiți și muriră în chinuri. Careva, nemaiputând să îndure suferința, mărturisi care era planul regelui și, imediat, află de aceasta și Nabucodonosor.

Dormea în cortul său pe un pat cu așternuturi de purpură, avându-le în jur pe țiitoare, când fu deșteptat de un ofițer trimis de comandantul armatei sale, Nabuzardan.

Regele sări din pat și le porunci eunucilor să-l îmbrace, aghiotantului să-i aducă armura și să-i pregătească de îndată carul de luptă.

— Ordonă să mi se pregătească imediat carul și adună garda mea, spuse el. N-o să aștept întoarcerea lui Nabuzardan. O să pornesc eu însumi pe urmele lui.

Aghiotantul se înclină și ieși ca să dea ordin ca toate dorințele regelui să fie îndeplinite.

La puțin timp după aceea, regele în persoană ieși din cort și se urcă în car. Vizitiul dădu bice cailor și mica armată se înșiră în coloană, urmându-l pe rege și stârnind un nor gros de praf.

Înspre răsărit, norii se mai răriseră și cerul începea să se albească, semn că aveau să ivească în curând zorile. Cântecul ciocârliilor urca în înalturi, spre soarele care se arăta încet la orizont. Prizonierii iudei fură trași în țeapă. Comandantul lor, în semn de apreciere pentru vitejia cu care luptase, muri răstignit.

Regele Sedechia ajunse în câmpia Hebronului peste care soarele strălucea deja din înaltul cerului și se așeză la umbra unui palmier ca să bea o înghițitură de apă și să mănânce puțină pâine cu câteva măsline sărate, alături de oamenii săi ca să mai prindă cu toții putere. Între timp, ofițerii săi căutau cai și cămile prin grajdurile din oraș, pentru ca fugarii să poată merge mai repede.

După ce bău apă și mâncă, regele se întoarse către comandantul armatei:

— Cât timp crezi că va trece până când slujitorii mei vor aduna un număr suficient de cai, catâri și cămile cu care ne vom putea mișca mai repede pe drumul către Be'er Sheva? Copiii mei sunt obosiți peste măsură și nu mai pot merge pe jos.

Comandantul dădu să răspundă, dar figura îi rămase nemișcată în timp ce trăgea cu urechea la un zgomot îndepărtat care semăna cu un tunet.

— Îl auzi și tu, regele meu?

— Este furtuna care se apropia de Ierusalim astă-noapte.

— Nu, stăpâne, norii aceia de furtună au ajuns deja deasupra mării. Ăsta nu-i zgomot de furtună... și, în timp ce pronun-

ța aceste cuvinte, pe chipul său își făcu loc groaza pentru că văzuse, deasupra platoului care se înălța deasupra orașului, un nor de praf și înăuntrul norului, răspândite pe toată lățimea orizontului, carele de luptă babiloniene.

— Regele meu, spuse el, suntem pierduți. Nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să murim ca niște bărbați, cu arma în mână.

— Eu nu vreau să mor, spuse Sedechia. Trebuie să salvez tronul Israelului și pe copiii mei. Ordonă armatei să ia poziție de luptă și să mi se aducă de îndată caii: stăpânul va lupta cot la cot cu voi și deseară veți ajunge ca învingători în oaza Be'er Sheva. Am dat dispoziții ca regina-mamă și soțiile mele să vă aștepte în Hebron. Vor călători mai ușor cu voi după ce ne vom întâlni la Be'er Sheva.

Comandantul făcu exact ce i se ordonase și alinie armata, dar oamenii săi simțiră că li se moaie genunchii când văzură sute de care coborând într-o viteză ametițoare către ei, când văzură scânteind lamele curbate ca o seceră care ieșeau în afară de la butucul roților, pentru a sfârteca pe oricine ar fi prins în cale. Pământul se zguduia ca și cum s-ar fi pornit un cutremur și aerul era plin de bubuituri ca de tunet, răsuna de nechezatul miilor de cai și de duruitul șinelor de bronz de pe roțile carelor.

Unii dintre ei se întoarseră și văzură că regele încerca să fugă călare împreună cu copiii săi. Atunci strigară cu toții:

— Regele fuge! Regele ne părăsește!

În clipa următoare, armata intră în panică, formația de luptă se strică și oamenii o rupseră la fugă în toate direcțiile. Războinicii babilonieni îi urmăreau cu carele ca și cum ar fi fost în deșert, la vânătoare de animale sălbatice. Îi străpungeau cu lăncile sau cu săgețile, ca și cum ar fi fost gazele sau antilope.

Comandantul Nabuzardan îl văzu pe Sedechia care fugea călare cu copiii săi, ținându-l pe cel mic strâns la piept, urcat

pe șa în fața lui. Făcu un semn cu steagul pe care-l purta în mână și, imediat, mai multe care se răsfirară în formă de semicerc, renunțând să-i mai urmărească pe fugari prin câmpie.

În scurt timp, Sedechia fu împresurat și nevoit să se oprească. Războinicii babilonieni îl duseră în fața lui Nabuzardan care ordonă să fie pus în lanțuri atât el cât și copiii lui. Nu li se dădu nimic de mâncat sau de băut și nici nu fură lăsați să-și tragă sufletul. Regele fu dus târâș pe câmpia plină de cadavrele soldaților săi și forțat să meargă alături de alții care fuseseră făcuți prizonieri și îl priveau acum cu dispreț sau cu ură pentru că îi abandonase pe câmpul de luptă.

Coloana carelor de luptă se îndreptă din nou spre miazănoapte, către Ribla, unde regele Nabucodonosor îi aștepta. Sedechia fu adus în fața lui, împreună cu copiii săi. Cel mai mare dintre ei, Eliel, încerca să-l liniștească pe micul Amasai care plângea disperat cu obrajii plini de praf și de lacrimi.

Sedechia îngenunche cu fața la pământ:

— Te implor, se tângui el, mărite rege. De slab și naiv ce eram, am dat ascultare lingușirilor și am cedat în fața amenințărilor venite din partea regelui Egiptului, trădând încrederea ta. Fă cu mine ce vrei, dar cruță viața copiilor mei. Nu sunt decât niște copii nevinovați. Ia-i cu tine în Babilonia, lasă-i să crească în umbra strălucirii tale și te vor sluji cu credință.

Prințul Eliel strigă:

— Ridică-te, tată! Ridică-te, oh rege al lui Israel, nu-ți întina fruntea în țărână! Nu ne temem de furia tiranului, nu te umili pentru noi.

Regele Babilonului ședea la umbra unui sicomor, pe un tron din lemn de cedru și-și sprijinea tălpile pe un scăunel de argint. Barba cârlionțată i se revărsa pe piept și purta pe cap o tiară bătură cu pietre prețioase.

Era cald, dar regele nu era asudat, din când în când adia vântul, dar barba, pletele și chiar și veșmintele sale rămâneau nemișcate ca acelea ale unei statui; regele Ierusalimului se

afla prosternat la picioarele lui, cu fruntea în țărână dar el avea privirile ațintite către orizont, ce și cum s-ar fi aflat singur în mijlocul deșertului.

Nu spuse nimic și nu făcu nici o mișcare, dar slujitorii săi se mișcară ca și cum ar fi vorbit, ca și cum le-ar fi dat niște ordine precise.

Doi dintre ei îl prinseră pe Sedechia de brațe și-l ridicară, un altul veni prin spate și-l apucă de păr astfel încât să i se poată vedea fața. Un altul îl luă pe prințul Eliel și-l târî în fața stăpânului său, îl făcu să-și îndoaie genunchii ținându-i brațele pe la spate și împingându-l cu un genunchi în șira spinării. Tânărul prinț nu scoase nici măcar un geamăt și nici nu ceru îndurare; strânse din buze când călăul se apropie de el înălțând sabia, dar nu închise ochii. Și-i mai avea încă deschiși când capul, despărțit de trunchi, i se rostogoli la picioarele părintelui său.

Sedechia, zdrobit de durere, căzuse pradă unui fior convulsiv și era năpădit de o sudoare însângerată care i se scurgea de pe frunte și din orbitele ochilor până spre coșul pieptului. Din adâncul ființei sale se ridica un muget animalic, tremurător și un suspin întretăiat, vecin cu nebunia. Ochii i se învârteau fără noimă în orbite ca și cum ar fi vrut să scape de imaginea acelui trunchi fără viață din care sângele se scurgea în valuri și băltea în pulberea câmpiei. Și mai era urletul disperat al micului Amasai sfâșiindu-i sufletul și carnea, în timp ce slujitorii lui Nabucodonosor puneau mâna pe cel de-al doilea dintre fiii săi, prințul Achis.

Era un băietan ceva mai răsărit, dar tabloul acela înspăimântător îi oțelise într-o clipă sufletul, sau poate că Domnul Dumnezeu al lui Israel își ținea în clipa aceea mâna pe creștetul său nevinovat. Căzu și țeasta sa sub sabia călăului și corpul i se năruí de îndată, iar sângele i se uni cu cel al fratelui său.

Amasai era prea mic pentru a fi decapitat astfel încât slujitorul regelui îi crestă beregata ca și cum ar fi fost un ied jertfit pe altar în ziua de *Pesah*. Cuțitul făcu din plânsul său

copilăresc un horcăit și membrele plăpânde, fără viață acum, păliră în țărână, buzele mici se făcură vinete, ochii, încă scăldați în lacrimi, se făcură sticloși și lumina lor se stinse pe măsură ce viața își lua zborul din acel trup chinuit.

Sedechia, rămas fără glas și vlăguit, păru să se prăbușească, dar, fulgerător, printr-o zvâcnire neașteptată a ultimelor forțe, se smulse din mâinile celor care-l țineau și, trăgând pumnalul de la cingătoarea unuia dintre ei, se năpusti către Nabucodonosor. Suveranul nu făcu nici o mișcare, rămase înțepenit pe tronul său din lemn de cedru, cu mâinile încleștate pe brațele acestuia, în timp ce oamenii săi îl înhățau pe Sedechia și-l legau de trunchiul unui palmier. Călăul se apropie, îi vârî o mână în păr și-i fixă țeasta de trunchiul palmierului și cu cealaltă trase de la brâu un pumnal și-i scoase amândoi ochii.

Sedechia simți cum lua foc, într-un fulger roșu și afundându-se după aceea într-o beznă fără margini, în timp ce în minte îi reveneau, cu ultimele licăriri de luciditate, cuvintele profetului. Își dădu seama că, din ziua aceea, va purcede într-un loc infinit mai înspăimântător decât moartea și că, niciodată, cât va mai avea zile, nu va mai putea simți lacrimi scurgându-i-se pe obraji.

După ce voința regelui Nabucodonosor fu împlinită, porunci ca Sedechia să fie legat cu lanțuri de bronz și porni la drum către Babilonia.

În noaptea următoare, ajunse și profetul la Ribla, după ce trecuse prin pozițiile dușmane pe o cărare numai de el știută. Trecând prin noapte, văzuse corpurile schilodite ale soldaților lui Israel, înfipți în pari ascuțiți care treceau dintr-o parte a corpului în cealaltă și văzuse corpul lui Etan atârnând pe cruce, acoperit de un stol de corbi și asaltat de câini înfometați care curățaseră oasele până la genunchi.

Inima lui era deja plină de groază când ajunse la Ribla, dar când văzu trupurile sfârtecate și rămase neîngropate ale

tinerilor prinți și află că regele fusese nevoit să asiste la supliciul lor, înainte de a-i fi scoși ochii, se aruncă în praful drumului și dădu frâu liber disperării care-l cuprinsese. În clipa aceea de milă fără de margini, îi veniră în minte nesfârșitele suferințe pe care trebuia să le îndure poporul său, pentru vina de a fi fost ales de Dumnezeu, se gândi la povara aceea de nesuportat pe care Domnul o pusese în spinarea lui Israel, pe când alte popoare care trăiau în idolatrie se bucurau de bogății nemăsurate, de bunăstare și de putere și erau unealta pe care El o alegea pentru a-i chinui pe năpăstuiții urmași ai lui Avraam.

În clipele acelea de adâncă nemulțumire, el fu supus ispitei, se gândi ar fi fost mai bine pentru poporul său dacă ar fi pierdut chiar și amintirea că existau, dacă s-ar fi pierdut printre națiile de pe pământ ca o picătură în apa mării, dispărând în loc să sufere, cu fiecare nouă generație, durerea sfâșietoare a biciului lui Dumnezeu.

Porni mai departe fără a se îngriji nici de hrană, nici de mâncare, cu ochii scăldați în lacrimi, cu sufletul chinuit și pârjolit ca pietrele din deșert.

După numai câteva zile, Nabuzardan intră în Ierusalim cu trupele sale și se instală în palatul regal împreună cu ofițerii, eunucii și concubinele. Pe unele dintre concubinele lui Sedechia, găsite la Hebron sau rămase în palat, le luă pentru el, iar pe celelalte le împărți ofițerilor săi. Cele care mai rămaseră, fură trimise în Babilonia ca să servească de prostituate în Templul Astartei. Regina-mamă Camutal fu, însă, tratată cu onorurile care se cuveneau rangului ei și găzduită într-o casă din apropierea porții Damascului.

Timp de o lună nu se mai întâmplă nimic: numai slujitorii lui Nabuzardan colindau străzile orașului și făceau recensământul locuitorilor rămași în viață, luându-i în evidență în special pe fierari și pe potcovari. Populația își recăpătă speranțele când li se permise țăranilor să aducă în oraș hrana

pe care locuitorii o puteau cumpăra, dar la un preț foarte ridicat. Nimeni nu avea voie, totuși, să iasă din oraș, pentru că porțile erau păzite de soldați zi și noapte și puținii care au încercat să fugă, coborând cu frânghiile de pe ziduri, au fost prinși de îndată și răstigniți chiar pe locul în care fuseseră găsiți, pentru ca această întâmplare să le servească și altora drept pildă.

Înțelepții erau îngrijorați fiind siguri că, de fapt, ceea ce era mai rău încă nu se întâmplase, iar pedeapsa care-i aștepta era cu atât mai înspăimântătoare cu cât încă nu era cunoscută și rămânea învăluită în mister.

Într-o noapte, unul dintre slujitorii de la Templu veni să-l trezească pe Baruh:

— Scoală-te, îi spuse, profetul m-a trimis să-ți spun să vii la casa vânzătorului de legume. Vă întâlniți acolo.

Baruh înțelese ce însemna acel mesaj pe care, în alte vremuri, îl primise doar atunci când era necesar să-l întâlnească pe învățătorul său într-un loc izolat și la adăpost de priviri indiscrete.

Se îmbrăcă, se încinse și porni la drum prin orașul pustiu și cufundat în beznă. Mergea pe ulițe știute doar de el, trecând deseori pe la casele unor persoane de încredere sau urcându-se pe acoperișuri și coborând prin subterane pentru a nu se întâlni cu patrulele babiloniene care controlau tot orașul.

Ajunse în locul stabilit pentru întâlnire, o casă pe jumătate părăsită care aparținuse unui vânzător de zarzavaturi de pe vremea regelui Ioaikim și care, după aceea, fusese lăsată în paragină pentru că proprietarul nu avea moștenitori. Profetul apăru din întuneric.

— Domnul să te aibă în pază, Baruh, îi spuse, vino după mine căci ne așteaptă un drum lung.

— Dar, rabi, spuse Baruh, lasă-mă să mă întorc acasă ca să-mi iau o desagă și ceva merinde. Nu știam că trebuie să plec la drum.

Profetul îi răspunse:

— Nu mai avem vreme, Baruh, trebuie să plecăm chiar acum pentru că mânia regelui Babiloniei este pe cale să se abată asupra oraşului şi asupra Templului. Hai repede, vino după mine.

Trecu în grabă strada şi o luă pe o ulicioară care ducea spre partea de jos a Templului. Uriaşa construcţie le apăru în faţă când intrară în piaţa de lângă bastionul de la răsărit.

Profetul se uită în urmă pentru a se asigura că Baruh venea după el, şi imediat după aceea intră pe o altă străduţă care părea să se îndepărteze de piaţă. Se opri în faţa pragului unei uşi şi bătu. Se auzi târşitul unor papuci şi, după câteva clipe, un bărbat deschise. Profetul îl salută şi-l binecuvântă, iar el luă un felinar şi-i conduse de-a lungul unui coridor care mergea spre interiorul casei.

La capătul coridorului găsiră o scară tăiată în piatră care cobora cu multe trepte sub pământ şi când ajunseră jos, omul care le servea drept călăuză se opri. Râcâi pământul cu o lopată şi scoase la iveală un inel de fier şi un chepeng. Trecu prin belciug coada lopeţii şi trase în sus. Chepengul se ridică, lăsând să apară o altă scară, mai strâmtă şi mai întunecoasă decât cealaltă şi se simţi un curent de aer care făcu să pâlpâie flacăra felinarului.

— La revedere, rabi, spuse omul, Domnul să te ajute.

Profetul îi luă felinarul din mână şi începu să coboare în adâncuri, dar, în timp ce cobora, din depărtare se auzi un strigăt, după aceea un altul şi apoi în subterană răsunară ecourile unui adevărat cor de vaiete, mai slab din cauza zidurilor groase ale străvechii case. Baruh tresări şi privi înapoi.

— Nu te mai uita înapoi, spuse profetul. Domnul Dumnezeul nostru şi-a întors privirea de la poporul său, şi-a întors privirea de la Sion şi l-a lăsat pe mâna duşmanilor săi.

Vocea îi tremura şi lumina lămpii făcea din trăsăturile chipul său o mască a suferinţei.

— Vino după mine, nu mai avem timp.

Baruh îl urmă și chepengul se închise în urma lor.

— Cum o să se mai întoarcă omul acela înapoi? întrebă el. Lampa lui este la noi.

— Cu siguranță o să găsească drumul de întoarcere, răspunse profetul. Este orb.

Coridorul era atât de strâmt, încât pe unele porțiuni erau nevoiți să se întoarcă într-o dungă și să înainteze întorși într-o parte, și cu tavanul atât de scund că, deseori, trebuiau să se aplece mult. Baruh simți că nu mai avea aer, ca și cum ar fi fost închis de viu într-un mormânt, iar inima îi bătea nebunește din cauza atmosferei apăsătoare și greu de suportat, dar continua să se țină după pasul egal al profetului care părea să cunoască foarte bine calea aceea secretă din măruntaiele pământului.

În cele din urmă, o lumină începu să crească tot mai mult în fața lor și, după o vreme, se aflară într-o încăpere subterană care primea lumina zilei printr-un grătar de fier prins în tavan.

— Ne aflăm în vechiul rezervor de apă de sub porticul curții interioare, îi explică profetul. Vino, aproape că am ajuns.

Se duse până la capătul imensei încăperi subterane și deschise o ușiță de fier care dădea într-un alt coridor la fel de strâmt și de scund, ca și primul. Baruh încerca să-și dea seama în ce direcție se îndreptau și pricepu destul de curând că învățătorul său îl conducea către un loc sacru și inaccesibil, către inima Templului, locul în care sălășluia Zeul Armatelor. Urcară iarăși o scară de piatră și, când ajunseră la capătul ei, profetul făcu să alunece spre înapoia lor o lespede de piatră și se întoarse către el:

— Vino, acum, spuse, și fă ceea am să-ți spun

Baruh privi în jur și inima i se umplu de mirare și de admirație: se afla în interiorul Sanctuarului, în spatele perdelei de in care acoperea măreția Domnului! În fața lui era Chivotul Alianței și, deasupra lui, doi heruvimi din aur, îngenuncheați, susțineau între aripile lor tronul invizibil al Prea Înaltului.

Strigătele disperate din oraș se auzeau acum mai clar și mai puternic, amplificate de ecoul creat de porticurile pustii ale nesfârșitelor curți.

— Ia toate vasele sacre, spuse profetul, pentru ca să nu fie profanate și pune-le într-un coș de nuiele pe care o să-l găsești în dulapul acela. Eu am să fac același lucru.

Luară vasele și traversând spațiul strâmt al Sanctuarului, ajunseră în încăperea care-l găzduia pe Înaltul Preot.

— Să ne întoarcem acum, spus profetul. Trebuie să luăm chivotul.

— Chivotul? spuse Baruh. Dar n-o să reușim nicicând să-l ducem de aici.

— Nimic nu este imposibil pentru Domnul nostru, spuse profetul. Vino, hai și ajută-mă. Când o să ne întoarcem, o să găsim aici două animale de povară.

Intrară din nou în Sanctuar, trecură drugii din lemn de salcâm prin inelele de pe marginea chivotului și îl ridicară destul de greu. Acum, strigătele răsunau în curțile din exterior ale Templului; erau exclamații ciudate ale unor bărbați îmbătați de vin și porniți pe violență. Profetul pășea cu greutate pentru că picioarele sale nu mai aveau vigoarea de altădată, iar relicva sacră de pe vremea Exodului atârna greu din cauza aurului și a lemnului din care era făcută.

Baruh nu se miră când văzu, în camera în care aduseseră obiectele sacre, doi catâri purtând samare, legați de un belciug înfipt în perete.

Profetul îi îndemnă cu toiagul și animalele începură să tragă cu putere până când belciugul începu să iasă din peretele în care era fixat. Se auzi o trosnitură și o porțiune din zid se roti, lăsând să se vadă un alt coridor, cufundat în beznă, care cobora sub pământ. Atunci, profetul dezlegă cele două animale, le puse unul în fața celuilalt, apoi legă deasupra samarelor cei doi drugi de lemn care susțineau chivotul, legându-l bine și pe acesta, după care îndesă vasele sacre în desagii care atârnau de-o parte și de alta a samarelor.

— Tu mergi în urmă, îi spuse lui Baruh, și fii atent să nu pierdem ceva pe drum; ai grijă și închide în urma noastră toate ușile pe care le voi deschide eu. O să mai mergem încă o vreme prin întuneric, dar, în cele din urmă, o să fim în siguranță. Animalele astea n-o să ne dea de gol: sunt obișnuite să meargă pe sub pământ.

O pornire prin galeria aceea care cobora tot mai mult sub pământ și era cufundată într-o beznă totală. Mergeau foarte încet și Baruh auzea toiagul tovarășului său de drum care pipăia drumul înainte de a face fiecare pas.

Aerul era nemișcat în interiorul subteranei și se simțea mirosul înțepător al mizeriei lăsate de lilieci.

Trecu mult timp până ce drumul deveni aproape complet orizontal: poate că galeria ajunsese în valea aflată mai jos față de nivelul orașului.

Merseră în tăcere aproape toată noaptea, până când, pe la ivirea zorilor, ajunseră în fața unui zid clădit doar din bolovani, fără nici urmă de mortar, și zăriră primele luciri ale unei noi zile. Baruh dădu într-o parte pietrele, în așa fel încât micul convoi să poată ieși, ajungând într-o mică peșteră.

— Unde ne aflăm, rabi? întrebă el.

— În siguranță de-acum, îi răspunse profetul. Am trecut de pozițiile de pe care ne asediază babilonienii. Pe aici pe undeva trece drumul către Hebron și Be'er Sheva. Așteaptă-mă și nu te mișca de aici; între timp, pune la loc pietrele din zid, în așa fel încât să nu se mai cunoască unde era ieșirea. Mă întorc peste puțin timp.

Ieși sub cerul liber și Baruh făcu ceea ce i se poruncise. Când termină, scoase capul afară din mica peșteră în care se afla, mascată de tufe de ginestră și de tamarix, și-l văzu pe tovarășul său de drum care-i făcea semn să coboare. Pe marginea drumului era un car încărcat cu paie. Baruh coborî, ascunse sub paie obiectele din Templu și chivotul, apoi înjugă catârii. Se urcară amândoi în car, ca doi țărani care merg la muncă, și porniră din nou la drum.

O luară pe drumeaguri ocolite și povârnite, ferindu-se de drumurile circulate și de orașe, până când se afundară în deșert.

Profetul părea să urmeze o direcție bine cunoscută și un itinerar anume. Se oprea din când în când ca să privească atent peisajul din jur, câteodată cobora din car și urca pe coasta unui deal sau chiar în vârful unui munte ca să vadă mai departe, după care cobora pentru a continua drumul. Iar Baruh îl privea cum mergea pe creste golașe cu pas vioi, înaintând printre stânci cu crăpături adânci, încinse de soare, străbătând fără teamă acel teritoriu al scorpionilor și al șerpilor de tot felul.

Trecură astfel șase zile și șase nopți, aproape fără să vorbească unul cu altul, pentru că sufletul le era apăsat de tristețe, gândindu-se mereu la soarta Ierusalimului și a locuitorilor săi, până când ajunseră în valea unui pârâu larg, dar acum secat. În dreapta și în stânga se întindeau două lanțuri de munți fără nici un fel de vegetație; pe pantele munților și ale dealurilor se puteau vedea crestături adânci, alburii, pe fundul cărora creșteau tufe rare și firave de mărăcini ai deșertului.

La un moment dat, în dreapta lor, Baruh observă un munte cu o formă ciudată, de piramidă, o formă atât de regulată încât părea a fi fost creată de mână de om.

— Acolo unde mergem nu vom găsi nici apă și nici hrană, rabi, spuse el. Mai avem mult de mers până în locul în care trebuie să ajungem?

— Nu, răspunse poetul. Aproape că am ajuns, și trase de hățuri.

— Ajunși... unde? întrebă nedumerit Baruh.

— La Muntele Sfânt. La Sinai.

Baruh holbă ochii mari:

— Aici este muntele Sinai?

— Da, dar tu n-o să-l vezi. Ajută-mă să mut chivotul și vasele sfinte pe un singur catâr, astfel încât să-l pot duce eu de căpăstru. Tu rămâi aici cu celălalt catâr. Așteaptă-mă timp

de o zi și o noapte. Dacă după aceea nu mă întorc, nu mai sta; întoarce-te de unde am plecat.

— Dar, rabi, dacă se va întâmpla ca tu să nu te mai întorci, chivotul nu va mai fi găsit niciodată și poporul îl va pierde pentru vecie...

Profetul coborî fruntea. Locul era cufundat într-o tăcere desăvârșită, nu se vedea mișcând nici o ființă vie cât puteai să vezi cu ochii, peste pustiul acela pietros; doar un vultur se rotea pe cer în cercuri largi, după cum îl purtau palele de vânt.

— Și ce-ar fi dacă s-ar întâmpla așa? Oricum, Domnul îl va scoate la iveală din adâncurile pământului atunci când va veni din nou clipa în care poporul să fie din nou călăuzit către împlinirea de pe urmă a destinului său. Dar, acum, misiunea mea este să-l aduc acolo unde a fost făurit. Să nu îndrăznești să vii după mine, Baruh. Din vremurile Exodului, numai unui om din fiecare generație i-a fost dezvăluit locul în care se află Muntele Sfânt și doar câte un om la fiecare patru generații s-a mai putut întoarce de acolo. Înaintea mea a fost Ilie, dar numai eu, de atunci, din vremea Exodului, voi avea dreptul să ajung la cel mai tainic loc de pe pământ, pentru a ascunde acolo Arca.

— Dacă Dumnezeu va voi, mă vei vedea întorcându-mă după o zi și o noapte, dacă nu mă vei vedea întorcându-mă, va însemna că viața mea a fost prețul pe care Domnul Dumnezeul nostru l-a cerut pentru păstrarea secretului. Nu te mișca de aici, Baruh, cu nici un chip, și nu căuta în nici un fel să vii după mine, pentru că ție nu-ți este dat să calci pe pământul de acolo. Acum, ajută-mă.

Baruh îl ajută să încarce totul pe spinarea aceluia dintre catâri care părea mai puternic și acoperi totul cu mantia lui. Spuse:

— Dar cum o să faci, rabi, totul de unul singur? Ești slab și împovărat de ani...

— Domnul îmi va da putere. Rămâi sănătos, bunul meu prieten.

Porni la drum ocolind stâncile golașe dintre cele două șiruri de munți și Baruh rămase nemișcat sub razele arzătoare ale soarelui, privind în urma profetului și, în timp ce acesta se îndepărta, înțelese de ce el voise să plece doar cu un catâr, fără a se mai folosi de car. Mergea printre stânci astfel încât să nu lase după el nici o urmă. Fu cuprins de teamă, gândindu-se că simbolul însuși al existenței lui Israel se îndrepta către un loc necunoscut și poate că dispărea pentru totdeauna în neant. Privi neliniștit către învățătorul său care se zărea din ce în ce mai mic pe măsură ce se îndepărta, până când îl pierdu cu totul din vedere.

Profetul înainta prin pustietatea deșertului, călătorea prin împărăția șerpilor veninoși și a scorpionilor și simțea ațintit asupra lui ochiul de foc al lui Dumnezeu care-i pătrundea până în adâncul ființei. Ajunse într-un loc în care valea se lărgea, dominat din dreapta de un munte care părea un sfinx culcat pe labele din față și din stânga de un alt munte semănând cu o piramidă. În clipa aceea, un vânt năvalnic îl împresură, aproape doborându-l, și fu nevoit să strângă bine în pumn căpăstrul catârului pentru ca acesta să nu o ia la fugă, înspăimântat.

Continuă să înainteze cu mare greutate, până ce efortul și durerea din suflet îl făcură să cadă într-o fel de delir în care i se părea că simte cum îi tremură pământul de sub picioare, ca și cum ar fi fost zguduit de un cutremur și, după aceea, părea să fie mistuit de limbi de foc. Știa că era necesar ca toate acestea să se petreacă, așa cum, cu mult timp în urmă, i se întâmplase lui Ilie.

Profetul văzu că ajunsese dintr-o dată, ca prin vis, la intrarea într-o peșteră, la poalele unui munte sterp și ars de soare și începu să urce către vârful lui. Ajungând pe la mijlocul urcușului, văzu încrustat pe o stâncă un semn care înfățișa o nuia având alături un șarpe; își roti privirile scrutând valea și

zări clar, pe fundul ei, un desen format din pietre așezate în așa fel încât să alcătuiască o figură rectangulară. Imaginea aceea îi întări convingerea că se afla în locul cel mai umil și mai tainic al lui Israel, în locul pe care Dumnezeu și-l alesese pentru prima dată ca să se așeze printre oameni.

Coborî din nou la intrarea în grotă, luă o bucată dintr-o secere veche și începu să sape în interior, până când descoperi o lespede care acoperea o scară acoperită de un praf alb, foarte fin. Cu mare greutate reuși să aducă jos mai întâi chivotul, pe care îl așeză într-o nișă săpată în perete, apoi vasele sfinte. Era gata să se întoarcă urmând același drum, când alunecă și, ajungând până în fundul galeriei subterane, lovi peretele și auzi un bubuit, ca și cum ar fi existat, de cealaltă parte a peretelui, o altă cavitate. Temându-se ca nu cumva altcineva să poată descoperi o altă cale de acces către ascunzătoarea sa, aprinse o torță cu catran, o înfipse într-o crăpătură a pietrei, ca să aibă lumină suficientă, după care luă din nou bucata de metal și lovi de mai multe ori în peretele pe care-l auzea răsunând din ce în ce mai puternic. Deodată, auzi ceva ca o trosnitură ușoară și, îndată după aceea, un huruit puternic, peretele se nărui și el fu luat ca de o avalanșă și, pentru câteva elipe, orbit de praf și pe jumătate îngropat sub sfărâmăturile de piatră, se gândi că acestea erau ultimele sale clipe de viață.

Când deschise din nou ochii și putu vedea prin norul de praf care se răspândise în încăperea subterană, chipul său se schimonosi de groază, pentru că văzuse ceea ce pentru nimic în lume n-ar mai fi dorit vreodată să vadă. Strigă cuprins de disperare și strigătul său ieși prin deschizătura peșterii ca răgetul unei fiare prinse în cursă, stârnind ecouri prelungite printre piscurile golașe și pustii ale Muntelui lui Dumnezeu.

Baruh se trezi dintr-o dată, în toiul nopții, sigur că auzise un strigăt: vocea învățătorului său întretăiată de plâns. Și rămase timp îndelungat veghind în rugăciune.

A doua zi, pentru că nu-l văzu pe profet întorcându-se, porni pe drumul întoarcerii prin deșert, către Be'er Sheva și, mai departe, către Hebron. Se întoarse în Ierusalim pe aceeași cale pe care ieșise.

Orașul era pustiu!

Toți locuitorii fuseseră luați cu forța din casele lor și duși de babilonieni în alte locuri. Templul fusese distrus și dat pradă flăcărilor, palatul regal fusese dărâmat, zidurile masive ale străvechii fortărețe distruse și ele.

El așteptă, totuși, numărând zilele în care profetul lipsise, ca pentru a calcula distanța pe care o putuse parcurge, până când îl văzu apărând, zdrențuit și vlăguit de puteri, în casa vânzătorului de legume.

Se apropie de el, încercând să-l apuce de poala veșmântului:

— Rabi, îi spuse, ai văzut nenorocirea Sionului? Este pustiu acum orașul care, cândva, gemea de lume, iar fruntașii lui au fost risipiți printre neamurile lumii.

Profetul se întoarse către el și Baruh încremeni: avea fața arsă și mâinile zdrelite, iar în ochi avea o lumină sinistră, de parcă ar fi aruncat de viu în măruntaiele lui She'ol. În clipa aceea, el fu sigur că nu priveliștea distrugerii Ierusalimului, ca urmare a voinței Domnului, îl adusese într-o asemenea stare disperată: era ceva ce văzuse în altă parte. Ceva atât de înspăimântător încât avea darul de a întrece în grozăvie distrugerea unei întregi națiuni, deportarea și dezrădăcinarea poporului său, masacrarea fruntașilor săi.

— Ce ai văzut acolo, în deșert, rabi? Ce anume ți-a răvășit atât de puternic cugetul?

Profetul își întoarse privirile către tenebrele care veneau dinspre miazănoapte:

— Nimicul... șopti el. Faptul de a ne trezi dintr-o dată singuri, fără început și fără sfârșit, fără loc, fără scop sau cauză...

Dădu să se îndepărteze, dar Baruh îl mai ținea încă de poala veșmântului:

— Rabi, te rog din suflet, spune-mi unde ai ascuns chivotul Domnului, pentru că eu cred că, într-o zi, El își va chema poporul să se întoarcă din exilul său din Babilonia. Eu te-am ascultat și nu m-am uitat pe unde calci, dar spune-mi unde ai ascuns-o, te implor...

Profetul îl privi cu ochii plini de umbre și de lacrimi:

— Totul este în zadar... dar, dacă Domnul va chema într-o zi pe cineva, el va trebui să meargă dincolo de piramidă și de sfinx, va trebui să treacă prin vânt, cutremur și foc până când Domnul îi va arăta unde este ascunsă... Dar nu vei fi tu acela, Baruh, și poate că nimeni, niciodată... Eu am văzut ceea ce nimeni nu ar fi trebuit să vadă vreodată.

Se desprinse din strânsoare și plecă, dispărând repede din vedere în spatele unor ruine. Baruh îl privi cum se îndepărta și observă că mersul său era oarecum șerpuitor, pentru că șchiopăta de un picior. Încercă totuși să alerge după el, dar oricât se străduí, nu mai reuși să-l zărească nicăieri.

Și nu avea să-l mai revadă niciodată.

2

Chicago, Statele Unite ale Americii,
sfârșitul celui de-al doilea mileniu după Christos.

William Blake se trezi greu, cu un gust acru în gură, rămas după o noapte agitată, după un somn ajutat de tranchilizante și după o digestie incompletă, dar se duse, împleticindu-se, la baie. În oglindă, își văzu, luminată nemilos de lampa cu neon, fața verzuie, ochii înfundați în orbite și părul ciufulit. Scoase limba, încărcată de o pojghiță alburie și închise repede gura cu o strâmbătură plină de scârbă.

Dușul fierbinte îi mai potoli crampele de la stomac și din toți mușchii și îi topi rămășițele de energie într-o moleșeală adâncă, un fel de leșin care îl făcu să se lase pe vine, aproape fără cunoștință. Zăcu mult timp astfel, sub șuvoiul fierbinte apoi, cu un efort suprem, întinse mâna către maneta de amestecare a apei, întorcând-o rapid către albastru. Apa țâșni, aproape înghețată, și el tresări ca și cum ar fi fost biciuit, dar se strădui să reziste suficient de mult ca să-și poată recăpăta luciditatea și tonusul, pentru a putea sta din nou drept și a-și da seama de mizeria în care decăzuse.

Se frecționă mult timp cu halatul și reveni în fața oglinzii, se săpuni din belșug pe față, se bărbieri și-și masă atent obrajii cu o loțiune de calitate bună, unul dintre puținele lucruri care-i mai rămăseseră din traiul bun de altădată. Apoi, ca un războinic care își îmbracă armura, alese haina și pantalonii,

cămașa și cravata, șosetele și pantofii, încercându-le pe toate înainte de a se hotărî la care să se oprească.

Nu avea nimic în stomac atunci când turnă un pahar de bourbon în cafeaua neagră aburindă și sorbi câteva înghițituri. Amestecul acela întăritor avea să înlocuiască pastilele de Prozac de care abuzase chiar prea mult, făcându-l în stare să facă față doar prin puterea voinței ultimelor etape ale chinului său, programate pentru ziua aceea: ședința judecătorului de pace care urma să consfințească divorțul său de Judy O'Neil și întâlnirea de după-amiază cu Rectorul și cu Dean de la Institutul Oriental care așteptau demisia lui.

Sună telefonul tocmai când se pregătea să iasă din încăpere și Blake ridică receptorul:

— Will, se auzi vocea de la capătul celălalt al firului. Era Bob Olsen, unul dintre puținii prieteni care-i mai rămăseseră după ce soarta îi întorsese spatele.

— Salut, Bob. Ești drăguț că m-ai sunat.

— Sunt pe picior de plecare, dar nu voiam să plec fără să te salut. Iau masa la prânz cu bătrânul meu la Evanston ca să-i fac urările de Crăciun, după care iau avionul spre Cairo.

— Ferice de tine, spuse Blake cu jumătate de glas.

— N-o lua așa, prietene. Să lăsăm să treacă încă vreo câteva luni, ca să se mai liniștească apele, după care o să luăm din nou în mână afacerea aceea: consiliul facultății va trebui să examineze din nou cazul tău, va trebui neapărat să-ți asculte motivele pe care le invoci.

— Cum? Eu nu am motive de prezentat. Nu am martori, nu am nimic...

— Ascultă, trebuie să te descurci. Trebuie să te bați pentru că ai motive pentru asta: eu pot să mă mișc în deplină libertate prin Egipt. Voi culege informații, voi face tot felul de cercetări în orice clipă liberă de la serviciu și, dacă reușesc să găsesc pe cineva care să depună mărturie în favoarea ta am să-l aduc aici, chiar dacă va trebui să-i plătesc din buzunarul meu drumul.

— Îți mulțumesc, Bob, îți mulțumesc pentru ceea ce mi-ai spus, chiar dacă eu nu cred că vei putea reuși mare lucru. Oricum, îți mulțumesc. Îți doresc să ai drum bun.

— Atunci... pot pleca liniștit?

— Da, sigur că da, spuse Blake, poți fi liniștit...

Puse receptorul în furcă, își luă ceașca de cafea și ieși cu ea cu tot în stradă.

Pe trotuarul acoperit cu zăpadă, îl întâmpină un Moș Crăciun cu un clopot mare în mână și cu barba și scufia tradiționale; înfruntă cu stoicism rafalele vântului rece care probabil că mângâiase de la un capăt la celălalt suprafața înghețată a lacului. Ajunse la mașina parcată la două blocuri depărtare, ținându-și în mână ceașca aburindă, deschise portiera, se așeză și porni motorul, îndreptându-se către centru. Michigan Avenue era frumos împodobită pentru sărbătorile de Crăciun și copacii desfrunziți, îmbrăcați în mii de beculețe dădeau impresia că înfloriseră ca prin minune în alt anotimp decât cel obișnuit. Își aprinse o țigară în timp ce se bucura de căldura care începea să vină dinspre habitaclu, de muzica de la radio, de aroma plăcută a tutunului, a whisky-ului și a cafelei.

Acele senzații modeste de plăcere îi mai dădură ceva curaj, îl făcu să se gândească totuși la o soartă care, în cele din urmă, s-ar fi putut schimba; că, ajungând la fund, ar fi trebuit să înceapă să urce din nou. Și faptul că avea acces dintr-o dată la toate acele lucruri care-i fuseseră interzise ani de zile datorită traiului în comun cu soția sa, datorită cicălelii ei pe teme de sănătate, ca a bea alcool pe stomacul gol și a fuma în mașină, aproape că-l făceau să-și îndure mai ușor decăderea și regretul adânc pentru pierderea unei soții pe care o iubea din tot sufletul și a unei slujbe fără de care nici măcar nu concepea cum ar putea trăi.

Soția sa, Judy, era foarte elegantă, perfect machiată și coafată, cam la fel cum era și atunci când o scotea în oraș să cineze la „Charlie Trotter", restaurantul său preferat, sau la un concert la Mc Cormick Place. Îi veni să turbeze gândindu-se că, de acum

în doar câteva săptămâni sau în câteva zile, ea își va pune în joc armele de seducție, decolteurile, modul în care își încrucișează picioarele, glasul bine strunit, pentru a fi invitată de cineva în oraș la cină, pentru a plăcea altuia și pentru a ajunge în pat cu careva.

Și se gândea fără să vrea ce ar fi făcut ea, în pat, cu acel alt bărbat și, tot gândindu-se așa, își imagina că el ar fi făcut mai mult și mai bine. Toate acestea îi treceau prin minte în timp ce judecătorul îi invita să ia loc și-i întreba dacă mai exista vreo posibilitate de a se rezolva neînțelegerile care-i duseseră la despărțire.

Ar fi vrut să spună că da, că, din punctul lui de vedere, nu se schimbase nimic, că o iubea ca-n prima zi în care o văzuse, că viața fără ea ar fi searbădă, că-i lipsea ca aerul, că ar fi vrut să se arunce la picioarele ei și s-o roage să-l ierte, că în seara din ajun găsise, uitat într-un sertar un furou de-al ei pe care-l apropiase de față ca să-i mai simtă parfumul, că nu-i mai păsa deloc de demnitatea sa, că s-ar fi târât la pământ pentru ca ea să se întoarcă la el.

Spuse doar:

— Despărțirea aceasta este gândită și acceptată de fiecare dintre noi doi, onorată instanță; amândoi ne-am pus de acord asupra cererii de a divorța.

Judy consimți și ea și, la scurt timp după aceea, semnau pe rând actele de despărțire și contractul pentru plata pensiei alimentare, acesta fiind cu totul simbolic, dat fiind că de mult nu mai avea de lucru și, peste doar câteva ore, demisia sa avea să devină oficială.

Luară ascensorul împreună și coborârea dură două minute care i se părură interminabile. Blake ar fi vrut să-i spună ceva frumos, ceva care să aibă o oarecare importanță; o frază pe care ea să n-o poată uita niciodată și, pe când cifrele indicând etajele se schimbau inevitabil pe indicatorul din cabină, își dădea seama că nu-i va veni în minte nici o frază importantă

și că, în orice caz, de-acum nu mai avea nici un sens. Dar, când ea ieși din cabina ascensorului și porni spre ieșire fără să-l salute măcar, merse după ea și-i spuse:

— De ce Judy? Oricărui om i se poate întâmpla o nenorocire, o serie de coincidențe nefericite... acum, când totul s-a terminat, spune-mi măcar care a fost motivul.

Judy îl privi câteva clipe fără să i se poată ghici în ochi nici urmă de vreun sentiment, nici măcar de indiferență:

— Nu există nici un motiv, Bill.

Nu-i plăcea deloc când ea îi spunea „Bill". Ea continuă:

— După vară, vine toamna și, după aceea, iarna, fără să existe vreun motiv pentru asta. Succes pe mai departe.

Se îndepărtă și el rămase în fața ușii din sticlă a clădirii, încremenit ca un om de zăpadă sub ninsoarea care cădea în valuri dese. Pe trotuar, șezând pe un cartonaș de lângă perete, era un tip înfofolit într-o manta militară, cu barbă lungă și cu părul năclăit, care cerea de pomană:

— Dă-mi un bănuț, frate. Sunt un veteran din Vietnam. Dă-mi câțiva bănuți ca să mănânc și eu ceva cald în noaptea de Crăciun.

— Și eu sunt veteran din Vietnam, minți el, dar nu sâcâi oamenii. Dar, când îl privi pentru o clipă în ochi, se gândi că până și în privirea nenorocitului aceluia era cu siguranță mai multă demnitate decât era în a sa.

Găsi un sfert de dolar în buzunarul hainei:

— Scuză-mă, nu voiam să te jignesc, spuse el aruncând moneda în pălăria pe care omul o avea în față. De fapt, este o zi urâtă de tot.

— Crăciun fericit, spuse omul, dar William Blake nu-l mai auzi pentru că era deja departe și pentru că și el, în clipele acelea, rătăcea în aerul înghețat ca un fulg de zăpadă printre atâția alți fulgi, fără greutate și fără destin.

Merse mult timp fără să-i vină în minte vreun loc în care ar fi vrut să-i facă plăcere să se afle, vreo persoană cu care să fi vrut să

vorbească, în afară de prietenul și colegul lui, Bob Olsen, care-l susținuse și încurajase în necazurile acelea prin care trecuse de curând și care poate că ar fi reușit, din milă pentru el, să inventeze o minciună care să-i mai ridice cât de cât moralul. Dar, în momentul acela, Olsen era pe punctul de a pleca în Egipt, mergea acolo unde era cald și avea de lucru. Ferice de el.

Se opri abia când simți că nu-l mai țin picioarele, când își dădu seama că nu mai avea mult și se prăbușea în zăpada aceea amestecată cu noroi care acoperea asfaltul și că mașinile ar fi trecut peste el. În clipa aceea se gândi că judecătorul de pace părăsise sala goală a tribunalului și clădirea acum pustie ca să ajungă acasă unde avea, probabil, o nevastă care gătea, copii așezați în fața televizorului, aproape sigur un câine și un pom de Crăciun plin de globulețe.

Și totuși, în pofida tuturor acestor lucruri, zăpada și judecătorul, soția și mașinile, globulețele din pomul de Crăciun, divorțul și whisky-ul din cafeaua neagră, Vietnamul și pacea pe pământ între oameni voitori de bine, în ciuda tuturor acestor lucruri, instinctul îl condusese, așa cum simțul orientării conduce un cal bătrân la grajd, până la Universitate. Biblioteca de la Institutul Oriental era la doi pași distanță, în dreapta.

Cât era ceasul? Era două și treizeci de minute, la amiază. Se încadra chiar în programul de funcționare. Nu avea decât să urce scările acelea până la etajul al doilea, să bată la ușa biroului Rectorului, s-o salute pe mumia aceea bătrână și pe Dean și să stea acolo ca un idiot, ascultându-le prostiile și apoi să-și prezinte demisia pe care ei, având în vedere împrejurările de față, nu aveau o altă soluție decât s-o accepte. După toate acestea, putea să-și tragă un glonț în boașe, sau în gură, ce diferență putea exista? Nici o diferență.

— Ce faci aici, la ora asta, William Blake?

Se întâmplase deja. Nu mai avea de lucru, singura muncă de pe pământ care ar fi avut vreun sens pentru el și probabil

că nu va mai avea niciodată, și cineva avea curajul să-l întrebe ce făcea aici William Blake, la ora aceasta.

— De ce, cât este ceasul?

— Este șase după-amiază. E al naibii de frig și tu ești albastru la față și arăți ca unul care nu mai are mult de trăit.

— Lasă-mă în pace. N-are rost să mă mai întrebi, domnule Husseini.

— Nici nu mă gândesc. Hai, sus. Stau la doi pași de aici. Mergem să bem o ceașcă de cafea fierbinte.

Blake încercă să scape de el, dar omul nu se dădu bătut:

— Poate preferi să chem o ambulanță și să te duc la Cook County, dat fiind că nu mai ai nici asigurare. Hai, vino, nu fi prost și mulțumește cerului că numai un fiu al lui Allah putea să se învârtă pe aici la ora asta, în loc să stea cu familia în jurul pomului de Crăciun.

Apartamentul lui Husseini era bine încălzit și mirosea plăcut a tămâie, mirodenii și covoare de bună calitate.

— Scoate-ți pantofii, îi spuse.

Și el se descălță și se lăsă să cadă pe una din pernele din living, în timp ce gazda sa își făcea de lucru la mașina de gătit.

Husseini amestecă o mână de boabe de cafea cu cuișoare și cu o țandără de scorțișoară și toată camera se umplu de o aromă pătrunzătoare, apoi începu să piseze cafeaua într-o piuliță, într-un ritm regulat și variabil, ca o muzică, însoțind acel bizar sunet de lemn lovit de lemn cu mișcări ale capului.

— Știi ce reprezintă ritmul acesta? Este o chemare. Când beduinul pisează cafeaua în piulița sa face acest zgomot care se aude de la mare depărtare și oricine trece pe acolo, orice drumeț care se nimerește să se afle în pustietatea aceea imensă a deșertului, știe că o ceașcă de cafea și un cuvânt de bun venit îl așteaptă sub cortul acela.

— Frumos, spuse William Blake care începea să-și mai vină în fire, emoționant. Fiul cel nobil al lui Allah trimite un

semnal cu piuliţa lui de lemn prin deşertul urban şi salvează de la o moarte sigură un paria abandonat de cinica şi decadenta civilizaţie occidentală.

— Nu vorbi prostii, spuse Husseini. Bea. O să vezi că o să te înviorezе şi o să-ţi pună sângele în mişcare prin toate venele. Îţi jur că erai gata să mori îngheţat când te-am găsit. Tu poate că nu ţi-ai dat seama, dar prin faţa ta au trecut cel puţin doi dintre colegii tăi şi nici n-au catadicsit să te salute. Te-au văzut stând acolo năucit şi pe jumătate mort de frig, aşezat pe o lespede de piatră rece ca gheaţa, ţeapăn ca un peşte uscat, şi nici măcar nu te-au întrebat dacă ai nevoie de ajutor.

— Ei, poate că se grăbeau să ajungă undeva. Suntem în ajun de Crăciun. Mulţi oameni n-au apucat să-şi facă toate cumpărăturile... cadourile pentru copii, prăjitura cu brânză pentru desert. Ştii cum e...

— Da, aşa este, spuse Husseini. Este Ajunul Crăciunului.

Luă cafeaua pe care o pisase în piuliţă cu mirodeniile şi o vărsă în ibricul cu apă care fierbea pe foc şi aroma deveni şi mai puternică, dar îmbietoare şi pătrunzătoare. Blake îşi dădu seama că aroma aceea de mirodenii şi de cafea se impregnase în covoarele de pe jos laolaltă cu parfumul de tămâie indiană.

Husseini îi întinse o ceaşcă din care ieşeau aburi, îi oferi şi o ţigară, după care se aşeză pe pardoseală, stând pe călcâie, în faţa lui, fumând în tăcere şi sorbind din ceaşca sa băutura aceea tare şi frumos mirositoare.

— Aşa este şi sub cortul tău din deşert? îl întrebă Blake.

— Oh, nu. Sub cortul meu sunt femei frumoase şi curmale uite-aşa de mari. Şi este vântul de la răsărit care aduce de pe podiş mireasma florilor şi este behăitul mieilor şi când ies din cort văd în faţa mea coloanele de la Apamea, palide în zori şi roşii la asfinţit. Când vântul se înteţeşte, ele cântă ca ţevile de la orgile bisericilor voastre.

Blake dădu din cap aprobator, mai sorbi o înghiţitură de cafea şi mai trase din ţigară:

— Și atunci, spuse el, de ce nu ai rămas sub amărâtul ăla de cort din deșert? De ce ai venit aici dacă ți-e scârbă de locurile astea?

— N-am spus că-mi fac scârbă. Am spus că sunt altceva. Și am spus asta pentru că m-ai întrebat. Și dacă vrei să știi adevărul eu am trăit întotdeauna într-o tabără de refugiați din sudul Libanului, încă de la vârsta de cinci ani: un loc murdar și urât mirositor, cu canalele neacoperite, unde noi, copiii, ne jucam printre șobolani și tot felul de gunoaie.

— Dar... coloanele de la Apamea palide în zori și roșii la asfințit care sună la adierea vântului ca niște tuburi de orgă?

— Le-am visat doar. Așa le descria bunicul meu, Abdallah al Husseini, fie binecuvântat de Allah, dar eu... eu nu le-am văzut niciodată.

Multă vreme domni tăcerea.

— Nu am înțeles de ce te-au alungat, întrebă Husseini. După câte știu, erai unul dintre cei mai buni în meseria ta.

— Poți să spui asta fără grijă, îi răspunse Blake, întinzându-i ceașca pentru ca gazda să-i mai toarne cafea. Husseini o umplu, apoi continuă:

— Eu nu aveam nici un cuvânt de spus în senat pentru că nu sunt profesor plin, dar prietenul tău, Olsen, de ce n-a luat parte la vot?

— Olsen a plecat în Egipt așa că nu putea fi de față, totuși și-a trimis votul său împotrivă... singurul de altfel. Oricum, dacă vrei să știi cum s-a întâmplat, ei bine, este o poveste destul de lungă.

— Este ajunul Crăciunului și amândoi avem, cred eu, timp berechet.

William Blake își prinse tâmplele în palme luat de valul amintirilor și de îngrijorarea pentru prezent: poate că i-ar fi făcut bine să vorbească, poate, cine știe, i-ar fi venit vreo idee pentru a găsi o cale de scăpare, un mod de a-și recăpăta credibilitatea.

— S-a întâmplat cam cu un an în urmă, începu el, tocmai examinam niște microfilme cu textele din Noua Domnie, consemnate de James Henry Breasted cu puțin înainte de a izbucni Marele Război. Erau lucruri din perioada lui Ramses al II-lea sau a lui Merenptah și se vorbea acolo despre eventuale legături ale acelui text cu întâmplările din timpul Exodului. Alături de textele respective, pe marginea foii de hârtie, se afla o adnotare mâzgălită cu o scriere grăbită. Ai avut, cu siguranță, ocazia de a examina scrisul lui Breasted...

Husseini dădu din cap aprobator:

— Sigur că da. Spune mai departe.

— Știi că, de obicei, este un scris foarte ordonat. Bun, însemnarea aceea, după cum am spus deja, părea mâzgălit în grabă și făcea referire la un alt text în care conexiunile cu întâmplarea biblică a Exodului păreau să aibă o continuare ulterioară. Atenție, însemnarea nu era clară, dar ideea mă intriga: ar fi putut deveni lovitura vieții mele. Am căutat textul acela blestemat în toată biblioteca de la Oriental, prin toate subsolurile și în toate registrele, fără nici un rezultat...

Husseini îi mai întinse o țigară și i-o aprinse, luându-și și el una:

— Ai venit și la mine, îmi aduc bine aminte asta...

— Așa este. Așadar, nimic. Absolut nimic. Și totuși, însemnarea aceea trebuia să aibă un sens. Devenise pentru mine un fel de obsesie. În cele din urmă, mi-a venit o idee: era posibil ca Breasted să nu fi lăsat chiar totul la Institut. Ar fi putut exista și niște colecții private de documente, chiar dacă nu se specifica nimic despre acest lucru.

— Am făcut cercetări asupra moștenitorilor; din fericire registrul de stare civilă al marilor orașe se afla la data aceea deja pe Web și asta a făcut ca sarcina mea să devină mai ușoară. În final, l-am descoperit pe ultimul descendent al lui Breasted: un avocat cam de cincizeci de ani care locuia, cred că încă mai trăiește, într-o vilă frumoasă din Longwood, pe

lângă Beverly. M-am dus acolo, prezentându-i titlurile mele academice și-i vorbii despre o cărțulie în cares-ar fi putut afla transcrierea unor texte hieroglifice de mare interes, fără, însă, a-i spune chiar totul despre subiectul acestor texte.

— Și el ce-a zis?

— A fost amabil. Mi-a spus că nu eram primul care căutam cărticica aceea și că puteam fi împăcat cu gândul că nu exista nimic, deoarece nu văzuse nicăieri vreo urmă de așa ceva și că hârtiile străbunului său, sau ceea ce mai rămăsese din ele, fuseseră deja cercetate de cel puțin cinci-șase ori în decursul anilor, de fiecare dată când unul ca mine dădea de acea însemnare. Oricum, mi-a spus că mă puteam instala totuși în biblioteca lui dacă voiam să reiau de la început căutările acelea cu un rezultat previzibil. În concluzie, deși într-un mod foarte politicos, m-a făcut să mă simt oarecum tras pe sfoară. Doar pentru a evita să mă fac cu totul de râs, am acceptat invitația lui și m-am apucat să examinez, fără prea mare convingere, cărțile din acea bibliotecă privată. M-am întors și în a doua zi, și în a treia, pentru că sunt încăpățânat și greutățile de felul acesta sunt pentru mine o adevărată provocare, și, la sfârșit, am găsit o urmă care ar fi putut să mă ducă la descoperirea unui fir conducător...

— Vrei să îmbucăm ceva? îl întrerupse Husseini. Ar cam fi ora de cină, la urma urmelor. Nu am mare lucru, dar o să facem cum se obișnuiește în deșert.

— N-am nimic împotrivă, spuse Blake.

Husseini puse în cuptorul aragazului două *pide*, scoase din frigider niște sos picant și îl puse la încălzit pe unul din ochiuri, apoi niște *humus*, ouă răscoapte, brânză, iahnie de fasole.

— N-ai și niște bere? întrebă Blake. Sau ești credincios habotnic?

— Nu prea, îi răspunse Husseini, mama era libaneză.

Blake continuă să povestească între o înghițitură și alta:

— Breasted avea o iubită. Una, Suzanne de Bligny, văduva unui diplomat francez de la consulat, care se stabilise la Min-

neapolis, și ei purtaseră, probabil, o corespondență destul de susținută. Reușii chiar să descopăr că doamna de Bligny, urmându-l în carieră pe răposatul ei soț, locuise și în Egipt, la Luxor.

— Îmi închipui, spuse Husseini. Erau vremurile acelea frumoase cu „Hôtel du Nil", Auguste Mariette și Emile Brughs: egiptologia eroică...

— Deci, între cei doi existau, foarte probabil, și unele afinități în privința priceperii de alegere... Madame de Bligny avea o fiică, Mary Thérese, care s-a căsătorit cu unul, James O'Donnel, ofițer de aviație care a căzut în luptele de deasupra Angliei.

— O adevărată dinastie de văduve... comentă Husseini punând pe masă sosul fierbinte.

Blake își puse sos pe una dintre *pide*, adăugând deasupra și fasole.

— Așa s-ar părea... În orice caz, Mary Thérese O'Donnel încă mai trăia, avea optzeci și șase de ani și păstra corespondența dintre James Henry Breasted și mama sa. Am rugat-o să-mi dea voie s-o citesc și, în sfârșit, am dat de urma acelei cărțulii pe care o căutam de luni întregi.

— Îmi închipui că în perioada aceea ai lăsat la o parte orice altceva: ședințele de la Departament, întrunirile de la Corpul academic, consultațiile pentru studenți și chiar și pe soția ta.

— Așa este, admise Blake. Eram atât de captivat de cercetările mele încât nu-mi mai dădeam seama de scurgerea timpului și de ceea ce neglijam. Și, totodată, nu-mi dădeam seama nici de faptul că o tranșee lăsată fără apărare este ocupată imediat de inamic... Chipul lui William Blake se posomorî dintr-o dată, ca și cum toate gândurile neliniștitoare care, pentru puțină vreme, păreau să-i fi dat pace, ar fi revenit în minte, din nou și toate în același timp.

— Ce ai aflat din fișierul care conținea acele scrisori? întrebă Husseini.

Blake șovăi, ca și cum ar fi ezitat să dezvăluie un secret pe care-l ținuse până atunci doar pentru el. Husseini își plecă privirile și se servi din nou de pe farfuria din mijloc.

— Să nu te simți obligat să-mi răspunzi, adăugă el. Am putea vorbi despre altceva. Despre femei, de exemplu, sau despre politică. Cu toate câte se întâmplă prin părțile de unde sunt eu, am avea subiecte destule de discutat.

Blake mai rămase tăcut câteva clipe. Și tăcere se făcuse și pe stradă. Nu mai umbla nimeni la ora aceea și zăpada care începuse să cadă iarăși din abundență făcea ca și bătăile ceasului din turnul Universității să se audă mai înfundat. Blake se ridică în picioare și se duse la fereastră: se gândi la nisipurile încinse de soare din Valea Regilor și, pentru o clipă, totul i se păru a fi doar un vis. Continuă să vorbească:

— Fișierul se referea la însemnarea pe care o citisem în hârtiile de la Institutul Oriental și era prima parte a transcrierii unui text scris în hieroglife care începea cu această frază:

„Am mers după Khabiru de la Pi-Ramses peste Marea trestiilor și, după aceea, în deșert..."

Husseini se arătă de acord cu el:

— Impresionant, n-am ce spune.. Coincidențele cu începutul cărții Exodului sunt evidente. Totuși, știi bine că etnicul Khabiru a fost interpretat într-un mod foarte diferit de literatura științifică. Nu este sigur că ar însemna „evrei"; nu este deloc sigur. Tare aș vrea să aflu că tu nu ai dat peste cap tot Institutul doar din această cauză ... Asta ar fi însemnat să-ți pui fundul în pericol.

— Stilul ideogramelor era perfect asemănător cu acela de pe stela denumită „a lui Israel", îi replică Blake, iritat.

Husseini păru marcat de această lovitură:

— Impresionant, nu există nici o îndoială... Scuză-mă, nu voiam să-ți pun la îndoială competența. Doar că anumite lucruri par a fi greu de crezut... Mai fac niște cafea. Mai vrei?

— Da, dacă nu începi din nou cu muzica aceea la piuliță.

— Americană, la filtru, spuse Husseini luând o cană de pe reșoul electric, altfel nu mai dormim în veci.

— Transcrierea aceea, confirmată de reputația lui Breasted, conținea cea mai explicită mărturie prezentă într-un text din afara Bibliei asupra credibilității istorice a cărții Exodului. Și eram hotărât atunci să merg până la capăt. Breasted făcuse însemnări foarte conștiincioase despre proveniența originalului: un papirus pe care-l văzuse în casa unui oarecare Mustafa Mahmoud, la El Qurna, și pe care voia să-l achiziționeze pentru Institutul Oriental... Reușise să citească doar primul rând și să copieze ideogramele din care era format, înainte ca papirusul să-i fie luat înapoi.

— El Qurna era raiul hoților din morminte, dar și al falsificatorilor, dragă prietene. Sunt din ce în ce mai convins că ai căzut într-o capcană...

— Miza pusă în joc era prea mare ca să mă las păgubaș și, în orice caz, Breasted nu era un ageamiu: dacă el a considerat că documentul acela era autentic, din punctul meu de vedere era foarte posibil ca așa să fi fost. Cântărind toate argumentele pro și contra, am preferat să risc și am convins Consiliul facultății să aloce o sumă importantă pentru o cercetare în această direcție, cercetare pe care urma s-o conduc eu personal. Printre altele, votul lui Olsen a fost hotărâtor în luarea acestei decizii.

— Și ai dat greș. Și erau cu toții acolo, ca niște corbi gata să-ți sfâșie hoitul. Așa-i?

— Un moment, ilustre coleg. Nu sunt chiar așa fraier. Documentul exista. Și probabil că încă mai există.

Husseini trase adânc în piept fumul țigării, apoi clătină din cap:

— Au trecut aproape nouăzeci de ani...

— Îți spun eu că documentul exista... ba chiar că există.

— Dacă n-o poți dovedi, este ca și cum nici n-ar exista și tu știi asta mai bine decât mine. În orice caz, mi-ar plăcea să

știu cum de poți fi atât de sigur. N-o să-mi spui că i-ai găsit la El Qurna pe urmașii lui Mustafa Mahmoud...

— I-am găsit, într-adevăr, dar am găsit și altceva, mai grozav.

— Adică?

— Documente fotografice. Puține, greu de descifrat, dar, în orice caz, extrem de semnificative.

Tăcură o vreme amândoi, specialistul arab urmărind cu privirea fumul care ieșea din jarul țigării sale, iar musafirul său învârtind între degete ceașca de cafea acum golită. Sunetul unei sirene de poliție se auzi din depărtare, multiplicată de ecou printre pereții de sticlă ai zgârie-norilor, propagându-se prin perdeaua ninsorii până la camera aceea îndepărtată, ca un ciudat, neliniștitor vaiet.

— Spune mai departe, spuse Husseini.

— Îmi dădeam seama că intrasem într-un joc cu o miză foarte mare, așa cum se întâmplă de fiecare dată când se caută un document despre care se crede că s-ar afla la baza unei tradiții păstrate până la noi printr-o stratificare milenară: cel mai mic risc este acela al unui scurtcircuit, iar cel mai mare este o catastrofă. Am acționat cu cea mai mare prudență și niciodată nu m-am aflat eu în prim-plan: aveam un elev de-al meu, Selim Kaddoumi, Husseini făcu semn din cap că-l cunoștea și el, un băiat bun care beneficia de o bursă de studii din partea guvernului egiptean, vorbind perfect engleza, și el a stabilit pentru mine toate contactele, a vorbit cu bătrânii felahi din El Qurna, a împărțit bani cu măsură și notând totul, păstrându-și, desigur, pentru el, un procent rezonabil, până când a intrat în posesia unei informații importante. Telefonul fără fir al traficanților clandestini anunța pentru viitorul apropiat lansarea pe piață a unui anumit număr de piese care făceau parte dintr-un lot vechi, din epoca de aur. În clipa aceea, am intrat eu însumi în joc. Mi-am făcut rost de un costum italienesc de la o firmă cunoscută, am închiriat o mașină

impunătoare și am stabilit o întâlnire, prezentându-mă ca un posibil tăinuitor.

— De ce? întrebă Husseini.

— După cum ți-am spus, băiatul acela care lucra pentru mine văzuse fotografiile polaroid cu unul dintre obiectele care urmau să se pună în vânzare și mi l-a reprodus din memorie într-un desen destul de bine executat. Mi se părea că recunosc în desen una dintre piesele descrise de Breasted în cărticica pe care o consultasem la Minneapolis: o brățară din bronz aurit cu ornamente din chihlimbar, hematit și cornalină roșie. Mai mult, auzisem că vor fi scoase la vânzare și papirusuri. Era normal să presupun că și papirusul pe care îl căutam ar fi putut face parte din lotul acela de obiecte, dat fiind că nu se mai auzise vorbindu-se nimic despre el din vremea lui Breasted. Dacă nu greșeam, aveam să dau o lovitură norocoasă la care nici nu îndrăzneam să sper. În orice caz, merita să încerc.

Husseini clătină din cap:

— Nu înțeleg, Blake; o piesă de acest fel iese la suprafață după aproape nouăzeci de ani, tocmai când o cauți tu și un asemenea lucru nu te pune pe gânduri?

— Nu este chiar așa. Nu aveam nici o certitudine că papirusul pe care-l căutam făcea parte din lotul acela de obiecte. Și nici măcar nu era foarte sigur că obiectul pe care-l văzusem desenat după o fotografie era cel descris de Breasted...

Husseini îl privi uluit și îngăimă:

— Bine, dar atunci...

— Povestea se complică, fiu al lui Allah, îl întrerupse Blake, ca în cel mai bun scenariu polițist. Și, pentru a-ți povesti ce s-a mai întâmplat în continuare, mi-ar trebui o picătură de ceva tare, dar mi-e teamă că-ți cer prea mult.

— Așa este. Dar pot să-ți mai ofer o țigară. Puțină nicotină o să te țină treaz.

William Blake trase în piept fumul micii țigări turcești și-și continuă povestirea:

— Făcusem cunoștință cu un funcționar de la ambasada noastră din Cairo pe care mi-l prezentase Olsen ca să mă ajute în caz că aș fi avut nevoie de înlesnirea unor contacte cu autoritățile egiptene, cu departamentul Antichități și alte chestii de genul ăsta. Într-o seară, mi-a dat un telefon la casa de oaspeți de la Institutul Oriental ca să-mi fixeze o întâlnire în barul de la hotelul Marriot. Era locul său preferat pentru că acolo se serveau hamburgeri, carne friptă și cartofi prăjiți. Și sunt chelneri cu pălării de cowboy, imaginează-ți. Mi-a spus să stau deoparte, pentru că erau anumite persoane, nu mai pricepute, ci puternice și periculoase, care erau interesate de lotul acela și nu l-ar fi lăsat să le scape din mâini. Mă rog, avertismentul acesta era un fel de favoare pe care mi-o făcea. Cum s-ar zice „Fii atent că lucrurile alea put urât". Însă acela a fost pentru mine un indiciu ulterior și pozitiv. Dacă se aflau la mijloc alte puternice și obscure instituții care se interesau de acele piese, aceasta însemna că era vorba despre obiecte de o importanță ieșită din comun cum ar fi fost, de exemplu, papirusul Breasted.

— Așa este, aprobă Husseini, dar cum te gândeai că ai putea să le sufli de sub nas papirusul acela?

— Cu o mare doză de îngâmfare, dar și cu niște pregătiri discrete. Dacă jocul ar fi fost cinstit, eu aș fi câștigat.

— Chiar așa... Îmi închipui că da. În schimb, te-au dat pe mâna poliției egiptene cu obiecte compromițătoare în mână, sau în casă, sau în mașină.

— Ei... mai mult sau mai puțin. Vânzătorul era de meserie: cunoștea fiecare obiect în parte și era în stare să le descrie cu termeni tehnici potriviți, dar era interesat să plaseze în primul rând bijuteriile: brățara, un pieptar de bronz și un inel, toate din dinastia a XIX-a. Adusese cu sine, însă, și obiecte mai puțin importante, chiar dacă erau înrudite cu lotul principal: două brățări, un pandantiv, în afară de scarabei, ankh, ushabti. Când am adus vorba despre papirusuri, începu să-mi pună tot

felul de întrebări: după mine, știa că mai era și altcineva care se învârtea în jurul acelor piese. Atunci când i-am dat suficiente elemente pentru a-l convinge că nu făceam parte din nici o asociație suspectă, omul deveni mai maleabil și-mi arătă fotografia. Îți jur că era gata să-mi ies din minți. Acela era, nu puteau exista dubii: cunoșteam pe dinafară ordinea și stilul ideogramelor de pe primul rând și citisem de mai multe ori descrierea papirusului în corespondența lui Breasted. În privința asta nu aveam nici o îndoială. Am făcut tot posibilul ca să-mi ascund tulburarea și l-am întrebat dacă n-ar putea să-mi lase, până una alta, măcar fotografia. Ar fi fost și asta o realizare. Cel puțin aș fi putut citi textul.

— Și el?

— A stat puțin pe gânduri, după care a pus-o la loc în buzunarul interior al hainei. Mi-a spus ceva de genul: „Mai bine, nu. Dacă ar fi găsită în casa dumneavoastră sau asupra dumneavoastră vi s-ar pune multe întrebări". Mi-a spus că trebuia să discute despre oferta mea cu persoana pentru care lucra și că mă va suna el. A fost ultima oară când l-am văzut. Imediat după aceea, a avut loc o descindere a poliției. Omul se făcu nevăzut în învălmășeală și eu am rămas înțepenit cu toate lucrurile acelea pe masa din fața mea. Urmarea este deja cunoscută...

Husseini părea să reflecteze în tăcere, privindu-l pieziș pe prietenul său.

— Era întuneric atunci când a dat buzna poliția? întrebă el dintr-o dată.

— Mă rog, localul în care mă aflam era un fel de depozit mare într-un demisol din Khan el Khalil, plin cu tot felul de mărfuri și iluminat pe sponci de două sau trei becuri. Un obișnuit al unor astfel de locuri ar fi putut destul de ușor să dispară, dar eu nu aș fi știut încotro s-o iau și, de altfel, nici nu aveam câtuși de puțin de gând s-o șterg.

— După părerea ta, cine informase poliția egipteană?

— Misterioșii mei concurenți?

— Cel mai probabil. Mai ales dacă ei credeau că vor găsi acel papirus. Este foarte probabil ca acela care îi comanda pe polițiști să fi fost în legătură cu ei și acționa după instrucțiunile lor.

— După arestare, a urmat înregistrarea mea ca *persona non grata* și, după aceea, expulzarea.

— Și încă ai avut noroc cu carul. Ai idee ce condiții de viață sunt într-o temniță egipteană?

— Mi-am făcut o idee în privința asta, după cele patru sau cinci zile petrecute în arestul poliției. Și totuși, dacă aș putea, m-aș întoarce acolo, chiar și în clipa asta.

Husseini îl privi cu o admirație amestecată cu compătimire:

— Nu ți-a fost de-ajuns, nu-i așa? Trebuie să fii de acord cu mine că ar fi mai bine să uiți de toate astea, pentru că, pentru tine, nu va mai exista o a doua ocazie. Acela este un mediu periculos: tăinuitori, tâlhari, traficanți de droguri, oameni care nu iartă; de data asta o să te ciufulească rău.

— N-aș putea spune că, în clipa de față, lucrul acesta nu mă sperie destul de tare.

— Da, dar o să-ți treacă, fii sigur de asta. Într-o zi ai să te trezești că ai din nou chef s-o iei de la capăt...

Blake dădu din cap:

— Ce să iau de la capăt?

— Orice. Atât timp cât trăim, să ne trăim viața... Și papirusul?

— N-am mai aflat nimic despre el. Când m-am întors am fost luat de valul evenimentelor. Pierderea catedrei, pierderea soției...

— Și, acum, ce-o să faci?

— Acum, în sensul de „în clipa asta"?

— Întocmai.

— Mă duc pe jos până la mașina mea și mă întorc acasă. Am un locșor în Bolton Lane, pe lângă Blue Island. Nu am de gând să mă sinucid, dacă la asta te gândești...

— Nu știu... spuse Husseini. Nu cred că pot să fac mare lucru pentru tine în facultate. Sunt un simplu suplinitor și nu am încă un post de titular, dar, dacă vrei, îi poți spune lui Olsen, când se întoarce, că sunt dispus să te ajut în vreun fel...

— Îșl mulțumesc, Husseini. M-ai ajutat deja. Și eu care nu te-am luat în seamă prea mult niciodată...

— E normal. Nu poți fi apropiat cu toți colegii.

— Ei, s-a făcut târziu. Am plecat.

— Fii serios, nu mă deranjezi deloc. Dacă vrei, poți dormi aici pe divan. Nu-i cine știe ce, dar...

— Nu, mulțumesc. Am abuzat chiar prea mult de ospitalitatea ta. E mai bine să plec. Îți mulțumesc încă o dată. Apropo, dacă ai vrea să-mi faci și tu o vizită, mi-ar face mare plăcere. Nu este o casă așa de frumoasă ca a ta, dar un păhărel se găsește întotdeauna și... Bun, îți scriu adresa...dacă vrei, bineînțeles.

— Fii sigur de asta, îi răspunse Husseini.

Blake se apropie de o masă ca să poată scrie adresa și văzu fotografia unui copil cam de cinci ani având deasupra scris în arabă:

La Said. Tata.

Ar fi vrut să întrebe cine era copilul acela, dar scrise în grabă adresa, își puse paltonul și se îndreptă către ușă. Afară tot mai ningea.

— Ascultă, pot să te mai întreb ceva? îl mai reținu o clipă Husseini.

— Cum să nu.

— De unde vine numele acesta, William Blake? Este cam cum te-ar chema Harun al Rashid, sau Dante Alighieri sau Thomas Jefferson.

— O simplă întâmplare. Nu mi-a plăcut niciodată să mi se spună Bill, pentru că Bill Blake sună ca naiba, este o bolboroseală, de-a dreptul o cacofonie.

— Înțeleg. Bine, atunci, la revedere. O să trec neapărat pe la tine și tu vino când vrei, dacă ai chef să mai schimbăm o vorbă.

Blake îl salută cu un gest al mâinii și se avântă în zăpada destul de înaltă. Husseini mai rămase în prag urmărindu-l cu privirea pe când trecea de la un cerc de lumină la altul, pe sub felinarele care iluminau strada. Într-un târziu, musafirul său dispăru în întuneric.

Închise ușa și se așeză din nou în camera de zi. Își aprinse o altă țigară și rămase mult timp cufundat în penumbră, gândindu-se la William Blake și la papirusul care vorbea despre Exod.

La unsprezece deschise televizorul ca să vadă știrile de la CNN. Mai mult decât știrile despre criza din Orientul Mijlociu, îi plăcea să vadă locurile: străzile urâte din Gaza, praful, canalele cu tot felul de zoaie. Îi reveneau în minte amintiri din copilărie: prietenii cu care se juca pe străzi, mireasma de çay și de șofran din bazar, gustul de smochine crude încă, mirosul prafului și al tinereții. Dar, în același timp, încerca o plăcere de nedescris să se afle într-un apartament american confortabil, cu un salariu în dolari și o secretară, blândă și fără inhibiții, de la Oficiul pentru studenții de la Universitate care venea să-l viziteze de două sau de trei ori pe săptămână și în pat avea inițiative care mai de care mai îndrăznețe.

Sună telefonul tocmai când se pregătea de culcare și crezu că William Blake poate se răzgândise și venea să doarmă în apartamentul său decât să facă un drum destul de lung înotând prin zăpadă și luând în piept vântul înghețat.

Ridică receptorul și dădu să spună:

— Salut, Blake, te-ai răzgândit?

Dar vocea de la celălalt capăt al firului îl făcu să înghețe:

— Salam alekhum, Abu Ghaj, nu ne-am mai auzit de mult timp...

Husseini recunoscu vocea aceea, singura de pe lume care îi știa acest nume, și rămase o clipă fără grai. Apoi, își luă inima în dinți și spuse:

— Credeam că perioada aceea din viața mea s-a încheiat de multă vreme. Aici îmi văd de îndatoririle mele, de treabă...

— Există unele îndatoriri față de care trebuie să rămânem credincioși toată viața, Abu Ghaj, și există un trecut de care nimeni dintre noi nu poate fugi. Oare nu știi ce se întâmplă în țara noastră?

— Ba știu, spuse Husseini. Dar eu am plătit deja totul, după puterile mele. Mi-am jucat rolul.

Vocea din receptor nu mai spuse nimic timp de câteva clipe și Husseini auzea de acolo doar un zgomot de cale ferată. Poate că bărbatul telefona de la o cabină aflată pe lângă trenul aerian sau era în holul gării La Salle.

— Trebuie să ne întâlnim cât mai curând. Dacă se poate, chiar acum.

— Acum... nu pot. Am pe cineva la mine, minți Husseini.

— Pe secretară, nu? Expediaz-o.

Știa și asta. Bolborosi:

— Dar nu pot. Eu...

— Atunci vino tu spre mine. Peste o jumătate de oră, în parcarea de la Shedd Aquarium. Am un Buick Le Sabre gri, cu număr din Wisconsin. Te sfătuiesc să vii.

Se auzi zgomotul receptorului pus în furcă.

Husseini simți că-i cade cerul în cap. Cum de era posibil? Plecase din Organizație după mulți ani de lupte grele, de ambuscade și de ciocniri armate violente: plecase gândindu-se că își plătise în întregime tributul datorat cauzei. De unde și până unde apelul acela? Ar fi vrut să nu se ducă. Pe de altă parte știa foarte bine, din propria experiență, că erau oameni cu care nu era de joacă și, mai ales Abu Ahmid, omul cu care vorbise la telefon și căruia nu-i știa decât numele de luptător.

Oftă, apoi închise televizorul, trase pe el o canadiană de piele îmblănită, își puse mănușile și stinse luminile închizând în urma lui. Mașina sa era parcată aproape, la marginea trotuarului. Trebuie să răzuiască de pe parbriz crusta de gheață

care se depusese, după care răsuci cheia de contact și mașina porni.

Ningea acum cu fulgi mai mărunți dar tot abundent, iar vântul bătea puternic dinspre răsărit. Lăsă în dreapta clădirile neogotice ale Universității din Chicago și o luă pe strada 57 până la intersecția cu Lake Shore Drive, aproape pustie la ora aceea.

Văzu, parcă venind înspre el, spectaculosul decor al centrului: se mișcau înspre el tăcuta cohortă a uriașilor de cristal și de oțel, scânteind de lumini pe fondul cerului plumburiu. Vârful de la Sears Tower se pierdea în pătura joasă de nori și luminile din vârful său pâlpâiau printre nori ca niște fulgere în timpul unei furtuni. Uriașul John Hancock își înfigea în nori antenele colosale ca un titan mitologic condamnat pe veci să sprijine cerul. Celelalte turnuri, unele cu incrustații aurite pe nervurile de piatră neagră, altele, strălucind de metale inoxidabile și de plastic fosforescent, se deschideau ca un evantai și treceau pe cele două laturi ale drumului ca niște decoruri înspăimântătoare în atmosfera magică și parcă mirată a ninsorii.

Trecu încet pe lângă Museum of Science and Industry, fantomatic cu coloanele lui dorice, scăldat într-o lumină verzuie care-l făcea să pară de bronz vechi și, îndată după aceea, o luă pe partea dreaptă a lungii peninsule care ducea într-un capăt la Shedd Aquarium și în celălalt la cilindrul de piatră al Planetariului. Făcu încet tot acest drum, lăsând cu roțile urme adânci în stratul alb de zăpadă sau mergând pe urmele lăsate de altă mașină, aproape astupate deja de zăpada care continua să cadă fără încetare în fâșia de lumină a farurilor, în mișcarea continuă și ritmică a ștergătoarelor de parbriz.

Văzu o mașină parcată cu luminile de poziție aprinse și se opri, apoi înaintă pe jos, cu zăpada până la glezne. Aceea era: se apropie, deschise portiera și se așeză pe scaunul din față.

— Bună seara, Abu Ghaj. Salam alekhum.

— Alekhum salam, Abu Ahmid.

— Îmi pare rău că ți-am stricat seara...

— Nu mi-ai stricat seara, Abu Ahmid. Mi-ai stricat viața, spuse Husseini cu capul plecat.

— Trebuia să te aștepți la așa ceva. Ne întâlnim întotdeauna cu dezertorii, mai devreme sau mai târziu, oriunde s-ar afla...

— Nu sunt dezertor. Când am intrat în organizație, am spus că voi pleca atunci când n-am să mai rezist. Și tu ai fost de acord cu această condiție. Nu-ți aduci aminte?

— Îmi aduc aminte foarte bine, Abu Ghadj. Altfel nu te-ai afla aici, acum, viu și sănătos ca să vorbești cu mine... Mai rămâne doar faptul că ai plecat fără să spui nimic.

— Nu mai era nimic de spus. Așa era înțelegerea.

— Asta o spui tu! replică Abu Ahmid pe un ton aspru. Eu sunt acela care decide întotdeauna. Și în cazul acela aș fi putut hotărî condamnarea ta la moarte.

— De ce n-ai făcut-o?

— Nu iau niciodată hotărâri pripite. Dar ți-am scris numele în cartea mea, la rubrica celor datori.

Husseini își aplecă fruntea:

— Și acum ai venit ca să lichidezi socotelile, nu-i așa?

Abu Ahmid nu răspunse la aceste cuvinte, dar din tăcerea lui Husseini pricepu că nici chiar viața sa nu ar fost de-ajuns pentru a lichida acele socoteli.

— Nu-i așa? întrebă iarăși.

Abu Ahmid începu să vorbească de parcă în clipa aceea ar fi început să spună ceea ce gândea:

— Situație este atât de gravă și de dramatică încât noi toți suntem chemați să ne aducem contribuția. Viața noastră personală nu mai are nici o însemnătate în clipe ca aceasta.

— A mea are. Dacă se poate, lasă-mă pe-afară. Nu mai am energia aceea și nici motivațiile. Pot să contribui cu ceva bani, dacă vrei, asta o pot face... Dar, te rog, lasă-mă în pace. Nu vă pot fi de nici un folos.

Abu Ahmid se întoarse brusc înspre el:

— Atitudinea ta ar putea confirma pe deplin o acuzație care planează de mai mult timp asupra ta: dezertare! Și eu am puterea să pronunț condamnarea ta și dreptul de a executa sentința aici, chiar în clipa de față.

Husseini ar fi vrut să spună:

— Fă ceea ce vrei, nenorocitule, și după aceea du-te în iad, dar privi la zăpada care cobora dansând în raza de lumină a felinarelor și miile de lumini ale orașului care se reflectau în oglinda întunecată a lacului și spuse:

— Ce vrei să fac?

Abu Ahmid începu să vorbească pe un ton scăzut, ținând bărbia rezemată în piept:

— Când o să-ți spun ce se va întâmpla, o să-mi mulțumești că te-am căutat, că ți-am dat posibilitatea să iei parte la un moment istoric pentru noi și pentru întreaga națiune. Tabăra sionistă va fi, în sfârșit, ștearsă pentru totdeauna de pe fața pământului, orașul sfânt Ierusalim va fi înapoiat adevăraților credincioși.

Husseini clătină din cap:

— Nu credeam că mai este posibil să vă mai gândiți la o altă baie de sânge, la alte fărădelegi și măceluri, ca și cum n-ar fi fost de-ajuns tot sângele care a fost vărsat. În zadar...

— De data aceasta, este altceva, de data aceasta victoria este sigură.

— Doamne... Ați spus mereu asta, de fiecare dată și de fiecare dată înfrângerea a fost mereu mai umilitoare. Privește în fața ta, Abu Ahmid. Vezi turnurile acelea uriașe? În fiecare dintre ele se află tot atâția locuitori câți sunt cei care locuiesc în multe dintre satele noastre, fiecare dintre turnurile acelea este monument unei forțe economice deseori mai puternică și mai bogată decât fiecare dintre statele noastre. Sunt simbolul unei puteri imperiale care nu are în lumea întreagă nici un egal și nici un concurent, dotată cu arme și instalații atât de sofisticate

încât ar putea asculta chiar în momentul acesta fiecare cuvânt pe care-l rostim noi și fiecare respirație de la mulți kilometri distanță. Și această putere nu vrea să se schimbe nimic în actuala orânduire politică a regiunii noastre, în pofida oricăror provocări, în pofida oricăror violări ale tratatelor încheiate.

Abu Ahmid se întoarse din nou către el și-l privi atent, cu un zâmbet ciudat:

— Aș zice că ai devenit unul de-ai lor...

— Sunt, Abu Hamid. De ani de zile sunt cetățean american.

— Cetățenia este doar un petic de hârtie. Rădăcinile sufletului sunt cu totul altceva... ceva care nu se poate șterge în nici un fel... Dar, greșești în ceea ce ai afirmat. De data aceasta, lupta se va purta cu arme egale. Nu vor avea deloc posibilitatea să se folosească de potențialul lor distructiv. De data aceasta, armatele islamice vor cuceri Ierusalimul ca în vremurile lui Salah al Din, se vor bate corp la corp, fără ca oamenii care locuiesc în vârful acestor turnuri de aici să poată schimba cumva cursul luptei. De data aceasta, vom învinge noi, Abu Ghaj.

Husseini nu mai spuse nimic și răsuflarea i se condensa în mici norișori de abur, pentru că mașina, rămânând pe loc și cu motorul oprit mai mult timp, se răcise în noaptea aceea de iarnă. Se gândea la ce ar fi putut însemna acele cuvinte: erau doar o cacealma sau Abu Ahmid avea într-adevăr în cărți un as pe care urma să-l arunce pe masa de joc a istoriei? Încă nu-i venea să creadă că i se mai puteau întâmpla asemenea lucruri.

Încercă din nou să scoată la iveală slabele sale explicații ale unui refuz:

— Vreți cu adevărat să începeți un război? Să provocați distrugeri printre mii de ființe umane? Aș vrea ca tu să știi că, pentru mine, nu există o cauză care să merite toate acestea... Eu cred că omenirea are de învățat câte ceva de la istorie și cea mai importantă dintre aceste învățături este că războiul este, în orice situație, un preț prea mare.

— Frumoase vorbe, Abu Ghaj... Dar altceva spuneai când trăiai în taberele de refugiați, când vedeai în fiecare zi mizeria și moartea, bolile și foametea, când ți-ai văzut familia ucisă într-un bombardament al dușmanului... Husseini simți că un nod de plâns îi oprea răsuflarea. Pe atunci, lupta ți se părea a fi singura cale de scăpare pentru oamenii aceia disperați. Gândește-te bine, gândește-te și vei vedea că vorbele tale conciliante și înțelepte provin doar viața ta care acum este comodă și liniștită. Ele sunt doar expresia egoismului tău. Dar nu vreau să mai insist: nu este nici locul, nici momentul pentru a discuta despre lucruri atât de complicate și greu de clarificat. Vreau să știu de ce parte te afli.

— Am de ales?

— Sigur că da. Dar fiecare dintre opțiunile tale, oricare ar fi ea, aduce după sine anumite consecințe.

— Așa este, spuse Husseini dând aprobator din cap și gândi: Dacă eu ți-aș da un anume fel de răspuns, mâine poliția mi-ar găsi cadavrul țeapăn, întins pe zăpada pătată de sânge.

— Ascultă, spuse Abu Ahmid, avem nevoie de tine. Pot să-ți garantez că nu vei lua parte la operațiuni care să presupună vărsare de sânge. Ne trebuie o persoană în afară de orice bănuială și doar eu cunosc adevărata ta identitate, ne trebuie un om potrivit ca să fie un punct de referință aici, în interiorul sistemului, pentru un grup de luptă care este pregătit să intre în această țară.

— Și nu-i același lucru?

— Nu. Noi nu vrem să vărsăm sânge inutil. Vrem doar să putem lupta cu inamicul de pe poziții egale. Pentru aceasta, trebuie să imobilizăm America până ce se va încheia duelul dintre noi. Prin victoria sau prin nimicirea noastră, asta nu mai are importanță, dar va fi ultima bătălie.

— Și eu ce-ar trebui să fac?

— Trei grupuri formate din cei mai buni oameni de-ai noștri, în afară de orice bănuială, vor trebui să acționeze în

interiorul Statelor Unite atât timp cât va fi necesar. Oamenii nu se cunosc între ei, nu s-au mai văzut niciodată, dar vor trebuie să acționeze la unison, într-o coordonare perfectă, ca după un cronometru. Ei vor fi ca o armă ucigătoare pusă la tâmpla acestui colos și tu vei fi omul care va ține degetul pe trăgaci.

— De ce tocmai eu? întrebă Husseini căruia încă nu-i venea să creadă ceea ce auzea. De ce nu faci tu asta, Abu Ahmid?

— Pentru că eu trebuie să fiu prezent în altă parte și pentru că aici nu știe nimeni cine este Abu Ghaj.

Omar al Husseini își dădu seama că totul fusese deja stabilit și planificat și că nu avea nici o cale de scăpare. Era de ajuns ca Abu Ahmid să furnizeze autorităților americane dovezile că profesorul Husseini fusese în realitate Abu Ghaj, teroristul căutat mulți ani de toate polițiile din Occident, apoi dispărut în mod misterios în umbră, și el și-ar fi aflat sfârșitul pe scaunul electric.

— Când ar trebui să înceapă operațiunea asta? întrebă.

— Peste cinci săptămâni, pe 3 februarie.

Husseini își plecă fruntea, în semn de capitulare.

Abu Ahmid îi dădu un aparat care arăta ca o cutiuță mică, neagră:

— Toate informațiile cifrate vor sosi pe computerul tău care le va transmite la destinațiile stabilite, dar aici este sistemul de rezervă. Nu trebuie să-l pierzi cu nici un chip și trebuie să-l ai întotdeauna asupra ta. Parola pentru a intra în sistem este chiar denumirea operațiunii pe care o vom întreprinde: Nabucodonosor.

Omar al Husseini puse cutia în buzunar, se duse la mașina sa, porni motorul și dispăru în ninsoarea care se învârtejea cu și mai mare înverșunare.

3

William Blake își parcă mașina sub ferestrele casei, la unu noaptea și se îndreptă spre ușa de la intrarea în micul său apartament închiriat. Avea să fie cea mai tristă noapte de Crăciun din viața sa și totuși orele petrecute în casa colegului său îi încălziseră puțin sufletul, ca și membrele sale amorțite, și, dacă n-ar fost oprit de un rest de orgoliu, ar fi acceptat invitația lui de a dormi pe divan. Cel puțin, dimineața, ar fi avut cu cine să schimbe o vorbă la o ceașcă de cafea.

Auzi o trosnitură scurtă în timp ce răsucea cheia în broasca ușii sale: era portiera unei mașini care se trântea în spatele său. Dădu să intre cât mai repede în apartament, temându-se de vreo întâlnire neplăcută în cartierul acela care nu mai era prea sigur la o asemenea oră târzie din noapte, dar niște pași abia auziți i-o luară înainte și un braț se strecurase de-a curmezișul ușii, împiedicându-l să mai intre.

Se dădu câțiva pași înapoi, vrând să alerge la mașină, dar se izbi de o altă persoană care se afla deja în spatele lui.

— Nu vă temeți, domnule profesor Blake, spus omul care nu-l lăsase să intre în casă. Și iertați-ne pentru ora aceasta necivilizată, dar v-am așteptat până acum pentru că era foarte urgent să vorbim cu dumneavoastră.

— Nu vă cunosc, spuse Blake privind în jurul său, puțin îngrijorat. Și, dacă aveți asemenea intenții onorabile, puteți

să reveniți și după câteva zile. Lumea își petrece, de obicei, Crăciunul în familie.

Omul care deschisese discuția avea cam patruzeci de ani, era îmbrăcat cu canadiană trei-sferturi din gore-tex impermeabil și o șapcă din piele sintetică. Celălalt arăta cam de cincizeci de ani, era îmbrăcat cu un palton elegant, pe comandă, și avea pe cap o pălărie de cea mai bună calitate.

— Mă numesc Ray Sullivan, spuse unul dintre ei, întinzându-i mâna, și lucrez pentru Warren Mining Corporation, iar dânsul este domnul Walter Gordon. Trebuie să vorbim urgent cu dumneavoastră.

Blake se gândi câteva clipe și se hotărî să accepte solicitarea, cu atât mai mult cu cât niște răufăcători nu ar fi avut nici un interes să se ocupe de unul ca el care locuia într-un bloc ca acela. Oricum, nu avea nimic special de făcut nici în noaptea aceea, nici în ziua de Crăciun.

— Vă rugăm să ne acordați câteva minute, spuse omul îmbrăcat în palton. O să vă dați seama că nu aveam de ales.

Blake făcu un gest aprobator:

— În regulă, spus el, intrați, vă rog, dar casa este mică și nu prea comodă și nu am nimic să vă ofer.

— Ne este suficient doar să vorbim puțin, profesore Blake, spuse omul cu canadiană.

Blake aprinse lumina, apoi le făcu loc să intre și închise ușa în urma lor.

— Luați loc, spuse, puțin mai liniștit de înfățișarea destul de civilizată a celor două personaje și de atitudinea lor respectuoasă.

— Vă rugăm încă o dată să ne scuzați pentru că am năvălit astfel, profesore Blake. Credeam că vă veți întoarce acasă la ora cinei: am fi vrut să evităm o întâlnire atât de neașteptată, în toiul nopții.

— N-are importanță, spuse Blake. Acum, sper să fiți atât de amabili să-mi spuneți care este motivul vizitei dumneavoastră pentru că sunt foarte obosit și aș vrea să mă culc.

Cei doi schimbară o privire îngrijorată, după care cel care se prezentase ca Walter Gordon începu să vorbească.

— Așa cum v-a spus mai devreme prietenul meu Ray Sullivan, lucrăm pentru Warren Mining Corporation și efectuăm în prezent o serie de sondaje în Orientul Mijlociu. Căutăm minereu de cadmiu.

Blake clătină din cap:

— Doamne, ați luat o plasă colosală: eu sunt arheolog, nu geolog.

Gordon continuă fără să-și piardă cumpătul:

— Știm foarte bine cine sunteți, profesore Blake. Așadar, vă spuneam că în prezent se desfășoară această campanie de sondaje și, acum trei zile, o echipă de-a noastră, condusă de domnul Sullivan efectua un foraj pentru un carotaj, când, pe neașteptate, pământul a început să se surpe ca și cum ar fi fost înghițit de o văgăună.

— M-am apropiat de groapa provocată de foraj, interveni Sullivan, ca să-mi dau seama ce fenomen se petrecuse. În primul moment, credeam că era o surpare naturală: zona în care lucrăm este plină de zăcăminte de carbonat de calciu, dar mi-a fost suficient să arunc o privire mai de aproape, ca să-mi dau seama că era vorba despre cu totul altceva.

Privirea lui Blake, încețoșată de oboseală, deveni pe dată mult mai atentă:

— Continuați, spuse el, vă ascult.

— Sonda trecuse prin tavanul unei încăperi subterane și, în razele de soare care pătrundeau în interior, se vedea strălucind în întuneric ceva care părea un obiect din metal. Am spus, sub un motiv oarecare, echipei să se îndepărteze și, când ne-am întors în tabără pentru masa de seară, i-am povestit totul domnului Gordon care este superiorul meu. Am așteptat ca toată lumea să adoarmă și ne-am întors în locul acela. Era o noapte frumoasă cu lună și culoarea alburie a deșertului reflecta lumina, astfel că se putea merge la fel ca ziua. Ajunși

la locul cu pricina, ne-am aplecat peste marginea gropii, făcând lumină în interior cu o lanternă electrică. Spectacolul care ni se înfățișă în fața ochilor ne lăsă fără grai și am rămas uluiți timp de câteva clipe fără să știm ce să spunem. Deși nu se vedea prea clar ceea ce era în interior, ne-am putut da seama că sub pământ erau obiecte din bronz, din aramă, din aur, din fildeș și, în general, tot ceea ce puteam zări se asemăna cu amenajarea bogată a unei camere mortuare.

— Eu nu știu ce simțiți dumneavoastră când vă aflați în fața unei mari descoperiri, interveni Gordon, dar, vă jur, că, timp de câteva clipe, nu mi-a venit să cred ceea ce aveam în fața ochilor și m-a cuprins o emoție de nestăpânit... Am apreciat că sub noi se deschisese o subterană destul de mare, o cameră, poate, de patru metri pe cinci, înaltă de doi, din care era posibil să se ramifice și alte încăperi laterale.

— Ceea ce am văzut ne face să ne gândim la o cavitate naturală amenajată de mâna omului pentru a asigura o înmormântare cu fast. Forma sarcofagului pe care am reușit să-l zărim parțial, prezența unor statui ale unor zeități, stilul imaginilor nu lăsau loc nici unei îndoieli: ne aflam în fața mormântului unui foarte înalt demnitar egiptean. Nu suntem niște specialiști, dar, din ceea putem vedea, s-ar fi putut să fie vorba chiar despre un faraon!

— Un faraon? Doamne, Dumnezeule, ar fi primul mormânt regal neatins de când Carnarvon și Carter au deschis mormântul lui Tutankhamon.

— Așa ne-am spus și noi. Dar, atunci...

— Totuși, s-ar putea să fie și un mormânt din epoca elenistică, atunci când Ptolemeu și urmașii săi adoptaseră în totalitate și întocmai ceremonialul faraonic. Dar astfel, fără a vedea pe viu obiectele, este greu să mă pronunț. Dacă am înțeles bine, dumneavoastră nu ați coborât în interior.

— Nu, spărtura nu era suficient de largă. Și iată motivul vizitei noastre, spuse Sullivan. Am dori ca dumneavoastră să

vă ocupați de această descoperire pe care, până în prezent, am ținut-o absolut secretă. Locul este păzit de oameni înarmați care au ordin să tragă la prima somație.

William Blake își trecu degetele prin păr și oftă. Era peste măsură de obosit și ziua aceea înterminabilă, în loc să se încheie cu binemeritata odihnă, se prelungea printr-un șir de emoții din ce în ce mai puternice.

— Vă mulțumesc pentru că v-ați gândit la mine, spuse el, este ultimul lucru la care m-aș fi așteptat într-o zi ca aceea pe care am trăit-o... dar mă tem că nu voi putea accepta. Din două motive: în primul rând, ar fi fost necesar să anunțați mai întâi autoritățile: este atribuția lor să numească un inspector care să conducă niște lucrări de investigare și catalogarea a pieselor de acolo. În plus, din cauza unor necazuri cu care nu am de gând să vă întristez, eu sunt înregistrat în Egipt ca *persona non grata*. Și, în orice caz, nu reușesc să-mi dau seama de ce a fost nevoie de o asemenea ambuscadă la ora unu noaptea...

— Ca răspuns la prima dumneavoastră obiecție, profesore Blake, spuse Gordon, activitatea noastră se desfășoară pe un teritoriu care este în totalitate off limits, adică în interiorul lui nu se aplică jurisdicția statului. Și chiar armata este aceea care nu dorește să fie informată direcția Antichităților. Ar intra prea multe persoane în perimetrul acela și vâlva provocată de această descoperire ar atrage prea mult atenția asupra acelei zone. De aceea, de comun acord cu gazdele noastre, am hotărât să ne folosim, pentru moment, de colaborarea unui specialist de încredere care ar putea să ne ofere garanția unei discreții totale. Cât despre cea de-a doua obiecție, am aflat de necazurile dumneavoastră și faptul că vă este interzisă intrarea în Egipt nu mai are nici o importanță.

— Ar trebui să veniți cu noi chiar acum. Acesta este motivul pentru care v-am așteptat să vă întoarceți acasă.

Blake se întoarse spre el și-i aruncă o privire ciudată, ca și cum, dintr-o dată, ar fi înțeles adevărata semnificație a acelei cereri.

— Acum? întrebă el.

Gordon dădu din cap în semn de aprobare.

— Avionul privat al companiei trebuie neapărat să decoleze de pe aeroportul Midway peste o oră. Dacă vreți să vă puneți ceva într-o valiză, aveți la dispoziție nu mai mult de cincisprezece minute.

Blake nu mai spuse nimic timp de câteva clipe.

— Se înțelege, spuse Sullivan, că s-a prevăzut o plată pentru munca dumneavoastră. Și, date fiind împrejurările și deranjul pe care vi-l producem, va fi vorba despre o sumă consistentă.

Blake nu-i răspunse. Nu banii îl interesau în momentele acelea. Ar fi lucrat chiar și gratis, numai să-și poată relua munca obișnuită.

Se gândi la Judy pe care probabil că n-ar mai fi văzut-o și descoperi că lucrul acesta nu-l afecta prea mult și se mai gândi la Husseini care-i oferise minunata sa ospitalitate în ziua de Ajun: acum totul părea incredibil de departe, ca și cum s-ar fi întâmplat cu multe zile în urmă.

— În regulă, spuse. Lăsați-mă doar să-mi iau periuța de dinți și să-mi pun ceva haine și câteva instrumente în valiză.

Cei doi bărbați se priviră satisfăcuți.

— Ați luat cea mai bună hotărâre, profesore Blake, spuse Gordon. Vă pot asigura că tot ceea ce vă așteaptă depășește orice închipuire.

— Un singur lucru aș vrea să vă fie limpede: banii nu mă interesează. Văd că sunteți bine informați în privința mea și poate știți că sunt la pământ, dar aceasta nu înseamnă nimic. Eu nu sunt de vânzare pentru nici un preț: singurul lucru care mă interesează este garanția că pot face publică descoperirea acestor obiecte.

— Cererea dumneavoastră este mai mult decât rezonabilă, spuse Sullivan, dar este o problemă pe care o veți discuta cu șefii noștri. Suntem siguri, însă, că vă veți putea înțelege cu superiorii noștri de la Warren Mining.

Blake își dădu seama perfect că era pe cale să intre într-un păienjeniș de interese, dar se gândi că și-ar fi putu găsi de lucru în vreo mică universitate de provincie sau într-un colegiu privat.

— *Alea jacta est*, spuse el pe când se ridica și se îndrepta spre dormitor ca să-și facă bagajul. Surâsul nedumerit al oaspeților săi îl făcu să înțeleagă că habar n-aveau de latină, chiar și de cea a citatelor celebre.

Puse în valiză hainele de campanie, șpaclul și bisturiul pentru săpături, gramatica egipteană a lui Gardiner, lenjerie de corp, obiecte de toaletă, crema protectoare contra arsurilor de la razele soarelui, o cutie de Tylenol și una de Maalox: mai luă și Prozac, dar aruncă după câteva secunde flaconul la coșul de gunoi, știind bine că nu va mai avea nevoie de el îndată ce va păși nisipul deșertului. Luă trusa de fotografiat și după nu mai mult de cinci minute se afla în fața tovarășilor săi de călătorie.

— Închid gazele și vă ajung din urmă, spuse el. Între timp, dumneavoastră porniți motorul.

Mașina neagră Mercury porni în viteză prin metropola pustie și Blake, așezat în spate, părea hipnotizat de girofarul galben al mașinii de deszăpezire din față care stârnea un nor alb și un val moale de zăpadă, aruncând-o spre trotuarul din dreapta al străzii. Lăsase de-acum în urmă o zi lungă și istovitoare și se gândea că, la urma urmelor, Gordon ăsta fusese pentru el ca un Moș Crăciun cumsecade care-i adusese daruri în dimineața de Crăciun, deși la o oră foarte matinală: un întreg mormânt egiptean neatins și cine mai știe ce altceva.

Îl punea pe jar gândul că peste numai câteva ceasuri va zbura peste apele Nilului și, după aceea, avea să adâncească în

atmosfera uscată și limpede a deșertului, dimensiunea sa naturală, că va respira în curând praful mileniilor și că va da deșteptarea unui important personaj adormit de treizeci de secole.

Ajunseră la aeroportul Midway, Sullivan arătă un document paznicului de la poartă și acesta le dădu voie să intre. Străbătură o pistă de serviciu până la scărița unui Falcon 900EX care aștepta cu motoarele pornite. Când coborâră din mașină fură surprinși de o rafală de măzăriche și Gordon își ținu pălăria apăsată pe creștet până când urcară în avion. Blake îl urmă și, înainte de a dispărea pe ușa avionului, se întoarse ca să arunce o ultimă privire asupra orașului acoperit de zăpadă și plin de lumini colorate. Își aminti de vremurile când era copil și, în noaptea dinaintea Crăciunului, ridica nasul spre cer, sperând să vadă sania lui Moș Crăciun și renii lui zburând printre zgârie-norii orașului, într-un nor de pulbere argintie ca în filmele de desene animate și se întrebă în clipa aceea dacă se va mai întoarce vreodată acolo.

Sullivan urcă și el în urma lui și toți trei se așezară în fotoliile comode.

Avionul Falcon rulă rapid pe pistă și țâșni ca o săgeată spre cerul plumburiu. După puțin timp, plutea în noaptea de cristal, pe cerul Crăciunului, printre constelațiile reci ale emisferei nordice.

Vechiul Mercedes înainta într-un nor de praf pe care lumina lunii îl făcea să pară alb pe fondul negru al stâncilor și al câmpiei netede, în direcția impunătoarelor ruine de la Baalbek. Când ajunse la intrarea în valea templelor se opri și stinse farurile. Cele șase coloane ale Templului cel mare se înălțau către cerul înstelat, ca niște pilaștri ai infinitului și omul aflat pe bancheta din spate privi în tăcere minunea aceea, ascultându-și gândurile care-l asaltau. Se gândea la toți aceia pe care îi văzuse murind în nenumăratele încercări cu care era presărată viața sa: morți în bombardamente, morți în

luptă seceraţi de o mitralieră sau sfârtecaţi de o mină sau de o grenadă. Se gândea la cei pe care îi văzuse murind de foame şi de disperare, de boli şi de răni, se gândea la sufletele lor care rătăceau noaptea prin deşert, fără să-şi găsească liniştea.

Acela era, în pofida oricăror întâmplări, unul dintre rarele momente în care îşi putea lăsa corpul şi mintea să se odihnească, momentul aşteptării. Coborî geamul maşinii şi-şi aprinse ultima din cele trei ţigări pe zi permise de medic ca o mare favoare şi privi cerul negru şi înstelat. În clipe ca acelea îşi amintea de copilăria şi tinereţea sa, de părinţii alături de care stătuse atât de puţin, de femeile pe care nu le putuse iubi, de studiile pe care nu le putuse duce la bun sfârşit, de prietenii cu care nu se putuse putea întâlni mai des. Pentru că nu fusese niciodată destul timp.

Îşi aminti de raporturile şi de întâlnirile cu tot felul de personaje: prinţi şi emiri ai petrolului, tirani lacomi doar de putere şi de bani, şefi religioşi uneori cinici, alteori vizionari, tineri mistuiţi de ură şi de fanatism doar pentru că nu putuseră avea şi ei fetişurile bunăstării occidentale, agenţi ai serviciilor de informaţii care făceau un joc dublu, bancheri îmbogăţiţi pe seama mizeriei celor sărmani, a celor mai murdare speculaţii.

Se folosise de toţi, cel puţin în aceeaşi măsură în care îi disprețuise şi nici unuia dintre ei nu-i dezvăluise adevărata sa identitate: aştepta ziua în care aveau să se încheie socotelile, când planul cel mai ambiţios pe care nici un arab nu-l mai urzise vreodată, din vremea bătăliei de la Poitiers, s-ar fi împlinit, aducându-i victoria asupra inamicilor, poziţia de leadership peste o naţiune întinsă de la Himalaya până la Oceanul Atlantic şi controlul asupra unei treimi din resursele energetice ale întregii planete.

Se trezi din visare când un bărbat în straie negre apăru din întuneric şi se îndreptă pe jos către automobil. Îl privi pe când se apropia şi apărea în dreptul portierei, salutându-l cu o plecăciune.

Răspunse la salutul lui, ieși din mașină și-l urmă până o căsuță scundă, tencuită cu pământ, și intră pe ușă în urma lui.

Era un bătrân cu spatele încovoiat și cu ochii încețoșați de cataracta de care suferea.

— Bine ai venit, effendi, îi spuse, făcându-i loc să intre.

— Ce vești îmi dai?

— Bune, răspunse bătrânul. Mi s-a spus să-ți transmit: au fost cumpărați trei catâri la târgul din Samarcand, așa cum ai poruncit, și au fost plătiți cu prețul obișnuit. Acum, omul care îi are în grijă îl duce pe fiecare în grajd, așa cum ai ordonat.

Oaspetele dădu din cap în semn de aprobare:

— Fie slăvit Allah, spuse, tot merge cum nu se poate mai bine. Acum, bunul meu prieten, transmite-le tinerilor care vor veni cu mine în pelerinaj să vină să ne întâlnim. Cu trei dintre ei mă voi vedea la Bethlehem, cu trei la Nablus și cu trei la Gaza.

— Vrei să spun să ți se pregătească o gazdă la Mecca, effendi?

— Nu, prietene. Acesta este un pelerinaj pe care îl vom face ca în vechime, pe spatele unei cămile. Nu te mai gândi la altceva.

Se îmbrățișară și oaspetele se întoarse la mașină care îl aștepta în fața coloanelor de la Baalbek. Bătrânul urmări cu ochii persoana care se îndepărta, o umbră pentru vederea sa vătămată, apoi își întoarse privirile spre Templu și spre cele șase coloane care i se părură șase uriași care făceau tăcuți de pază în bezna adâncă, pentru ca nici o privire indiscretă să nu se oprească asupra bărbatului cu spinarea încovoiată care se îndepărta.

Nu-l mai văzuse niciodată până atunci, nu ar mai fi putut descrie cum arăta, decât cel mult că purta un kefiah cu pătrățele albe și negre, o haină cenușie îmbrăcată peste o galabia albă; știa, însă, că vorbise cu omul cel mai căutat de pe fața pământului, cel pe care, mai mult decât pe oricare altul, dușmanii ar fi vrut să pună mâna.

Era Abu Ahmid.

La Bethlehem, mirosul de tămâie mai plutea încă în aer şi oraşul mai respira încă atmosfera Crăciunului: mii de pelerini roiau în plin soare pe străzi şi de-a lungul tarabelor şi vitrinelor din bazar.

Prin mulţimea de oameni care vorbeau toate limbile pământului trecu un preot ortodox îmbrăcat în negru, purtând pe cap polosul acoperit cu un văl lung şi la gât iconiţele de argint; mai trecu un umil frate franciscan cu sandale prăfuite şi încins cu o frânghie, apoi şi un mullah având vălul de pe cap acoperit de turbanul alb şi lumea îi privea: erau dovada multelor căi diferite pe care le urma omul pentru a ajunge la Dumnezeul acelaşi pentru toţi.

Nimeni nu-i dădu nici o atenţie bărbatului purtând un kefiah cu pătrăţele negre şi albe, haină cenuşie îmbrăcată peste galabia albă şi o desagă de lână atârnată pe umăr care ieşea din oraş şi intra într-o căsuţă cu etaj şi cu tencuiala scorojită, aflată între Suk el Berk şi Ain Aziza.

O femeie, o văduvă bătrână, îl aştepta în casa pustie şi merse alături de el de la intrare până la camera principală: o cameră modestă cu pardoseala acoperită de kilimuri vechi şi cu câteva perne pe lângă pereţi. Femeia ridică unul dintre covoare descoperind un chepeng pe care-l dădu la o parte lăsând să se zărească intrarea într-o pivniţă iluminată doar de razele firave ale unui bec electric; bărbatul coborî pe o scară de lemn, în timp ce femeia închidea în urma sa chepengul şi punea la loc covorul.

Omul străbătu un scurt şi foarte strâmt coridor şi intră într-o altă încăpere cam de doi metri pe trei, luminată de un singur bec chior care atârna din tavan şi având pardoseala acoperită cu o rogojină. Văzu în faţa sa trei bărbaţi cu faţa acoperită complet de kefiah, şezând pe călcâie.

Omul avea şi el chipul acoperit şi vocea sa răsună înăbuşit sub bucata de stofă care-i acoperea şi gura, sub tavanul jos:

— Fraţilor, spuse el, misiunea voastră este pe cale să înceapă şi este atât de importantă încât de ea va depinde reuşita Operaţiunii Nabucodonosor şi victoria cauzei noastre. Am meditat ani întregi la cauzele înfrângerilor noastre din trecut şi nu vom repeta greşelile de altădată. De data aceasta ne vom mişca numai când vom primi semnalul că pachetele au ajuns la destinaţie. Şi ne vom mişca printr-o lovitură precisă. După cum ştiţi, sunt pachete voluminoase care vor atrage atenţia, aşa că vor fi împărţite în trei părţi, câte una pentru fiecare dintre voi.

Vârî mâna în desagă şi scoase trei plicuri pe care le înmână fiecăruia dintre cei trei:

— Aici sunt bani lichizi şi sunt şi cărţi de credit de la International City Bank, cu instrucţiunile necesare pentru primirea şi predarea pachetului vostru. Le veţi memora aici şi, după ce veţi face acest lucru, eu le voi distruge. Instrucţiunile vă vor învăţa şi cum să intraţi în contact cu cel care coordonează operaţiunea pe teritoriul american. Numele său codificat este „Nabuzardan" şi chiar şi cu el veţi comunica numai cifrat şi doar în caz de absolută nevoie sau la cererea mea explicită îl veţi putea vedea la faţă. Dacă veţi fi descoperiţi, detonaţi încărcăturile pe care le aveţi asupra voastră, încercând să faceţi un număr cât mai mare posibil de victime printre duşmanii noştri. Veţi fi fără milă faţă de bătrâni, faţă de femei şi faţă de copii, aşa cum nici ei nu au avut faţă de părinţii noştri, de copiii noştri, de soţiile noastre. După ce vă veţi duce la bun sfârşit misiunea, vă veţi întoarce la bază, pentru că va fi nevoie de luptători viteji şi bine instruiţi ca voi pentru a da bătălia decisivă. Rosti ultimele cuvinte sacadat, ca şi cum ar fi pronunţat o formulă sacră: Asediul şi cucerirea Ierusalimului.

Cei trei bărbaţi luară plicurile, scoaseră din ele banii şi cărţile de credit, după care citiră cu cea mai mare atenţie

instrucțiunile, apoi, unul după altul, ultimul fiind cel care părea a fi cel mai tânăr, înapoiară foile de hârtie care fură arse de îndată pe o farfurie de aramă pusă pe rogojină.

— Allah Akbar! spuse omul.

— Allah Akbar! răspunseră într-un glas cei trei.

La scurt timp după aceea, mergea prin soarele acelei zile frumoase de iarnă prin mulțimea care se îmbulzea în bazarul din Bethlehem. Trecu pe sub un banner pe care scria în trei limbi:

Pace pe pământ pentru oamenii de bună credință.

Cei trei luptători pentru cauza lui Allah ieșiră, însă, pe furiș, unul după altul la intervale de circa o oră.

Plecară, fiecare către destinația fixată, ca niște cavaleri ai Apocalipsului. Primul dintre ei avea instrucțiuni să ajungă la Beirut și, de acolo, la Limassol, unde urma să se îmbarce într-un avion direct către New York.

Al doilea trebuia să ajungă cu mașina la Alexandria, unde urma să se îmbarce pe un tanc petrolier pentru New Haven, în Connecticut.

Al treilea trebuia să se îmbarce la Haifa pentru Barcelona, de unde avea să ia un avion Iberia pentru San José, în Costarica, și, de acolo, la Puerto Limón, pe un vas încărcat cu banane până la Miami, în Florida.

La două zile după aceea, Abu Ahmid luă legătura cu alți trei tineri, la Nablus, într-o moschee din orașul vechi și, după alte două zile, mai întâlni alți trei la Gaza, într-o baracă dintr-o tabără pentru refugiați.

Toți șase, ca și cei trei de la Bethlehem, erau luptători sinucigași, sortiți morții și instruiți să facă față oricărei situații. Și ei primiseră instrucțiuni și itinerarul călătoriei pe care urmau s-o facă.

Din primul moment de când plecaseră, ei erau niște simple piese de tabla de șah a lui Abu Ahmid, fiecare dintre ei

putea fi schimbat cu un altul în caz că ar fi fost necesar și, după îndeplinirea misiunii, fiecare grup ar fi putut să detașeze unul dintre oamenii săi pentru a acoperi pierderile celorlalte grupuri, oricare dintre ele ar fi fost, până când cele trei obiective aveau să fie atinse.

Toți cei nouă vorbeau engleza fără accent străin și știau să folosească orice armă albă sau de foc; cunoșteau artele marțiale, erau capabili să piloteze un avion sau un elicopter, să sară cu parașuta, să escaladeze un perete de stâncă sau de beton armat, să se deplaseze pe sub apă cu un aparat de scufundat.

Nu aveau nume, ci purtau doar niște numere, nu aveau mamă sau tată sau frați, iar documentele lor erau atât falsificate, cât și perfect imitate. Nu puneau nici cel mai mic preț pe viața lor, pentru că, timp de mulți ani, fuseseră educați să și-o sacrifice în orice clipă pentru cauza lor, la un simplu semn al șefului lor. Puteau supraviețui zile întregi cu un pesmet și cu câteva înghițituri de apă; erau în stare să îndure foamea și setea, căldura și frigul, să suporte orice durere, să reziste la tortură.

Fiecare dintre cele trei grupuri avea câte un lider care avea asupra camarazilor săi putere absolută, chiar de viață sau de moarte.

De la început până la sfârșit, întreaga Operațiune Nabucodonosor urma să se bazeze pe rezistența și pe comportarea lor.

Când ajungeau cu toții la destinație cu încărcătura lor, urmau să-l anunțe pe „Nabuzardan" care, la rândul lui, avea să-l anunțe pe el, pe Abu Ahmid. În clipa aceea, s-ar fi declanșat cea de-a doua fază a operațiunii, cea a acțiunii militare propriu-zise, studiată în fiecare zi și în fiecare noapte, timp de doi ani, în cele mai mici amănunte.

Acum, Abu Ahmid nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte într-un punct bun de observație și să refacă în memorie întregul plan, de la început până la sfârșit. Ajunse la Damasc și de acolo fu condus la cortul său din deșert, în apropiere de Deir ez Zor.

Acolo se născuse cu circa şaptezeci de ani înainte şi micul său trib de beduini încă mai era credincios memoriei tatălui său şi lui personal pe care-l cunoşteau sub numele de Zahed al Walid. Se scula dimineaţa când răsărea soarele şi privea îndelung apele Eufratului înroşite de strălucirea astrului care apărea cu încetul, privea cum pleacă turmele la păşune urmându-şi păstorii, femeile care coborau la malul râului pentru a spăla rufele sau care aprindeau focul în cuptoarele din lut uscat pentru a coace în ele pâinea care i se aducea caldă, mirosind a foc şi a cenuşă. Şi soarele făcea să sclipească monedele pe care ele le purtau pe frunte ca podoabă şi păreau, cu frumuseţea lor tuciurie, străvechi regine ale trecutului: Sheba care-l făcuse pe Solomon s-o îndrăgească sau Zainab care-l vrăjise pe Aurelianus.

Făcea lungi plimbări călare prin deşert, înspre Qamichlye, şi se îndepărta atât de mult, încât nu mai găsea în jurul nimic pe care privirea să poată zăbovi. Simţindu-se singur între cer şi pământ, în şaua animalului său, îl cuprindea un sentiment adânc şi grozav al puterii. Atunci cobora de pe cal şi mergea desculţ prin deşertul care era cândva pământul plin de verdeaţă al Grădinii Edenului, sau se aşeza pe călcâie, cu genunchii încrucişaţi şi medita în tăcere, ore întregi, cu ochii închişi, reuşind să se concentreze aproape total şi atingând o dimensiune aproape transcendentă, ca şi cum, în membrele sale atât de strâns unite, s-ar fi contopit forţa cerului şi cea a pământului.

Se întorcea de obicei la asfinţit şi lua cina în cort, împreună cu capii de familie, mâncând pâine cu sare şi carne de miel friptă; rămânea, apoi, până târziu, tolănit pe perne, bând ayran şi discutând despre tot felul de nimicuri fără nici o importanţă, ca gestaţia cămilelor şi preţul lânii pe piaţa de la Deir ez Zor. Acesta era modul în care el îşi călea neîncetat forţele şi-şi pregătea mintea în vederea celei mai importante partide care se jucase vreodată pe Terra din vremurile în care Isav îl jertfise pe primul său născut pentru un blid de linte.

Nu voia să recunoască, dar știa foarte bine, în adâncul sufletului, că, de cealaltă parte a tablei de șah se afla un jucător la fel de iscusit și de periculos, un bărbat cu o înfățișare umilă să supusă ca a lui, capabil să țină sub control în același timp mii de situații diferite, neîncrezător și insomniac, lipsit probabil de orice sentiment, în afara respectului pentru el însuși și pentru priceperea sa: șeful Mossadului, Gad Avner. În final, partida avea să se încheie între ei doi și miza pusă în joc era cetatea lui Dumnezeu: Ierusalimul.

Aceasta n-ar fi făcut ca lumea să devină nici mai bună nici mai rea decât era, oricare dintre ei ar fi ieșit învingător, dar jocul are loc pentru a învinge, lupta are ca scop supremația, ofensele se răzbună, nedreptățile trebuie îndreptate.

Peste milenii, Ismael se întorcea din deșertul în care fusese alungat, pentru a-și revendica locul său de prim-născut al lui Avraam.

Abu Ahmid mai rămase zece zile în cortul său din deșert, apoi se întoarse, mai întâi la Damasc și apoi la Amman, pentru a relua contactele cu oamenii care aveau să lupte: nebunii, turnurile, caii de pe uriașa sa tablă de șah.

Așteptă câteva zile într-un hotel din centru până când primi mesajul pe care-l aștepta: ora și locul unei întâlniri în plin deșert, la treizeci de mile distanță de o stație de pompare a oleoductului, denumită F7.

Porni către seară cu un taxi și călători pe șoseaua spre Bagdad până dincolo de frontieră, apoi lăsă taxiul într-o parcare și se alătură unei mici caravane de beduini care pleca în direcția sud-est, către oleoduct.

Îl lăsară în locul stabilit și el așteptă, singur, până când auzi dinspre est vuietul unui motor de elicopter, un MI 24 mare, de luptă, de fabricație rusească, înarmat cu rachete, tunuri și lansatoare de rachete.

Zbura la numai câțiva metri de sol stârnind la trecerea sa un nor gros de praf, apoi survolă oleoductul și rămase nemișcat la semiînălțime după care începu să coboare atingând pământul la o distanță de vreo sută de metri. Palele rotorului se mai învârtiră la turație normală preț de câteva minute, după care turația scăzu și se opriră cu totul. Ușița aparatului se deschise și apăru un ofițer cu caschetă de tanchist și cu haină de piele ca a aviatorilor care se apropie mergând pe jos. Elicopterul își stinse luminile de avertizare și peste deșert se așternură din nou întunericul și liniștea.

Cei doi bărbați se aflau acum unul în fața celuilalt, în picioare.

— Salam alekhum, generale Taksun, spuse Abu Ahmid.

— Alekhum salam, răspunse ofițerul cu o ușoară înclinare a capului.

— Mă bucur că ați fost de acord să ne întâlnim.

Sufla un vânt rece și părea că stă să înceapă ploaia. Generalul era un bărbat solid, până în cincizeci de ani, avea fața arsă de soare și mâinile bătucite ca ale țăranilor din Sud, dar cu un aer de mândrie nedisimulată în mișcări și în privire.

— Întâlnirea aceasta este foarte periculoasă, Abu Ahmid, spuse el, și va trebui să fie cât se poate de scurtă.

— Sunt de aceeași părere, domnule general. Am dorit să ne întâlnim astfel pentru că tot ceea ce trebuie să vă spun este atât de important, încât nici un mesaj sau intermediar nu ar fi avut greutatea și efectul pe care le cere o asemenea problemă. În plus, răspunsul nu poate fi în nici un fel mediat, ci trebuie să-l primesc neapărat din gura dumneavoastră. O să vă expun planul meu și ceea ce vă propun dumneavoastră. Va trebui să renunțați la... colaborarea dumneavoastră cu americanii și să treceți de partea noastră.

Omul tresări și reacționă:

— Nu voi mai rămâne aici nici un minut în plus, dacă dumneavoastră...

— Nu vă agitați, domnule general, avem documente incontestabile despre ceea ce am spus acum și suntem gata s-o înmânăm șefilor dumneavoastră, dacă nu vă calmați și nu mă ascultați cu cea mai mare atenție.

Taksun îl privi uluit, fără să scoată nici un sunet. Vedea la interlocutorul lui doar ochii, pentru că restul feței era acoperit și doar în unele momente reușea să perceapă expresia ochilor, o slabă sclipire fugară care-i provoca nesiguranță și-l îngrijora.

— Nu va trebui să modificați nici măcar o virgulă din planul dumneavoastră, ba chiar puteți conta pe colaborarea noastră, mult mai competentă decât aceea a prietenilor dumneavoastră care nu cunosc nici oamenii, nici locurile... Fiți liniștit, continuă, văzând expresia dezorientată a interlocutorului său, nimeni altcineva, în afară de mine și de o persoană în care am o încredere totală, nu cunoaște această situație, așa că nu aveți motive să vă temeți. Vă bucurați chiar de multă considerație în multe cercuri importante din această parte a lumii, bucurându-vă în special de simpatia iranienilor datorită credinței dumneavoastră șiite. În plus, și de a mea, dacă aceasta are vreo importanță. Ca să v-o demonstrez, v-am adus un cadou.

Scoase din buzunar o fotografie și i-o dădu.

— Ce-i asta? întrebă generalul.

— Un luptător sinucigaș al jihadului, soldat în garda prezidențială. El va fi acela care-l va arunca în aer pe șeful dumneavoastră în ziua defilării și într-un mod mult mai sigur decât ar putea s-o facă acel comando pe care l-ați pregătit dumneavoastră. Ar putea fi destul de probabil să fiți descoperit înainte chiar de a acționa, ceea ce ar duce la împușcarea dumneavoastră aproape sigură, cu un glonț în ceafă. Prin urmare, nu faceți nimic, o să avem noi grijă de toate. După ce al Bakri va fi omorât în explozie, veți organiza o înmormântare solemnă a puținelor sale rămășițe care vor mai putea fi adunate în piață, după care veți prelua comanda supremă a forțelor armate și veți face în așa fel încât să fiți ales, în aceeași zi, în

fruntea unui guvern provizoriu, în așteptarea unor alegeri care se vor ține la o dată care va fi stabilită ulterior. Apoi, veți stabili imediat contacte diplomatice cu americanii pentru a concepe, îndată după aceea, în secret, un plan de strânsă alianță cu noul președinte sirian care participă la proiectul nostru. Veți lua legătura cu iranienii care, oricum, ne sprijină și cu grupările integriste din Egipt și din Iordania pe care vi le vom indica noi. Eu voi fi acela care va stabili întâlniri și contacte în locuri absolut secrete.

Generalul Taksun își înalță privirile spre cerul care se înnora tot mai tare, apoi caută din nou, prin întuneric, să prindă privirea interlocutorului său, fața sa pe jumătate acoperită de kefiah.

Abu Ahmid făcu un gest aprobator privind și el norii negri care se îngrămădeau, aduși de Khamsin.

— O să se pornească o furtună... spuse și, pentru o clipă, păru că ascultă șuieratul vântului care se întețea, o furtună cum lumea nu a mai văzut de la sfârșitul ultimului război. Și acesta va fi un Armagedon.

Taksun clătină din cap:

— Vreți să declanșați un nou război, domnule Abu Ahmid? Asta nu se mai poate. N-a mai rămas decât o singură supraputere în toată lumea și supremația sa militară este zdrobitoare. Nu există alianțe care să-i reziste... Vremurile lui Salah al Din și Harun al Rashid nu se mai întorc... Opțiunea mea nu însemna o trădare a cauzei arabe, ci singura posibilitate de a scoate țara din mizeria actuală și din starea sa de umilință cetățenească și politică.

— Vă cred, domnule general. Dar, ascultați-mă: de data aceasta, în arenă nu vor exista superputeri. Lupta se va da doar între forțele existente în această regiune a lumii. Nu vă pot spune cum se va întâmpla aceasta, înainte ca prima parte a planului meu să fie îndeplinită, dar vă veți da seama la momentul potrivit. Ceea ce vă pot garanta cu cea mai mare

siguranță este că America va fi blocată de partea cealaltă a Oceanului, fără a putea mișca nici o navă, nici un avion, nici măcar un singur om. America va avea un pistol lipit de tâmplă și eu, eu în persoană, voi avea degetul pe trăgaciul acestui pistol.

Taksun îl privi scrutător, încercând să-și imagineze ce-ar fi putut să-i treacă prin minte interlocutorului său care continuă:

— În momentul acela, forțele voastre se vor deplasa fulgerător pe două direcții, trasă cu vârful toiagului său câteva linii pe nisip. Una la sud, cu sprijin iranian, va înainta zi și noapte până va ajunge în zona puțurilor petrolifere kuweitiene și saudite care vor fi toate minate. În felul acesta, vom avea în mâinile noastre o treime din resursele energetice ale planetei. Grosul forțelor se va îndrepta către vest, se va uni cu cele ale celorlalte state arabe sub zidurile Ierusalimului. Dumneavoastră veți conduce partea cea mai consistentă a acestei armate și vă pot garanta postul de comandant suprem.

Câteva picături de apă căzură pe nisip cu mici plescăituri înăbușite și în aer se răspândi un miros plăcut de praf umezit de ploaie.

— Ce răspuns îmi dați, domnule general?

Taksun își mușcă nervos buza de jos:

— Și, după aceea, ce se va mai întâmpla? O amenințare ca aceea pe care ați conceput-o dumneavoastră nu poate fi menținută în vigoare un timp nelimitat. Dacă eu un pistol la tâmpla unui om, fără să apăs niciodată pe trăgaci, mai devreme sau mai târziu, omul acela mă va lua prin surprindere și mă va dezarma.

— S-a prevăzut și aceasta, îi replică Abu Ahmid. Este suficient să știți că, atunci când vom fi pregătiți, vom trata de pe pozițiile unui avantaj clar. Și, atunci, care este răspunsul dumneavoastră, domnule general?

— Păreți foarte sigur pe dumneavoastră, domnule Abu Ahmid, spuse ofițerul. Dar dacă eu, acum...

Abu Ahmid văzu cum mâna generalului se așeza pe mânerul pistolului.

— Uitați că mai există și o altă persoană, în afară de mine, care știe totul despre dumneavoastră și, chiar dacă v-ați asuma riscurile, nu veți ajunge niciodată la cartierul general, prietene. Pilotul dumneavoastră nu este cumva un tânăr locotenent, originar din Zacko, care a funcționat până acum două săptămâni la baza de la Erbil și care poartă de obicei pistolul la șoldul drept?

Taksun se întoarse, surprins, către elicopter, apoi păru să mediteze câteva clipe, fără să scoată nici o vorbă.

— În regulă, aprobă el. În regulă. Puteți conta pe mine, spuse el în cele din urmă.

— Și dumneavoastră pe mine, spuse Abu Ahmid, la orice oră din zi sau din noapte și pe orice vreme.

Vântul începuse să bată mai tare și un fulger ilumină pentru o clipă norii groși care se îngrămădeau la orizont.

— Dar cum voi face ca să...

— Dumneavoastră n-o să puteți lua legătura niciodată cu mine, din simplul motiv că nu știți cine sunt și nici unde aș putea fi găsit. Întotdeauna am să vă caut eu. Și am să vă găsesc.

— Atunci, la revedere, Abu Ahmid.

— Pe curând, generale Taksun. Nu mai este mult până la ziua în care va avea loc parada militară. Allah Akbar.

— Allah Akbar, răspunse generalul. Salută printr-o înclinare a capului și se îndreptă către elicopter. Pilotul porni motorul și palele rotorului începură să se învârtă, din ce în ce mai repede, până când aparatul se ridică în aer. Pe pământ, omul cu kefiah deveni mic, mic de tot, până când dispăru într-o rafală a ploii care tocmai se pornise. generalul își luă privirile de la petecul acela de deșert și rămase multă vreme gândindu-se în tăcere la cele întâmplate, în timp ce elicopterul zbura peste malurile pustii ale Eufratului. Apoi, deodată, îl întrebă pe pilot:

— Dumneavoastră de unde sunteți, domnule locotenent?
— Din Zacko, domnule, răspunse ofițerul.

În aceeași zi, dar noaptea târziu, Gad Avner plecă de la ședința Consiliului pentru Siguranța Statului, cumplit de nervos. Politicienii, ca de obicei, își petrecuseră cea mai mare a timpului sfâșiindu-se între ei și acuzându-se, fără a lua nici o măsură serioasă în privința cererilor pe care le făcuse el de alocare a unor fonduri suplimentare pentru întărirea serviciului de spionaj.

Îi ceruseră dovezi, indicii solide care să justifice o angajare financiară de o asemenea amploare și el nu le putuse oferi decât flerul lui de copoi, intuiția, sentimentul că în aer plutește amenințarea unui pericol iminent. Nimic concret, apreciaseră ei. Mișcări ale unor personaje ciudate, nervozitate în anumite medii bancare, tranzacții suspecte cu capitaluri masive, satisfacție îngrijorătoare în rândul deținuților politici. Și două cuvinte: Operațiunea Nabucodonosor.

„Și dumneavoastră veniți să cereți o finanțare suplimentară de cinci sute de milioane de shekeli pentru două cuvinte?" îl întrebase liderul opoziției.

— Idiotul.

„Dumneavoastră știți cine era Nabucodonosor?" îi replicase Avner. „Era regele Babiloniei care a cucerit Ierusalimul în anul 586 î.Ch., a distrus Templul și a deportat populația în Mesopotamia". După care se ridicase și plecase, trântind după el ușa.

Se afla acum la doi pași de Zidul Plângerii, la intrarea într-o curte interioară unde își parcase mașina. O tăcere profundă domnea peste întregul cartier și pe străzi nu se vedea nici un trecător.

Porni motorul și trecu pe lângă piața din dreptul Zidului, păzită de soldați în uniformă de camuflaj și înarmați ca pentru

război, iar de acolo își continuă drumul înspre „King David Hotel", unde îl aștepta unul dintre oamenii săi care avea să-i comunice o știre importantă.

Era un slujbaș recent angajat, dar destul de bun: un sublocotenent al serviciilor secrete, de origine italiană, fiul rabinului din Veneția, un băiat frumos pe nume Fabrizio Ferrario care lucra sub acoperire ca operator și asistent social într-o confraternitate internațională de caritate cu sediul la hotelul „Jerusalem Plaza". Se îmbrăca de obicei cu o aiurită, dar inconfundabilă eleganță, purtând doar cămăși de la Armani, întotdeauna perfect asortate, atât pe sub un blazer, cât și pe sub o jachetă colonială.

Se întâlniră la barul de zi al hotelului și Avner își aprinse o țigară, comandând pentru el o bere Maccabi foarte rece:

— Ei, ce s-a întâmplat așa de grav că nu mai puteai aștepta să se termine ședința?

— Două lucruri, spuse tânărul. Primul este că Operațiunea Nabucodonosor există și probabil că va fi declanșată destul de curând. ...

— Și al doilea? întrebă Avner fără măcar să-și ridice nasul din pahar.

— Ar fi nevoie să facem o plimbare. Trebuie să vă dați seama la fața locului și cât mai repede.

— O plimbare? Unde, mă rog?

— Veniți cu mine după ce vă terminați de băut berea. Nu este departe.

— Ce altceva mai știi despre Operațiunea Nabucodonosor?

— Nu prea multe. Ceea ce știu este în urma unor interceptări din mediul înconjurător. Mai ales din închisori. Sunt în curs o serie de plăți la unele bănci din Orientul Mijlociu, cum ar fi la Banque du Liban și la Saudi Arabian și este vorba despre sume foarte mari.

— Plăți? În ce direcție?

— Conturi elveţiene. Nassau. Dar facem cercetări ca să-i descoperim pe destinatari. Asta şi în mediile mafiei siciliene şi ale mafiei ruseşti. Va trebui să nu zăbovim prea mult.

Între timp, Avner îşi terminase berea şi pornea în urma tânărului său colaborator, în timp ce barmanul se ocupa de doi clienţi americani care încă nu aveau chef să plece. Turismul la Ierusalim se redusese foarte mult în ultima vreme.

Merseră pe străzile pustii până la marele arc al Fortăreţei Antonia.

— După părerea ta, ce crezi că se cumpără cu banii aceia?

— Arme, dispozitive electronice de interceptare, sisteme de rachete, arme bacteriologice şi chimice... e greu de spus precis.

— Mă îndoiesc, spuse Avner. Genul ăsta de achiziţii din regiunea noastră se face prin intermediul statelor şi al ministerelor acestora. Autoritatea palestiniană nu are nici un sfanţ, iar teroriştii din Hamas sunt deja finanţaţi de iranieni şi de libieni şi, în plus, explozibilul plastic se cumpără acum la preţuri derizorii de pe orice piaţă. Am uitat ceva?

— Arsenalul ex-sovietic vinde şi altceva cu preţuri de nimic.

— Aşa este, spuse Avner adunându-şi reverele paltonului în jurul gâtului.

Se aflau de-acum la mijlocul pasajului subteran şi se putea zări o lumină slabă care răzbătea printr-o deschizătură a unui perete, între doi soldaţi înarmaţi cu pistoale automate Uzi.

— Aproape că am ajuns, spuse locotenentul. Pe aici.

Avner veni după el în interiorul unei galerii săpate la început în peretele fortăreţei şi apoi în stânca de la baza clădirii. Se auzeau voci care veneau de undeva din interior şi trecerea era luminată de câteva lămpi cu neon fixate în pereţii laterali.

— Ce este aici? întrebă Avner.

Ajunseseră acum la capătul porţiunii pe care se putea circula şi se văzu un grup mic de oameni cu căşti de miner şi cu unelte de săpat: printre ei îl recunoscu pe arheologul Ygael

Allon, fost membru al Consiliului de Miniștri pe vremea guvernării conduse de Shimon Perez.

Locotenentul Ferrario îl prezentă ca:

— Inginerul Nathaniel Cohen de la Construcții civile.

— Îmi face mare plăcere să vă cunosc, spuse Avner strângând mâna plină de praf arheologului. Apoi, privi la galeria parțial acoperită de o surpare:

— Dar ce este aici? întrebă.

Allon îi arătă câteva cioburi de ceramică și lumină o lespede de piatră pe care era o inscripție scurtă:

— Un tunel din epoca Regilor din Iudeea. Și se pare că duce către Templu.

4

William Blake ațipise cam două ore încercând să se odihnească puțin înainte de aterizare și îl trezi vocea din difuzor care le ura pasagerilor *Crăciun Fericit* și-i ruga să-și pună centurile de siguranță. Când deschise ochii, văzu că toate hublourile avionului aveau perdelele trase și observă că lipsea Gordon care era, probabil, în cabina piloților.

— Unde suntem? îl întrebă pe Sullivan.

— Aproape că am ajuns la destinație, domnule profesor, fu răspunsul. Practic, nu era nici un răspuns. Dar Blake se gândi că trebuiau să se afle pe undeva la vest de Luxor dacă era să se ia după descrierile mai amănunțite pe care tovarășii săi i le făcuseră despre caracteristicile împrejurimilor de acolo, în primele ore de zbor.

Sullivan și Gordon aveau cu ei câteva fotografii pe care le putuseră face în interiorul mormântului, dar era destul de greu să-și facă o idee, din cauza câmpului vizual foarte limitat care putea fi cuprins cu obiectivul aparatului. Ceea ce se putea spune fără nici o îndoială era că mormântul se afla, în momentul în care fusese deschis, exact așa cum fusese amenajat atunci când acolo fusese depus personajul care-și dormea somnul de veci în acea încăpere subterană.

Mai trecură câteva minute și simți că avionul atingea pământul cu roțile și rotația elicelor era inversată pentru ca aparatul să poată fi frânat. Când se opriră, pilotul deschise

ușa laterală, pentru ca pasagerii să poată coborî. Blake ieși în prag și respiră adânc aerul uscat și frumos mirositor al deșertului. Apoi, privi în jur, încercând să-și dea seama unde se aflau.

Avionul se oprise pe o pistă de pământ bătătorit, destul de netedă ca să permită o aterizare fără probleme, situată în mijlocul unei văi care era dominată de două masive muntoase. Pantele dealurilor erau brăzdate de o serie de șanțuri paralele unindu-se într-un pârâu prelungit până jos, pe marginea pistei, complet secat, dar umbrit ici și acolo de o vegetație scundă de plante spinoase și de tufe de ginestre și de tamarix.

Un șofer cu un microbuz se apropie de scara avionului, luă pasagerii și bagajele și porni înapoi, în timp ce Falcon-ul o lua de-a latul pistei către un deluşor la baza căruia se deschideau chiar în clipa aceea ușile înalte ale unui hangar.

Merseră circa o jumătate de oră urmând albia pârâului, până ce văzură mai multe containere: tabăra care servea drept bază pentru Warren Mining Corporation. Într-o latură se afla un grup electrogen, în alta un cort mare, negru, ca al beduinilor, probabil cu rol de cantină sau ca sală de ședințe.

În spatele taberei, pe la jumătatea pantei, o cisternă pe roți de la care porneau mai multe țevi alimenta cu apă toate containerele. Unul dintre acestea era vizibil mai mare decât celelalte și Blake se gândi că era locuința directorului taberei sau a șefului de șantier.

Într-un perimetru dreptunghiular, delimitat printr-un șir de bolovani, erau aliniate vehiculele societății: o instalație de foraj pe șenile, o basculantă, trei automobile de teren 4×4 de închiriat, un camion și două vehicule pentru teren foarte accidentat, pe trei roți și cu ladă posterioară.

La circa două sute de metri de tabără se vedea o baracă mică având alături un sac plin cu o pulbere albă care era răspândită și în jurul întregului perimetru. Acolo era, probabil, latrina având alături sacul cu var nestins care se arunca în

hazna, în loc de instalație de apă. Se hotărî imediat să folosească acel grup sanitar improvizat, ci, mai degrabă, era dispus să se ducă undeva în deșert: nimic nu era mai scârbos decât latrina comună din asemenea tabere.

Pe dreapta, aproape suspendat deasupra văii principale, muntele lua o formă oarecum asemănătoare unui leu sau a unui sfinx culcați pe labele din față. Terenul era așa numitul hammada, o formațiune geologică frecvent întâlnită în tot Orientul Mijlociu și în Africa de Nord: pământ și nisip compactate, acoperite cu sfărâmături de silex și de calcar. Dar soarele care asfințea făcea ca priveliștea să fie plăcută, cu văile alburii și cu bolovanii negri pe care îi învăluia o lumină roșietică, făcând să strălucească, precum bănuții de argint, fructele uscate din tufele de lopățele.

Bolta cerului se făcuse deja de un albastru închis ca de cobalt și o lună plină se ridica în momentul acela în partea opusă soarelui care apunea, ivindu-se de după crestele munților, aproape rostogolindu-se peste contururile lor golașe.

Mașina se opri în fața containerului principal și un bărbat îmbrăcat într-o jachetă colonială de culoare kaki înaintă spre oaspete pentru a-l saluta de bun-venit.

— Mă numesc Alan Maddox, spuse gazda. Bine ați venit la Ras Udash, domnule profesor Blake. Sper că ați călătorit bine.

— Vă salut, domnule Maddox, răspunse Blake. Am călătorit bine și sunt mai puțin obosit decât m-aș fi așteptat.

Maddox era un bărbat cam de șaizeci de ani, solid, cu sprâncene stufoase și negre, iar barba și mustățile sure. Purta o pălărie de ranger australian, pantaloni gri de bumbac și era încălțat cu o pereche de bocanci militari:

— Aceea este locuința dumneavoastră, îi spuse el, arătând spre un container cenușiu din partea stângă a taberei. Poate că vreți să faceți un duș și aici apa caldă este întotdeauna pregătită. Cina va fi servită peste o jumătate de oră aici, unde locuiesc eu. Sper că ne veți face cinstea să luați masa cu noi.

— Puteți fi sigur de asta, domnule Maddox, mi-e cam foame. Nu reușesc niciodată să mănânc în avioane. Nici măcar în cele de lux ca Falcon-ul dumneavoastră. Ne vedem peste o jumătate de oră.

Gordon și Sullivan se retraseră și ei în locuințele lor, situate în partea cealaltă, în dreapta reședinței principale.

Blake intră în containerul său care mirosea a praf udat: cineva șterse pardoseala cu o cârpă udă, curățase întrucâtva toaleta și oglinda de deasupra chiuvetei.

Intră sub duș, lăsând să-i curgă din belșug apa pe spinare și nu se putu abține să nu se gândească la ultimul duș pe care-l făcuse, ghemuit pe pardoseală ca un câine, ținându-se de stomacul chinuit de crampe.

Se fricționă cu prosopul, se pieptănă cu grijă după care își puse într-o ordine perfectă obiectele de toaletă, în timp ce la televizor se dădeau imagini de la tulburările și ciocnirile de la periferia Ierusalimului și a Hebronului, precum și un atentat sinucigaș care secerase cincisprezece copii israelieni dintr-o școală elementară. Avea un motiv foarte serios ca să se îngrijoreze: nu-și amintea ca situația să fi fost vreodată atât de gravă în Orientul Apropiat.

Avea să se dezlănțuie un al cincilea război între arabi și Israel? Și dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, care ar fi fost consecințele? Stinse televizorul, își aruncă o jachetă pe umeri și ieși.

Tabăra era pustie, dar se vedeau lumini aprinse în containere și, din depărtare, se auzea zumzetul continuu al generatorului de curent. Pentru o clipă, pe creasta muntelui pe care-l avea în față, i se păru că vede mișcându-se niște oameni care, probabil, aveau puști în mâini.

Apoi, dintr-o dată, văzu două dâre de foc brăzdând cerul, în timp ce tăcerea era sfâșiată de un bubuit ca de tunet: două avioane cu reacție aflate la o înălțime foarte mică se urmăreau, ca și cum ar fi simulat un duel aerian: unul dintre ele lansă

două ținte false și reuși să scape de urmăritorul care se ținea scai de el. Țintele căzură în deșert lăsând în întuneric două dâre de scântei argintii.

— În zona aceasta, nu atingi nimic care să nu fie lemn sau piatră, se auzi o voce din spatele său.

— Dumneavoastră sunteți, domnule Gordon, de unde ați răsărit?

— Din locuința mea, containerul acela galben, acolo în stânga. Am avut exact timpul necesar pentru un duș. Maddox ține la punctualitate. Este dintr-o veche familie din Virginia și la el acasă s-a mâncat întotdeauna din argintărie și cristaluri. Ce impresie v-a făcut?

— Am impresia că este o persoană amabilă.

— Da, dar nu vă lăsați înșelat de aparențe. Este un dur, un om de tip vechi, dintr-o bucată. Pentru el există un singur lucru care contează: interesul întreprinderii și activitatea care trebuie dusă până la capăt.

— El știe totul despre mormânt, nu-i așa?

Gordon dădu din cap și spuse:

— Totul.

— L-a și văzut?

— Da. L-am luat cu noi acolo cu o seară înainte de a pleca spre Chicago. A rămas foarte impresionat de ceea ce a văzut. Oricum, peste puțin timp veți afla totul chiar din gura lui. Să mergem, probabil că ne așteaptă deja.

Porniră împreună spre containerul cu rol de cartier general. La un moment dat, Blake se opri:

— Ați văzut cele două avioane de vânătoare, domnule Gordon?

— Da, le-am văzut, de ce mă întrebați?

— Dacă nu m-am înșelat, erau două Jaguar. Avioane de fabricație franțuzească. Ce-or fi făcând prin părțile astea? Vreau să spun că erau avioane de vânătoare israeliene.

Gordon nu știu ce să-i răspundă.

— Nu știu, spuse apoi, nu mă pricep la arme. Oricum, situația este foarte încordată peste tot în Orientul Apropiat: nu m-aș mira să se întâmple orice. În orice caz, vă repet, suntem într-o zonă, practic, inaccesibilă. Nimeni n-o să vă deranjeze.

Ajunseseră în fața locuinței lui Maddox. Gordon bătu la ușă și gazda veni el însuși să le deschidă. Avea părul încă umed de la duș și-și schimbase hainele: un costum panama, o cămașă și un fular din bumbac fin:

— Crăciun fericit tuturor! spuse el. Salutare Gordon, salutare domnule profesor Blake. Intrați, vă rog. Tocmai preparam o băutură. Ce ziceți de un Martini?

— Merge foarte bine un Martini, spuse Blake.

— Și pentru mine, spuse Gordon. Sullivan era așezat într-un colț al camerei și-și bea deja cocktailul; îi salută cu o înclinare a capului.

Masa era aranjată cu farfurii de calitate, pahare de cristal și tacâmuri de argint, iar pe fața de masă albă se afla un coș cu pâine după rețeta beduinilor, caldă, o carafă cu apă și alta cu vin alb. Pe o masă din colț se găsea un pom de Crăciun din plastic, împodobit cu fructe uscate din deșert, pictate de mână și cu câteva beculețe colorate care se aprindeau și se stingeau cu intermitențe.

Maddox îi invită pe toți să ia loc, iar pe Blake îl așează în dreapta sa:

— Mă bucur că ați acceptat să veniți, domnule profesor Blake, îi spuse. Îmi închipui că domnul Sullivan v-a explicat deja totul.

— Așa este.

— Cum vi se pare povestea asta?

Blake sorbi o înghițitură din paharul său de Martini. Era preparat într-o manieră dură: paharul fusese doar puțin umezit cu vermouth și apoi umplut cu gin curat și cu gheață.

— E greu să mă pronunț așa, fără să fi văzut nimic, dar, din ceea ce mi-a spus Gordon, s-ar părea că este vorba despre de ceva foarte important, prea important să ne ocupăm de el în felul acesta.

Maddox îl privi țintă, drept în ochi.

— Sunteți foarte deschis, domnule profesor Blake. Mai bine așa; întorsăturile de cuvinte sunt inutile, într-adevăr. Vreți să spuneți că nu vă simțiți la înălțime sau, pur și simplu, nu aprobați felul în care procedăm noi?

Intră un chelner arab și începu să-i servească pe meseni.

— Sper că acest cușcuș o să vă placă. Din păcate, nu avem altceva.

— Cușcușul este foarte bun, mă dau în vânt după el. Domnule Maddox, dacă am înțeles eu bine situația, ceea ce gândesc eu nu are prea mare importanță și nu cred că v-ar putea face să schimbați ceva. Pe de altă parte, eu sunt, foarte probabil, un om terminat și, cu toată sinceritatea, îi sunt recunoscător destinului care i-a adus pe acești domni la mine. Prin urmare, nu sunt în măsură să emit pretenții. Vreau doar să știți că am acceptat să fac această muncă doar dintr-un interes științific și cu speranța că aș putea publica rezultatele cercetării mele și studiile care vor urma după aceea.

Maddox îi turnă vin în pahar și spuse:

— Eu nu sunt sigur că dumneavoastră veți avea posibilitatea de a face și niște studii în afară de inventarierea mormântului și a obiectelor pe care le conține acesta...

— Dar trebuie să fac asta, domnule Maddox. Nu puteți crede că eu aș fi în stare să înțeleg totul așa, după o privire superficială și dați-mi voie să vă spun că, foarte probabil, nimeni nu ar fi în stare să facă așa ceva.

Madox nu mai spuse nimic câteva minute și, surprins, Sullivan chiar își ridică ochii din farfurie, privindu-l pieziș.

— V-ar putea pune la dispoziție o linie de Internet pe computerul nostru, desigur sub controlul nostru: v-ar fi de ajuns?

— Cred că da, răspunse Blake. Aș putea consulta biblioteca mea de la Institutul Oriental și de la alte institute de cercetare. Cred că da...

— Cât despre publicare... continuă Maddox, este o problemă pe care acum n-o putem trata. Trebuie să mă gândesc şi să am în vedere care ar fi modalităţile de realizare. Dar, vă rog, să abordăm pe rând, câte o singură problemă.

Chelnerul arab aduse legume şi turnă vin în pahare.

— Este un Chablis din California, spuse Maddox. Nu-i rău deloc. Deci, spuneam, câte o problemă de fiecare dată. Noi dorim ca dumneavoastră să examinaţi mormântul acela, să stabiliţi, dacă este posibil, epoca în care a fost construit, să descrieţi şi să evaluaţi obiectele de uz funerar. Vă asigur că nu avem intenţia să comitem vreo ilegalitate. Fapt este că această descoperire nu era absolut deloc prevăzută şi ne încurcă mult programul de lucru. Noi vom continua să ne vedem de treabă, în timp ce dumneavoastră vă veţi ocupa de săpături. Veţi putea beneficia de colaborarea cu muncitorii noştri care, între timp, au lucrat ca să facă posibilă intrarea acolo jos şi veţi putea utiliza mijloacele tehnice pe care le avem le dispoziţie. Pretenţiile dumneavoastră financiare vor fi satisfăcute, în numerar, la terminarea lucrării, în contul pe care veţi binevoi să ni-l indicaţi, în Statele Unite sau în străinătate.

— Pot să vă întreb ceva?

— Vă rog.

— Unde mă aflu?

— În tabăra de la Ras Udash, aparţinând firmei Warren Mining Corporation.

— Vreau să spun, în ce regiune?

— Asta nu v-o pot spune.

— Atunci, vă atrag atenţia că imposibilitatea de a plasa mormântul din punct de vedere topografic ar putea avea consecinţe nefavorabile asupra identificării sale.

Maddox îl privi fără să clipească:

— Este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm, domnule profesor Blake.

Servitorul arab începu să strângă masa și Maddox se ridică:

— V-aș propune să ne bem cafeaua afară, sub cort. Este mai răcoare și cine vrea, poate să fumeze.

Oaspeții ieșiră împreună cu el sub cort și luară loc pe scaunele împletite din răchită așezate în jurul unei măsuțe din fier. Grupul electrogen era plasat în direcția în care bătea vântul, astfel încât zgomotul care venea de la el era purtat în depărtare de adierile serii.

Maddox făcu să circule în jurul mesei o cutie cu țigări de foi.

— Sunt din ce în ce mai greu de găsit în America, spuse el, dacă nu se ridică blestematul ăsta de embargo cu Cuba. Dar aici este altceva. Le fumează toți șefii de stat, toți miniștrii și deputații din semiluna ferilă.

— Dacă-i pe-așa, ar putea să fumeze și ei altele, rânji Gordon.

Blake își bău cafeaua și-și aprinse un trabuc:

— Când vreți să încep? întrebă el.

— Chiar și de mâine, îi răspunse Maddox. Dacă nu aveți probleme după zborul de azi. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

În timp ce încă mai stăteau de vorbă, Blake observă o lumină care se apropia în mijlocul unui nor de praf pe pista care ducea la tabără și, la puțin timp după aceea, zgomotul unui motor în doi timpi de la vehiculele speciale cu trei roți îl acoperi pe acela al grupului electrogen. Mașinuța se opri în parcare și din ea coborî o persoană îmbrăcată într-o salopetă neagră și cu o casă pe cap. Când și-o scoase, o cascadă de păr galben i se prelinse pe umeri și apăru chipul unei tinere femei cam de treizeci de ani care se apropie de cort cu pași sprinteni și grăbiți. Maddox se ridică și-i ieși în întâmpinare:

— Sarah, hai, vino aici. Ai mâncat? Stai cu noi, îți aduce imediat ceva.

Fata își scoase salopeta și o atârnă de un stâlp, rămânând doar în jens și tricou. Blake o privi cu admirație, pe când o adiere de vânt îi răvășea părul, acoperindu-i fața.

— Fă cunoștință cu oaspetele nostru: profesorul William Blake.

— Ah, egiptologul, spuse fata întinzându-i mâna. Sunt Sarah Forrestall, bine ați venit la Ras Udash. Sper că o să vă simțiți bine în iadul ăsta. Avem treizeci de grade ziua și două sau trei sub zero noaptea, dar poate să fie chiar mai rău. Aceasta este perioada cea mai potrivită a zilei: nu este nici prea cald, nici prea frig.

— Sunt obișnuit, spuse Blake.

— Sarah este topograful nostru. Ar putea să vă dea o mână de ajutor, spuse Maddox.

— Așa este, spuse Blake. Un topograf este exact ceea ce îmi trebuie, dacă i-ați permite să mă ajute.

Maddox nu reacționă și nici măcar fata nu păru să dea importanță acestei glume și se așeză să mănânce sandviciurile cu friptură rece de pui pe care servitorul arab i le adusese împreună cu o sticlă de apă minerală.

— Domnul profesor Blake va începe lucrul chiar de mâine. Poți să-l conduci acolo și să-l ajuți dacă are nevoie? o întrebă Maddox.

— Cu plăcere, răspunse fata. Vă aștept în parcare la ora șapte, dacă vă convine ora. Vă trebuie ceva anume?

— Nu mare lucru. Pentru început, o scară, chiar și de frânghie, o centură de alpinism și o coardă, o lanternă, un ghem de sfoară și hârtie milimetrică, iar în rest mă descurc cu ce am eu. Mâine aș vrea să mă limitez doar la o recunoaștere generală a locului ca să-mi pot organiza munca. Nu am încă o idee precisă despre ce voi găsi acolo și despre problemele pe care le voi avea de rezolvat. După aceea, ea mă va putea ajuta să stabilesc toate cotele și să poziționez obiectele din interiorul mormântului.

Fata păru dezamăgită:

— Îmi închipuiam că dumneavoastră o să veniți cu multe bagaje, cu instrumente sofisticate și când acolo tot ce vă trebuie este o scară de frânghie și o lanternă.

— Sunt un tip de modă veche, spuse Blake, dar, când va fi cazul, vă voi arăta cum se lucrează și după unele metode avansate de cercetare. Pentru moment, este suficient atât. Vreau doar să-mi dau seama cine ar putea fi personajul îngropat în mormântul acela atât de depărtat de tot și de toți.

Gordon se ridică și-i salută pe toți, îndreptându-se spre locuința sa, imitat la puțină vreme după aceea de Sullivan. Maddox își privi ceasul:

— Pe aici mergem devreme la culcare, spuse el. Și mâine mă așteaptă o zi grea. Noapte bună, domnule profesor Blake.

— Noapte bună, domnule Maddox.

Fata se ridică și ea în picioare și se apropie de filtrul de cafea:

— Eu îmi fac o cafea, spuse. Vreți si dumneavoastră?

— Sigur că da, mi-ar face plăcere, răspunse Blake.

— O să vă țină treaz. Nu vă simțiți obosit?

— Sunt frânt, dar nu mi-e somn. Și știu din experiență că atunci când ți se face somn, dormi. O cafea în plus sau în minus nu prea are importanță.

— În orice caz, nu avem la dispoziție decât zece minute sau cel mult un sfert de oră. Maddox nu reușește să adoarmă cu zgomotul acela al generatorului de curent.

— Da, înțeleg.

— Și, îndată, o să se facă un frig teribil. Aici, temperatura scade într-o clipă. Îi turnă cafeaua fierbinte într-un pahar de plastic. Cum vă simțiți?

— Mă cam furnică pielea. Mă tem că n-o să pot închide ochii. Încă nu pot să cred ce s-a întâmplat. Sorbi o înghițitură de cafea și o privi pe fata care se așezase în cercul de lumină dat de singurul bec care mai rămăsese aprins și-și aruncase salopeta pe umeri. Era foarte frumoasă și ea știa asta.

— Ce caută o fată ca dumneavoastră în asemenea locuri? o întrebă.

— Mă plătesc bine, spuse ea. Dar dumneavoastră?

— Vă place focul? întrebă Blake după câteva clipe de ezitare.

— Ați vrea să faceți un foc?

— Ei, sunt destule lemne uscate prin jur și începe să se facă frig. În clipa aceea generatorul se opri și tabăra nu mai fu luminată decât de razele lunii.

— Dacă vreți, se poate face.

Blake merse până la albia pârâului secat, găsi un trunchi de copac uscat și-l târî înspre cort, apoi adună sub el o grămăjoară de mărăcini uscați, crengi de tamarix și de ginestră, și dădu foc cu bricheta. Flacăra se înălță trosnind și învălui bușteanul într-un glob de lumină portocalie foarte strălucitoare.

— Frumos, nu-i așa? Luă un scaun și se așeză în apropierea focului, aprinzându-și și o țigară.

— Și dumneavoastră? Ce face unul ca dumneavoastră prin locurile acestea?

Blake se întoarse spre ea și-i privi fața luminată de reflexele flăcării.

— Eram un egiptolog la Institutul Oriental din Chicago și nu unul dintre cei mai slabi. M-am ars în urma unei mișcări imprudente și superiorii și colegii mei atâta așteptau. Am acceptat munca asta pentru că eram la pământ.

— Sunteți căsătorit?

— Divorțat. De... două zile.

— Rană proaspătă... Îl privi cu o expresie ciudată care lui Blake i se păru compătimitoare.

— Ploaia cade întotdeauna tot peste cel care-i deja ud leoarcă, spuse el. Se mai întâmplă și asemenea lucruri, dar nu moare omul din așa ceva. O să mă ajute schimbarea de aer și reînceperea lucrului.

Privirea fetei se încrucișă pentru clipă cu a lui, luminată de flăcările focului, și ea deslușì în acea privire ceva mult mai puternic decât frazele rostite de complezență. Simți că el o

dorea în clipa aceea mai mult decât orice pe lume și se lăsă în voia instinctului.

— Puteți conta pe sprijinul meu tehnic, spuse. Restul ar trebui să vi-l scoateți din minte.

Blake nu mai spuse nimic, adună jarul sub trunchiul încă nears în întregime, ațâță din nou flăcările, apoi se ridică:

— Mulțumesc pentru că mi-ați ținut companie, spuse. După care plecă.

Când intră în containerul său, simți că-l cuprindea o senzație de claustrofobie amestecată cu furia pe care fraza gratuit disprețuitoare a lui Sarah Forrestall i-o provocase și se gândi că nu va putea adormi.

Luă sacul de dormit și se îndepărtă în bezna nopții, ieșind din tabără pe portița din spate, pornind de-a lungul dealurilor care mărgineau platoul înspre est. Puțin după aceea, intră în conul de umbră al muntelui în formă de sfinx și o luă în sus prin albia secată a unui alt pârâu care cobora, ca și celelalte spre vale. Găsi într-o cută a terenului o limbă de nisip fin și curat și se întinse pe el rămânând astfel cu ochii ațintiți asupra constelațiilor care străluceau incredibil de limpezi și de vii.

Se gândi cu furie la pletele blonde ale lui Sarah și la trupul său frumos conturat în lumina focului, își închipui ce gânduri îi trecuseră prin minte pe seama lui, până când liniștea cosmică a singurătății din jur îi pătrunse în suflet și-l calmă. Toate fantasmele care-l asaltaseră până atunci dispărură și începu să audă prin apropiere creaturile nopții, să ghicească în întunericul nopții pasul săltat al șacalului și mersul timid și prevăzător al gazelei.

Se gândi că nu se putea afla la vest de Luxor și poate că era pe cale să adoarmă în vreun colțișor ascuns al deșertului, pe lângă râul Hammamat, unde se spunea că ar fi existat minele de aur ale faraonilor.

Rămase mult timp cu imaginea cerească a lui Ra în minte, cu centura lui de stele strălucitoare, până când ochii i se închiseră.

Sarah Forrestall venise, îndată după ce se despărțiseră, ca să bată la ușa lui și spusese cu glas înăbușit:

— Domnule Blake, îmi pare rău, nu voiam să vă jignesc. Domnule Blake...

Nu primise nici un răspuns și se întorsese lângă foc ca să se bucure de căldura ultimelor flăcări pe care le aprinsese el. Profesorul Blake era cu totul diferit de ceea ce s-ar fi așteptat: părea să fie un perdant de o factură cu totul specială, nu unul dintre aceia care așteaptă răbdători pe malul râului până când văd plutind pe apă cadavrul dușmanului lor. El părea să fie dintre aceia care se ridică de jos, mai devreme sau mai târziu, și când se ridică, fac prăpăd.

Blake ajunse dimineața în parcare, cu puțin înainte de șapte și văzu că Sarah era deja acolo și încălzea motorul mașinii.

— Puteați să-mi deschideți ușa aseară, îi spuse ea. Voiam să vă explic...

— Mi-ați explicat foarte bine totul. Oricum nu eram înăuntru. Am dormit în albia pârâului.

— În wadi? Dar sunteți de-a dreptul nebun. Scorpionii și șerpii sunt atrași de căldura corpului: putea să iasă foarte rău.

— Am preferat așa.

— Ați luat măcar micul dejun?

— Am băut o înghițitură de apă. Mă ajută să scap de răul de avion după călătoria de ieri.

Sarah porni motorul și se îndreptă spre sud, de-a lungul unui drumeag abia vizibil care dispărea uneori cu totul, fiind înlocuit de albia pârâului.

— Ar fi trebuit să mâncați ceva. Căutați în rucsacul meu, vă rog. O să găsiți ceva de mâncare: sandviciuri și fructe. Luasem pentru masa de prânz, dar este destulă mâncare.

— Mulțumesc, spuse Blake, dar nu făcu nici o mișcare. În stomac nu avea decât furie și nerăbdare. Nu mai era loc pentru nimic altceva.

— Țineți-vă bine, spuse Sarah. Acolo, trebuie să ieșim din albia pârâului. Cuplă reductoarele și ambală motorul la maximum. Mașina se cățără pe povârnișul abrupt, aruncând în urma roților o sumedenie de pietre, ajungând în cele din urmă din nou în poziție orizontală.

Se aflau acum în fața unei suprafețe întinse de pământ, plată și neagră, încinsă de soare.

— În partea aceea este? întrebă Blake.

— Da, cam la o oră de mers. Dacă nu punem la socoteală căldura, am scăpat de partea cea mai grea a drumului.

Blake scosese hârtia milimetrică și o busolă și privea mereu kilometrajul mașinii trasând un fel de itinerar și schițând elementele de relief din jur.

— Nu vă dați bătut, așa-i? întrebă Sarah.

— Nu. Și nu înțeleg de ce nu vreți să-mi spuneți unde ne aflăm. Îmi închipui că dumneavoastră știți foarte bine asta.

— Nu. Și eu am venit aici cam cum ați venit și dumneavoastră și mă feresc să-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala. Maddox nu știe de glumă și trebuie să-mi păzesc pielea și eu în tabăra asta, ce credeți?

— O să-mi dau eu singur seama de asta, spuse Blake. Cunosc țara asta cum îmi cunosc buzunarele. Peste trei sau patru zile cel mult o să-i fac o surpriză. Dar, în sinea sa, nu era chiar atât de sigur. Graba aia blestemată. Măcar dacă și-ar fi luat la el LORAN. Navigatorul prin satelit ar fi stabilit într-o clipă numai punctul topografic.

Drumul se apropiase acum de creasta muntoasă care limita câmpia la est și, la un moment dat, Blake observă ceva pe un bolovan.

— Opriți, vă rog.

Sarah opri mașina și tăie contactul.

— Ce s-a întâmplat?

— Inscripții rupestre acolo, pe stânca aceea.

— Sunt sute din astea pe aici. Am făcut și eu niște desene după câteva. Dacă vreți să le vedeți, am un album plin cu schițe în tabără.

— O să-mi facă plăcere să le văd, spuse Blake. Dar, acum, lăsați-mă să arunc o privire la astea, și se apropie de stâncă.

— Nu vă înțeleg, spuse fata, acolo vă așteaptă un mormânt egiptean neatins și dumneavoastră vă opriți ca să vă uitați la scrijeliturile astea pe pietre?

— Scrijeliturile astea au fost făcute pentru a transmite un mesaj celui care trecea pe aici și eu aș vrea să înțeleg acest mesaj. Orice element al unei mărturii din teritoriu este foarte prețios.

Terenul de lângă peretele stâncos era presărat cu bolovani și unii dintre ei erau înconjurați de pietre mai mici, ca și cum cineva ar fi vrut în mod special să atragă atenția asupra lor.

Blake se apropie de perete și privi cu atenție urmele lăsate în piatră. Fuseseră făcute prin lovire cu un pietroi ascuțit și reprezentau o scenă de la o vânătoare de țapi sălbatici. Vânătorii țineau în mâini arcuri și săgeți, încercuind animalul care era înfățișat cu coarne mari, în formă de semilună, cu vârful spre spate. Făcu câteva fotografii și notă poziția pe harta sa. Apoi, se urcară din nou în mașină.

— Ați mai urcat vreodată pe cursul pârâului până pe creastă? întrebă el deodată.

— De câteva ori.

— Și nu ați observat nimic ciudat?

— Cred că nu. Nu sunt acolo decât bolovani, șerpi și scorpioni.

— Pe stânci sunt urme de focuri cu temperatură foarte înaltă.

— Și ce înseamnă asta?

— Nu știu, dar am văzut în mai multe locuri cum nisipul s-a transformat în sticlă.

— Poate că o fi fost vreo bombă cu fosfor. Au fost mai multe războaie prin părțile astea.

— Mă îndoiesc că ar putea fi urme de bombe. Nisipul transformat în sticlă se afla pe fundul unor scobituri săpate artificial în stâncă și, pe pereții scobiturilor, se vedeau gravuri de felul celor pe care le-am văzut puțin mai devreme.

— Și asta ce poate însemna?

— Că exista cineva care era în stare să aprindă focuri cu temperatură, cu trei mii de ani în urmă, în pustietatea asta.

— Interesant. Și ce urmărea acel cineva?

— Nu știu. Dar mi-ar face plăcere să aflu.

Peisajul devenise și mai dezolant, iar aerul supraîncălzit crea în depărtare iluzia unui suprafețe de apă.

— Vara, locul ăsta trebuie să fie un adevărat cuptor, spuse Blake.

— Așa este, răspunse Sarah. Dar în anotimpul acesta, vremea s-ar putea schimba. Câteodată trec ceva nori, se pot produce scăderi bruște de temperatură și să declanșeze furtuni, uneori dintre cele mai puternice. Albiile acestor wadi se umplu pe neașteptate, pentru că terenul nu are nici o posibilitate de a reține apa și atunci au loc inundații catastrofale. Ne aflăm în mijlocul unei naturi total ostile.

Priveliștea se schimbă din nou prin apariția unei cruste de calcar alburiu și dur pe care jeepul se zdruncina la fiecare neregularitate a suprafeței. Sarah încetini și puse motorul într-o treaptă de viteză inferioară, apoi se îndreptă din nou către dealurile care se vedeau în stânga.

— Vedeți scobitura aceea în peretele de piatră? spuse ea arătând către o zonă umbrită la doar câteva sute de metri. Acolo este. Am ajuns.

Blake respiră adânc. Era pe cale de a trăi cea mai puternică emoție pe care o simțise vreodată în viață.

Îndată ce mașina se opri, coborî și aruncă o privire asupra terenului din jur. Observă o mică adâncitură în mijlocul unei

platforme de calcar, unde erau îngrămădite sfărâmături de piatră și nisip:

— Nu-i așa că acolo este?

Sarah aprobă.

Blake clătină din cap:

— Nu înțeleg...tot această secretomanie și locul acesta este lăsat complet nesupravegheat...

— Nu este nesupravegheat, spuse Sarah. Nimeni nu se poate nici măcar să se apropie de zona aceasta, dacă Maddox nu este de acord. Îl privi țintă, drept în ochi. Și, mai ales, nimeni nu se poate îndepărta. Pentru a ajunge la cea mai apropiată așezare trebuie străbătute o sută de mile prin deșertul acesta, fără un fir de iarbă și fără o picătură de apă.

Blake nu spuse nimic, își scoase haina, luă lopata din mașină și se apropie de mica adâncitură, începând imediat să îndepărteze pietrele și nisipul de deasupra. Apăru de îndată o tablă de fier care astupa intrarea.

— De ce ați forat chiar aici? întrebă el.

— Din pură întâmplare, răspunse Sarah. Facem foraje și scoatem carote, atât pe baza unor prospecțiuni geologice efectuate în prealabil, cât și pe bază statistică. Numai asta, pot să vă garantez. Este o pură întâmplare. Asta-i situația.

Capacul greu din tablă avea în mijloc un inel: Blake agăță de el cablul de la jeep și-i făcu semn lui Sarah să dea înapoi. Ieși la iveală o deschidere cilindrică străpungând stratul de calcar. Pe pereți se mai vedeau urmele frezei, dar în fund era întuneric complet.

— Dumneavoastră ați mai coborât vreodată acolo?

— Încă nu, spuse Sarah, luând din jeep scara de frânghie și lanterna. Soarele ajunsese la amiază, dar căldura încă nu devenise insuportabilă din cauza lipsei totale a umidității. Blake bău câteva înghițituri zdravene din bidonul cu apă, apoi își legă centura de alpinist în jurul mijlocului. Luă ghemul de sfoară, legă un capăt la centură și restul îl puse în mașină, pe scaunul șoferului.

Atârnă lanterna de una dintre carabinierele de la centură, apoi spuse:

— Urcați-vă în mașină și porniți motorul. Eu am să agăț cablul troliului la centură și dumneavoastră o să mă lăsați foarte încet în jos, în camera subterană. Apucați capătul sforii și opriți troliul atunci când simțiți că trag de sfoară. Când trag din nou, continuați să mă coborâți. Ați înțeles?

— Perfect. Dar de ce nu folosiți scara de frânghie? întrebă Sarah.

— Pentru că, dându-i drumul orbește, aș putea răsturna sau sparge vreun obiect fragil sau așezat într-un echilibru precar. Mai întâi trebuie să-mi dau seama care este situația acolo jos.

Își agăță cablul de centura de susținere și începu să coboare în interior.

Coborî cam doi metri, apoi simți că se afla suspendat în interiorul subteranei și trase de sfoară. Sarah opri troliul și el aprinse lanterna.

O lume adormită de treizeci de secole se arătă în fața privirii lui uluite și, în tăcerea profundă a încăperii subterane, bătăile inimii sale părură să se amplifice neverosimil de mult; mirosuri captive acolo de milenii îi pătrunseră în nări cu adieri ciudate și necunoscute, senzații violente și contrastante îi asaltară toate odată sufletul, trezind emoții paroxistice de mirare, neliniște, teamă.

Raza de soare traversa un praf extrem de fin pe care doar simpla mișcare a aerului, cauzată de deschiderea intrării și de coborârea lui, o stârnise și, pe fundul mormântului, scălda într-o lumină puternică o panoplie pe care se zăreau un coif cu calotă de aramă și de sidef, o platoșă de aur de forma unor aripi de vultur larg desfăcute, încrustat cu pietre prețioase, chihlimbar, cuarțuri și lapis-lazuli. Era o centură dintr-o țesătură din fir de aur, cu o fibulă tot din lapis-lazuli, în formă de scarabeu de care era agățată o sabie cu mânerul din abanos bătut cu nituri

de argint. Erau două lănci și două sulițe cu vârful de bronz și mai era și un arc mare cu tolba sa încă plină de săgeți.

Sarah trase frâna de mână a mașinii și apăru la marginea puțului strigând:

— Domnule Blake! Domnule Blake! Este totul în regulă?

Auzi doar vocea înăbușită a profesorului murmurând:

— Oh, Doamne...

Blake tocmai îndreptase raza luminoasă a lanternei pentru a scoate din întuneric restul încăperii. Pe latura de nord a camerei funebre era un car de luptă demontat. Cele două roți, cu câte patru spițe, zăceau una peste alta într-un colț, în timp ce lada era rezemată cu fundul de perete și cu oiștea în sus, ajungând aproape de tavan. De oiște atârnau resturile hățurilor, iar cele două zăbale din bronz căzuseră pe pământ pe cele două laturi ale lăzii carului.

Atârnate de peretele de nord mai erau și alte obiecte de lux: un candelabru din bronz, un tron din lemn pictat, o rezemătoare de cap, suportul unui sfeșnic cu patru opaițe, o ladă în care se păstrau, probabil, țesături prețioase. Roti lanterna către peretele de sud și, pentru un moment îl încercă o mare dezamăgire. În partea aceea, sarcofagul era aproape în totalitate acoperit de o grămadă de așchii de piatră și de bolovani, unii dintre aceștia de dimensiuni destul de mari.

Era atât de uluit și de amețit încât uitase să ceară fetei să-l coboare pe pardoseală. Trase de sfoară și-i strigă către Sarah:

— Poți să mă lași până jos de tot, domnișoară Forrestall. Sub mine nu este nimic. Dacă vreți, puteți coborî și dumneavoastră; fixați de ceva scara de frânghie și trimiteți-o jos, o prind eu.

Sarah acționă troliul și, după câteva clipe, Blake atinse încet pământul, aproape în centrul mormântului, pe grămada de sfărâmături căzute de la străpungerea tavanului. Fata dădu apoi drumul scării de frânghie și imediat coborî și ea.

— Incredibil...spuse ea, privind în jur.

Blake îndreptă fascicolul de lumină către locul prăbușirii tavanului:

— Ați văzut? Din păcate, sarcofagul este aproape cu totul îngropat de surparea aceea. Sunt aproape sigur că a fost un cutremur. O să ne trebuiască mai multe zile de muncă pentru a scoate de acolo toate sfărâmăturile acelea. Vor forma afară o grămadă de dimensiuni destul de mari și de o culoare foarte diferită de aceea a terenului din jur, astfel încât o să atragă atenția de o distanță apreciabilă.

Se apropie de pereți și-i examină cu atenție: fuseseră săpați cu dalta într-un calcar nu prea dur și destul de friabil, dar nu existau urme de ornamente, cu excepția unui început de inscripție hieroglifică pe latura din stânga a sarcofagului. Privi pe pardoseală în fața sarcofagului:

— Este ciudat, spuse el, dar nu există urne canopice: un lucru foarte ciudat, aș zice chiar unic.

— Despre ce este vorba? întrebă Sarah.

— Erau vase în care se puneau organele interne ale defunctului, după ce erau extrase din cavitatea toracică de cei care se ocupau de îmbălsămare. Este ca și cum corpul acestui personaj nu ar fi trecut prin ritualul tradițional al îmbălsămării. Acesta este și el un lucru anormal, dat fiind rangul lui cu siguranță foarte înalt. Cu condiția ca vasele să nu se afle în interiorul sarcofagului.

Se apropie de marginea surpăturii și o examină cu cea mai mare atenție. Și acolo era ceva ciudat: dacă fusese provocată de un cutremur, cum se explica faptul că toate obiectele rituale erau în perfectă ordine, cum de roțile carului, rezemate de perete, nu căzuseră și cum se făcea că nici platoșa nu căzuse pe jos?

Mai observă și alte anomalii: un stil de adunătură de-a valma a obiectelor, disparate și din epoci diferite, ceva care părea o grabă în săparea pereților și a încăperii în general, ca și cum ar fi fost vorba despre o cavitate naturală care exista mai demult, adaptată și mult lărgită, iar sarcofagul însuși părea

să fi fost săpat direct în stâncă. Dălțile tăiaseră piatra de jur împrejur și îndepărtaseră materialul de prisos, rezultând, astfel, un obiect cu o formă paralelipipedică, acesta fiind la rândul său scobit în interior. Dar aceasta era o doar o presupunere și nu s-ar fi putut confirma decât după îndepărtarea tuturor sfărâmăturilor rezultate din surpare.

Încercă să se urce pe mormanul de pietre, dar acestea se surpară peste el, umplând camera cu o pulbere extrem de fină.

— Fir-ar să fie! înjură el.

Sarah se apropie și-l ajută să se ridice:

— E totul în regulă?

— Da, în regulă, răspunse Blake. N-am pățit nimic.

Așteptă ca praful să se mai așeze puțin și se apropie din nou de locul surpării. Mica alunecare a pietrelor lăsase să apară, mai sus și în dreapta sarcofagului, un ungher întunecos care părea a fi intrarea într-un coridor lateral. Încercă din nou să se urce pe mormanul de pietre, de data aceasta cu mai multă precauție, și ajunse aproape la nivelul deschizăturii.

Nu se putea vedea nimic pentru că galeria făcea aproape imediat o cotitură, dar, când se întoarse ca să lumineze cu lanterna restul peretelui, văzu jos și la dreapta, acolo unde începea surparea, ceva care strălucea pe pământ.

— Ce este? întrebă Sarah.

— Luminați aici, vă rog, spuse Blake, întinzându-i lanterna. Apoi luă din buzunar mistria și începu râcâie și să curețe locul de jur împrejur. Apăru un femur și, după aceea, un craniu, iar după numai câteva minute, ieșiră la iveală câteva schelete înghesuite impresionant unul peste altul.

— Cine puteau să fie? întrebă Sarah.

— N-am nici cea mai mică idee, îi răspunse Blake. Corpurile au fost arse și, după aceea, acoperite cu câteva lopeți de pământ.

Era tulburat și ametit. Acea primă și sumară recunoaștere îi pusese probleme uriașe de înțelegere și de interpretare. Putea reuși, oare, vreodată, să descopere enigma personajului

îngropat ca un faraon în mijlocul a ceva care nu însemna nimic?

Scoase aparatul de fotografiat și fotografie fiecare detaliu vizibil al mormântului și apoi începu să măsoare și să deseneze fiecare piesă în parte, în timp ce Sarah începuse să traseze conturul locului și să poziționeze fiecare element al mormântului pe hârtie milimetrică.

Încetă lucrul abia când căldura și oboseala îl determinară să se oprească. Trecuseră aproape trei ore fără să-și dea seama. Dintr-o dată, se simți foarte slăbit și mort de oboseală și, privind-o pe Sarah, își dădu seama că și ea era, probabil, sleită de puteri.

— Să mergem, apuse el. Pentru astăzi, am făcut destul. Urcară la suprafață cu ajutorul scării de frânghie și, când ajunseră afară, Blake fu nevoit să se rezeme de jeep ca să nu-și piardă echilibrul.

Sarah Forrestall se apropie de el, parcă vrând să-i dea o mână de ajutor:

— Domnule Blake, sunteți un mare încăpățânat: ați rămas în gaura aceea ore întregi, fără să aveți nimic în stomac și după un zbor de zece ore și nu mai punem la socoteală și restul celor întâmplate. Am impresia că și divorțurile sunt obositoare.

— Așa este, spuse Blake. Merse și se așeză la umbra mașinii, după care ceru ceva de mâncare. La loc deschis, bătea un pic de vânt și se simți ceva mai răcorit.

— Ei, ce părere aveți de asta?

Blake bău jumătate de sticlă de apă minerală înainte de a răspunde pentru că se simțea deshidratat, apoi începu:

— Domnișoară Forrestall...

— Știți ce, domnule Blake, mi se pare o prostie să continuăm cu tot formalismul ăsta, dat fiind că, probabil, va trebui să lucrăm cot la cot mai multe zile. Dacă încă nu sunteți supărat pe mine, din cauza frazei aceleia nefericite de aseară, aș vrea să-mi spuneți pur și simplu Sarah și să ne tutuim.

— Ok, Sarah, cu plăcere. Dar nu mă mai trata astfel. Eşti o fată frumoasă şi probabil că eşti şi destul de inteligentă, dar vreau să nu uiţi că pot rezista fără să am de-a face cu o femeie timp de câteva săptămâni bune, fără să trebuiască să mă târăsc la picioarele nimănui.

Sarah primi lovitura în plin, dar Blake zâmbi ca pentru a nu dramatiza situaţie şi se întoarse la subiectul care-i interesa pe amândoi:

— Deci: tot ce este aici prezintă un interes extraordinar, mult mai mult decât mă aşteptam, dar lucrurile sunt foarte complicate. Această primă recunoaştere mi-a pus în faţă o groază de probleme de o importanţă covârşitoare.

— Adică?

— În primul rând, faptul că nu ştiu exact unde mă aflu îmi creează dificultăţi de interpretare aproape de netrecut.

— Şi, în afară de aceasta?

— Dotarea este eterogenă, mormântul în sine este diferit de toate celelalte pe care le-am văzut până acum şi se vede că a fost amenajat în mare grabă. Cineva a fost ucis înăuntru, înainte ca mormântul să fie pecetluit şi, în plus, surparea pe care ai văzut-o înăuntru nu a fost provocată de un cutremur, pentru că, altfel, şi panoplia ar fi căzut pe jos şi tot astfel s-ar fi întâmplat şi cu roţile carului de luptă care se află într-un echilibru foarte precar.

— După tine, din ce epocă datează?

Blake scoase din rucsacul fetei un măr şi muşcă din el.

— E greu de dat un răspuns precis, dar elementele pe care le am în vedere mă fac să-l plasez în noua dinastie, în vremea lui Ramses al II-lea sau a lui Merenptah, dar m-aş putea înşela. Am observat, de exemplu, pe o rezemătoare pentru cap cartuşul inscripţionat al lui Amenemaht al IV-lea care aparţine unei epoci mult mai îndepărtate în timp. Mă rog, este un adevărat puzzle.

— N-ai nici o idee despre personajul îngropat acolo?

— Deocamdată, nu. Dar trebuie să continui să descifrez textele și, de asemenea, să dau la o parte urmările surpării și să deschid sarcofagul. Caracteristicile mumiei și ale obiectelor pe care le voi găsi pe lângă ar putea fi cheia pentru a descoperi identitatea personajului. Pot să-ți spun doar că este vorba despre un bărbat de rang foarte înalt, poate chiar un faraon. Spune-mi unde ne aflăm, Sarah, și voi înțelege totul mai ușor... Suntem la wadi Hammamat, nu-i așa?

Sarah clătină din cap:

— Îmi pare rău, nu te pot ajuta. Te rog să nu-mi ceri așa ceva.

— Cum vrei, spuse Blake, aruncând departe cotorul mărului. Își aprinse o țigară și rămase tăcut câteva minute, privind soarele care începea să coboare spre zarea nesfârșitei întinderi a deșertului. Nu era nici o piatră, nici o cută a terenului în care să poată recunoaște ceva care-i să-i fie cât de cât cunoscut. Totul era ciudat și necunoscut, i se părea că până și soarele era diferit prin locurile acelea și în dimensiunea aceea, mai absurdă cu fiecare ceas care trecea.

Înfipse mucul de țigară în nisip, apoi spuse:

— Pentru astăzi, cred că ne ajunge; putem să închidem totul și să ne întoarcem în tabără. Sunt foarte obosit.

Ajunseră în tabără pe la asfințit și, după un duș rapid în containerul său, Blake se duse să-i comunice lui Maddox rezultatul cercetărilor de peste zi. Îi prezentă punctele sale de vedere și îndoielile pe care această descoperire i le furnizase.

Maddox păru foarte interesat și urmări cu atenție fiecare cuvânt al raportului său. Când acesta termină, îl conduse până la ușă.

— Odihniți-vă puțin, domnule Blake, îi spuse, probabil că sunteți frânt de oboseală. Cina este la ora nouă și jumătate, sub cortul beduin, dacă vă face plăcere să mâncați cu noi. Ieri seară am cinat mai târziu ca să vă așteptăm pe dumneavoastră, dar, de obicei, mâncăm mai devreme, după modelul american.

— Voi fi acolo, spuse Blake, apoi, înainte de a ieși. Am nevoie să developez și să copiez filmele pe care le-am făcut.

— Avem aici toată aparatura necesară, pentru că facem deseori filmări aeriene din balon și developăm materialul în laboratorul nostru. Sarah Forrestall vă va arăta unde este.

Blake îi mulțumi și ieși; se mai plimbă puțin prin tabără, după care începu să coboare pe wadi către sud, așteptând ora stabilită pentru cină. Era prea obosit ca să mai lucreze.

Aerul se mai răcorise puțin; tufele de tamarix și de ginestră își lungeau umbrele peste prundișul curat de pe fundul albiei. Blake urmărea cu privirea șopârlele care alergau să se ascundă la trecerea sa și, pentru o clipă, văzu un țap sălbatic, profilat cu coarnele sale mari și curbate spre spate pe discul soarelui care cobora în spatele dealurilor. Animalul păru să-l privească rămânând nemișcat timp de o clipă, apoi, dintr-o săritură, se întoarse și dispăru de parcă s-ar fi topit în aerul înconjurător.

Merse aproape o oră înainte a face calea-ntoarsă și drumul acela lung îi mai liniști cugetul și îndepărtă apăsarea pe care o simțea în ceafă de fiecare dată când se concentra mai multă vreme la locul de muncă. Soarele aproape că dispăruse după crestele dealurilor, dar razele sale aproape orizontale mai scoteau încă în evidență ieșiturile reliefului din jur, învăluindu-le într-o lumină arămie și limpede.

În clipa aceea, pe când își relua drumul spre tabără, privirea îi fu atrasă de o înălțime din stânga sa, la o distanță de aproximativ un kilometru, cu creasta încă luminată de razele asfințitului.

Avea aspectul inconfundabil al unei piramide. Și dungile orizontale create de stratificarea geologică accentuară această impresie, dând iluzia aproape perfectă a unei construcții artificiale. Se gândi imediat la celălalt munte care străjuia tabăra și care semăna cu un leu așezat pe labele din față. Sau cu un sfinx?

Ce loc putea fi acela în care natura și ciudățenia hazardului creaseră cumva o replică la formele celui mai emblematic și mai sugestiv peisaj al Egiptului antic? Medită timp îndelungat la o asemenea îndoială, în vreme ce, peste valea de la Ras Udash cobora încet umbra serii.

5

Timp de mai multe zile, William Blake fotografie, descrise și poziționă, cu ajutorul lui Sarah, întreaga dotare a mormântului, dar nu mișcă nici un obiect din poziția în care se afla și preferă să construiască un fel de perete din scânduri, căptușite cu o folie de polietilenă, pentru a izola sarcofagul și surparea care-l acoperise în bună măsură.

Cu ajutorul lui Ray Sullivan, reuși să construiască un fel burlan ca să poată aspira continuu praful, când avea să scoată la suprafață materialele inutile rezultate din surpare. Pentru aceasta, construi deasupra intrării în mormânt un fel de ascensor și, la capătul cablului de la troliul jeepului, legă un recipient confecționat special în atelierul taberei. Când totul fu gata pentru a începe să curețe locul, se duse, așa cum făcea de obicei, la Maddox, cu puțin înainte de ora mesei de seară.

— Cum merge treaba, domnule profesor?

— Bine, domnule Maddox. Dar este o problemă despre care aș dori să discutăm.

— Despre ce este vorba?

— Munca preliminară de cercetare s-a terminat. Acum trebuie eliberat sarcofagul de materialele adunate asupra lui prin surpare. Am calculat că ar fi cam douăzeci de metri cubi de materiale inerte: praf, pietre, nisip care pot fi luate de acolo doar manual. Mă întreb acum câte persoane ar trebui să fie la curent cu ceea ce ați descoperit: dumneavoastră, Sullivan,

Gordon, domnișoara Forrestall și cu mine suntem cinci. Va fi nevoie de muncitori dacă vrem să terminăm lucrarea într-un timp rezonabil, dar aceasta ar însemna să afle și alte persoane de descoperirea asta. Cred că dumneavoastră trebuie să decideți câte vor fi aceste persoane.

— Câți oameni vă trebuie? întrebă Maddox.

— Doi la săpat, nu mai mulți, ca să nu creăma acolo aglomerație; unul la sistemul de ridicare și unul la troliu.

— O să vă dau trei muncitori. Sullivan se poate ocupa de troliu.

— Câte alte persoane din tabără știu de descoperire?

— Nici una, în afară de cele pe care le-ați menționat dumneavoastră. Cât despre cei trei muncitori, am impresia că nu avem de ales.

— Într-adevăr.

— Cât timp va dura curățarea locului unde s-a produs surparea?

— Dacă muncitorii lucrează cum trebuie, putem scoate până la doi, trei metri cubi de material pe zi, ceea ce înseamnă că în ceva mai mult de o săptămână am putea fi pregătiți să deschidem sarcofagul.

— Foarte bine. Puteți începe chiar de mâine. Îi voi alege eu personal pe muncitorii pe care o să vi-i dau. Mâine dimineață, la ora șapte, vă vor aștepta la parcare. Domnișoara Forrestall vă mai este de folos?

Blake șovăi o clipă, după care spuse:

— Da. Îmi este de mare ajutor.

La cină erau prezente, desigur, nu din întâmplare, doar persoanele care știau de existența acelui mormânt din deșert, astfel încât conversația continuă pe același subiect până la cafeaua pe care o băură afară, sub cort. Ascultându-i și privindu-i cu atenție, Blake își dădu seama că Sullivan, pe lângă că era un tehnician de mare valoare, era un om de încredere al lui Maddox, poate chiar garda sa de corp. În schimb, Gordon părea

să fie un fel de intermediar între Maddox și conducerea Companiei și însuși Maddox avea câteodată aerul că-l respectă foarte mult, dacă nu chiar se teme de el. Nu încăpea nici o îndoială că persoana cea mai independentă era Sarah Forrestall și nu era ușor de explicat cum se întâmplase așa ceva.

La un moment dat, după ce Gordon și Sullivan se retraseseră, Maddox îl întrebă:

— Domnule profesor, în opinia dumneavoastră, care ar putea fi valoarea obiectelor aflate în mormântul acela?

Era o întrebare la care Blake se aștepta de mult timp:

— Teoretic, valoarea este aproape imposibil de stabilit: cu siguranță mai multe zeci de milioane de dolari, răspunse el. Și încerca să-și dea seama de reacția pe care cuvintele sale o provocau asupra celor doi interlocutori ai săi.

— Teoretic? întrebă Maddox.

— Chiar așa. Să iei de aici și să transporți o asemenea cantitate de materiale este aproape imposibil. Ar trebui să mituiți jumătate din funcționarii publici din Republica Arabă a Egiptului și tot n-ar fi de-ajuns, admițând chiar că ați putea reuși să faceți așa ceva. Teoretic, ați putea folosi avionul Falcon, dar ar trebui să-l transformați pentru transport de marfă, aici, pe loc, ceea ce n-ar fi un lucru prea simplu; fără a pune la socoteală că, pentru fiecare piesă, este nevoie de un ambalaj special, deci foarte voluminos. Multe piese nici n-ar încăpea de ușa de acces a avionului. Dar, chiar admițând că ați reușit să scoateți din țară un număr oarecare de obiecte, să zicem, pe acelea mai puțin voluminoase, nu veți putea nici să le expuneți, nici să acceptați ca eventualii cumpărători să facă publică achiziția lor. Apariția pe neașteptate a unui lot atât de valoros de obiecte, complet inedit, ar face ca Republica Egipteană să solicite imediată clarificări și, după aceea, restituirea lor și mă gândesc că va fi foarte greu să explicați cele întâmplate. Sfatul meu, încă o dată, domnule Maddox, este să anunțați descoperirea și să permiteți publicarea fotografiilor cu aceste obiecte.

Maddox nu spuse nimic și Sarah Forrestall continuă să-și bea cafeaua, ca și cum lucrurile acestea nu ar fi prezentat pentru ea nici un interes.

— Nu depinde de mine, domnule profesor, spuse în cele din urmă Maddox. În orice caz, avem nevoie de o apreciere detaliată și cât se poate de exactă a obiectelor din mormânt.

— O voi face, spuse Blake, dar numai când voi duce la bun sfârșit explorarea. Acum n-are nici un rost. Nu știm nici măcar ce conține sarcofagul.

— Cum vreți, domnule Blake, dar să aveți în vedere că n-o să mai rămânem multă vreme pe aici. Vă urez noapte bună.

— La fel, domnule Maddox, răspunse Blake. Apoi, când acesta plecă, se întoarse către Sarah:

— Ce-i povestea asta cu aprecierea?

— N-ai vrea să faci câțiva pași înainte de a merge la culcare? îl întrebă fata. Blake veni după ea și traversară amândoi tabăra, trecând prin fața corturilor în care locuiau muncitorii, aceștia aflându-se afară, în jurul unor măsuțelor pe care luaseră masa și jucând acum cărți și bând bere. Nu mai era mult până la oprirea generatorului electric.

— Mi se pare destul de logic, continuă discuția Sarah. Acolo jos sunt obiecte antice în valoare de câteva zeci de milioane de dolari și este mai mult decât normal ca Warren Mining Corporation să caute să facă din asta o afacere.

— Eu credeam că și căutarea, și prelucrarea cadmiului este adevărata afacere pentru Warren Mining.

— Este cu adevărat așa, dar Compania înoată în ape tulburi.

— De unde știi?

— Zvonuri.

— Numai zvonuri?

— Nu. Am avut acces la un fișier secret din computerul central. Ei îmi datorează destul de mulți bani. Era dreptul meu să mă informez asupra situației financiare a Companiei.

— Mi se pare o adevărată nebunie. Crezi cu adevărat că ăştia se gândesc să-şi rezolve problemele financiare prin asemenea afaceri în domeniul arheologiei?

— De ce nu? Pentru ei, acelea nu sunt decât nişte obiecte oarecare, de mare valoare, şi vânzarea lor i-ar putea salva de la faliment. Spune-mi tu atunci, de ce ar fi pus ei la cale toată tevatura asta şi de ce te-ar fi chemat tocmai pe tine?

— Vrei să spui un falit?

— Vreau să spun un om scos din joc, izolat, deprimat...

Blake nu răspunse. În clipa aceea, generatorul se opri şi tabăra se cufundă în beznă, lăsând doar crestele munţilor să se bucure de minunea cerului înstelat. Blake îşi lăsă privirea să rătăcească prin nesfârşitul furnicar de luminiţe, de-a lungului vălului diafan al galaxiilor.

— Poate că ai dreptate, spuse. Dar ceea ce sunt eu are o importanţă destul de mică faţă de enigma pe care o ascunde mormântul acela. Trebuie să mă ajuţi să salvez acele mărturii cărora hazardul le-a permis până la noi, străbătând mileniile.

— Dar cum? Poate că nu ţi-ai dat seama că, în jurul nostru, acţionează o adevărată centură de control. Suntem întotdeauna supravegheaţi când ieşim din tabără şi pot să-ţi garantez că, de fiecare dată când ne întoarcem aici, cineva controlează până şi kilometrajul maşinilor pentru a vedea câţi kilometri am parcurs prin deşert. Cum crezi că ai putea străbate deşertul în asemenea condiţii, ducând cu tine o încărcătură de asemenea proporţii, şi cu ce maşină?

— Fir-ar să fie! se înfurie Blake, dându-şi seama de propria lui neputinţă. Fir-ar să fie!

— Vino, îi spuse Sarah, hai să ne întoarcem. Mâine ne aşteaptă o zi de muncă tare grea.

Merseră în tăcere până la containerul lui Sarah şi, în timp ce fata vâra cheia în broască, Blake îi puse o mână pe braţ:

— Sarah.

Fata se întoarse spre el, încercând să-i întâlnească privirea prin întuneric:

— Ce este?

— Nu se poate ca tu să nu ai o hartă topografică a zonei acesteia.

Întrebarea păru s-o dezamăgească pe Sarah.

— Ba da, dar n-o să-ți servească la nimic. Au fost șterse toate indicațiile și coordonatele. Toate numele de localități sunt în arabă și locul acesta, după cum știi, se numește Ras Udash, dar nu cred că ți-a ajutat la ceva dacă ai aflat asta.

— Într-adevăr. Totuși, aș vrea să văd harta aceea. Te rog.

— Nu este un pretext ca să intri în locuința mea, domnule Blake?

— N-ar trebui exclusă și varianta asta. Deci, mă lași să intru?

Sarah deschise ușa:

— Ajută-mă să aprind lampa cu butan, spuse ea în timp ce orbecăia prin întuneric, căutând într-un sertar chibriturile. Apoi aprinse lampa și o așeză alături de planșeta de desen pe care era fixată harta topografică:

— Uită-te aici. După cum vezi, așa este cum ți-am spus: nici o indicație și, în total, cam zece denumiri de localități, printre care și Ras Udash.

Blake își puse ochelarii și examină cu atenție harta:

— Este așa cum îmi închipuiam. Harta asta a ieșit din imprimanta unui computer. Asta este metoda prin care au șters indicațiile. Se poate presupune, totuși, că pe undeva ar putea avea o matriță a originalului care conține și coordonatele.

— Se prea poate.

— Ai cumva un hard disk mobil?

— Da, am.

— Ce capacitate are?

— Doi giga.

— Perfect, mai mult decât suficient.

— Am înțeles, spuse Sarah, vrei să găsești exemplarul master, să copiezi harta originală pe disc, s-o copiezi pe computerul său, s-o introduci în memorie și, după aceea, s-o printezi. Corect?

— Asta va fi ideea.

— Este o idee bună, dar eu nu știu unde să caut acel exemplar master, dacă el există cu adevărat. Și în orice caz nu cred că aș reuși să fac o asemenea operațiune pe calculatorul lui Maddox, fără ca să-și dea seama sau să intre la bănuieli cineva.

— Mi-ai spus că ai avut acces la un fișier secret din computerul central. Așa că, dacă ai vrea să mă ajuți, s-ar putea să reușești încă o dată.

— Nu este același lucru. Tu îmi cer să efectuez o operațiune care s-ar putea să ceară un timp destul de lung. Angajatul de la computerul central este un om de-al lui Maddox, un tehnician pe nume Pollak. Este o persoană total loială șefului său și este întotdeauna la lucru atât timp cât generatorul funcționează.

— Dar tu cum ai făcut ca să găsești fișierul acela?

— Pollak este un tipicar: în fiecare dimineață, pe la zece, merge la latrină și stă acolo cel puțin zece minute, câteodată chiar mai mult. depinde dacă își ia cu el ziarele pe care le citește pe closet, dar, pentru treaba de care ai tu nevoie, zece minute sau chiar cincisprezece s-ar putea să nu fie de-ajuns: harta topografică ocupă teribil de multă memorie, trebuie timp mult ca s-o găsești, iar ca s-o copiezi, alt timp...

— Știu, spuse Blake. Dar eu trebuie neapărat să știu unde mă aflu. Doar așa voi reuși să aflu ce taină ascunde mormântul acela și de ce se află într-un loc atât de izolat... Dacă tot ceea ce mi-ai spus este adevărat, este foarte probabil ca, după ce voi termina cu săpăturile, să mă trimită din nou aici ca să trec la jefuirea și mutarea tuturor obiectelor funerare în perfectă siguranță. Sarah, eu nu am venit aici ca să ajut niște tâlhari, ci pentru a nu scăpa ocazia unică și irepetabilă de a face o descoperire științifică extraordinară. Ajută-mă, pentru numele lui Dumnezeu!

— O să încerc mâine. Am deocamdată o jumătate de idee în cap.

— Îți rămân recunoscător, spuse Blake. Dacă reușim, o să pot să încerc, în sfârșit, să fac niște raționamente. Se îndreptă către ieșire. Noapte bună, Sarah.

— Noapte bună, Will. N-ai pentru ce.

— Vrei să știi ceva?

Sarah îl privi curioasă:

— Ce anume?

— Treaba asta cu oprirea grupului electrogen la ora asta mi se pare o prostie fără seamăn.

— Este o hotărâre care-i aparține lui Maddox, spuse Sarah. Sau poate că nu reușește să adoarmă dacă știe că vreun om de aici face ceva fără ca el să știe... Totuși, chestia asta ar putea avea și niște aspecte interesante. Așa cum se spune de obicei: în tot răul mai e și câte un bine.

Blake o privi ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară, apoi își plecă fruntea, încurcat:

— Cred că glumești, dar, dacă nu-i așa, ar fi bine să știi că eu nu sunt tipul de bărbat care ar putea avea o aventură cu o femeie ca tine fără a ieși făcut bucăți în ziua în care această aventură ar lua sfârșit. Nu uita că acum ceva mai mult de o săptămână eram gata să renunț la toată tevatura asta și să părăsesc fără nici un regret această vale a plângerii. Echilibrul meu este încă foarte precar.

O mângâie pe mână, apoi o salută cu o aplecare a frunții și se îndreptă către locuința sa. În depărtare se auzi zgomotul ritmic al unui motor de elicopter și tot în direcția aceea se vedeau pâlpâind luminile în spatele conturului dealurilor. Auzi și zgomotul câtorva jeepuri care mergeau pe la poalele muntelui și văzu pentru o clipă și dârele luminoase ale unor trasoare. Era, cu siguranță, tabăra minieră cea mai ciudată pe care o văzuse vreodată.

Îndată ce intră la el, aprinse lampa cu butan și începu să cerceteze inscripțiile din Cartea Morților pe care le fotografiase

și desenase de pe pereții mormântului. Era acolo ceva ciudat sau neobișnuit în hieroglifele acelea, ceva de care, pentru moment, nu reușea să-și dea seama, ceva familiar în același timp, care îi revenea mereu în memorie. Erau, oare, niște expresii sau niște zicale? Sau era stilul caracterelor și al ideogramelor?

Își pregăti un ceai fierbinte și-și aprinse o țigară, mergând încolo și încoace prin mica încăpere, încercând să dea un contur acelei intuiții confuze care-i umbla prin minte.

Își turnă ceaiul închis la culoare și strălucitor într-un pahar de sticlă, după obiceiul oriental, dizolvă în el două pătrățele de zahăr și sorbi câteva înghițituri, gustând băutura tare și dulce; trase adânc din țigară și, pentru o clipă, i se păru că se află în apartamentul lui Omar al Husseini din Chicago, în după-amiaza aceea geroasă și plină de disperare. Simți cum inima porni să-i bată nebunește: papirusul Breasted!

Iată ce-i amintea înscrisul acela de pe peretele mormântului! Utilizarea unor anumite ideograme cu semnificații bine determinate, modul în care scribul desena semnul „apă" sau semnul „nisip". Era posibil să fi fost vorba despre aceeași persoană? Sau poate că era doar o coincidență întâmplătoare faptul că maniera de a scrie a lui Breasted semăna oarecum cu cea a scribului care decorase pereții mormântului din deșert?

Se așeză la masa de lucru, luă hârtie și ceva de scris și începu să scrie un mesaj care trebuia expediat a doua zi, prin poșta electronică. De emoție, simțea cum îi tremură mâinile.

Corespondență secretă
Dr. Omar Ibn Khaled al Husseini
Institutul Oriental, Chicago
de la: William Blake

Dragă Husseini,

Studiez acum texte murale aparținând, în bună parte, Cărții Morților. Dar ceea ce este extraordinar este că semnele par

să fie trasate de aceeași mână care a realizat papirusul Breasted. Poate că este o simplă impresie sau o coincidență stranie, dar trebuie neapărat să aflu dacă intuiția mea se adevereşte. Prin urmare, te rog:

a) să-mi trimiți prin poșta electronică, cât de repede posibil, o reproducere exactă a primelor trei rânduri care se află în posesia noastră din papirusul Breasted;

b) află, dacă este posibil, dacă transcrierea lui Breasted poate fi considerată o reproducere exactă sau este doar una aproximativă a originalului.

Îşi rămân foarte recunoscător şi rămân în aşteptarea unui răspuns cât mai urgent din partea ta. Din nou îți mulțumesc din tot sufletul pentru că m-ai găzduit acasă la tine în seara de Crăciun. Poate că astfel mi-ai salvat viața. Sau poate că mi-ai distrus-o, cine poate şti, dar, cu siguranță, Bunul Samaritean nu era mai cumsecade decât tine.

Blake

A doua zi, îndată după ce se trezi, Blake se dus să bată la uşa lui Sarah care apăru în pijama şi-i întinse o dischetă.

— Sarah, aici este un fişier care trebuie expediat prin poşta electronică. L-ai putea lua cu tine atunci când mergi în biroul lui Maddox şi, dacă se întâmplă ca Pollak să intre pe neaşteptate în timp ce tu mai eşti acolo, i-ai putea spune că veniseşi pentru a-l ruga să expedieze un fişier prin poşta electronică. Ce părere ai?

— Am impresia că este o idee bună, chiar dacă toată treaba asta mi se pare o nebunie.

— Mulțumesc, Sarah. Am impresia că n-o să ne vedem astăzi, la săpături.

— Nu, pentru că o să am treabă aici, în tabără.

— O să-mi lipseşti, spuse Blake.

— Şi tu mie, spuse Sarah. Şi părea s-o spună cu toată sinceritatea.

Blake ajunse în cort, unde ceilalți membri din grupul său erau deja la micul dejun și luă și el o ceașcă de cafea cu lapte cu cereale și curmale. Apoi luă ceva de mâncare pentru prânz și porni către parcare, urmat de Ray Sullivan:

— Domnișoara Forrestall nu vine astăzi la săpături, domnule Sullivan, îi spuse înainte de a se urca în jeep. Are treburi mai importante în tabără. O să ne descurcăm singuri.

— Nu-i nimic, domnule Blake, răspunse Sullivan punând în mișcare mașina sa și așteptând să se urce și cei trei muncitori nou-veniți.

Cerul era parțial acoperit de un front de nori care înaintau dinspre nord-est și bătea vântul peste întinderea pustie a deșertului. După o jumătate de oră de drum, Blake se întoarse în direcția taberei și văzu cu claritate muntele în formă de piramidă și, în depărtare, celălalt munte în formă de sfinx. Dacă Sarah reușea să-i facă rost de harta topografică purtând coordonatele locului ar fi știut, fără îndoială, să dea o semnificație acelor ciudate fenomene ale naturii.

Ajunseră la mormânt pe la nouă dimineața, când soarele era deja destul de sus. Blake coborî în camera subterană împreună cu cei trei oameni care trebuiau să sape și să acționeze ascensorul improvizat și nu putu să nu observe uimirea celor doi care vedeau pentru prima oară ce era înăuntru. Lucrul acesta îi confirmă faptul că descoperirea fusese, într-adevăr, ținută secretă și nu știau de ea decât puține persoane.

Îl lăsă afară pe Sullivan ca să acționeze troliul și să golească gălețile care urcau pe rând la suprafață. La fiecare lopată de material îndepărtat, observa că resturile de piatră, nisip și praf se surpau și mai în jos și, încet-încet, suprafața laterală a sarcofagului ieșea la iveală. Era cuprins de o emoție crescândă de fiecare dată când privea la acea ladă masivă de piatră, ca și cum ar fi perceput trezirea unei voci care rămăsese tăcută timp de milenii. ca și cum un strigăt ar fi fost pe cale să țâșnească din interiorul acelui spațiu ferecat între pereții de piatră ai sarcofagului.

Oamenii care lucrau cu lopeţile erau harnici şi menţineau un ritm susţinut, încărcând cuva aşa-zisului ascensor la fiecare trei, patru minute.

La un moment dat, Blake observă ceva închis la culoare pe jos, la nivelul pardoselii mormântului şi-i opri din lucru pe săpători. Îngenunche, scoase şpaclul din buzunarul hainei şi începu să îndepărteze spărturile de piatră şi să cureţe locul cu pensula. Era lemn, înnegrit de vreme şi de oxidare: s-ar fi putut spune că era o bucată dintr-o scândură.

Luă o aşchie ca mostră, apoi porunci să se continue cu înlăturarea spărturilor, ferindu-se să nu atingă ceea ce părea un fel de paravan din lemn care, aparent, nu avea nici o explicaţie. Când mai era puţin până la pauza pentru masa de prânz, unul dintre muncitori îl strigă: văzuse ceva ieşind dintre sfărâmături.

— Unde, arată-mi, spuse Blake apropiindu-se. Cam pe la jumătatea surpăturii, datorită alunecării părţii de sus a mormanului de resturi, ieşise la iveală un obiect cu o formă nedefinită care părea făcut din piele. Blake îl scoase de acolo cu o pensetă pentru lemn şi-l privi cu atenţie: era ceea ce mai rămăsese dintr-o sandală! Înfăşură obiectul în staniol şi-l puse alături de aşchia de lemn.

Sarah Forrestall rămase în containerul său, observând cu atenţie toate mişcările lui Pollak. Maddox plecase cu jeepul său înspre nord, împreună cu Gordon, aşa cum se întâmpla aproape în fiecare zi şi era greu de crezut că se va mai întoarce înainte de asfinţit. Tabăra era, practic, pustie dacă nu se luau în considerare oamenii de pază de pe înălţimile din jur, la o distanţă de câteva sute de metri.

Pe la zece dimineaţa, Pollak ieşi având în mână o revistă „Playboy", un sul de hârtie igienică şi o sticlă de plastic plină cu apă şi se îndreptă către latrină.

Sarah ieşi în aceeaşi clipă pe uşa din spate, trecu pe lângă şirul de containere şi se apropie de locuinţa lui Maddox,

sperând că Pollak nu închisese cu cheia în urma sa. Împinse ușa: era deschisă. Aprecie că avea între zece și cincisprezece minute la dispoziție și aruncă o privire înspre ceasul electronic care atârna pe un perete. Computerul era deschis și pe ecran se vedeau diagrame referitoare la analizele mineralogice din teren, în diferite zone ale văii de la Ras Udash.

Sarah se așeză în fața tastaturii și începu să examineze fișierele de pe hard disc. Avea la ea un binoclu și putea să vadă în depărtare, prin ferestruica de pe peretele din față, pe deasupra ecranului, latrina și picioarele lui Pollak cu pantalonii coborâți până peste pantofi. Era un punct de observație foarte bun.

Erau mai multe directoare protejate care, cu siguranță, conțineau documente secrete. Sarah scoase din buzunarul bluzei o dischetă și porni un program de descifrare a cheilor de protecție pe care ea însăși le sustrăsese mai demult din biroul lui Maddox. Directoarele începură să cedeze unul după altul și Sarah le copie pe un hard disc mobil pe care-l adusese cu ea, fără a ști dacă una dintre ele ar fi putut conține originalul hărții topografice. La ora aceea a zilei începuse să se simtă căldura radiind din tablele containerului care, în astfel de zile, se încălzea peste măsură.

Privi prin binoclu spre latrină și văzu că Pollak își trăgea pe el pantalonii. Din momentul acela mai erau doar aproape trei minute până când el intra pe ușă.

Făcu în așa fel ca ecranul monitorului să arate la fel ca atunci când intrase acolo și ieși, în timp ce Pollak trăgea după el ușa latrinei și se pregătea să se lupte cu sacul de var. Așteptă ca el să se întoarcă în birou, mai aștepta câteva minute, după care bătu la ușă.

— Intră, strigă Pollak.

Sarah intră și nu se putu abține să nu strâmbe din nas: Pollak adusese cu el și mirosul latrinei.

— Văd că azi ați rămas în tabără, domnișoară Forrestall.

— Așa este. Am de lucru în birou. Scoase din buzunar o dischetă și i-o întinse. Mi-a dat-o domnul profesor Blake. Trebuie s-o expediați cât se poate de repede cu poșta electronică. Pe etichetă se află adresa și numele fișierului. Îndată ce veți primi răspunsul, trebuie să i-l dați domnului profesor; cred că este foarte important.

— Știți și dumneavoastră, domnișoară Forrestall, că toată corespondența care se trimite și care se primește trebuie să fie controlată de domnul Maddox. Îndată ce se va întoarce, îi voi arăta mesajul și-i voi cere permisiunea de a-l expedia cât de repede se va putea.

Sarah ieși, se întoarse în containerul său și cuplă imediat hard-discul mobil la computerul său, începând să treacă în revistă fișierele unul câte unul.

William Broke se întoarse în tabără la puțin timp după asfințitul soarelui și se duse imediat să bată la ușa lui Sarah fără măcar să mai treacă pe la el ca să facă un duș:

— Aveți noutăți? întrebă el imediat după ce intră.

Sarah clătină din cap:

— Din păcate, nu. Uită-te și tu. Aici este originalul master al hărții topografice, dar nu are nici o indicație. Este clar că nu vor să-și asume nici cel mai mic risc.

Blake se lăsă să cadă pe un scaun, complet dezamăgit.

— Și de la săpătură? Sunt noutăți?

Blake scoase din buzunar un pachețel:

— Am găsit o porțiune dintr-un perete din lemn, spuse el, între locul surpării și pardoseală. Ceva foarte ciudat. Și, în plus, o bucată dintr-o sandală de piele: trebuie să fac urgent o analiză cu carbon radioactiv ca să pot data obiectele.

— Carbon radioactiv? Nu știu cum s-ar putea face așa ceva. Nu cred că în tabără poate avea cineva idee unde se poate un laborator care să facă astfel de analiză.

— Eu aș ști prea bine, dar numai dacă aș ști unde naiba ne aflăm.

Sarah lăsă capul în jos:

— Am făcut tot ce-am putut ca să-ți fiu de folos, n-a fost ușor să mă concentrez asupra tuturor operațiunilor necesare pe computer, într-un timp atât de scurt și cu teama că Pollak ar fi putut intra în orice clipă și mi-ar fi pus tot felul de întrebări încuietoare.

Blake se ridică:

— Nu sunt câtuși de puțin supărat din cauza ta, Sarah, spuse el, doar că totul este absurd aici și îmi scapă chiar și sensul muncii mele. Este ca și cum aș face săpături pe o altă planetă... fără indicații asupra locului, fără posibilitatea de a verifica datele. Oricum, îți mulțumesc; îți sunt foarte recunoscător pentru tot ce ai făcut. Ne vedem peste puțin timp, la cină.

Deschise ușa și plecă. Sarah privi câtva timp în urma lui de parcă s-ar fi așteptat să-l vadă întorcându-se și privind-o, dar Blake o ținu drept către locuința sa și intră, trântind ușa după el. Probabil că era tare furios.

Cina fu servită sub cort, cu atât mai mult cu cât seara era călduță, un fel de prevestire a primăverii. Blake se așeză lângă Sarah și așteptă ca Maddox să-i pună obișnuita întrebare despre modul în care decurseseră lucrările, pentru a-i cere să facă în așa fel încât să se analizeze cu carbon radioactiv obiectele pe care le adusese din mormântul subteran.

Pentru o clipă, Maddox păru să se afle în încurcătură:

— Vă dați seama că nu suntem echipați pentru așa ceva, spuse el, dar, dacă îmi veți spune care sunt orașele în care se pot efectua asemenea analize, aici în Orientul Apropiat, voi lua cât de curând măsurile necesare.

— Unul este la Muzeul egiptean din Cairo, spuse Blake. Mai este unul, foarte bine utilat, la Universitatea ebraică din Ierusalim, la Institutul de Arheologie, un altul la Universitatea din Tel Aviv...

— Lăsați-i, vă rog, toate aceste detalii domnului Pollak și voi da dispoziții să se rezolve.

Pollak se apropie ca să ia în primire fragmentele de lemn și de piele învelite în staniol și-i înmână un plic:

— Aveți aici răspunsul la mesajul pe care l-am trimis azi-dimineață, spuse. A sosit acum câteva minute.

Blake puse plicul în buzunarul hainei pe care o atârnase de spătarul scaunului și începu să sporovăiască liniștit cu Sarah. Părea că-și recăpătase buna dispoziție obișnuită. Când ajunseră la cafea, Pollak lipsi câteva minute și, când reveni, șopti ceva la urechea lui Maddox care-și bău în grabă cafeaua după care se ridică spunându-le celorlalți:

— Scuzați-mă, mă sună de la Houston, trebuie să plec, dar voi nu vă deranjați. Domnișoară Forrestall, v-ar deranja să veniți până la mine în birou?

Sarah se ridică de pe scaun și-i aruncă o privire scurtă lui Blake care era și el nedumerit: să fi descoperit, oare, Pollak incursiunea rapidă pe care o făcuse Sarah în biroul său?

Deodată, privirea îi căzu pe haina lui Sarah lăsată pe spătarul scaunului. Își strecură o mână în buzunarul ei drept, simți inelul cu chei și prin minte îi trecu o idee.

— Vă rog să mă scuzați și pe mine, spuse el către Sullivan și Gordon, mi-am uitat țigările în container și, după o cafea, ar merge una. Mă întorc imediat.

Gordon îi adresă un zâmbet compătimitor, ca și cum Blake s-ar fi dus să-și ia o doză de heroină și spuse:

— Mergeți, domnule profesor, mergeți; o să vă așteptăm.

Blake le mulțumi schițând un gest cu capul, apoi se îndepărtă în grabă spre container. Când ajunse în fața locuinței lui Sarah, întoarse capul ca să vadă dacă nu-l observa cineva, apoi deschise ușa, porni calculatorul și începu să caute printre dischetele de pe birou, căutând hard-discul mobil. Nu găsi nimic. Se duse către ușă ca să vadă dacă Sarah mai era încă în biroul lui Maddox, după care reveni în fața calculatorului. Văzu că unul dintre sertarele biroului era încuiat, căută cheia potrivită în legătura pe care o avea la el și-l deschise. Erau

hărți, notițe, fotografii. Era și hard-discul. Îl scoase, îl cuplă la mouse și făcu să apară pe ecran lista fișierelor.

Avea un nod în gât din cauza emoției. Ce-ar fi zis Sarah dacă ar fi intrat tocmai în momentul acela? Poate că lipsa ei nu era decât un truc pentru a-l prinde asupra faptului. Deodată, văzu o siglă: TPC-H-5A. Tactical Pilotage Chart H-5A! O hartă topografică a departamentului Apărării! Asta trebuia să fie, neapărat.

Făcu o copie pe o altă dischetă, opri computerul, încuie la loc sertarul și ieși privindu-și ceasul: șase minute trecuseră de când intrase.

Sarah și Pollak erau tot în biroul lui Maddox. Închise ușa cu cheia și porni spre cort, după ce se asigurase încă o dată că țigările erau la locul lor în buzunar.

Se așeză la masă în timp ce chelnerul îi turnă cafea și lăsă să cadă legătura de chei în buzunarul hainei lui Sarah, după care își aprinse o țigară trăgând cu voluptate câteva fumuri.

— Uite un lucru care nu m-a atras niciodată, spuse Gordon. De fiecare dată când văd un fumător scotocindu-se disperat prin buzunare, îmi dau seama ce norocos sunt că nu mi-am aprins niciodată o țigară.

— Aveți dreptate, domnule Gordon. Pe de altă parte, trebuie să aveți în vedere că viciul, mai mult decât virtutea, este ceea ce ne deosebește de animale. Ați văzut vreodată un cal fumând?

Gordon schiță un surâs acru și schimbă vorba:

— Ray mi-a vorbit de peretele acela din lemn existent între pardoseala mormântului și grămada de pietre pe care dumneavoastră o numiți „surpătură". Este un lucru foarte ciudat: ce credeți că ar putea fi?

— Am reflectat la asta o zi întreagă și tot n-am ajuns la nici o rezolvare a acestei probleme. Dar ar putea fi o sumedenie de explicații. Din două una: în antichitate, peretele acela trebuie să fi fost orizontal sau vertical. În primul caz, ar fi avut un

sens ca un capac pentru o cavitate scobită în pardoseală. Dar lucrul acesta nu este posibil pentru că altfel greutatea materialului căzut peste scânduri și, mai devreme sau mai târziu, l-ar fi rupt o dată cu trecerea anilor, oricât de rezistent ar fi fost. Deci, peretele trebuie să fi fost vertical.

— Și, atunci? Sarah se întorsese chiar atunci și se așezase lângă el.

— Ei bine, după mine, asta n-ar putea să însemne decât un singur lucru...

— Care? întrebă nerăbdătoare Sarah.

— Că surparea a fost provocată intenționat pentru a împiedica intrarea în mormânt.

Sarah rămase câteva clipe fără să mai spună nimic. Lumina zilei dispăruse aproape de tot și vântul aducea din deșert zgomote îndepărtate, ecouri ale unei activități misterioase care avea loc undeva dincolo de crestele dealurilor calcaroase de pe latura de nord-est a câmpiei.

— Mi se pare cam ciudat... spuse ea după o vreme. Toate mormintele egiptene sunt inaccesibile. Și, în orice caz, încă nu știm unde este intrarea și încotro duce.

— Așa este. Și totuși, surparea aceea este, după părerea mea, artificială. Peretele vertical susținea o grămadă de sfărâmături amestecate. La un moment dat, cineva a făcut peretele să cadă în față și o surpare a pătruns în mormânt și a acoperit sarcofagul. În intenția celui care a provocat surparea, aceasta ar fi trebuit să distrugă totul, ceea ce nu s-a întâmplat. Dispozitivul pregătit n-a funcționat decât în parte.

— Este o ipoteză îndrăzneață, spuse Sarah.

— Nu chiar atât de îndrăzneață pe cât crezi. Cel mai probabil este că volumul enorm de pământ și de piatră a stat nemișcat multă vreme și, prin urmare, a avut loc un proces de tasare care a oprit alunecarea întregii cantități în interiorul încăperii subterane. Dar dacă această ipoteză este adevărată, așa cum cred eu, înseamnă că, nu se știe când, a mai venit

cineva ca să viziteze mormântul, mult timp după ce acesta fusese închis.

— Dar de ce?

— Nu am nici cea mai vagă idee, dar sper să aflu, mai devreme sau mai târziu.

— Și, acum, ce intenționezi să faci: să degajezi sarcofagul sau să continui săpăturile în direcția peretelui din lemn?

— Dacă asta ar depinde de mine, aș săpa în direcția peretelui de scânduri. Acolo se află dezlegarea acestei enigme. Dar mă îndoiesc că domnul Maddox va fi de acord. La urma urmelor, dumnealui este titularul acestei concesiuni.

— Așa este, spuse Sarah.

În jurul mesei se așternu tăcerea și comesenii păreau absorbiți fiecare de gândurile lui. În clipa aceea, Maddox își făcu apariția, dar nu se așeză din nou la masă. Se îndreptă spre parcare și, puțin după aceea, se auzi jeepul său care se punea în mișcare.

Sarah privi înspre parcare și părea să fie furioasă.

Blake se ridică:

— Cred că o să mă duc la treabă, apuse el. Trebuie să citesc ce-mi răspunde colegul meu la întrebările pe care i le-am pus și poate că aceasta o să mă țină treaz și o să lucrez toată noaptea.

— Eu, însă, o să mă duc la culcare, spuse Sarah. A fost o zi grea. Îl privi cu înțeles pe Blake. El înțelegea cel mai bine la ce se referea.

Blake o însoți pe Sarah până în fața ușii containerului:

— După părerea ta, unde a plecat Maddox, singur și la ora asta?

— Nu știu, răspunse Sarah, și nu mă interesează câtuși de puțin. M-am învățat să-mi văd de treaba mea, în locul acesta și în activitatea de aici; te sfătuiesc și pe tine să faci la fel, în măsura în care poți face asta. Noapte bună, Will.

Îi atinse buzele cu un sărut fugar și intră, închizând ușa după ea.

Blake simți că-i luau foc obrajii, ca și cum ar fi fost un elev de liceu la prima întâlnire amoroasă, dar întunericul îl ajută să ascundă totul. Porni către containerul său și observă, întorcându-se pe același drum, că sub cort nu mai era nimeni.

Porni computerul și introduse mai întâi copia pe care o făcuse de pe hard-discul mobil al lui Sarah. Apăru harta topografică și, pe margine, apărură și coordonatele. Sarah îl mințise!

Chiar în clipa aceea, i se păru că aude un zgomot abia perceptibil, parcă era scârțâitul slab al unei uși. Se apropie de fereastră și privi afară, tocmai la timp ca s-o vadă pe Sarah ieșind din locuința sa, închizând ușa în urma ei și dispărând imediat după colțul containerului său.

Ieși și el, îndreptându-se către parcare mergând mereu în umbra șirului de containere. Când ajunse la parcare, Sarah dispăruse și văzu că lipsea o mașină de teren. Mai trecură câteva minute și, trăgând cu urechea, reuși să deslușească în depărtare zumzetul mașinii. Sullivan, Gordon și ceilalți, care aveau locuințele în vecinătatea grupului electrogen, nu auziseră nimic.

Zgomotul motorului se risipi de tot, purtat departe de vântul care sufla dinspre nord și, timp de câteva secunde, Blake mai putu zări sclipirea farurilor pe înălțimea unei creste. Probabil că Sarah îl urmărea pe Maddox către destinația necunoscută a acestuia, singură, în plin deșert.

Deși se simțea înșelat, era cuprins de îngrijorare pentru soarta ei, gândindu-se la pericolele care-o pândeau, dar, în situația aceea, nu putea face nimic.

Se întoarse în camera sa și se așeză în fața calculatorului: transcrise coordonatele de pe harta topografică și le printă pe o foaie de hârtie, dar nu reuși să ajungă la o localizare precisă, pentru că nu avea la îndemână o hartă generală a Orientului Apropiat. Trebuia să trimită datele acelea și să obțină un răspuns din afară. Măcar să i le fi trimis Husseini. Dar cum să treacă de controlul lui Pollak?

Sigur că nu-i putea cere din nou lui Sarah să repete aceeași ispravă în timp ce Pollak era la latrină și nu putea să facă el însuși asta, dat fiind că trebuia să fie prezent acolo unde se săpa.

Îi veni o idee: va folosi sistemul hieroglifelor!

Probabil că nimeni din tabără nu știa să descifreze hieroglife, iar un text în egipteana antică nu i-ar fi trezit bănuieli lui Pollak; în felul acesta, ar fi putut trimite informații mai detaliate. Citi răspunsul lui Husseini, pe care Pollak i-l dăduse copiat pe o dischetă. Spunea așa:

Salut, Blake,

ceea ce îmi spui este extraordinar și aș da orice ca să fiu împreună cu tine și să citim împreună textul acela.

Iată răspunsul la întrebările tale:

a) Transcriu în continuare, exact așa cum apar ele , cele trei rânduri aflate în posesia noastră din papirusul Breasted.

Și urma textul în hieroglife.

b) Textul este aproape sigur o transcriere fidelă a originalului, cu toate caracteristicile sale paleografice. Breasted era scrupulos până la pedanterie. O transcriere de-a sa ar putea fi considerată aproape o fotocopie după original, dacă-mi ierți anacronismul.

Comunică-mi îndată ce poți care este situația. Sunt tare nerăbdător.

Husseini

Blake încărcă în computer un program de scriere cu hieroglife și, cu ajutorul gramaticii pe care o adusese cu el, încercă să alcătuiască un mesaj pentru Husseini în care îi cerea să-i comunice cărui loc și cărei regiuni îi corespundeau coordonatele pe care i le trimitea. Se străduí destul de mult să

găsească în egipteana veche expresiile prin care să poată exprima termenii geografici moderni și, când reciti textul, nu fu chiar atât de sigur că Husseini avea să înțeleagă ceea ce voia să-i spună, dar nu avea de ales. În intenția sa, mesajul spunea următoarele:

„Locul în care am citit acele cuvinte este locul în care a fost îngropat un personaj de rang înalt de pe pământul Egiptului. Eu am pătruns în acest mormânt și am văzut că era intact. Nu știu unde mă aflu, dar cifrele care corespund acestui loc sunt: treizeci și opt cu optsprezece și cu cincizeci la căderea nopții; treizeci și opt cu patruzeci și trei la răsăritul soarelui."

Sperând ca el să poată înțelege: — Latitudine nord 38° 18'50", longitudine est 38°43".

După ce termină, îl sună la telefon pe Pollak:

— Mă scuzați, domnule Pollak, sunt Blake, aș avea nevoie să trimit un mesaj.

— Despre ce este vorba, domnule profesor?

— Este un text în hieroglife și am nevoie de sfatul unui coleg, același cu care am avut ultima corespondență.

— Îmi pare rău, domnule profesor, în absența domnului Maddox nu vă pot satisface cererea.

Blake insistă mai hotărât:

— Ascultați-mă, domnule Pollak, colegul meu este singura persoană în care am încredere și mâine va pleca și va lipsi de acasă timp de câteva spătămâni. Asta înseamnă că nu voi avea posibilitatea să aflu din textele pe care le-am transcris din mormânt toate informațiile de care am nevoie și îmi sunt, în unele cazuri, chiar indispensabile. Dacă dumneavoastră vreți să vă asumați o asemenea răspundere, n-aveți decât, dar nu cred că domnul Maddox va fi prea mulțumit.

Pollak tăcu câteva clipe și Blake îi putea auzi respirația la celălalt capăt al firului ca și bâzâitul generatorului de curent, mult mai clar, care se suprapunea peste cel pe care-l auzea el pe fereastră.

— Bine, spuse Pollak în cele din urmă, dacă dumneavoastră îmi garantați că este vorba doar despre așa ceva.

— Nici nu poate fi vorba despre altceva, domnule Pollak, insistă Blake. Dacă aveți computerul deschis, vă trimit textul acum, prin modem, astfel încât să-l puteți expedia imediat. S-ar putea să primesc răspunsul în scurt timp... dacă ați mai lăsa generatorul să meargă încă puțin timp.

— Într-adevăr, spuse Pollak, chiar voiam să profit de absența domnului Maddox ca să mai rezolv niște afaceri și să las frigiderele să meargă mai mult. Vă rog să-mi trimiteți mesajul.

Blake puse receptorul în furcă respirând ușurat și trimise imediat către computerul lui Pollak textul pe care-l pregătise, sperând să-l mai găsească acasă pe Husseini. Calculă că, la Chicago, trebuia să fie între douăsprezece și unu la amiază.

După ce expedie mesajul, aduse din nou pe ecran răspunsul primit mai devreme de la Husseini, printă cele trei rânduri ale papirusului Breasted, comparând fiecare semn și fiecare detaliu paleografic cu textele din mormântul pe care-l explora acum: asemănarea era uluitoare. Se putea spune că același scrib întocmise amândouă textele. Era oare posibil?

După ce-și termină analiza, își dădu seama că trecuseră aproape două ore și generatorul încă mai funcționa. Era zece fără un sfert. Evident, Maddox nu se întorsese și, probabil, nici Sarah.

Deschis ușa și se așeză afară, sub cerul liber. Aerul era răcoros și luna în descreștere rătăcea între un strat subțire de nori și profilul unduitor al munților.

Se gândi la Sarah care umbla singură, noaptea, prin deșert, la Sarah care-l mințise și care poate că se folosea de frumusețea ei pentru a-l ține în șah. Nimeni din tabăra aceea nu era ceea ce părea să fie și el își dădea seama că nu-și putea permite să aibă vreun alt sentiment în afară de cel de neîncredere. Singurul contact, dificil și greu de păstrat, era Husseini, colegul care-l

culesese de pe stradă și din frigul Crăciunului său de unul singur, un contact care s-ar fi putut întrerupe în orice clipă.

Își mai aprinse o țigară și încercă să se relaxeze, dar cu fiecare clipă care se scurgea, își dădea tot mai mult seama că se afla într-o situație grea și periculoasă, o situație asupra căreia nu avea nu avea nici o posibilitate de control. Oamenii aceia care umblau noaptea prin deșert, zgomotele acelea din depărtare, luminile acelea ciudate din zare: ce legătură aveau toate astea cu o presupusă activitate de prospecțiuni miniere?

Se gândea că l-ar fi putut chiar ucide în locul acela, după ce obținuseră ceea ce voiau sau să-l șantajeze, obligându-l să păstreze tăcerea pentru totdeauna.

Soneria telefonului îi întrerupse șirul gândurilor și-l făcu să sară în picioare. Intră și ridică receptorul:

— Alo.

— Sunt Pollak. Este un răspuns pentru dumneavoastră, domnule profesor. Dacă aveți calculatorul deschis, puneți-l pe modem. Vi-l transmit direct.

— Dați-i drumul, domnule Pollak. Sunt pregătit. Mulțumesc.

Husseini îi răspundea în același fel, printr-un text scris cu hieroglife și părea să fi înțeles perfect ceea ce i se ceruse. Mesajul său putea fi citit și interpretat cu aproximație, conținând și câteva pasaje neclare sau ambigue, dar exista o frază care nu lăsa loc nici unui dubiu:

„Locul în care te afli se găsește în deșertul numit Negev, în apropierea depresiunii care se numește Mitzpe Ramon, pe pământul Israelului".

Și, în continuare, adăuga:

„Cum este posibil așa ceva?"

Gad Avner se despărți de arheologul Ygael Allon pe la ora unu dimineața:

— A fost o vizită emoționantă, domnule profesor, îi spuse atunci când ieșiră din tunelul de sub bolta Fortăreței Antonia. Cât timp credeți că va dura până când veți ajunge la capătul tunelului?

Allon ridică din umeri:

— Greu de spus. Nu este o construcție ca o casă sau un sanctuar sau o clădire termală despre care cunoaștem, măcar cu aproximație, ce dimensiuni au: un tunel poate fi lung de zece metri sau, ce să zicem, chiar de trei kilometri. Lucrul extraordinar este că pare să se îndrepte către Templu.

— Așa este, spuse Avner. Până una alta, o să dau imediat dispoziții să se împrejmuiască toată aria aceasta de acces în zona săpăturilor și voi face în așa fel încât să aveți la dispoziție tot ce vă trebuie pentru a termina cât mai curând cercetările. Dat fiind locul în care ne aflăm, consider că sunteți de acord cu mine că trebuie să păstrăm cel mai mare secret în privința acestei operațiuni. Tensiunea este atât de mare încât apariție unei simple știri ar putea duce le declanșarea unor incidente foarte grave.

— Da, fu de acord Allon, cred că aveți dreptate. Noapte bună, domnule Cohen.

— Noapte bună, domnule profesor.

Se îndepărtă, urmat de tovarășul său.

— Ferrario, îi spuse îndată ce făcură câțiva pași, dă imediat dispoziții să se blocheze circulația și infiltrează câțiva dintre agenții noștri printre muncitorii sau tehnicienii de la săpături. Vreau să fiu informat în permanență de ceea ce petrece acolo jos.

— Dar, domnule, obiectă ofițerul, blocarea circulației va atrage atenția și...

— Știu, dar se pare că nu avem de ales. Ai vreo idee mai bună?

Ferrario clătină din cap.

— Poftim, vezi? Fă cum ți-am spus. Te aștept în după-amiaza asta la barul de la King David să bem o cafea, pe la cinci.

— O să fiu acolo, răspunse Ferrario. Apoi făcu stânga împrejur și dispăru în umbra Fortăreței Antonia.

Avner ajunse acasă la el, în orașul vechi și urcă până la etajul opt cu liftul. Parcurgea întotdeauna drumul acesta fără nici un fel de protecție, dând ordine ferme ca nici unul dintre agenții săi să nu îndrăznească să încalce teritoriul său privat. Calculase întotdeauna riscurile și era mai liniștit așa. Învârti cheia în broască și intră.

Traversă tot apartamentul fără să aprindă nici o lumină și ieși pe terasă ca să privească orașul de sus. Făcea aceasta în fiecare noapte, înainte de a se culca: își lăsa privirea să rătăcească pe deasupra cupolelor și a turnurilor, asupra zidurilor împrejmuitoare ale orașului, asupra moscheii lui Omar înălțându-se peste stânca pe care se aflase cândva sanctuarul lui Yahve. I se părea astfel că avea situația sub control, chiar și atunci când se cufunda în somn.

Își aprinse o țigară și lăsă ca vântul rece dinspre munții Carmel să-i înăsprească fața și să-i înghețe fruntea.

La ora aceea, se gândea întotdeauna la morții săi, la fiul său Aser, căzut în urmă cu douăzeci de ani într-o ambuscadă în sudul Libanului, și la soția sa, Ruth, care se dusese și e după puțin timp, incapabilă să-i supraviețuiască fiului ei. Se gândea la singurătatea sa, resimțită din plin în casa aceea, în conducerea organizației sale, în însăși existența sa.

Scruta orizontul înspre răsărit, cu ochii ațintiți asupra deșertului Iuda și înălțimilor Moab, simțind că dușmanul său se mișca precum o fantomă pe undeva, dincolo de dealurile acelea golașe, de pământurile acelea sterpe.

Abu Ahmid, inabordabilul.

El era răspunzător direct de moartea fiului său și de masacrarea camarazilor săi de arme și, de atunci, jurase să-l vâneze fără nici o milă. Dar, de atunci, îl mai văzuse doar în treacăt, o singură dată, când pentru numai câteva clipe de întârziere îl scăpase din mână cu prilejul unei incursiuni a parașutiștilor

într-o tabără de refugiați din Libanul de sud, dar era sigur că l-ar putea recunoaște dacă l-ar mai întâlni din nou.

În bătaia vântului, țigara i se termină mai repede ca de obicei. Gad Avner se întoarse în casă și aprinse veioza de pe birou, pentru că văzuse clipind prin întuneric ledul de la telefonul secret.

— Alo, spuse.

— Sunt portarul de noapte, răspunse o voce de la celălalt capăt al firului.

— Te ascult.

— Lucrez mereu, dar este un mediu dificil și apar mereu persoane neprevăzute...să spunem, niște intruși.

Avner tăcu câteva clipe, ca și cum ar fi fost luat pe nepregătite, apoi spuse:

— Încurcă-lume de meserie. Cine sunt?

— Americani. Un comando. Se zvonește ceva despre o operațiune care se desfășoară chiar acum.

— Poți să afli mai mult?

— O dată: 13 ianuarie. Și situația pare să se complice destul de rapid.

— Mai este și altceva din domeniul care mă interesează pe mine?

— Altceva care... dar trebuie să întrerup, domnule. Vine cineva.

— Bagă de seamă. Dacă ți se întâmplă ceva, nu există nimeni care să te poată înlocui. Îți mulțumesc, portar al nopții.

Mica luminiță verde se stinse și Gad Avner deschise calculatorul, cuplându-se la banca de date a centralei care îi făcea un raport despre tot ce se petrecea în tot Orientul Apropiat în perioada aceea: întâlniri, reveniri, evenimente religioase, contacte politice și diplomatice.

Un eveniment îi atrase atenția în mod special: o paradă militară pentru comemorarea celor căzuți în războiul din Golf. Parada urma să aibă loc în prezența președintelui al Bakri,

prin fața palatului, restaurat, al lui Nabucodonosor, în Babilonia, la ora 17,30, pe 13 ianuarie.

Închise computerul, stinse luminile și intră în dormitor. Pe noptieră, ceasul deșteptător cu radio indica ora două a zilei de 4 ianuarie. Mai erau nouă zile, cincisprezece ore și treizeci de minute.

6

La două zile după aceea, Gad Avner se întorcea acasă pe la miezul nopții și deschise televizorul ca să se mai relaxeze puțin înainte de a se vârî în pat, dar, trecând de pe un canal pe altul, se opri la jurnalul de pe CNN și-și putu da seama câte de speriată era opinia publică internațională de întorsătura pe care o luau evenimentele din Israel și din Orientul Apropiat.

Își doreau cu toții, în această situație politică iremediabil bolnavă, soluții politice care nu mai apăreau, dar el, între timp, el, Gad Avner, șeful Mossadului, trebuia să ia măsuri: să prevadă și să ia măsuri în consecință, indiferent de ce gândeau sau plănuiau politicienii. Timpul presa și el încă nu știa ce putea fi, în realitate, această Operațiune Nabucodonosor.

Își îndreptă privirea spre fereastra brăzdată de șiroaiele de ploaie și văzu, reflectată de geam, lumina verde intermitentă a telefonului secret. Închise televizorul și ridică receptorul:

— Avner.

— Sunt portarul nopții, domnule.

— Salut, portarul nopții. Ai noutăți?

— Destul de multe. Am descoperit cine sunt americanii. Este vorba despre un comando care va trebui să sprijine un atentat. La Babilonia. Îl vor ucide pe președintele al Bakri în timp ce va avea loc o paradă militară.

— Cine îl va ucide?

— Un grup de gărzi republicane, condus de un anume Abdel Bechir. Am auzit vorbindu-se că adevăratul său nume ar fi Casey și ar fi copilul unui tată american și al unei mame arabe, cunoscând perfect ambele limbi. Va fi cam cum a fost asasinat președintele Sadat la Cairo. Doar că, de data aceasta, cel care comandă totul este altul.

— Cine?

— Nu știu, că generalul Taksun va fi succesorul la putere.

— Nici nu era greu de prevăzut asta..., comentă nedumerit Gad Avner. Cel mai probabil este ca Taksun să nu mai fie în viață la 13 ianuarie. Dacă aș fi în locul lui al Bakri, l-aș fi împușcat de mai mult timp. Prea viteaz, prea popular, prea deschis la tot felul de idei, prea mult băgat în seamă prin cancelariile din Orientul Apropiat. Și chiar de aici, de la noi. De altfel, dacă al Bakri ar scăpa din acesta atentat, Taksun ar fi, cu siguranță, acuzat și împușcat, pe drept sau pe nedrept, nu mai are nici o importanță. Al Bakri nu așteaptă decât un pretext. Altceva ce mai e?

— Comandoul american face parte din Delta Force și se află sub acoperire la Mitzpe Ramon. Se antrenează pentru incursiune aeriană. Se pregătesc să intervină în sprijinul lui Taksun dacă va fi nevoie.

Avner făcu o scurtă pauză: i se părea imposibil ca forțele aeriene să fi permis, fără să știe adevărul, instalarea unei baze de antrenament pentru un comando american, pe poligonul său din Mitzpe. Dar, mai ales, i se părea imposibil ca americanii să-i fi ascuns adevărul despre toată această afacere. Cineva trebuia, desigur, să plătească pentru asta. Spuse:

— Mai este și altceva?

— Da, domnule, răspunse interlocutorul său după o oarecare ezitare. Este ceva despre care nu v-am spus nimic până acum, pentru că nu este un lucru prea clar, ca să nu spun chiar inexplicabil, chiar dacă, la început, m-am gândit că ar putea prezenta un interes direct pentru misiunea mea. Dar, acum, chiar că nu mai știu ce să cred.

— Despre ce este vorba?

— Despre niște săpături, domnule... săpături arheologice în apropierea unei localități numite... Ras Udash.

Mașina se opri în fața ambasadei americane și plantonul se apropie, privind în interior:

— Domnule, spuse el, ambasada este închisă, trebuie să reveniți mâine.

— Nici nu mă gândesc, răspunse bărbatul care se afla pe bancheta din spate. Anunță-mă la ambasador.

Plantonul clătină din cap:

— Glumiți, domnule. Este ora două noaptea.

— Nu glumesc deloc, răspunse bărbatul. Spune-i că Gad Avner vrea să-l vadă, imediat. O să mă primească.

Plantonul clătină din cap neîncrezător dar spuse:

— Așteptați o clipă.

Formă apoi un număr la centrala telefonică a ambasadei, schimbă câteva cuvinte cu o persoană de la capătul celălalt al firului, apoi așteptă un răspuns. Se întoarse la mașină cu o expresie uimită în priviri:

— Ambasadorul vă primește, domnule Avner.

Plantonul îl însoți în interiorul clădirii și-l invită să ia loc într-un salonaș. Ambasadorul intră imediat după aceea și se vedea limpede că vizita aceea neașteptată îl scosese din așternuturi. Nu se îmbrăcase cu altceva, ci doar își trăsese un halat peste pijama.

— Ce s-a întâmplat, domnule Avner? îl întrebă cu o expresie destul de alarmată.

— Domnule Holoway, începu imediat Avner fără nici o introducere, președintele al Bakri va fi asasinat la orele 17,30, pe 13 ianuarie, probabil cu sprijinul dumneavoastră, dacă nu chiar cu răspunderea dumneavoastră directă; ați instalat un comando din Delta Force sub acoperire la Mitzpe Ramon, fără a-mi cere părerea sau aprobarea. Este o comportare foarte

gravă și extrem de periculoasă în situație în care ne aflăm și cer o explicație imediată.

Ambasadorul Holoway primi în plin această lovitură:

— Îmi pare foarte rău, domnule Avner, dar nu am primit nici un fel de instrucțiuni care să-mi permită să vă dau un răspuns. Pot să vă spun că nu avem responsabilități directe în plănuirea unui eventual atentat asupra președintelui al Bakri, dar că privim cu bunăvoință posibilitatea ca puterea de la Bagdad să treacă în mâinile generalului Mohammed Taksun.

— Bine, domnule Holoway, acum boacăna a fost făcută și-mi doresc să vă dați seama că nimic nu se poate întâmpla în țara asta, nimic, vă rog să înțelegeți, absolut nimic, fără ca eu să nu fiu înștiințat. Vă rog să raportați aceste lucruri președintelui dumneavoastră, să raportați și celor de la CIA și să raportați de asemenea că nu există acorduri la nivel atât de înalt încât să nu țină seama de părerea lui Gad Avner.

Holoway își plecă fruntea și nici nu îndrăzni să sufle când îl văzu pe oaspetele său aprinzându-și o țigară, deși pe pereți se afla la vedere un afiș:

Vă suntem recunoscători dacă nu fumați

— Mai aveți să-mi spuneți și altceva, domnule Avner? spuse după aceea, încercând să-și ascundă stânjeneala provocată de acea vizită atât de arogantă.

— Aș vrea să vă întreb ceva, domnule Holoway: dumneavoastră știți ce este Operațiunea Nabucodonosor?

Holoway îl privi uimit:

— N-am idee, domnule Avner. N-am nici mai mică idee despre așa ceva.

Avner veni lângă el învăluindu-l în norul de fum albăstrui de la țigara pe care o ținea între degete și-l privi țintă în ochi:

— Domnule Holoway, spuse, vreau să mai știți că, dacă acum mă mințiți, voi face tot ce-mi stă în putere ca să vă fac

viața cât mai amară aici în Ierusalim: și știți că sunt în stare să fac asta.

— V-am spus adevărul, domnule Avner. Vă dau cuvântul meu.

— Vă cred. Acum, vă rog să comunicați superiorilor dumneavoastră de la Washington că vreau să fiu consultat înainte de a se lua orice decizie asupra mișcărilor comandoului pe care-l aveți în craterul de la Mitzpe Ramon și că trebuie să aibă în vedere posibilitatea de a-l retrage de acolo în cel mai scurt timp.

— Așa voi face, domnule Avner, spuse ambasadorul.

Avner privi în jur în căutarea unei scrumiere dar, negăsind nici una, stinse chiștocul într-o farfurioară de Sevres care împodobea centrul unei etajere, scandalizându-l și mai mult pe ambasadorul american.

În clipa aceea, cineva bătu discret la ușa salonașului. Cei doi se priviră surprinși unul pe altul: cine putea, oare, să fie la ora aceea târzie din noapte?

— Intră, spuse ambasadorul.

Intră un funcționar, salutându-i pe cei doi cu o înclinare a capului, apoi, întorcându-se către superiorul său, spuse:

— Este un comunicat pentru dumneavoastră, domnule ambasador. Puteți să veniți pentru o clipă?

Holoway se scuză față de oaspetele său și ieși în urma funcționarului, înainte ca Avner să aibă timp pentru a-și lua rămas bun. Reveni în încăpere, vizibil tulburat:

— Domnule Avner, spuse el, am primit în clipele acestea știrea că generalul Taksun l-a arestat și l-a împușcat, după un proces sumar, pe Abdel Bechir și cinci gărzi republicane, sub acuzația de conspirație și înaltă trădare. Execuția a avut loc, puțin după miezul nopții, într-o cazarmă din Bagdad.

— Era de prevăzut. Taksun a înțeles că, dacă atentatul ar fi eșuat, pentru el n-ar fi existat cale de scăpare. A preferat să nu riște și a făcut el prima mutare. V-ați plasat greșit încrederea,

domnule Holoway, și aveți acum pe conștiință cam mulți morți și un trădător care vă cam încurcă. Halal rezultat, n-am ce zice. Noapte bună, domnule ambasador.

Ieși din ambasadă și fu condus de șofer până în orașul vechi. Acolo îi dădu drumul și continuă drumul pe jos. Trecând pe lângă Zidul plângerii, se opri să privească baza Fortăreței Antonia: barierele erau la locul lor și doi oameni în uniformă de camuflaj făceau de pază: Ygael Allon continua să facă săpături în adâncurile lui Moriah. După câte i se spusese, în numai câteva zile cercetătorii vor ajunge la nivelul Templului. Dăduse dispoziții să fie anunțat în momentul acela: avea să intre împreună cu ceilalți în galeria subterană pentru a ajunge sub stânca pe care se aflaseră timp de mai multe secole tronul lui Dumnezeu și Chivotul Alianței. Se întreba dacă toate acestea nu constituiau cumva un semn și, de asemenea, ce s-ar fi întâmplat cu Israelul dacă i-ar mai fi fost dat încă o dată să trăiască în exil. Trecu pragul casei sale și dispăru pe coridorul întunecat.

Omar al Husseini petrecuse mai multe zile într-un calm relativ și câteodată ajunsese chiar să-și facă iluzii că totul s-ar fi putut pierde în neant. În seara aceea se întorsese acasă pe la cinci după-amiază și se așezase la masa de lucru ca să-și rezolve corespondența și să-și pregătească cursurile pentru a doua zi. Mai avea încă pe măsuța din salonaș copiile de pe microfilmul care reproducea primele trei rânduri ale papirusului Breasted. Ce voia să spună Blake cu mesajul acela, cu rugămintea lui ciudată? Stabilise pentru seara aceea o întâlnire cu asistentul său, același care-l însoțise în Egipt, la El Qurna, în căutarea originalului. Era un băiat din Luxor care își luase licența la Cairo, obținând după aceea o bursă de studii la Institutul Oriental. Se numea Selim și era copilul unor țărani foarte săraci care lucrau o bucată de pământ de pe malul Nilului.

Sosi la ora fixată, pe la șase și jumătate, și-l salută cu mult respect pe profesorul său. Husseini îi făcu o cafea, apoi îi spuse:

— Selim, ce ați descoperit voi atunci în privința papirusului Breasted la El Qurna? Erau cu adevărat unele descoperiri de făcut sau era doar un aranjament ca să-i luați niște bani profesorului Blake? Suntem aici doar tu și eu și orice mi-ai spune, va rămâne între noi. Nu trebuie să mă minți...

— N-am intenția să vă mint, domnule profesor.

— Selim, profesorul Blake a făcut o descoperire extraordinară: un mormânt egiptean al unei mărimi din Noul Regat, intact. Dar în descoperirea lui este ceva care se leagă de papirusul Breasted, ceva extrem de important. El ți-a făcu bine întotdeauna și ți-ar face și acum, dacă s-ar afla aici. Și-a pierdut locul de muncă de la Institut, soția l-a părăsit, un lucru groaznic pentru un american și acum singura sa posibilitate de a demonstra lumii că este un mare savant, colegilor săi că au greșit atunci când l-au dat afară, de a-i arăta soției sale că nu este un falit, un învins. Eu nu-l cunoșteam și l-am întâlnit doar ocazional, până când l-am adunat de pe stradă în ajunul Crăciunului, vânăt de frig. Mi-a arătat multă afecțiune și multă recunoștință pentru modesta ospitalitate pe care i-am oferit-o, un lucru rar printre oamenii aceștia care dau importanță în primul rând carierei și afacerilor.

Selim, ascultă-mă bine: situația profesorului Blake este fericită și dificilă în același timp. Dacă am înțeles bine, el se află în fața unei descoperiri formidabile și a enigmei unei situații destul de dificile; în plus, cei care i-au cerut să lucreze ca savant pentru ei îl țin de fapt prizonier. Noi suntem singura sa posibilitate de a primi o mână de ajutor. Vreau să știu acum de la tine dacă ești dispus să-l ajuți știind dinainte că el nu poate face nimic pentru tine, că nu-ți poate susține cariera și că, dimpotrivă, ar putea să ți-o pună în dificultate dacă s-ar afla că mai ești încă legat de el.

— Puteți conta pe mine, domnule profesor Husseini. Ce vreți să știți?

— Tot ce știi despre papirusul Breasted... și dacă mai există posibilitatea de a-l găsi.

Selim trase adânc aer în piept, apoi spuse:

— O să vă spun tot ce știu. S-a întâmplat în urmă cam cu cinci luni, pe la jumătatea lunii septembrie. Domnul profesor Blake obținuse o finanțare consistentă de la Institutul Oriental pentru cercetări în Egipt și-mi ceruse să-l ajut în cercetările sale. Eu m-am născut la mică distanță de El Qurna și-i cunosc pe toți cei de acolo. Se poate spune că locuitorii acelui sat și din împrejurimi sunt căutători clandestini de obiecte antice, din generație în generație. Savanții și cercetătorii trebuie să aibă relații bune cu jefuitorii de morminte din El Qurna.

— Am acolo un prieten din copilărie, un băiat pe nume Ali Mahmudi; ne scăldam în Nil împreună, furam fructe de pe tarabele din piață și amândoi am început să fim interesați de antichitățile egiptene când nici nu ne schimbaserăm toți dinții de lapte. Un strămoș de-al său îl însoțise pe Belzoni la Abu Simbel, bunicul său fusese angajat ca săpător la mormântul lui Tutankhamon, cu Carnarvon și Carter, iar tatăl său a săpat la Saqqara cu Léclant și Donadoni. Drumurile noastre s-au despărțit atunci când tatăl meu, după ce a vândut o serie de ushabti și două brățări dintr-un mormânt de prin dinastia a XXII-a, a reușit să facă rost de bani pentru ca eu să pot studia la Universitatea din Cairo. Acolo am făcut în așa fel încât să merit o bursă de studii care m-a adus la Institute, unde l-am cunoscut și apreciat pe domnul profesor Blake al nostru. Ali, în schimb, a continuat să jefuiască morminte, dar nu din cauza asta s-a întrerupt prietenia noastră. Îndată ce am sosit la El Qurna, am mers să-l întâlnesc și el ne-a invitat pe amândoi la cină. N-a spus nimic interesant, s-a limitat la a povesti despre vremurile de demult, vorbind despre isprăvile strămoșilor săi în Valea Regilor. Apoi, când am plecat și eu m-am retras în camera mea pentru a mă culca, a venit să bată la ușa mea și m-a întrebat de ce mă întorsesem și ce căutam. Era o căldură sufocantă și eram sigur că n-o să pot dormi. Așa că am urcat pe terasa casei în care fusesem găzduit și i-am povestit despre

munca mea și despre ce căutam: un papirus pe un american îl văzuse într-o casă din El Qurna, cu circa optzeci de ani în urmă. Cunoșteam numele și primele rânduri ale papirusului. Nimic altceva.

„De ce vrei papirusul acela?" m-a întrebat el. „Pe piață se găsesc multe lucruri mai interesante."

— „Pentru că îl interesează pe profesorul meu și, dacă eu îl ajut pe el, mă va ajuta și el pe mine, îmi va prelungi bursa de studii și poate că-mi va face rost și de un post la Universitate."

Ali n-a spus nimic; privea apa Nilului care strălucea sub razele lunii. Amândoi păream băieții de altădată, când stăteam în nopțile de vară visând la ce aveam să facem când vom fi mari, când visam să cumpărăm o barcă și să coborâm pe Nil până în Deltă, călătorind apoi pe toate mările lumii. La un moment dat mi-a spus:

— „Vrei să te faci american?"

I-am răspuns:

— „Nu, nu vreau să mă fac american, vreau să-mi fac studiile într-o universitate americană bună și, după aceea, să mă întorc în Egipt și, într-o zi, să devin director general al Antichităților. Ca Mariette, ca Brugsch și Maspero..."

— „Ar fi foarte frumos", mi-a spus Ali. „Atunci chiar că am face niște afaceri bune împreună."

Husseini ar fi vrut să mai scurteze discuția și să ajungă mai repede la o concluzie, dar își dădea seama că pentru Selim era important să dea toate acele informații de atmosferă. Era o modalitate de a intra într-o legătură mai profundă cu interlocutorul și de a da o mai mare credibilitate povestirii sale.

— Spune mai departe, îi spuse.

Selim începu din nou să vorbească:

— „La un moment dat, s-a ridicat, vrând să plece, și eu l-am condus pe scări până la portița din zidul care împrejmuia clădirea. Ajunși acolo, s-a întors către mine și mi-a spus:

— „Tu cauți papirusul Breasted". Și a plecat.

— Și tu, ce ai făcut? întrebă Husseini.

— Îl cunoșteam bine pe Ali, știam ce însemna acel mod al său de a comunica fără a vorbi. N-am făcut nimic și l-am așteptat să se întoarcă. A dat un semn de viață după câteva zile, l-am găsit în fața ușii, pe când mă întorceam acasă, pe la miezul nopții. Eram îngrijorat pentru că domnul profesor Blake începea să se teamă că nu vom duce la bun sfârșit cercetările și știa că la Chicago cineva îi pusese deja gând rău. Ali avea în mână o foaie de hârtie pe care erau desenate câteva rânduri de hieroglife: era începutul papirusului Breasted. M-a apucat amețeala, domnule profesor...

— Mai departe, spuse din nou Husseini, privindu-l drept în ochi.

— I-am spus că rândurile acelea le aveam și eu și atunci el a scos o fotografie polaroid... Era chiar acela, domnule Husseini... papirusul Breasted!

— Ce anume te-a făcut să crezi asta?

— Fotografia reprezenta papirusul împreună cu alte câteva obiecte funerare și, teoretic, putea fi vorba de orice altceva, dar, după aceea, mi-a arătat o fotografie foarte veche, îngălbenită de vreme, în care se vedea același papirus, alături de aceleași obiecte, puse pe o masă în casa unui felah. Acum, domnule Husseini, chiar dacă în fotografia aceea nu apărea James Henry Breasted, era normal să consider că era vorba despre acel papirus. Cu atât mai mult cu cât corespundea ca aspect general, cu o ruptură sus în dreapta și o fâșie lipsă pe latura stângă, pe trei sferturi din margine. În orice caz, aș putea să jur că era vorba despre aceleași obiecte care fuseseră fotografiate cu un aparat polaroid la optzeci de ani distanță de prima fotografie, cea îngălbenită de trecerea timpului.

— Ce-ai făcut atunci?

— Cel mai logic lucru era să-l rog să-mi arate imediat papirusul, în numele vechii noastre prietenii... Nici nu vă închipuiți cât puteam fi de agitat. Abia așteptam să-i spun

toate astea domnului profesor Blake: cine poate ști ce față ar fi făcut când i-aș fi spus totul!

— Și, cu toate acestea?

— Cu toate acestea, l-am întrebat cum se făcea că toate obiectele acelea ieșeau la suprafață după nouăzeci de ani.

— Așa este. O întrebare firească.

— Bun, am auzit o poveste incredibilă... dacă aveți răbdare s-o ascultați, domnule Husseini.

Husseini îl îndemnă cu un semn din cap să continue și-i mai turnă cafea. Selim reîncepu să povestească:

— Bunicul lui Ali luase parte la explorarea grotei de la Deir el Bahri, ca șef al echipei de muncitori auxiliari angajați de Emil Brugsch care era atunci director al Serviciului de Antichități. Brugsch îl suspectase întotdeauna de activități nelegale pentru că era prieten cu felahi din El Qurna care găsiseră grota cu mumiile regale și care vânduseră un număr de obiecte prețioase înainte de a fi fost descoperite de cercetători, fiind descoperiți și forțați să spună care era sursa negoțului lor. Nu era departe de adevăr. Șeful său de echipă era un tânăr chipeș și plin de energie, dar cu buzunarele goale și, îndrăgostindu-se până peste cap de o fată din Luxor, o cameristă de la Hôtel du Nil, voia să facă avere ca să poată oferi un dar de seamă familiei fetei cu care dorea să se însoare. A încercat, astfel, câteva obiecte pe care le furase din grota mumiilor regale. În alte condiții, ar fi așteptat luni sau chiar ani înainte de a scoate acele obiecte pe piață, dar dragostea este dragoste și inima nu ascultă de nici o poruncă. Tânărul era atât de nerăbdător să se prezinte cu daruri adecvate la familia fetei, încât își pierduse orice urmă de prudență și, contrar sfaturilor unor prieteni, dăduse sfoară în țară printre cei care frecventau „Winter Palace Hotel" că avea de vânzare câteva obiecte importante și prețioase, datând dintr-o epocă străveche. James Henry Breasted se afla printre acești domni și, auzind că printre obiectele scoase la vânzare se afla și un

papirus, a cerut imediat să-l vadă. A fost stabilită o întâlnire, dar, între timp, informația ajunsese și la urechile celui care conducea serviciul Antichități, Emil Brugsch, care avea întotdeauna informatorii săi în hotelurile din Luxor și, mai ales, la „Winter Place Hotel". Între el și Breasted nu erau relații prea bune și Brugsch bănuia că multe odoare importante care începuseră să constituie colecțiile de la Institutul Oriental din Chicago erau de proveniență dubioasă. Într-o noapte de pe la sfârșitul primăverii, Breasted l-a întâlnit pe bunicul prietenului meu, Ali, într-un loc de pe malul Nilului și. de acolo, a fost condus călare în casa în care se aflau obiectele. Breasted s-a arătat deosebit de interesat de îndată ce a văzut papirusul, dar interlocutorul său dorea să vândă tot lotul de obiecte, dându-și seama că risca să fie descoperit dacă încheia o serie de tranzacții separate și cu mai mulți cumpărători. Breasted a încercat să insiste, dar celălalt îi cerea numai pentru papirus ceva mai puțin decât îi ceruse pentru tot lotul de obiecte puse în vânzare, astfel că Breasted nu ar fi fost capabil să facă această achiziție cu fondurile pe care le avea la dispoziție la Cairo. Nu voia nici în ruptul capului să renunțe, dar, în situația aceea, trebuia să ceară alte fonduri de la Chicago, printr-o telegramă. A cerut permisiunea să fotografieze obiectele, dar, pentru un lucru ca acesta nu putea fi aranjat prea ușor, i s-a permis doar să copieze papirusul. Breasted abia începuse să transcrie textul când a sosit un felah asudat tot, prevenindu-l că oamenii lui Brugsch se aflau pe urmele lui. Desigur, Breasted nu trebuia să se lase surprins într-o asemenea situație, așa că s-a îndepărtat în mare secret, furios, după ce lăsase toți banii pe care-i avea asupra lui sub titlul de acont. Bunicul lui Ali a ascuns totul și, după o vreme, a făcut o fotografie cu obiectele pe care le pusese în vânzare, inclusiv cu papirusul, dar, timp de mai multe zile și săptămâni, și-a dar seama că era supravegheat cu strictețe de oamenii Serviciului de Antichități, motiv pentru care n-a mai reușit să-l întâlnească pe Breasted.

Sărmanul băiat a trebuit să renunțe la visul său de dragoste cu camerista de la Winter Palace și, după doi ani, s-a însurat cu o fată din El Qurna, dintr-o familie atât de săracă, încât tatăl fetei a acceptat să primească doar câțiva saci cu mei și o dublă de orez ca dar de nuntă. Trecuseră doar câteva luni de la căsătorie, când, într-o zi, în timp ce lucra pe o stâncă din apropiere de Deir el Bahri, a alunecat și a căzut. L-au dus acasă aproape mort, dar înainte de a-și da sufletul a reușit să-i spună soției sale, însărcinată cu primul lor copil, unde ascunsese obiectele acelea. Secretul a transmis astfel din generație în generație...

Husseini îl întrerupse:

— Mi se pare ciudat ca o asemenea comoară să rămână ascunsă timp de mai multe generații. Îmi închipui că nici tatăl prietenului tău Ali nu se scălda în aur.

— Într-adevăr, domnule profesor, și, dacă ar fi putut, ar fi vândut-o îndată ce ar fi fost posibil. Fapt este că nu puteau și însuși Breasted a fost primul care a rămas dezamăgit.... Să vedeți, la puțină vreme după moartea omului nostru, direcția Antichităților a pus să se construiască o baracă pentru paznicii care trebuiau să supravegheze zona aceea destul de întinsă care prezenta un deosebit interes arheologic și istoric.

— Am înțeles, spuse Husseini. baraca a fost construită chiar deasupra locului în care bunicul lui Ali își îngropase comoara.

— Exact. Și nu numai atât. În decursul anilor, baraca a fost transformată într-o adevărată cazarmă din cărămizi, prin urmare o construcție stabilă și definitivă. Doar de puțin timp fusese demolată pentru ca pe acolo să treacă o șosea nouă, iar prietenul meu Ali, într-o noapte cu lună nouă, urmând indicațiile pe care bunicul și tatăl lui le transmiseseră, intrase în posesia micului tezaur de la Deir el Bahri.

— Dar tu... cum de te-ai gândit să îl abordezi tocmai pe prietenul tău Ali?

— Pentru că existase întotdeauna la El Qurna zvonul despre acea comoară ascunsă împreună cu un papirus de o valoare inestimabilă pe care-l vânaseră atât Breasted, cât și Emil Brigsch. Îi spusesem aceasta domnului profesor Blake atunci când văzusem că se interesa de acele trei rânduri ale papirusul Breasted și tocmai pentru aceasta se hotărâse să-și mute cercetările la El Qurna, în Egipt.

— Nu s-ar putea spune, admise Husseini, că n-ai făcut o treabă foarte bună. Ce s-a mai întâmplat după aceea?

— Ei bine, mai mult sau mai puțin ceea ce știți deja și dumneavoastră, domnule profesor. Eu am început să negociez cumpărarea acelui lot de obiecte pentru că Ali, le fel ca și bunicul său, voia să vândă totul dintr-o dată, dar cerea destul de mult...

— Cât cerea? întrebă Husseini.

— Jumătate de milion de dolari, într-un cont la o bancă din Elveția.

Husseini lăsă să-i scape un șuierat de mirare.

— După tratative îndelungate, am reușit să reduc suma la trei sute de mii de dolari, dar tot era o sumă enormă. Domnul profesor Blake a trebuit să pună în joc toată credibilitatea sa pentru a obține imediat o sută de mii de dolari numerar pentru a plăti un acont. Îndată ce au sosit banii, am pus la cale întâlnirea, dar, când domnul profesor Blake a apărut, poliția egipteană a făcut o descindere. Au venit prin surprindere, ca și cum ar fi știut dinainte...

— Și papirusul?

— Să spun drept, nu știu ce s-a întâmplat cu el. Ali a reușit să se facă nevăzut și probabil că l-a luat cu el. Sau nu-l luase pentru nimic în lume: este un băiat foarte bănuitor și nu are încredere în nimeni. Luase, în orice caz, celelalte obiecte: două brățări, un pandantiv... foarte frumoase, adevărate capodopere. Se aflau pe masă atunci când a năvălit poliția.

— Nu mi-ai spus un lucru, spuse Husseini. Selim își ridică privirile și-l fixă cu o expresie dezamăgită, ca și cum s-ar fi simțit vinovat sau ar fi avut o comportare incorectă. Domnul profesor Blake mi-a spus că mai ales un lucru îl convinsese de autenticitatea papirusului: faptul că alți misterioși și puternici cumpărători se interesau de el. Nu știi nimic despre asta?

— Nu, domnule... Nimic.

Husseini merse la fereastră: afară ningea și fulgii albi se legănau prin aer ca niște confetti în timpul unui carnaval, dar strada era pustie și, în depărtare, înăbușit de valurile de ninsoare, se auzea un sunet, ca al unui corn de vânătoare, poate sirena vreunui vaporaș care străpungea ceața de pe lac în căutarea unui port invizibil.

— Tu ce-ai făcut după aceea? întrebă dintr-o dată Husseini.

— Eu nu eram acolo când a venit poliția pentru că așteptam afară, în mașină. Dar am fost îngrijorat după ce am văzut că-l luaseră de acolo, cu sirenele urlând, pe sărmanul domn Blake...

— Ce crezi, unde ar putea fi papirusul în clipa asta?

— N-aș putea spune. S-ar putea să fie la Ali, sau la acești... alți cumpărători, dacă este adevărat ceea ce ați spus dumneavoastră...

— Sau la guvernul egiptean, sau la guvernul american. S-ar putea să-l aibă chiar și Blake.

— Blake, domnule?

— Spun și eu așa... În realitate, nu știm nimic despre ceea ce s-a petrecut în ziua aceea la Khan el Kalil. Ali a fugit, tu nu erai acolo... Nu era decât domnul Blake.

— Asta-i adevărat și, după părerea mea, nu sunteți singurul care v-ați gândit la asta.

— Ce vrei să spui?

— Alaltăieri, rămăsesem până târziu să lucrez în biroul meu de la Institut și l-am văzut pe domnul profesor Olsen descuind cu cheia și intrând în biroul care fusese al domnului profesor Blake.

— Ai idee ce putea să caute?

— Nu știu, dar am început să-l urmăresc și am descoperit alt lucru: domnul profesor Olsen este iubitul fostei soții a domnului profesor Blake. Și aceasta durează de ceva vreme. Eu cred că toate astea ar putea însemna ceva.

— N-am nici o îndoială în privința asta, Selim. Dar acum trebuie să găsim capătul firului și să vedem în ce fel am putea acționa. Lasă-mă să mă gândesc. O să-ți dau un semn de viață cât mai curând.

— Atunci eu plec, domnule profesor. Mulțumesc pentru cafea.

— Mi-a făcut plăcere vizita ta, Selim. Continuă să-mi spui tot ce mai vezi.

Îl conduse până la ușă, așteptă ca mașina lui Selim să dispară în lungul străzii și, după aceea, se întoarse în casă. Se așeză în camera cufundată în tăcere și simți că singurătatea îl apăsa: în viața sa nu era în clipele acelea nimic care să-i poată trezi un sentiment sau o emoție. Nu mai era interesat nici măcar să-și desăvârșească în continuare cariera universitară. Un singur lucru ar fi dorit: să citească până la sfârșit papirusul Breasted.

Se auzi sunând telefonul celular și Husseini privi la ceas, dar nu se mișcă din loc. Telefonul suna în continuare, umplând casa de neliniște. În cele din urmă, Husseini îi luă în mână cu un gest ca al unui automat:

— Alo, spuse.

— Bună seara, domnule Husseini, spuse o voce. Controlați-vă, vă rog, poșta electronică. Aveți acolo un mesaj.

Husseini închise telefonul fără să spună nimic și rămase nemișcat, gândindu-se fără să-și dea seama cât timp rămase astfel: își dădu seama, când se ridică și se apropie de calculator, că trecuse aproape o oră.

Intră în rețea și deschise caseta cu poșta electronică. Era un mesaj care spunea:

$$3 \times 3 = 9$$

Închise calculatorul și se așeză pe podea, aprinzându-și o țigară: sosiseră toate cele trei echipe. Se aflau pe pământ american, gata să intre în acțiune.

Telefonul sună din nou pe la miezul, când încerca să adoarmă. Răspunse:

— Sunt Husseini.

— Domnule Husseini, se auzi o voce metalică în receptor, pentru mine, cele mai frumoase orașe din America sunt Los Angeles și New York, dar dumneavoastră ați face bine să rămâneți la Chicago ca să vă întâlniți cu niște prieteni. Dumneavoastră sunteți cel care cunoaște adresele. Era o voce perfectă, complet lipsită de accent, s-ar fi putut spune aseptică.

Nu mai era nici o îndoială: aleseseră deja obiectivele finale. Acum vor avea pretenția să-l vadă pe Abu Ghaj intrând în joc. Dar Abu Ghaj murise. De puțină vreme.

Și chiar dacă nu murise, poate că era mai bine să-l ucidă: Abu Ghaj nu se putea pretinde a fi judecător pentru viața și moartea a milioane de persoane care nu-i făcuseră nici un rău, în momentul în care ar fi primit ordinul.

Stinse toate luminile și medită în tăcere mult timp: nu prevăzuse că totul se va petrece cu o asemenea precizie de cronometru, că planul lui Abu Ahmid s-ar putea pune în mișcare ca angrenajul unei mașini de război. Dar îl cunoștea pe Abu Ahmid și fu cuprins de o îndoială îngrozitoare: când ar fi fost sigur că armele erau plasate și armate, s-ar fi limitat, într-adevăr, să le folosească doar ca amenințare? Ar fi rezistat tentației de a da lovitura de moarte unui inamic pe care-l ura din răsputeri după ce pusese mâna pe Ierusalim?

Se gândea cum ar putea să se ucidă și, în timp ce se gândea la asta, vedea perfect în întuneric scena sinuciderii sale: polițiștii care intrau în casă a doua zi, măsurau, luau amprente. Se vedea pe el însuși prăvălit într-o baltă de sânge (un foc de pistol?), sau atârnând de tavan, spânzurat cu cureaua de la pantaloni.

Se gândi la William Blake care cotrobăia printr-un mormânt subteran de-al faraonilor, săpat în mod ciudat în stâncile Israelului și se gândi că nu avea pe nimeni care să-i poată veni în ajutor, așa prizonier cum se afla în mâinile unor necunoscuți, în imposibilitate de a se mișca. Și se mai gândi și că, ucigându-se, poate că mașinăria aceea și-ar fi încetinit mersul, dar nu s-ar fi oprit și William Blake ar fi rămas singur în mormântul acela.

Se gândi la ferocitatea lui Abu Ahmid și simți pe șira spinării fiorul înghețat al spaimei, revăzu scene din trecutul pe care credea că-l îngropase în adâncul memoriei: trădători căzuți în mâinile lui pe care îi schingiuise cu încetul zile întregi pentru a stoarce din trupurile lor sfârtecate până și ultima picătură de durere. Știa că dacă ar fi trădat sau nu ar fi îndeplinit misiunile încredințate de Abu Ahmid ar fi născocit pentru el pedepse și mai sălbatice, poate că ar fi găsit o modalitate de a-l ține în viață săptămâni, poate luni, poate ani creând pentru el un infern fără sfârșit.

Era posibil să nu te supui unui asemenea om?

Se hotărî să-și joace cartea, dar mai întâi își va pregăti o cale de scăpare în moarte. Căută în agendă un număr de telefon și, considerând că ora încă nu era prea târzie, îl sună pe medicul său, doctorul Kastanopoulos, și-i ceru o programare pentru a doua zi la orele 18 pentru ceva urgent. După ce obținu ceea ce dorise, se așeză în fața calculatorului ca să-și citească mesajele de poștă electronică. Era unul care spunea:

DR115.S14.1.23

Conform codului care fusese stabilit pentru echipe, acel mesaj însemna că fiecare dintre ele ar fi trebuit să-l întâlnească la ieșirea 115 South de la Dan Ryan, la 14 ianuarie , orele 23. Asta însemna că a doua zi avea să se întâlnească, față în față, cu unul dintre cavalerii Apocalipsului.

Se simțea obosit de moarte, dar știa că, dacă s-ar fi întins pe pat, n-ar fi putut adormi: nu mai exista nici un locșor în mintea și în timpul său care să nu fi fost plin de coșmaruri.

Deschise televizorul și pe ecran apărură imaginile de la o ediție specială. Vocea crainicului anunța că președintele al Bakri fusese victima unui atentat la orele 17,10, din ziua de 13 ianuarie, în timp ce asiste la o paradă militară în fața zidurilor Babilonului.

Era un reportaj CNN care înfățișa secvențele unei învălmășeli totale: mii de persoane care se călcau în picioare pentru a fugi din tribunele aliniate în dreapta și în stânga unei șosele, unități militare aflate pe traseul defilării trăgeau nebunește, ca și cum ar fi fost atacate de un inamic nevăzut: tancuri uriașe de fabricație sovietică care se căzneau să se întoarcă și își roteau turelele de parcă ar fi vrut să tragă asupra unui atacant care nu se lăsa țintit.

Peste tot fulgerau girofarurile ambulanțelor și ale mașinilor de poliție, iar în mijlocul tribunei, sub un baldachin cu însemnele naționale, o mare baltă de sânge. Se vedea o targă transportată în goana mare către un elicopter care cobora în clipa aceea în mijlocul șoselei și, după aceea, lua imediat înălțime. Obiectivul unei alte camere, care probabil că era instalată undeva mai sus, urmărea acum zborul elicopterului pe deasupra cupolelor aurite și printre minaretele moscheilor din Bagdad.

Vocea crainicului se auzea spunând că, după cum transmitea agenția de presă națională, președintele Al Bakri se afla în stare critică la secția de reanimare și că medicii luptau cu disperare ca să-i salveze viața. Adăuga, însă, imediat după aceea că acest lucru era foarte puțin probabil: martori oculari văzuseră fulgerarea exploziei în imediata vecinătate a președintelui și pe infirmieri adunând din jurul său fragmente din corpul său sfârtecat. Cea mai probabilă ipoteză era a unui kamikaze din opoziție care adoptase tehnica echipelor sinucigașe ale grupării Hamas. Era greu de presupus că ar fi

putut reuși cineva să plaseze o bombă în tribunele care fuseseră controlate centimetru cu centimetru de forțele de securitate, până cu câteva minute înainte de începerea ceremoniei.

Husseini plecă fruntea, în timp ce pe ecran apărea un spot publicitar și se gândi la cine s-ar fi putut afla în spatele acelui atentat care avea loc într-un moment atât de critic pentru scena politică din Orientul Mijlociu.

Când se reluă emisiunea, camerele prezentau o persoană oficială de rang înalt, cu caschetă de tanchist, înconjurat de garda sa personală. Purta un bandaj gros, pătat de sânge, pe umărul stâng și dădea ordine celor din jur. Crainicul spuse că era generalul Taksun, posibilul om forte al perioadei de după moartea lui al Bakri. Un om care se putea baza pe respectul și atașamentul trupelor de elită ale armatei și care se bucura de o anumită reputație și în exterior.

Privirea lui Husseini rămase ațintită asupra expresiei aspre și hotărâte a generalului, mișcările sale precise ca ale unuia care urma indicațiile unui scenariu studiat de mult timp și se gândi că, în spatele acelui atentat, s-ar fi putut afla spionajul american. Pentru americani, generalul Taksun era omul cu care se putea ajunge la o înțelegere.

În clipa aceea sună telefonul și Husseini ridică receptorul.

— Noi am fost, domnule Husseini, spuse o voce metalică.

7

Sarah Forrestall ajunse cu jeepul până în vârful dealului din apropierea taberei, apoi tăie contactul și coborî fără motor până la parcarea mașinilor. Coborî din mașină și o împinse până la locul în care stătea de obicei, în rând cu celelalte vehicule, apoi respiră adânc și privi în jur. Totul în jur era cufundat în tăcere și containerele se puteau distinge prin întuneric doar datorită razelor discrete ale lunii care ilumina puțin întinderea alburie a văii. Deodată, văzu o sclipire de lumină pe una dintre colinele care înconjurau tabăra înspre vest și se ascunse în umbra unui camion. Îndată după aceea, auzi și zgomotul mașinii de teren cu care Maddox plecase din tabără.

Mașina se opri la mică distanță de ascunzișul său, Maddox coborî și schimbă câteva cuvinte cu bărbații care erau cu el: erau cu toții în uniforme de camuflaj și purtau în mâini arme automate.

Îi auzi în continuare vorbind în șoaptă între ei, apoi văzu că militarii se îmbarcau din nou în mașina de teren și se îndepărtau spre sud. Mai așteptă puțin până când Maddox intră în containerul său, apoi se strecură către propriul său container, vârî cheia în broască și deschise ușa, dar, pe când voia să intre, un braț îi bară drumul chiar în prag.

— Will, spuse ea tresărind. M-ai speriat cumplit.

— Și tu pe mine, răspunse Blake. Ce-ai căutat în deșert în toiul nopții? Și asta-i oră de întors acasă?

— Știi ce, hai să intrăm, spuse fata. Nu cred că este cazul să stăm aici la două noaptea și să sporovăim de una, de alta.

— Cum vrei, spuse Blake, în timp ce fata aprindea lampa cu butan, dând-o imediat foarte încet și astupând ferestrele. Dar cred că tu îmi datorezi o explicație.

— De ce? întrebă Sarah.

— Pentru că m-am îndrăgostit de tine și tu știi asta; mă faci să cred că nu-ți displace, dar mă lași baltă. Mă lași în beznă, deși tu știi că am neapărată nevoie de ajutor, din toate punctele de vedere. Nu știu dacă m-ai înțeles.

Sarah se întoarse spre el și, din privirea ei, Blake putu înțelege că acele cuvinte pe care i le spusese n-o lăsaseră indiferentă:

— Am înțeles foarte bine. Dar nu ai dreptate: am riscat pentru tine, pentru a-ți face rost de informațiile pe care le doreai. Nu-i vina mea că n-am avut mai mult noroc.

— Sigur că nu este vina ta, spuse Blake. Am copiat originalul master și l-am examinat în computerul meu. Acolo sunt coordonate și se referă la o localitate din deșertul Negev, Israel. Suntem cam la patruzeci de mile la sud de Mitzpe Ramon și cam la cincisprezece mile est de granița egipteană. Și tu știai asta. În plus, repet, ce-ai avut de făcut prin împrejurimi, la ora asta, cu jeepul? Îmi închipui că te-ai dus cu Maddox și cu ai lui, dar de ce și pentru cine?

Sarah se așeză istovită pe un scaun și scoase un oftat prelung:

— Dar chiar mă iubești cu adevărat? spuse ea privindu-l țintă. Și ce așteptai ca să mi-o spui?

— Mă rog, ca să-ți spun de la început, nu știu cine dracu' ești și ce naiba faci pe aici și pentru cine dracu' lucrezi...

— Și ce-ți pasă ție de asta? întrebă fata. Se ridică și se apropie de el, atât de mult încât el putu să-i simtă pentru o clipă, amestecat cu mirosul pielii sale asudate, după care ea îl sărută strângându-l în brațe cu o forță pătimașă.

Blake simți cum un val de căldură îi inundă sufletul și-i întunecă mintea: i se părea că uitase cât de violent putea dori un trup de femeie, cât de amețitor putea fi parfumul care urca dintre sânii unei femei frumoase.

Încercă să se mențină lucid:

— Sarah, de ce m-ai mințit? spuse el depărtându-se puțin de ea, dar continuând s-o privească în ochi. Atmosfera era încărcată, containerul părea să se micșoreze cu fiecare clipă care trecea, ca și cum pereții s-ar fi apropiat unul de altul, obligând bărbatul și femeia să se limiteze la un spațiu din ce în ce mai strâmt și mereu mai saturat cu senzațiile și dorințele lor.

Sarah își scoase în fața lui bluza și pantalonii plini de praf, apoi spuse:

— Cred că am să fac un duș. Te rog să nu pleci.

Blake rămase singur în mijlocul acelei încăperi ticsite de hărți, cărți, de haine în huse de plastic și asculta clipocitul dușului în cabina minusculă, cu pereții aburiți, și bătăile din ce în ce mai puternice ale inimii sale. Simțea un tremur interior gândindu-se la clipa în care clipocitul dușului se va opri dintr-o dată: ultima dată când făcuse dragoste cu Judy fusese cu șase luni înainte. O viață. Și Judy se mai afla încă în sufletul lui, cu privirea aceea numai a ei, cu parfumul părului, cu grația mișcărilor.

Se gândi la mormântul din mijlocul deșertului, dincolo de muntele-sfinx și dincolo de muntele-piramidă, la enigma faraonului înmormântat la o distanță de necrezut de Valea Regilor. Se gândi la locul acela în care natura și întâmplarea produseseră o replică la cele mai mărețe monumente de pe malurile Nilului, și totuși, în clipele acelea, bătăile nebunești ale inimii făceau ca orice gând să dispară; mesajul omului înmormântat de milenii și uitat într-o hrubă mizeră din cel mai arid deșert al continentului nu se putea impune în fața forței acelei chemări pe care o percepea de dincolo de perdeaua de aburi.

Se trezi cu ea în față, goală, pe neașteptate, și abia atunci își dădu seama că nu se mai auzea zgomotul apei de la duș.

Mâinile ei, încă ude, îl dezbrăcară încet și apoi se plimbară pe corpul și pe fața sa, ca și cum ar fi vrut să pună stăpânire pe un teritoriu dorit de mult timp.

Blake o duse în pat și o îmbrățișă cu o frenezie lacomă, o mângâie cu o ardoare incredibilă, o sărută din ce în ce mai pătimaș, eliberându-și sufletul de amintiri și de suferință, în timp ce ea îl primea cu o senzualitate tot mai înflăcărată, mai lacomă și mai învăluitoare. Și, când el își desprinse privirile de pe corpul ei ca s-o privească drept în ochi, o văzu transfigurată de plăcere, devenind și mai frumoasă, răspândind o strălucire misterioasă, o lumină blândă și sleită de puteri.

Rămase câteva clipe, contemplând-o pe când ea se abandona extenuată, cu trupul cuprins de acea moliciune relaxată vecină cu somnul apoi, dintr-o dată, bărbatul tresări, de parcă se trezea dintr-un vis.

— Acum, răspunde-mi, spuse, te rog.

Sarah îl privi și ea, ridicându-se în fața lui și ținându-i mâinile într-ale ei:

— Nu încă, Will, spuse, și nu aici.

Profesorul Husseini stinse toate luminile din casă, puse în funcțiune robotul telefonic, apoi luă cutiuța neagră și o strecură într-un buzunar interior al hainei. Ieși pe stradă și se îndreptă spre mașina parcată nu departe, lângă trotuar. Se întâlni cu un coleg, profesorul Sheridan, specialist în limba akkadienilor, care ieșise la plimbare cu câinele său și-l salută cu o înclinare a capului. Era sigur că acesta se va întreba unde putea el să meargă la ora aceea și pe un asemenea ger și că ar fi găsit cu siguranță o explicație răutăcioasă, dar probabil nevinovată.

Porni motorul și intră după puțin timp pe bulevardul larg care urmărea malul lacului Expo, strălucitor sub felinarele care răspândeau pe gheață zone de lumină verzuie. Lăsase în

dreapta clădirile Universității, purtând pe turnuri căciuli de zăpadă, și, mai încolo, clopotnița capelei.

Era o priveliște fascinantă și spectrală în același timp, cu care încă nu reușea să se obișnuiască și-și amintea de prima zi în care pusese piciorul în capela Universității și o considerase lipsită de orice însemn care putea fi atribuit unei anumite confesiuni religioase. Putea foarte bine să fie și o moschee.

— Asta era, așadar, America, gândise atunci. Nu putea alege un crez în mod special și, deci, lipsa unui crez era singura opțiune.

După câteva minute intră de Dan Ryan aproape pustie o luă pe breteaua care-l ducea pe direcția sud. Depăși o mașină a poliției care mergea încet în patrulare pe autostradă și putu distinge silueta masivă a agentului de culoare aflat la volan.

Merse în urma unei cisterne sclipitoare cu piesele ei cromate și cu șiragul de beculețe colorate de avertizare, până la intersecția a 111-a, apoi trecu pe banda din dreapta. Puțin mai încolo observă un Pontiac vechi station-wagon cu număr de Indiana, care înainta cu o viteză constantă de patruzeci de mile la oră. Se gândi că ar fi putut să fie chiar el.

Văzu mașina cotind la intersecția a 115-a, cu puțin timp înainte de ora unsprezece, și intrând în parcarea unui magazin de vinuri și lichioruri, fiind sigur acum că pe el îl aștepta.

Respiră adânc și opri mașina, lăsând aprinse luminile de poziție. Omul ieși din mașina sa și stătu pe loc preț de câteva secunde în mijlocul parcării pustii. Purta jeans, pantofi de jogging și o canadiană cu gulerul ridicat. Pe cap avea o șapcă purtând emblema lui Chicago Bulls.

I se păru că se uită înspre el ca pentru a se asigura că nu se înșală, după care îl văzu trăgându-și ceva peste față...un passe-montagne. Omul se apropie cu pas grăbit și sprinten, deschise portiera din dreapta și intră în mașină.

— Salam alekhum, Abu Ghaj, spuse el așezându-se. Sunt numărul unu din grupul doi și-ți transmit salutări din partea

lui Abu Ahmid. Scuză-mă că nu mă arăt la față, dar este o măsură absolut necesară de siguranță pe care avem cu toții ordin s-o adoptăm. Doar Abu Ahmid ne-a văzut cum arătăm și ne poate recunoaște.

Era a sa vocea metalică pe care o auzise vorbindu-i la telefon. Husseini îl privi: avea alura, vocea și mișcările unui bărbat tânăr, cam de douăzeci și cinci de ani. Observase mișcările sale în timp ce se apropia și deschidea portiera: sprintene, aproape armonioase, sigure dar prudente, iar privirea care strălucea de după passe-montagne părea indiferentă, dar era atentă, ținând sub control tot ce se întâmpla în jur. Omul acela era, evident, o mașinărie de război, de o eficiență și o precizie extraordinare.

— Sunt onorat, continuă el, să lucrez sub coordonarea marelui Abu Ghaj. Isprăvile tale sunt admirate și acum în toate teritoriile Islamului și ești un model demn de urmat pentru oricare luptător din jihad.

Husseini nu-i răspunse nimic, ci aștepta ca el să continue:

— Operațiunea noastră este pe cale să se încheie. Cei trei catâri cumpărați din târgul de la Samarkand sunt pe punctul de a ajunge la destinație. Unul dintre ei se afla în autocamionul care mergea înaintea ta pe autostradă, îți amintești?

— Îmi amintesc, spuse Husseini.

— Ascultă-mă, Abu Ghaj, continuă celălalt, grupul unu va ajunge la destinație peste două zile, grupul trei peste trei zile, grupul doi este... deja pe poziții. Cei trei măgari pot fi înșeuați în orice moment.

Husseini se gândi că temerile sale deveneau din ce în ce mai întemeiate: „a înșeua catârii" era, evident, expresia codificată care însemna montarea bombelor și era la fel de evident că folosirea acelui limbaj chiar și într-o discuție atât de secretă era impusă de teama unor interceptări de la distanță. Sau poate că doar de stilul oriental atât de înflorit...

— Abu Ahmid m-a trimis să-ți spun că va trebui să trimiți mesajul la douăzeci și patru de ore după ce ultimul catâr se va afla instalat în grajdul său.

— În total, patru zile, se gândi Husseini. Situația evolua acum cu o rapiditate imposibil de oprit. Megalomania lui Abu Ahmid era pe cale să ajungă pe culmi nebănuite. Și totuși, încă nu reușea să înțeleagă de ce îl alesese tocmai pe el și, mai ales, ce-l făcea să fie atât de sigur că el va aduce la îndeplinire tot ceea ce i se cerea să facă. Coborî geamul din partea lui și se întoarse către tânărul care era așezat lângă el:

— Te deranjează dacă fumez? îl întrebă punând mâna pe pachetul de țigări.

— Nu, răspunse tânărul. Dar îți face rău ție însuți, pe lângă că îi dăunează celui care stă lângă tine.

Husseini clătină din cap:

— De necrezut, spuse el, gândești ca un american.

— Trebuie, îi răspunse celălalt fără să clipească.

Husseini se rezemă comod de spătarul scaunului său, trase prelung din țigară și suflă fumul pe fereastră, o dată cu un nor de aburi:

— Ce altceva ți-a mai spus Abu Ahmid?

În mod ciudat, tânărul nu se întoarse spre el, dar vârî mâna în buzunarul interior al canadienei scoțând de acolo un plic.

— Mi-a spus să-ți dau asta și să te întreb dacă îl cunoști.

Husseini își reveni din amorțeala care-l cuprinsese pe neașteptate și întinse mâna ca să ia plicul. Era ceva cu totul neașteptat.

Îl deschise și văzu că înăuntru se aflau trei fotografii care înfățișau aceeași persoană în copilărie, în adolescență și în tinerețe.

Tânărul continua să privească în gol în bezna din fața lui. Repetă iarăși, mecanic:

— Abu Ahmid întreabă dacă îl cunoști pe omul acela.

Husseini continua să privească tăcut fotografiile, mai întâi fără să înțeleagă și, după aceea, ca și cum ar fi fost lovit de un trăsnet, cu o expresie înspăimântată și cu ochii în lacrimi spuse:

— S-ar putea să fie... dar... nu se poate... S-ar putea să fie... fiul meu? Nu-i așa? Este fiul meu?

— Așa este, Abu Ghaj. Abu Ahmid spune că este fiul tău.

— Unde este? întrebă cu capul plecat, în timp ce lacrimi neașteptate îi brăzdau obrajii.

— Nu știu.

Husseini mângâia cu degetele imaginea băiatului pe care de multă vreme îl credea mort. Abu Ahmid îi adusese, cu mulți ani în urmă, un coșciug micuț având înăuntru resturile de nerecunoscut ale unui copil pe care o grenadă îl sfârtecase în timpul bombardării unei tabere de refugiați. Era întocmai cum îl vedea în fotografiile acelea: așa și-l închipuise de fiecare dată când se gândise cum ar fi putut arăta, ca adolescent, ca băiat, dar numai dacă acea cruzime a oamenilor i-ar fi permis să crească. Dar Abu Ahmid îl ținuse ascuns ani întregi, în cea mai mare taină, ca să-l folosească într-o zi ca ostatic... Iată că venise ziua aceea în care să-l oblige pe el, Omar al Husseini, să se supună fără nici o împotrivire. Și iată de ce Abu Ahmid era atât de sigur că ordinele sale vor fi aduse la îndeplinire...

Acum, când fiul său se afla în mâinile celui mai cinic și mai nemilos om pe care-l cunoscuse vreodată, nici măcar sinuciderea nu mai putea fi o cale de scăpare... Era prins în cursă.

— Abu Ahmid zice că băiatul este bine și să nu-ți faci griji.

Se lăsă o tăcere mormântală în automobilul care se răcise de tot. Tânărul mai spuse, după o scurtă pauză:

— Nu te bucuri, Abu Ghaj?

Și cuvintele lui fără nici o intonație clară sunară ca și cum ar fi fost pronunțate pe un ton batjocoritor, plin de cruzime.

Husseini își șterse lacrimile cu dosul palmei și-i dădu înapoi fotografiile.

— Abu Ahmid spune că le poți păstra, spuse tânărul

— N-am nevoie de ele, răspunse Husseini. Chipul lui l-am purtat întotdeauna întipărit în suflet.

Tânărul luă plicul și în sfârșit se întoarse către el. Husseini îl putu privi pentru o clipă drept în ochi, dar întâlni doar o sclipire imobilă, ca de gheață:

— Ești îngrijorat, dar, crede-mă, este infinit mai bine decât golul, decât neantul. Eu, poate că sunt pe cale să mor, dar nu am tată, nici mamă, n-am frați sau surori. Și nici măcar prieteni... N-o să mă plângă nimeni. Va fi ca și cum n-aș fi existat niciodată. Rămâi cu bine, Abu Ghaj.

Se îndepărtă spre mașina sa și, după ce aceasta se puse în mișcare, Husseini rămase mult timp privind urmele pe care omul le lăsase pe zăpadă, ca și cum ar fi fost ale unei fantome. Apoi porni motorul și plecă.

William Blake coborî încet în încăperea subterană, așteptă ca și Sarah să ajungă lângă el, apoi aprinse lumina și se îndreptă spre locul în care începuse să curețe resturile surpării, scoțând la iveală peretele de scânduri.

— Aici se află ferecat secretul acestui mormânt, spuse el către Sarah. Dar înainte să trec la treabă, răspunde-mi la întrebări: aici nu ne poate auzi nimeni, Sullivan are în urechi doar zgomotul generatorului de curent și al troliului.

Sarah se rezemă de perete și nu spuse nimic.

— Știai că suntem în Israel și nu mi-ai spus nimic; știi, de asemenea, că Maddox nu se ocupă doar de cercetări miniere. Erau doi bărbați în uniformă de camuflaj împreună cu el astă-noapte când v-ați întors, iar tu fuseseși împreună cu el pe dealuri, cu mașina de teren, până în clipa aceea.

— Ți-am ascuns, într-adevăr, ceva până acum, dar am făcut-o numai pentru binele tău: dacă ai fi știut unde ne aflam, curiozitatea te-ar fi pus în pericol...

— M-ar fi ferit să merg pe o cale greșită. Eu credeam că mă aflu în Egipt.

— Egiptul nu-i decât la câteva mile spre est.

— Egiptul despre care vorbesc eu este pe malurile Nilului

— Ar fi fost și mai periculos pentru tine să știi ce face Maddox.

— Nu mă interesează. Acum vreau să știu și, de asemenea, vreau să știu totul despre tine. Am făcut dragoste împreună: nu crezi că ar fi cazul?

— Nu. Nu cred și consider în continuare că tu trebuie să rămâi în afară de toate astea. Ai deja o enigmă de dezlegat, ar trebui să-ți fie suficient.

Blake ațintì asupra ei o privire hotărâtă. Atmosfera începea să se înfierbânte în interiorul mausoleului și chiar și aerul devenise dens și apăsător:

— Dacă nu-mi răspunzi la întrebări, îi voi spune că astă-noapte l-ai urmărit și că alaltăieri ai intrat în biroul său și i-ai copiat fișierele din calculator.

— N-ai să faci așa ceva.

— Ba, cum să nu și pot să i-o și dovedesc, dat fiind că am o copie de pe originalul master pe care tu l-ai reprodus. Și te asigur că nu este în avantajul tău să riști. Nu glumesc deloc.

— Ești un porc.

— Și asta nu-i nimic, pot să mai fac și altele.

Sarah se apropie de el:

— Chiar crezi că mă poți obliga să vorbesc prin asemenea amenințări? Atunci, o să-ți spun eu ceva: în tabăra asta, nu mă ai decât pe mine. Dacă, dintr-un motiv oarecare, prezența ta aici ar deveni stânjenitoare, nimeni nu va ezita să te facă să dispari, îngropat sub câteva lopeți de pământ și de pietre. Maddox n-ar sta pe gânduri nici o clipă, iar Pollak i-ar da cu plăcere o mână de ajutor.

— Asta mi-o închipuiam și eu, dar n-aveam de ales.

— Ba, cum să nu ai? Puteai să rămâi la Chicago și, la nevoie, chiar să-ți schimbi meseria...dar acum nu mai are rost să vorbim, pentru că aici treburile merg prost: dacă vrei chiar să știi, guvernul proiectase o operațiune secretă și hotărâse să folosească una dintre taberele de lucru înființate de Warren Mining Corporation ca bază pentru această operațiune. Aceasta și pentru că, în trecut, înainte de a deveni manager la Warren Mining,

Maddox a lucrat pentru guvern. Acum, operațiunea a eșuat chiar dacă, să spunem, întâmplarea a făcut ca obiectivul să fie totuși atins. În schimb, a provocat o enormă nemulțumire serviciului de spionaj israelian, care este indispensabil guvernului american pe aceste teritorii și care nu a fost înștiințat despre toate acestea. Într-o asemenea situație, nimeni nu mai are încredere în nimeni și, în plus, ideea lui Maddox de a te implica în aceste săpături a devenit supărătoare, greu de suportat în continuare...

— Dar de ce m-a adus Maddox aici? Este adevărat că au dificultăți financiare sau ai inventat tu totul?

— A fost o hotărâre pripită a lui Maddox și o mai veche manie a lui pentru egiptologie. Oricum, eu mi-am făcut o idee: Maddox a avut, cu siguranță, asigurarea unei mari recompense din partea guvernului pentru colaborarea sa, recompensă pe care, însă, va trebui s-o verse în conturile companiei ca s-o salveze de la faliment. Când a descoperit mormântul ăsta nenorocit, s-a gândit să împuște doi iepuri dintr-o lovitură și să bage în propriul său buzunar banii pe care i-ar putea obține pe aceste comori, chiar dacă ar trebui să-i împartă într-un mod mai mult sau mai puțin echitabil cu Sullivan și cu Gordon. Îmi închipui că ți-au făcut și ție o propunere în sensul ăsta.

— Așa este. Dar nu m-am angajat la nimic.

— Problema este că situația generală în partea asta a lumii este pe cale să se deterioreze și sunt de așteptat evenimente grave. Nu mai este timp pentru bazaconiile tale. Dacă vrei un sfat, pune-i la muncă zi și noapte pe oamenii ăștia, dă la o parte toate pietrele alea surpate, fă un catalog cu obiectele găsite și pleacă, dacă mai poți. Când toată porcăria asta se va termina, am să te caut și am putea petrece împreună și câteva clipe mai liniștite. Și chiar să ne cunoaștem mai bine... cine știe. Eu am rămas cu o anumită curiozitate...

Blake rămase tăcut, privind-o în ochi, încercând să-și stăpânească emoția, spaimele, neliniștea pe care cuvintele ei i le provocaseră. Apoi, aplecându-și capul, spuse doar atât:

— Mulțumesc.

Se întoarse până sub intrarea în mormânt și-i semnală lui Sullivan să-i trimită jos pe muncitori și să coboare cablul troliului.

Reîncepu să curețe locul surpării și, împotriva conștiinței sale de cercetător, de fiecare dată când vedea câte o așchie de lemn din acel perete, luat de lopețile săpătorilor și aruncat în bena legată de cablul troliului, simțea o durere, dar, în situația aceea, nu avea de ales. Dacă ar fi procedat ca de obicei, folosind peria și șpaclul, ar fi fost necesare săptămâni întregi, dar acum își dădea seama că orele sale de lucru erau numărate.

Își permise doar o jumătate de oră pentru masă și ieși la suprafață împreună cu Sarah așezându-se la umbra cortului ca să mănânce un sandvici cu carne de pui și să bea o bere.

Când era gata să coboare din nou sub pământ, văzu un nor de praf care se apropia dinspre tabără și, la puțin timp după aceea, putu distinge mai bine despre ce era vorba: era una dintre mașinile Companiei miniere care se opri la intrarea în micul șantier. Portiera se deschise și coborî Alan Maddox.

— Ce surpriză, spuse Blake. Cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite pe șantierul meu?

— Te salut, Sarah, spuse Maddox, văzând-o pe fată așezată ceva mai încolo. Apoi, adăugă, privindu-l pe Blake:

— Am noutăți: a sosit răspunsul de la analiza cu carbon radioactiv a eșantioanelor pe le-am dus la laborator. A costat o grămadă de bani, dar ne-au servit în cel mai scurt timp. Am crezut că vă fac o plăcere aducându-vă eu însumi rezultatul și cât mai repede.

— Vă mulțumesc foarte mult, spuse Blake fără a-și ascunde tulburarea. Pot să-l văd?

— Pentru asta am venit, spuse Maddox întinzându-i un plic închis.

Blake îl deschise, scoase în grabă foaia de hârtie și citi rezultatul:

Eșantioane de lemn: jumătatea secolului al XIII-lea î.Hr. ± 50 de ani

Eșantioane de piele: începutul secolului al VI-lea î.Hr. ± 30 de ani.

Maddox îl privea cu nerăbdare, așteptând să audă răspunsul:

— Ei, ce spune?

Blake clătină din cap:

— Este un rezultat deosebit de corect, dar eu nu reușesc să înțeleg...

— De ce? Ce semnificație are?

— Toate elementele pe care le-am avut în vedere până acum mă fac să datez mormântul acesta în al doisprezecelea sau al treisprezecelea secol î.Hr., ceea ce se confirmă prin analiza lemnului din scânduri, dar, în privința eșantionului de piele, rezultatul îmi indică începutul secolului al șaselea... Nu reușesc să pricep...

— Cineva a intrat în mormânt cu șase secole înainte de Hristos, poate pentru a-l jefui, ce este ciudat aici?

— Tocmai asta este: că mormântul n-a fost jefuit. De ce a mai intrat, atunci, misteriosul vizitator?

O vreme, Maddox nu spuse nimic și părea să mediteze.

— Beți ceva? îl întrebă Blake. Este apă și niște suc de portocale: s-ar putea să mai fie rece.

— Nu, mulțumesc, am băut ceva adineauri. Spuneți-mi, domnule Blake, cât timp vă va trebui ca să terminați cu îndepărtarea resturilor de pământ?

— Nu prea mult... spuse Blake. Poate până mâine seară...

— Și, după aceea, ce veți face, veți deschide sarcofagul?

Blake dădu din cap afirmativ.

— Vreau să fiu și eu de față în momentul acela. Trimiteți pe cineva să mă cheme, domnule Blake, vreau să fiu acolo împreună cu dumneavoastră când veți ridica blestematul ăla de capac.

— În regulă, domnule Maddox. Mulțumesc pentru că ați venit. Și acum, dacă nu mai aveți treabă cu mine, m-aș întoarce la lucru.

Maddox schimbă câteva cuvinte cu Sullivan, o salută pe Sarah, apoi se urcă în mașină și plecă. Blake fu coborât cu troliul și reîncepu lucrul.

Sarah veni după el la scurt timp după aceea:

— Chiar ai de gând să deschizi sarcofagul acela mâine seară?

— Foarte probabil.

— Și cum te gândești să faci asta?

— Placa de deasupra iese în afară de jur împrejur cu vreo zece centimetri. Vor fi de ajuns patru bârne și patru cricuri hidraulice. Cu alte două bârne vom face capacul să alunece în jos până când se va rezema pe pardoseală. Crezi că există așa ceva prin tabără?

— O să mă ocup eu de asta deseară. În cel mai rău caz o să folosim cricurile de la jeepuri: ar trebui să fie suficiente.

Muncitorii scoseseră de-acum la iveală cea mai mare parte din peretele de scânduri și, pe măsură ce scoteau afară resturile, pe latura de est a mormântului apărea un fel arhitravă sub care continua să alunece material din surpare.

Blake se apropie și îndreptă lanterna către arhitravă.

— Ce este? întrebă Sarah.

Blake privi arhitrava și, după aceea, porțiunea din peretele de scândură care fusese acoperit și păru cuprins imediat de o agitație ciudată.

— Poate că am reușit, spuse. Dă-mi metrul.

Sarah luă metrul din coșul cu unelte și i-l întinse. Blake se cățără pe mormanul de pământ, alunecând de mai multe ori până reuși să ajungă la arhitravă și s-o măsoare. Apoi, coborî și măsură lățimea paravanului din scânduri:

— Știam eu, spuse. Este exact așa cum am bănuit. Peretele ăsta din lemn era în poziție verticală și acoperea deschizătura aceea.

— Apoi, la un moment dat, cineva l-a făcut să cadă ca să astupe definitiv intrarea în acest mormânt.

— Și eu cred așa. Și mă gândesc că, atunci când vom mișca din loc peretele din lemn, vom da și de stâlpii de sprijin.

Le ceru muncitorilor să aibă grijă și să strice cât mai puțin scândurile în timp ce dădeau la o parte pământul, apoi luă și el însuși o lopată și începu să sape pe partea dinspre sarcofag, în timp ce muncitorii continuau să sape în partea dinspre peretele de lemn. Dăduse acum de material mai moale, în special nisip, amestecat cu pietriș ceva mai mărunt, ca niște boabe de porumb, așa încât se înlătura mai cu spor decât se așteptase. Sarah fusese și ea cuprinsă la rândul ei de o agitație la fel de ciudată și, pentru că nu mai avea răbdare să stea și să privească, umplea și ea coșurile și le golea în benă, dând dovadă de o energie surprinzătoare. Sudoarea îi lipise cămașa ușoară de bumbac pe piele, scoțându-i în evidență formele și făcea să-i sclipească în penumbra subteranei pielea bronzată ca patina de pe bronzul unei statui antice.

Amândoi își legaseră la gură câte o batistă pentru a se apăra de praful des pe care munca a patru oameni îl stârnea din grămada aceea de dărâmături și pe care aspiratorul nu reușea să-l absoarbă cu totul.

La un moment dat, Blake se opri și luă din coșul cu unelte măturica și pensula și începu să îndepărteze praful care se adunase în toate adânciturile de pe suprafața sarcofagului.

— Ce este? întrebă Sarah.

— Piatra sarcofagului este gravată... s-ar putea chiar până la bază.

Sarah lăsă lucrul pe seama muncitorilor și îngenunche alături de Blake.

— Aprinde lanterna și luminează-mi dintr-o parte, razant, spuse el în timp ce continua să curețe suprafața de calcar, mai întâi cu măturica și după aceea cu pensula cu păr de porc. Sarah făcu ce i se spusese și rămase privindu-l pe tovarășul

său care trecea cu degetele peste semnele săpate în piatră. Apărea, prin contrastul puternic dat de lumina razantă, un șir de semne hieroglife care păstra urme ale culorilor folosite de scrib: ocru, indigo, negru, galben.

— Ce înseamnă? întrebă Sarah.

— Nimic, răspunse Blake. Nu are nici un sens.

— Cum se poate așa ceva? întrebă fata.

— Am nevoie să văd toată inscripția. Nu voi putea descoperi o semnificație completă până când nu vom ajunge la pardoseală. Să continuăm.

Blake luă din nou lopata în mâini și reuși să sape un canal liber între mormanul de pământ amestecat cu pietriș și peretele sarcofagului, suficient de larg ca să se poată mișca destul de liber, apoi începu să curețe suprafața pentru a scoate la iveală inscripția.

Când termină de curățat, își dădu seama imediat că scribul trebuia să fie tot acela care realizase și celelalte inscripții care apăreau în mormânt, același care redactase și papirusul Breasted.

Începu să citească și Sarah încerca să-i descifreze reacțiile pe măsură ce ochii lui parcurgeau de sus în jos rândurile inscripției. Când termină, se ridică și se apropie de ea: avea o expresie aiurită, aproape tulburată, ca și cum textul acela i-ar fi aruncat mintea într-un vârtej al nedumeririi.

— Ce spune, Will, ce spune inscripția?

Blake clătină din cap:

— Nu pot să spun cu certitudine... Dacă ar fi adevărat ceea ce cred eu, ar fi o asemenea enormitate încât...

— Despre ce este vorba? Spune-mi și mie despre ce este vorba!

Muncitorii auziră tonul ridicat al fetei și se întoarseră către ea, încetând să mai încarce pământul în coșuri și Blake îi făcu semn să nu mai insiste. Spuse numai:

— Fă câteva fotografii în timp ce eu copiez textul. Trebuie să fiu sigur... trebuie să fiu sigur... Nu-i așa de simplu. De

unul singur întotdeauna poți greși... Vorbim mai târziu de asta. Acum, ajută-mă.

Sarah nu mai insistă, luă aparatul de fotografiat și făcu câteva fotografii cu inscripția, în timp ce Blake, așezat pe pământ, o copia cu cea mai mare grijă pe o coală de desen fixată pe o planșetă de lemn.

În timpul acesta, muncitorii aproape că terminaseră degajarea de pământ a peretelui de scânduri și apăreau acum, la capătul peretelui de est al mausoleului o arhitravă și doi stâlpi care încadrau o deschizătură puțin mai mică decât aceea a peretelui de scânduri.

— Curățați de tot peretele și terminați cu pământul care a mai rămas până la sarcofag, spuse Blake. Mai sunt câteva ore și ar trebui să reușiți. Dacă terminați până deseară vă asigur că veți primi un premiu zdravăn de la domnul Maddox.

Cei doi muncitori se apucară imediat de treabă și Blake începu să sape și el în locul în care, în prima zi, descoperise scheletele. Nu erau decât oasele albe a patru adulți, foarte probabil de sex masculin. De jur împrejur descoperi urme de sulf și de bitum, substanțele cu care fuseseră arse corpurile. Adună oasele într-o lădiță și le puse într-un colț al mormântului. După ce termină, îi făcu semn lui Sarah să iasă după el afară. Se urcară în bena ascensorului și fură trași afară de troliu.

— Cum merg lucrurile? întrebă Sullivan.

— Bine, răspunse Blake. Dacă totul merge cum trebuie, înainte de căderea serii vom termina de scos pământul rezultat din surpare. Ne vedem mai târziu, domnule Sullivan. Continuați dumneavoastră, în timp ce noi o să facem câțiva pași.

— Foarte bine, spuse Sullivan și coborî din nou bena în interiorul mormântului. Dar să nu vă îndepărtați prea mult și să fiți atenți la crăpăturile solului, la șerpi și la scorpioni.

— Nu vă faceți griji, domnule Sullivan, spuse Sarah, o să am eu grijă de el.

Blake bău din termos puțină apă rece, după care se îndepărtă în direcția unei înălțimi care zărea înspre est, nu prea departe de șantier. Soarele coborâse foarte mult către orizont și alungea peste măsură umbrele către poalele colinei.

Blake mergea repede, ca și cum s-ar fi grăbit să ajungă mai repede în locul pe care și-l fixase ca reper.

— De ce mergem așa de repede? întrebă Sarah.

— Pentru că vreau să fim acolo înainte ca soarele să cadă sub orizont și acum este o chestiune de numai câteva minute.

— Nu pricep, spuse Sarah încercând să se țină după el. Ce căutăm acolo? Și ce ai citit așa de extraordinar în inscripția aceea?

— Ți-am mai spus, răspunse Blake, nu sunt sigur. Hieroglifele pot fi interpretate în mai multe feluri. Trebuie să găsesc niște confirmări, alte elemente, înainte de a mă pronunța. Și, mai ales, trebuie să deschid sarcofagul acela...

Urca acum, gâfâind, în timp ce lumina scădea aproape cu fiecare pas și cerul de deasupra capului său devenea de un albastru din ce în ce mai închis.

Ajunse, în sfârșit, în vârf și se întoarse înapoi ca să privească platoul pe care mașina lui Sullivan și utilajele sale se zăreau izolate în mijlocul unei pustietăți fără margini.

— Ce cauți? întrebă iarăși Sarah.

— Nu vezi nimic? întrebă Blake privind atent terenul din fața lor.

— Nu, spuse Sarah. Nimic în afară de jeepul lui Sullivan, de mașina noastră și de utilaje.

— Privește și mai departe, spuse Blake cu o expresie enigmatică, Chiar nu vezi nimic?

Sarah clătină din cap, rătăcind cu privirea peste câmpia pustie:

— Nu, doar pietre.

— Tocmai, spuse Blake, pietre. Dar, dacă te uiți mai atent vei vedea niște șiruri de pietre care formează un fel de

perimetru. Iar mormântul se aflăcam în centrul acestui perimetru.

Sarah privi mai atent, în timp ce soarele cobora complet sub linia orizontului, și observă patru pietre în colțurile unui dreptunghi mare și altele înșirate în interiorul acelui perimetru, parcă pentru a trasa niște împărțiri ulterioare ale spațiului respectiv.

În clipa aceea, o pasăre nocturnă de pradă își părăsea cuibul de pe un pisc îndepărtat al craterului Mitzpe și zbura către centrul bolții cerești ca să ia în stăpânire împărăția nopții.

— Știai de aceste semne pe câmpie? întrebă Sarah.

— Aici sunt semne peste tot: pe pământ, pe stânci. Sunt gravuri rupestre, șiruri de pietre, un limbaj mut până în clipa asta. Am desenat și am măsurat multe dintre ele în fiecare moment pe care l-am avut liber de la săpături... Acum a sosit momentul de a le da și lor cuvântul... Spune-mi, ai cumva o Biblie în locuința ta?

— O Biblie?

— Da.

— Nu sunt prea credincioasă, Will. Mă tem că nu am nici o Biblie... Dar este posibil să aibă Pollak una: este un porc bătrân, dar este și un bigot, dacă am înțeles eu bine.

— Întreabă-l și roagă-l să ți-o împrumute, am nevoie de ea. O să-ți explic după aceea. Vino acum, să coborâm să vedem cum merge treaba acolo...

Trecură pe lângă Sullivan care golea bena chiar în clipa aceea:

— Cred că suntem pe cale să terminăm, spuse, bena vine mereu pe jumătate goală.

— Cobor eu, spuse Blake.

Blake coborî cu cablul troliului și constată că surparea fusese complet înlăturată: cei doi muncitori curățau acum cu mătura peretele de scânduri. Bărbile și părul lor erau pline de praful fin care mai plutea încă în aer.

— Când terminați, spuse, închideți intrarea dar nu luați pânzele: mai este încă mult praf în aer.

Ceru să fie scos la suprafață și se urcă în mașină, împreună cu Sarah, în timp ce Sullivan punea la loc uneltele și agăța de benă placa de fier pentru închidere, pentru a o trage deasupra intrării.

Sarah conducea jeepul de-a lungul pistei luminate de ultimele raze ale asfințitului, în timp ce Blake parcurgea cu privirea foile pe care copiase inscripția gravată pe sarcofag.

— Chiar nu vrei să-mi spui ce este scris pe piatra aceea? întrebă dintr-o dată fata.

— Sarah, aici nu este vorba despre a spune sau a nu spune. Vezi tu, hieroglifele sunt un sistem de scriere în care cele mai multe dintre semne au o varietate de semnificații în funcție de poziția pe care o ocupă în frază sau în contextul general...

— Poveștì. Am văzut ce tulburat erai... nu poți să negi. Înseamnă că mintea ta a descoperit o semnificație. Da sau nu?

— Da... recunoscu Blake. Dar nu-i suficient ca să mă pot pronunța: dă-mi răgaz noaptea asta și ziua de mâine. Îți promit că vei prima care va afla.

Jeepul urca acum pe malul de sud al pârâului secat și începea să coboare prin albia sa accidentată, plină de bolovani uriași. În depărtare străluceau luminile taberei. Peste puțin timp se dădea semnalul pentru cină.

Îndată ce ajunseră în parcare, Blake coborî din mașină:

— O să mai pleci și la noapte? o întrebă el pe Sarah.

— Nu știu, depinde...

— Găsește-mi Biblia aceea, te rog.

— O să fac tot posibilul și chiar imposibilul, dacă va fi necesar.

Îi zâmbi, își aruncă rucsacul pe umăr și se îndepărtă spre containerul său. Blake, însă, se așeză pe o piatră și-și aprinse o țigară. Cât timp trecuse de la noaptea aceea înghețată de la Chicago? I se părea că o veșnicie, dar nu trecuse decât ceva

mai mult de două săptămâni. Cine știe ce gândise Judy dacă nu l-a mai văzut, dacă nu a mai vorbit cu el la telefon... Îi făcea plăcere gândul că dispăruse așa, cu totul și dintr-o dată, din viața ei. Cu siguranță, s-ar fi așteptat ca el s-o sune, să-i trimită mesaje peste mesaje, să cerșească iertarea doar ca s-o mai vadă.

Și Sarah? După câte își închipuia, ea va dispărea după ce-și va încheia misiunea și el ar fi trebuit să-și înfrunte din nou viața din hăul în care căzuse, cu condiția ca ăștia să nu-i facă felul... Dar, dacă s-ar fi întâmplat și așa, cel puțin trăise clipele cele mai intense din viața sa și, probabil, din a multor oameni care își duc viața pe fața pământului ca și cum nici n-ar fi trăit. Până în seara zilei următoare, el va fi pus în fața celei mai mari enigme a istoriei omenirii, era sigur de asta, și-l va vedea la față, pentru prima dată, pe faraonul nisipurilor.

Mai rămase încă puțin, bucurându-se de căldura blândă de peste zi înmagazinată în piatra pe care stătea, apoi se ridică și ajunse la locuința sa.

Îndată ce închise ușa, dădu drumul radioului pe care-l avea pe noptieră, lăsă volumul cât mai tare și intră sub duș. Era ora buletinului de știri și aparatul prindea un post cipriot care emitea în limba engleză. Vocea crainicului era grăbită, tonul era alarmat: vorbea despre o concentrare masivă de trupe iraniene la granița de sud, cu Irakul, puțin mai la nord de Kuweit și de insulele Shatt el Arab. Crainicul adăuga că generalul Taksun obținuse din partea Națiunilor Unite și a guvernului american permisiunea de a mobiliza măcar o parte a armatei sale în apărarea frontierelor amenințate și că guvernul american îi dăduse un răspuns pozitiv. Era cunoscută simpatia de care Taksun se bucura în unele cercuri ale Departamentului de stat.

În Israel avusese loc un alt atentat sinucigaș, de data aceasta în interiorul unei sinagogi, într-o zi de sâmbătă, provocând un adevărat măcel... Poliția afirma că explozibilul fusese

introdus în locul sacru cu o zi înainte. Doar astfel luptătorul kamikaze ar fi putut pătrunde în clădire trecând prin controalele de securitate. Președintele Benjamin Schochot scăpase ca printr-o minune teafăr dintr-un atentat și ministrul de Interne înăsprise toate măsurile de securitate și închisese punctele de trecere în teritoriile palestiniene.

Blake închise robinetul dușului și se apropie mai mult de radio, ștergându-și energic părul.

Intră Sarah în clipa aceea și arătă spre radioul deschis:

— Ai auzit și tu?

— Da, spuse Blake. Și nu-mi place câtuși de puțin. Situația din regiunea asta a scăpat cu totul de sub control. Nu m-ar mira ca Maddox s-o șteargă cât de curând.

Sarah puse pe masă o carte:

— Ți-am făcut rost, spuse. Mi-a împrumutat-o Pollak și a făcut niște ochi mari cât cepele când i-am cerut-o. S-o fi gândit că am intrat într-o criză mistică.

Blake se îmbrăcă, în timp ce Sarah răsfoia distrată cartea sfântă.

— Ce speri să găsești aici? întrebă la un moment dat, ridicând ochii înspre el

— Confirmarea unei bănuieli, spuse Blake.

Sarah închise cartea și se apropie de ușă punând mâna pe clanță:

— Peste cinci minute ne întâlnim la masă, spuse ea.

Și ieși.

8

Gad Avner intră în biroul președintelui Schochot care-l întâmpină cu o mină posomorâtă.

Avner îl salută dând din cap:

— Domnule președinte...

— Luați loc, domnule Avner, îi spuse președintele. Doriți ceva? Un whisky, un trabuc?

Avner știa foarte bine unde duceau acele introduceri și știa, de asemenea, că după calm avea să urmeze imediat furtuna. Clătină din cap, refuzând politicos:

— Nu, mulțumesc, domnule președinte, nu iau nimic.

— Domnule Avner, începu Schochot, nu vreau să vorbesc, pentru moment, de atentatul asupra mea... și puse un anumit accent pe acel „pentru moment". Vreau ca dumneavoastră să-mi explicați cum a fost posibil să explodeze o bombă într-o sinagogă, într-o zi de sabat: nu s-a mai întâmplat așa ceva niciodată. Dacă serviciile noastre de securitate nu pot înlătura pericolul ca locurile sacre ale națiunii să fie profanate de terorism, înseamnă că, într-adevăr, am decăzut. Moralul oamenilor este la pământ. Sondajele spun că în fiecare zi crește numărul celor care se gândesc să-și părăsească țara și să emigreze în America, în Franța, în Italia. Chiar și în Rusia. Trebuie să asistăm neputincioși la formarea unei noi diaspore? Domnule Avner, dumneavoastră știți mai bine decât mine că, dacă poporul lui Israel va trebui să-și părăsească din nou

pământul, de data aceasta va pentru vecie. Nu va mai exista cale de întoarcere... Vorbea cu convingere, cu îngrijorare, nu ca un politician și Avner îl înțelese.

— Domnule președinte, bomba a fost adusă în interior sinagogii din subsol. Am găsit sub pardoseală un tunel lung ca de cincizeci de metri care pleacă dintr-un canal al orașului. Un canal pe care l-a construit guvernul dumneavoastră pentru a servi noii instalări de coloni...

Pentru moment, președintele păru dezarmat, dar imediat își reluă atacul:

— Dar nu există un control asupra clădirilor sinagogilor înainte de începerea slujbelor? Era vorba despre un kilogram de Semtex. Un kilogram este ditamai pachetul: nu poate trece neobservat.

— Domnule președinte, reconstituirea evenimentului, așa cum am făcut-o noi este următoarea: un comando de teroriști a săpat tunelul, lăsând doar un perete subțire sub pardoseală și și-a continuat lucrul probabil vineri seara sau sâmbătă dimineața. Ultima inspecție a serviciului de securitate nu a găsit absolut nimic și a dat credincioșilor permisiunea de a intra. Când sinagoga a fost plină, au spart peretele cu o mică încărcătură explozivă și luptătorul sinucigaș a sărit în interior acționând detonatorul pe care-l avea asupra lui împreună cu explozibilul. Luați prin surprindere, cei de față nu au avut timp să facă nici o mișcare. Acum, dumneavoastră veți putea, cu siguranță, să spuneți că sarcina noastră este să și prevedem, nu numai să luăm măsuri și să acționăm, dar știți foarte bine că există o limită și pentru organele care, totuși, au doar anumite mijloace și un anumit număr de oameni. Nu putem, fizic, să controlăm subsolul țării altfel decât să patrulăm la suprafață. Cu toate acestea, tehnicienii mei instalează acum senzori în toate sinagogile și în alte locuri publice, dispozitive care pot capta zgomote suspecte și vibrații care provin din subsoluri. Este o operațiune complexă și costisitoare și din

planurile dușmanilor face parte și presiunea continuă pe care o exercită asupra noastră, cu scopul de a ne provoca o cheltuială din ce în ce mai mare în termeni de bani, trudă, resurse umane. .. Nu putem rezista dacă presiunea nu scade. Nu vorbesc despre mine: dacă dumneavoastră nu aveți încredere în mine, nu vă faceți scrupule, sunt gata să mă dau la o parte. Nu am ambiții, domnule președinte, decât doar să vă protejez pe dumneavoastră și poporul... dar dacă aveți la dispoziție un om mai bun și mai bine pregătit decât mine, chemați-l și-i predau funcția mea, chiar acum. O pun la dispoziția dumneavoastră.

Se ridică cu intenția să plece, dar președintele îl opri:

— Luați loc, domnule Avner, vă rog.

Gad Avner se așeză și cei doi se priviră în față, în tăcere, câteva clipe. De pe stradă aproape că nu se mai auzea nici un zgomot și oamenii se retraseseră fiecare pe la casa lui, împinși de întunericul nopții și de teamă.

Schochot se ridică și se apropie de fereastră:

— Uitați-vă, domnule Avner, nu mai este nimeni pe străzi. Lumea este înspăimântată.

Avner se ridică și el și se apropie de președinte. Fereastra vastului birou dădea înspre orașul vechi și spre cupola aurită a Stâncii, exact ca fereastra apartamentului său.

— Acolo sunt soldații noștri, spuse. Iată-i. Și sunt și oamenii mei, dar pe ei nu vi-i pot arăta.

Președintele oftă:

— Ce aveți de gând să faceți?

Avner își aprinse o țigară, trase adânc fumul în piept după care tuși de câteva ori.

— Fumați prea mult, domnule Avner, îi spuse președintele aproape îngrijorat. Știți că vă poate face mult rău.

— N-o să mor din cauza fumatului, domnule președinte, mă tem că n-o să mai ajung până acolo. Așa că, de ce să-mi mai fac probleme și din cauza asta? Ascultați-mă acum pentru că trebuie să vă spun un lucru nu prea plăcut...

— Ce poate fi mai rău decât ceea ce știm deja?

— Vă amintiți că, în urmă cu câteva săptămâni, am vorbit în ședința Cabinetului despre această... Operație Nabucodonosor, cerând mai multe mijloace împotriva a ceea ce consideram a fi o amenințare gravă și iminentă...

Schochot se încruntă:

— Vreți să spuneți că acești atentatori constituie începutul operațiunii?

— Nu știu, este foarte probabil... dar cel mai mult mă tem că va trebui să luptăm pe două fronturi: terorism intern și atac extern. Frontal.

— Nu se poate. I-am bătut întotdeauna în câmp deschis. Și avem și acum o superioritate tehnică zdrobitoare. Nu vor îndrăzni.

— Eu mă tem că vor îndrăzni.

— Aveți indicii...dovezi?

— Nu... presentimente.

Schochot îl privi neîncrezător:

— Presentimente?

— Este greu de explicat...Un copoi simte în aer lucruri de genul acesta. Nu are nevoie de probe. Eu simt că nenorocitul acela este în spatele tuturor acestor lucruri...este în spatele asasinării lui al Bakri...și al venirii la putere a lui Taksun care i-a prins pe picior greșit pe americani, într-un mod în afară de orice bănuială.

— Care nenorocit?

— Abu Ahmid, cine altcineva?

— Dar Taksun se bucură de stima și aprecierea americanilor.

— Și totuși, pe al Bakri nu l-au ucis ei. Aveau un comando la Mitzpe Ramon pentru operațiunea aceea. Dumneavoastră știați asta, domnule președinte?

Timp de câteva clipe, Schochot rămase perplex și Avner insistă, pe un ton de reproș evident:

— Dumneavoastră știați asta?

— Știam, Avner.

— Și de ce nu m-ați ținut și pe mine la curent?

— Pentru că mă gândeam că dumneavoastră vă veți opune la operațiunea aceea și că...

— Spuneți deschis.

— Că îmi veți pune bețe în roate într-un moment în care nu pot să intru în conflict cu americanii.

— Eu aș fi plecat capul, nu aș fi combătut acțiunea dumneavoastră. Doar că aș fi făcut orice ca să vă conving să renunțați.

— Dar de ce asta? Americanii au încredere în Taksun și veți fi și dumneavoastră de acord că, pentru noi, este mult mai bine cu el decât cu al Bakri.

— Eu nu am încredere în nimeni și cu atât mai puțin în Taksun. Dacă este un prieten al americanilor, este un trădător și un vândut. Dacă nu este, așa cum cred eu, atunci, cineva a scos castanele din foc în locul lui, pentru motive destul de diferite de cele pe care și le-ar putea imagina prietenii noștri de la Washington.

— Ceva care ar putea avea de-a face cu această misterioasă Operațiune Nabucodonosor?

Avner își aprinse încă o țigară și Schochot observă că erau siriene, marca Orient. Un năravtipic pentru omul din fața sa.

Avner avu din nou un acces de tuse, o tuse seacă și enervantă, după care continuă.

— Eu nu înțeleg povestea asta cu trupele iraniene la granița de la Shatt el Arab. Nu are nici un sens. Și chiar mai puțin sens are mobilizarea cerută de Taksun: are aerul unei comedii... Nu-mi place, nu-mi place deloc. În plus, știu că oamenii lui Taksun au intrat în legătură cu Siria și cu Libia. M-aș fi așteptat de la el să se întâlnească mai degrabă cu iordanienii și cu saudiții, nu vi se pare?

— Sunteți sigur de asta?

— Da.

— Și ce ați așteptat ca să-mi spuneți?

— V-o spun chiar acum, domnule președinte, și am comunicat toate acestea și statului major al forțelor armate.

Schochot clătină din cap:

— Nu, nu are nici un sens. Americanii ar mobiliza o altă armată, ca pe vremea războiului din Golf. Nu este absolut deloc posibil, credeți-mă.

Avner stinse țigara într-o scrumieră de pe biroul președintelui și se ridică. Schochot se ridică și el ca să-l însoțească până la ieșire:

— Domnule Avner, îi spuse, erați în funcția asta și în guvernul celălalt și în coaliția trecută, dar eu am în dumneavoastră o încredere deplină. Vă cer să rămâneți la postul dumneavoastră și să vă continuați munca. Eu... voi evita ca, pe viitor, să mai iau decizii importante fără a vă cere sfatul.

Avner se opri cu mâna pe clanța ușii:

— Domnule președinte, l-ați citit cumva pe Polibius?

Schochot îl privi mirat:

— Istoricul grec? Da, cred că am citit ceva, la universitate.

— Polibius spune că istoria nu este cu totul în mâinile oamenilor care o fac. Există imponderabilul, *tyche*, cum o numește el, adică întâmplarea. Eu presimt că dușmanii noștri au pregătit totul, de data aceasta, cu o grijă deosebită: doar întâmplarea ne mai poate veni în ajutor. Noapte bună, domnule președinte.

Se lăsă dus acasă de șofer și urcă singur, ca de obicei, la ultimul etaj. Pe masa din bucătărie, găsi niște friptură rece de pui și niște felii de pâine în prăjitor. O sticlă de apă minerală și ibricul de cafea pregătit pe aragaz completau tabloul mesei sale.

Deschise ușa către balcon și respiră adierea care venea dinspre deșertul Iuda, aducând, parcă, de data aceasta, mireasma unei primăveri timpurii. Cu toate țigările pe care le

fuma, se mira câteodată în sinea lui că simțul mirosului îi rămăsese intact.

Se așeză să mănânce ceva și, între timp, răsfoia ziarele și agenda cu treburile pentru a doua zi. Când termină, intră în baie ca să se pregătească de culcare și, pe când ieșea, auzi semnalul liniei sale secrete.

Ridică receptorul și de la celălalt capăt al firului o voce cunoscută îl salută ca de obicei:

— Sunt portarul nopții, domnule.

— Te ascult, portarul nopții.

— Comandoul de la Mitzpe este pe cale să se risipească, dar este ceva care îmi scapă. Caut să descopăr față de cine este cu adevărat subordonat comandantul misiunii.

— Ce vrei să spui?

— Am impresia că el joacă la două capete, dar încă nu reușesc să înțeleg care este cel de-al doilea interlocutor.

— Ultima dată mi-ai spus ceva despre o săpătură arheologică. În ce stadiu este?

— Până mâine seară va fi deschis sarcofagul și s-ar putea să fie identificată mumia. Dacă această operațiune se încheie, s-ar putea să nu mai aibă nici un sens să mai rămân aici mult timp, doar dacă nu se întâmplă ceva neprevăzut: situația este complicată și dificilă. Dacă nu mă înșel, s-ar părea că se duc tratative, dar, așa cum v-am mai spus, încă nu știu cine se află de cealaltă parte a mesei. S-ar putea ca această comoară din mausoleu, care este, cu siguranță, de o valoare inestimabilă, să facă parte din aceste tratative, dar nu sunt sigur. Încep, totuși, să am niște bănuieli: tezaurul acesta ar putea servi cuiva aici, în Israel...

Avner rămase fără grai la auzul acestor cuvinte, gândindu-se la cine s-ar fi putut referi. Începu și el să aibă niște bănuieli, dar se limită să spună doar:

— Fii prudent și sună-mă, dacă poți, îndată ce se va profila o clarificare. Noapte bună.

— Noapte bună, domnule.

Convorbirea se întrerupse și Gad Avner, sleit de puteri, se întinse pe pat. Se simțea asediat de un dușman prezent peste tot în jurul său și nu știa unde să lovească pentru a se apăra.

Maddox îi făcu semn bucătarului să aducă la masă cafeaua și făcu să circule printre comeseni o cutie cu țigări de foi cubaneze. Erau prezenți doar șase: el, Pollak, Sullivan, Gordon care se întorsese de câteva ore, Sarah și Blake. Prin urmare, Maddox putea vorbi fără grijă:

— Domnilor, mâine, domnul profesor Blake va deschide sarcofagul și va examina mumia, scoasă la lumină pentru prima dată după mai mult de trei mii de ani. Eu am dorit să fiu de față la această operațiune: este un moment pe care nu vreau să-l pierd. Îmi închipui că și dumneavoastră veți avea aceeași dorință: aveți ceva împotrivă, domnule Blake?

— Nu, domnule Maddox, n-am nimic împotrivă. Aș vrea doar să știu ce aveți de gând să faceți cu obiectele funerare de acolo?

— Aceasta este o decizie pe care o vom lua în ultimul moment- Acum, însă, aș vrea ca dumneavoastră să prezentați celor care sunt prezenți aici rezultatele săpăturilor dumneavoastră în interiorul mausoleului. Îndepărtarea pământului surpat era neapărat necesară pentru a putea ridica și da la o parte capacul sarcofagului, dar am impresia că acolo v-ați putut da seama cu mai mare claritate de situația generală în care s-a produs prăbușirea. Nu-i așa?

— Știți cu toții, începu Blake, că mormântul era parțial astupat de o surpare a materialului inert: nisip și sfărâmături de piatră care au trebuit îndepărtate pentru a elibera sarcofagul care fusese în mare parte îngropat dedesubt. În primul moment, m-am gândit, într-adevăr, la un cutremur, dar curând am fost nevoit să-mi schimb părerea, când am putut constata că toate obiectele de uz funerar se aflau nemișcate din locul

lor inițial. Dacă ar fi avut loc un cutremur atât de puternic încât să provoace o prăbușire de asemenea proporții, multe obiecte ar fi căzut și unele dintre ele, vase de sticlă și de ceramică, probabil că s-ar fi spart. Deci, nu era vorba despre un cutremur, ci de o surpare provocată: când și de ce trebuia să descopăr. Am început, așadar, să scot la suprafață materialul acela inert, utilizând o benă legată la cablul de pe jeepul domnului Sullivan. După un timp, mi-am dat seama că sub mormanul acela de pământ și pietre se afla un panou din scânduri pus pe pardoseala mormântului, un lucru pe care, în momentul acela, nu am știut cum să mi-l explic. La puțin timp după aceea, am descoperit, într-o zonă de pe marginea peretelui de scânduri, resturi din ceva care semăna cu o sandală. Am cerut o analiză cu carbon radioactiv pentru cele două tipuri de obiecte: un fragment din peretele de lemn aflat sub mormanul de pământ surpat și o bucată de piele din sandală. Rezultatele au sosit ieri și sunt surprinzătoare: peretele este făcut din lemn de salcâm, foarte rezistent, și datează cam de pe la jumătatea secolului al XIII-lea î.Hr. Sandala, în schimb, este din secolul al VI-lea. Un lucru foarte ciudat. Când am terminat cu îndepărtarea materialului din surpare, am putut constata că peretele de scândură făcea parte, aproape sigur, dintr-un sistem de protecție a mormântului. Atunci când cineva neautorizat încerca să pătrundă înăuntru, peretele cădea la pământ și provoca o surpare de pietre și de nisip care avea să blocheze intrarea și, probabil, să-l surprindă înăuntru pe intrus. Un sistem de protecție asemănător a mai fost întâlnit în marile morminte în formă de tumuli ale regilor Frigiei, în Asia Mică. Prezența sandalei pe care analiza cu carbon radioactiv a datat-o la începutul secolului al VI-lea î.Hr. ne face să credem că surparea a avut loc în perioada aceea. Această situație ridică, însă, o serie de probleme: cine era omul cu sandala? Un tâlhar? Dar, dacă ar fi fost așa, de ce nu a fost prins sub dărâmături? Faptul că și-a pierdut doar o sandală ne face să ne gândim că

ştia perfect ce făcea. Ideea mea este că era vorba despre un preot care, dintr-un motiv oarecare, cunoştea taina acestui mormânt şi, prinzând de veste că ar putea fi profanat sau jefuit, a declanşat mecanismul care provoca surparea, astupând pentru totdeauna intrarea.

— Şi această operaţiune, interveni Maddox, s-a întâmplat la mai mult de cinci secole după ce mumia fusese depusă în mormânt.

— Aşa cred şi eu, spuse Blake.

— Dar în cinci secole peretele din lemn ar fi trebuit să cedeze singur. Surparea s-ar fi putut produce şi spontan.

— S-ar fi putut, replică Blake, dar n-a fost aşa. Din două motive: peretele din scânduri este întărit cu două bare din bronz şi clima foarte uscată a contribuit la conservarea lemnului care şi-aşa, prin natura lui, este foarte rezistent; în plus, sandala ne face să credem că a fost cineva acolo în momentul surpării, cineva care nu a fost surprins de acest eveniment, dar care l-a provocat. Dacă n-ar fi fost aşa, i-aş fi găsit în interiorul mormântului oasele şi nu sandala.

Blake îşi întrerupse prezentarea şi cu toţii rămaseră tăcuţi, aşteptând ca el să vorbească din nou. Văzând că nu erau întrebări, îşi continuă expunerea:

— Prezenţa dispozitivului şi faptul că un preot l-ar fi putut acţiona la distanţă de secole înseamnă că exista cineva care cunoştea şi transmitea secretul dintr-un motiv pe care în prezent nu-l cunoaştem.

— Vă aşteptaţi să aflaţi aceasta mâine, când veţi deschide sarcofagul? întrebă Maddox.

— Asta sper şi eu, răspunse Blake.

— Atunci mai bine ar fi să mergem cu toţii să ne odihnim: mâine ne aşteaptă o zi plină de muncă şi de emoţii. Vă doresc noapte bună, domnilor.

Se ridicară cu toţii şi fiecare se îndreptă către containerul său. La scurt timp după aceea, tocmai cât era necesar pentru

ca oamenii să se spele pe dinți și să-și îmbrace pijamaua, grupul electrogen se opri și tabăra se cufundă în beznă și în tăcere.

William Blake ajunse în locuința sa, aprinse lampa cu butan, apoi se așeză, deschise Biblia și începu să citească, luându-și notițe într-un carnețel. Din când în când, liniștea era sfâșiată de șuieratul avioanelor de vânătoare cu reacție care treceau la mică înălțime pe deasupra taberei. Rămase astfel mult timp, absorbit de lectură, până când, deodată, i se păru că aude în depărtare zgomotul caracteristic ale palelor unui elicopter. Se uită la ceas: era ora unu dimineața.

Se ridică în picioare și se apropie de fereastra din spatele containerului pentru a privi în deșert în partea de unde se auzea zgomotul: o văzu pe Sarah ieșind din container pe fereastra din spate și pierzându-se în întuneric. O văzu reapărând în spatele unui tufiș, după care dispăru din nou. Clătină din cap și vru să se apuce din nou de lucru, când auzi, abia perceptibil, zgomotul unui motor și văzu pe conturul unei dune un jeep care înainta cu farurile stinse către un punct din zare unde se zărea o luminiță slabă.

Oftă, apoi ieși pe ușa din față și-și aprinse o țigară. Era întuneric beznă și cerul era și el acoperit de nori. Luă de pe jos o nuia, îl crestă cu briceagul, puse în crăpătură țigara aprinsă și înfipse bățul în pământ, apoi se strecură în spatele containerului și merse până la parcare. Lipsea mașina lui Maddox.

Se întoarse la containerul său și luă restul de țigară încă aprins ca să-l termine. Aerul era răcoros și aducea din depărtare miros de praf udat: ploua pe undeva, pe pământul uscat și sterp.

I se părea în clipele acelea că este un cavaler care face de strajă. Ce-l mai aștepta și a doua zi? Ce se va întâmpla cu tezaurul din mormânt și ce va face el dacă ipoteza nebunească pe care încerca s-o verifice se dovedea a fi adevărată?

Se întoarse la lucru și-și cuprinse capul în mâini, încercând să-și dea seama cum putea fi salvat mormântul din deșert. Falconul nu putea duce toate acele obiecte, desigur, dar s-ar fi putut folosi

jeepurile, sau s-ar fi putut aduce prin deșert niște camioane. Ar fi fost suficient să se stabilească un punct de întâlnire în vreun loc secret, să se efectueze transbordarea și apoi să se care totul în vreun loc izolat de pe coasta mediteraneană.

Era ora trei dimineața și William Blake se ridică de la masa de lucru ca să se spele pe față și să-și facă o cafea. În timp ce aprindea focul la mașina de gătit, auzi un zgomot abia perceptibil de pași pe pietriș, venind din spatele containerului. Aruncă o privire pe fereastră și o văzu pe Sarah escaladând fereastra din spate a containerului său pentru a intra la ea. Așteptă câteva clipe și apoi ieși și el, desculț, ca să nu facă nici cel mai mic zgomot și se apropie de containerul fetei, lipindu-și urechea de perete. Nu auzi decât zgomotul pe care-l făcea apa trecând prin robinete, pași, apoi tăcere. Se întoarse la el, dar la puțin timp după aceea, auzi zgomotul unui motor dinspre parcare: probabil că Maddox se întorcea din expediția sa nocturnă.

Blake își bău cafeaua, un amestec italienesc pe care-l găsise la mica prăvălie din tabără și cu care reușea să prepare ceva oarecum asemănător cu un espresso, își aprinse o țigară și se apropie de harta pe care o întinsese pe singura masă liberă. Dintr-o dată, tabloul începea să prindă viață: ipoteze aparent absurde începeau să se contureze, itinerare uitate se desfășurau pe neașteptate sub ochii săi.

Luă dintr-un sertar imaginile cu gravurile rupestre fotografiate în diferite locuri, de-a lungul drumului prin deșert care-l ducea către mormânt și ele începeau să formeze o înșiruire coerentă de semne și de semnificații. Se gândi la cei doi munți în formă de piramidă și de sfinx, în timp ce chipul faraonului din deșert începea încet-încet să iasă la iveală din atâta mister, ca discul soarelui care apare din ceața dimineții.

Se făcuse ora cinci când Blake ieși din locuința sa și se duse să bată la ușa lui Alan Maddox.

— Scuzați-mă, domnule Maddox, spuse când îl văzu apărând în halat, cu ochii cârpiți de somn. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, acum.

— Nu vă simțiți bine? întrebă Maddox privindu-l pieziș. În lumina neclară a zorilor, fața sa era pământie și ochii înroșiți de nesomn îi dădeau un aer buimac și chiar neliniștitor.

— Nu, mă simt bine, domnule Maddox. Am neapărat nevoie să trimit un e-mail înainte de a mă apuca de lucru. Este foarte important.

Maddox îl privi nedumerit:

— Cunoașteți foarte bine regulile pe care ni le-am impus în această tabără: nici un contact cu exteriorul până când nu se încheie operațiunea. Trebuie să înțelegeți si dumneavoastră asta...

— Domnule Maddox, eu am comunicat deja cu exteriorul, o dată când dumneavoastră nu erați aici și, după cum vedeți, nu s-a întâmplat nimic rău...

— Dar cum...

— Lăsați-mă să intru, vă rog, și o să vă explic totul.

Maddox bombăni:

— O să-l iau eu la întrebări pe Pollak...

— După cum v-ați dat seama, nu s-a întâmplat absolut nimic. Eu sunt un om de onoare și mi-am luat un angajament față de dumneavoastră; intenționez să-mi țin cuvântul. Atunci era vorba despre un text hieroglific pentru care îmi trebuia neapărat o soluție pentru a-l descifra. Am primit-o la scurt timp după aceea, tot prin e-mail, și asta mi-a permis să merg înainte cu cercetările mele. Ascultați-mă, domnule Maddox, închipuiți-vă că eu reușesc să aflu cine este personajul înmormântat în mausoleul de la Ras Udash: valoarea obiectelor s-ar tripla *ipso facto*, doar prin această informație. Nu vă pasă?

— Intrați, spuse Maddox. Dar trebuie să acceptați să fiu de față atunci când expediați mesajul. Îmi pare rău, dar nu pot face altfel.

— Și Pollak a făcut tot așa: a controlat scrisoarea însoțitoare și a verificat dacă textul era într-adevăr o inscripție hieroglifică. Am un program special pentru astfel de situații, uitați.

Se așeză în fața computerului, îl deschise și încărcă programul de scriere de pe două dischete, după care începu să compună un text cu caractere hieroglifice.

— Extraordinar, murmură Maddox, privind, din spatele oaspetelui său de dimineață, cum străvechea limbă a Nilului prindea formă și dimensiune pe ecranul unei mașini electronice.

Omar Husseini intră în casă, își turnă puțină cafea și se așeză la masa de lucru pentru a citi lucrările scrise ale puținilor săi studenți, din primul semestru, dar nu reușea să se concentreze și nu reușea să-și dezlipească privirea de la fotografia unui copil, așezată în fața lui pe masă: fotografia fiului său. Îl chema Said și i-l născuse o fată din sat, o anume Suray pe care i-o dăduseră ca soție părinții lui, după ce trataseră mult timp cu familia ei pentru a obține o zestre corespunzătoare.

N-o iubise niciodată și era normal să fie așa în cazul unei soții pe care n-o alesese el și care nu-i plăcea, dar ținuse la ea pentru că era cuminte și devotată familiei, precum și pentru că îi dăruise un fiu.

Îi plânsese ca morți pe amândoi, după ce casa în care locuiau fusese lovită de o grenadă și îi înmormântase în cimitirul satului, la umbra firavă a copacilor scheletici din vârful unui deal pietros, ars de soare.

Soția sa fusese lovită de o schijă și murise în urma hemoragiei, dar despre copil îi spuseseră că fusese lovit aproape în plin și era de nerecunoscut, așa că nici nu putuse să-l vadă pentru ultima dată înainte de a-l înmormânta.

Chiar în seara aceea, în timp ce-și plângea încă morții, șezând pe pământ în fața ruinelor casei sale, venise la el un bărbat ca să-i ofere posibilitatea de a se răzbuna: se apropia de cincizeci de ani, cu mustățile sure și dese, și-i spuse că vrea

să facă din el un mare luptător al Islamului, că vrea să-i ofere o nouă viață, un nou scop, noi prieteni cu care să împartă primejdiile și idealurile.

Acceptase și jurase să servească acea cauză chiar cu prețul vieții. Îl duseseră într-o tabără de antrenament de lângă Baalbek, în valea Bakaa, îl învățaseră să se folosească de cuțit, de mitralieră, de grenade, de aruncătoarele de rachete, îi ațâțaseră ura pe care deja o nutrea față de dușmanii care îi distruseseră familia și după aceea îl aruncaseră într-o serie de acțiuni, din ce în ce mai îndrăznețe și mai distrugătoare, până ce făcuseră din el un luptător nemilos și imposibil de capturat, legendarul Abu Ghaj, până ce-l făcuseră să merite, într-o bună zi, să-l întâlnească personal și să-l vadă în față pe cel mai mare combatant al Islamului, cel mai de temut inamic al sioniștilor și al celor care-i susțineau: Abu Ahmid.

Fuseseră ani de foc și de entuziasm în care se simțise erou, în care văzuse și frecventase personaje de rang înalt, dormise în hoteluri de mare lux, mâncase în cele mai bune restaurante, întâlnise femei foarte frumoase care-i cădeau de îndată în brațe. Abu Ahmid știa să-i răsplătească din plin pe luptătorii săi cei mai curajoși și mai îndrăzneți.

Apoi, pe neașteptate, sosise ziua în care sângele și pericolul permanent îl făcuseră să nu-și mai poată controla nervii și căzuse într-o criză profundă. Avea o înțelegere cu Abu Ahmid: că va lupta doar atât timp cât va avea forța și curajul necesare. Astfel încât, într-o noapte, luă un avion și plecă, având documente false, mai întâi la Paris, unde și-a completat studiile de limba coptă, apoi în Statele Unite. Trecuseră de atunci aproape șaisprezece ani și niciodată Abu Ahmid nu dăduse vreun semn de viață. Dispăruse în neant. El însuși uitase totul, își șterse din amintire toată viața anterioară, ca și cum nici n-ar fi existat.

Nu mai urmărea ce făcea mișcarea sa, nici ce se întâmpla în patria sa de origine. Se integrase aici, se cufundase în studiu și în viața tihnită și pașnică a clasei americane de mijloc. Avea

o iubită, se ocupa cu hobby-uri, juca golf, începuse să-l pasioneze baschetul și fotbalul american.

Singura amintire care-i mai rămăsese era cea a copilului pe care-l pierduse: Said. Fotografia lui stătuse întotdeauna acolo, pe masa sa de lucru și în fiecare zi care trecea și-l imagina crescând, mijindu-i mustața, schimbându-și vocea, devenind un bărbat. În același timp, el continua să se simtă tatăl acelui micuț din fotografie care nu mai creștea niciodată și aceasta îl făcea să se simtă, într-un fel, mereu tânăr.

Din această cauză, nu mai dorise să se însoare și nici să mai aibă alți copii. Apoi, într-o zi, se întorseseră dintr-o dată toate fantasmele trecutului său, împreună cu fotografia unui băiat pe care-l recunoscuse imediat ca fiind fiul său și încă nu reușea să se convingă și să creadă că era adevărat.

Merse la dulăpiorul din baie ca să ia un calmant, dar, chiar în clipa aceea, auzi sunând telefonul celular. Se duse să răspundă.

— Salam alekhum, Abu Ghaj, era aceeași voce metalică, ușor schimbată din cauza transmisiei. Suna și el de pe un celular.

— Toți catârii au fost înșeuați. Suntem gata să mergem la târg.

— Bine, răspunse Husseini. O să transmit mesajul.

Așteptă câteva minute, gândindu-se încă la modul în care ar fi putut să scape din situația aceea, să șteargă totul, trecut și prezent, pentru a reveni la cariera sa liniștită de profesor american sau, poate, pentru a muri. Dar orice făcea nu găsea nici o cale de scăpare. Mai putea, oare, să vadă coloanele de la Apamea, palide în zori și roșii la asfințit, ca niște torțe uriașe.

Cerul de afară era cenușiu, cenușie era strada și cenușii casele și viitorul său era tot cenușiu.

Tot atunci se auzi soneria și-l făcu să tresară: cine putea să fie la ora aceea? Nervii săi erau la pământ și nu mai reușea să-și controleze emoțiile și totuși, într-o vreme (pentru cât

timp?), fusese Abu Ghaj, o mașinărie ucigătoare, un automat neobosit.

Se apropie de ușă și întrebă:

— Cine este?

— Sunt Sally, se auzi răspunsul timid al unei voci care părea a unui copil. Mă întorceam acasă și am văzut lumina aprinsă: pot intra?

Husseini scoase un suspin de ușurare și deschise: era prietena sa, secretara bibliotecii. Nu mai întâlnise cu ea de câteva zile.

— Ia loc, îi spuse el stânjenit.

Fata se așeză. Era blondă și avea trupul frumos împlinit, cu ochi mari, albaștri, și o privire puțin îngrijorată:

— Nu mai știu nimic de tine de multă vreme, spuse ea. Te-am supărat cu ceva?

— Nu, Sally. N-ai făcut nimic rău. Este vina mea. Trec printr-o perioadă tare grea.

— Nu te simți bine? Pot să-ți fiu de folos?

Husseini era foarte nervos: știa că ar fi trebuit să sune imediat și, fără să vrea, își privi ceasul. Fata se simți umilită și ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu este ce crezi tu, Sally, trebuie să iau un medicament la anumite ore, de aceea mă uitam la ceas... Așa este, nu mă simt bine.

— Ce ai? Pot să fac ceva pentru tine?

— Nu, spuse el. Nu poți să faci nimic. Nimeni nu poate face nimic, Sally. Este un lucru pe care trebuie să-l rezolv de unul singur.

Se apropie de el și-l mângâie pe obraz:

— Omar...

Dar Husseini deveni ca o stană de piatră:

— Iartă-mă, nu sunt în stare...

Ea lăsă capul în jos, încercând să-și ascundă lacrimile.

— N-am să te pot suna o vreme, Sally, dar nu te supăra pe mine...O să te anunț eu când o să mă simt mai bine.

— Dar aș putea..., insistă fata.

— Nu, este mai bine așa, crede-mă. Trebuie să mă descurc cum pot și singur...Acum, du-te să te culci; s-a făcut târziu.

Fata se șterse la ochi și ieși din casă. Husseini rămase în prag urmărind-o cu privirea pe când se îndrepta către mașina sa, apoi închise ușa în urma sa, luă celularul și formă un număr. Răspunse un robot și el lăsă un mesaj:

Toți catârii sunt înșeuați. Conducătorii lor sunt gata să meargă la târg.

Privi din nou figura copilului din fotografie și, în clipa aceea, simți că grenada aceea care îi distrusese casa cu atâta timp în urmă exploda din nou, chiar atunci, în sufletul său, făcându-l țăndări. Nu mai știa cine era și ce făcea, știa doar că trebuia să meargă înainte, cu orice preț: mai devreme sau mai târziu, adevăratul om din el avea să se întoarcă la lumină și să lupte. De o parte sau de alta.

Privirea i se opri pe computer și-și aduse aminte de colegul său, William Blake. Deschise aparatul și intră pe Internet, căutând poșta electronică. Găsi imediat două mesaje de la colegi, după care, ultimul, mesajul de la William Blake. Scris în hieroglife.

Traducerea cea mai probabilă ar fi putut fi aceasta:

Faraonul nisipurilor îmi va arăta
chipul său înainte ca soarele acestei zile să apună.
Și înainte de asfințit poate că-i voi afla și numele.
Numele îl vei avea peste douăsprezece ore. Dar tu, între timp,
caută papirusul pierdut.

Era un termen precis și Husseini îl privi ceasul: mesajul fusese abia expediat, când în Israel probabil că era ora șase dimineața, ora locală. Viitorul mesaj avea să vină a doua zi,

înainte de amiază, ora de la Chicago. Trebuia să lase computerul deschis: în felul acesta vedea imediat eventualele mesaje și-i putea transmite lui Blake un răspuns imediat.

Încercă între timp să compună un mesaj de confirmare pe care să-l expedieze imediat și spera ca Blake să-l poată interpreta astfel:

Peste douăsprezece ore voi fi aici. Caut papirusul pierdut.

Expedie mesajul, apoi încercă să se întoarcă la munca lui, dar trebuia să facă un efort uriaș ca să se concentreze. Când termină, constată că trecuse un timp de două ori mai lung decât-ar fi fost necesar pentru a corecta o jumătate de duzină de teste. Era aproape unsprezece și încă nu mâncase nimic. Luă două pastile de Maalox în loc de cină și un calmant, sperând că va putea adormi.

Se vârî în pat și fu cuprins de un somn agitat și tulbure îndată ce somniferul începu să-și facă efectul și rămase în starea aceea de toropeală trudită timp de aproape cinci ore. Apoi intră într-o fază de moțăială, întorcându-se mereu de pe o parte pe alta în căutarea unei poziții în care să poată adormi cu adevărat. Dar auzea un semnal insistent care îi venea din lumea viselor: s-ar fi putut spune că suna cineva la ușă. Nu reușea să-și dea seama dacă sunetul acela făcea parte din vis, așa cum spera el, sau era real.

La un moment dat, încetă și își imagină că Sally se afla de partea cealaltă a ușii și că aștepta ca el să-i deschidă. Se gândi că ar fi fost tare frumos dacă ea ar fi putut intra și ar fi venit în pat alături de el. Trecuse mult timp de când nu mai făcuse dragoste cu ea. Dar nu era soneria de la intrarea în casă: aceea nu avea acel sunet continuu, dar cu intermitențe. Altceva era...

Se ridică repede în capul oaselor, strângându-și tâmplele în palme. Era telefonul celular. Îl deschise:

— Alo, spuse el.

Se auzi vocea obișnuită:

— A sosit ordinul. Atacul va fi declanșat peste treizeci și patru de ore, noaptea, pe vreme rea. Se prevede o furtună de nisip neobișnuit de violentă... Caută în cutia ta poștală. O să găsești un pachet cu o casetă video care conține mesajul. Îl vei transmite peste exact nouă ore. Îți doresc o zi bună, Abu Ghaj.

Se sculă din pat, își aruncă pe umeri un halat și ieși, umblând prin zăpadă până la cutia poștală. Găsi pachetul și se întoarse înfrigurat cu gândul să-și facă o cafea.

Sorbi lichidul fierbinte aprinzându-și o țigară și, în vremea aceasta, privea la pachetul înfășurat în hârtie de ambalaj aruncat de el pe masa din bucătărie. Ar fi vrut să-l deschidă și să vadă ce conținea, dar își dădu seama că, dacă ar fi făcut așa ceva, ar fi fost indispus toată ziua și poate că nici nu se va putea duce la serviciu. Și totuși, trebuie să facă efortul de a nu da nimic de bănuit celor din jur.

Ieși din casă la șapte și jumătate și la opt intră în biroul său de la Institutul Oriental. Își luă corespondența din cutia poștală și pe cea de serviciu și începu să le citească, așteptând să se facă ora la care-și începea cursul. Auzi o bătaie în ușă și spuse:

— Intră.

Era Selim, asistentul lui Blake.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, domnule profesor, spuse.

— Intră, ia loc. Ce vrei să-mi spui?

— Domnul profesor Olsen a plecat din nou în Egipt.

— Când?

— În dimineața asta, cred. Va merge la Luxor, la sediul Institutului.

— Altceva?

— A apărut prietenul meu Ali, de la El Qurna.

— Cel cu papirusul?

— Chiar el.

— Ce noutăți sunt?

— Spune că papirusul este încă la el.

— Minunat. Dar putem avea încredere în el?

— Eu zic că da.

— Ce propui să facem?

— Dacă vrem să-l recuperăm ne trebuie bani. Ali nu va aștepta la nesfârșit. Încă mai are acontul: este dispus să-și respecte cuvântul dat.

— Doar Institutul poate elibera un cec de două sute de mii de dolari, dar n-o vor face niciodată. Povestea asta a papirusului este încă fierbinte...

Selim ridică din umeri:

— Atunci nu cred că mai avem vreo speranță. Ali are și o altă ofertă, și încă foarte generoasă, dar n-a vrut să-mi spună din partea cui.

— Înțeleg, spuse Husseini.

— Atunci?

Husseini bătea darabana nervos cu degetele în masă, mușcându-și buza de jos: o idee își făcea încet loc în mintea lui.

— Întoarce-te în biroul tău, Selim. Vin și eu după ce-mi țin cursul și voi găsi cei două sute de mii de dolari. Poți să-i transmiți un mesaj lui Ali?

— Sigur.

— Atunci dă-i drumul. Spune-i că ai să vii cu banii.

Selim ieși, iar Husseini rămase pe gânduri, bătând în continuare ritmic cu degetele în masă, apoi deschise celularul și formă un număr. Când auzi semnalul robotului, vorbi:

— Situație urgentă. Cer eliberarea banilor depozitați la International City Bank. Trebuie să procur structuri de acoperire.

Închise telefonul și rămase în așteptare, bătând din ce în ce mai nervos darabana cu degetele în masa de stejar. Mai avea cinci minute până începea cursul.

Deodată, telefonul sună și o voce sintetizată spuse:

— „Eliberare acordată până la trei sute de mii de dolari. Cod de restituire: Gerash.200/ x. Repet:Gerash.200/x."

Husseini își notă și, după aceea, închise. Era cazul să meargă la curs: își luă servieta cu note, teste, diapozitive și porni spre aula în care îl așteptau studenții.

Băncile erau aproape toate ocupate și el începu să vorbească:

— Vom vorbi astăzi despre mitul Marii Biblioteci din Alexandria, distrusă de arabi, conform celei mai răspândite tradiții. Vă voi demonstra că este vorba despre un fals. În principal, din două motive. Primul: biblioteca nu mai exista de câteva secole atunci când arabii au cucerit Egiptul. Al doilea: arabii au fost întotdeauna susținători ai culturii și nu inamici ai ei...

William Blake privi șirul de caractere apărut pe ecranul său și se gândi că ar fi putut spune:

Când vei trece granița nopții tale
eu voi fi prezent. Sunt în căutarea papirusului.

Își imagină că, între a douăsprezecea și a treisprezecea oră din momentul acela, Husseini se va afla în fața computerului său, conectat la Internet.

— Vă mulțumesc, domnule Maddox, spuse. Acum putem pleca.

Ieșiră afară pe când orizontul începea să se lumineze spre răsărit și Blake se opri în fața ușii lui Sarah. Bătu.

— Vin acum, răspunse ea și, după puțin timp, apăru în prag. Era îmbrăcată cu pantaloni scurți kaki, cizmulițe pentru mersul prin deșert și o cămașă de model militar. Își adunase părul la ceafă și era foarte frumoasă.

— Arăți groaznic, îi spuse ea de îndată ce-l văzu. Ce-ai făcut azi-noapte?

— Am lucrat până dimineața.

— Și eu, spuse Sarah. Mă rog, nu chiar toată noaptea.

— Așteaptă-mă în parcare. Doar cât fac un duș și-mi prăjesc o felie de pâine, după care vin și eu. Între timp, tu pregătește uneltele. Vine și Maddox, știi sau nu?

Fata dădu din cap aprobator. Închise ușa după ea și porni către parcare.

Maddox se apropie de ea:

— S-ar zice că asta este ziua cea mare. Nu ți-a spus nimic Blake despre ce are de gând?

— Nu. Dar cred că nici el nu este prea sigur pe el. Se va pronunța după ce va fi deschis sarcofagul.

— Nu știu...am impresia că ascunde ceva. Stai în preajma lui: vreau să știu tot ce gândește. N-o să-ți pară rău: la sfârșit va fi destul pentru toți.

— Și pentru el?

— Și pentru el, spuse Maddox.

Sosiră și Sullivan împreună cu Gordon, după care veni și Blake cu un teanc de hârtii, spunând:

— Ei, ce ziceți, pornim?

9

William Blake se urcă în jeep împreună cu Sarah și porniră înspre săpăturile de la Ras Udash. În urma lor venea mașina lui Maddox condusă de Sullivan.

— Da' chiar că arăți ca naiba, spuse Sarah privindu-l pieziș pe tovarășul său de drum.

— N-am fost niciodată frumos, dar, când nu închid nici măcar un ochi toată noaptea, situația nu poate fi mai bună.

— Ai reușit să traduci inscripția?

— Da.

— Este ceva interesant?

— Este ceva care poate da peste cap destinul lumii, poate răni cumplit două treimi din omenire, lăsându-i fără glas pe cei care rămân neatinși și care mai sunt în stare să înțeleagă ce se petrece, spuse Blake pe un ton rece, ca și cum ar fi spus un număr de telefon.

Sarah se întoarse către el:

— Glumești, nu-i așa?

— Deloc. Este purul adevăr.

— Și ești sigur că interpretarea ta este cea corectă?

— Nouăzeci la sută.

— Ce mai lipsește?

— Trebuie să deschid sarcofagul acela și să-l văd la față.

— Pe faraon?

— Pe oricine ar fi fost înmormântat înăuntru.

— De ce?

— Mormântul poate fi gol: n-ar fi pentru prima oară. În cazul acesta, îndoielile mele vor fi și mai mari. Sau poate că personajul de acolo este cu totul altul decât acela care cred eu.

— Și cine crezi că ar putea fi?

— N-aș putea să-ți spun. Nu încă.

— Dar ai să-mi spui?

Blake nu-i răspunse.

— N-ai încredere în mine, așa-i?

Blake tăcu în continuare.

— Și, totuși, sunt singura persoană din tabăra asta care îți poate salva viața. Și, în plus, am făcut dragoste amândoi.

— Așa este. Și aș vrea să mai fac.

— Nu schimba vorba.

— Dezvăluirea acelei identități ar avea un impact devastator.

— Și din cauza asta nu ai încredere. Așa este? Nici dacă ți-aș spune ce pune la cale Maddox și ce vor face cu mormântul acela al tău?

Blake se întoarse brusc către ea.

— Văd că te interesează asta, spuse Sarah.

— Am să-ți spun. După ce voi da capacul acela la o parte.

— Îți mulțumesc

— Feliile mele de pâine s-au ars de tot în prăjitor. Ai ceva de mâncare în rucsacul tău?

— Da, biscuiți și niște cafea în termos. Servește-te.

Blake așteptă ca drumul să fie ceva mai plat și fără bolovani, după care își turnă, nu fără oarecare dificultate, puțină cafea într-un pahar, luă o mână de biscuiți și începu să mănânce.

— Ei bine, continuă Sarah, astă-noapte l-am urmărit pe Maddox până la un anume loc, ca să văd cu cine avea să se întâlnească.

— Ai ascultat și ce vorbeau? întrebă Blake între o înghițitură și alta.

— Luasem cu mine o jucărie foarte potrivită din punctul ăsta de vedere: un microfon direcțional de mare fidelitate.

— Ești bine utilată

— Asta-i munca mea.

— Și, ce s-a întâmplat acolo?

— Maddox s-a întâlnit cu Jonathan Friedkin. Știi cine-i ăsta?

— Nu.

— Este șeful absolut al israeliților ortodocși extremiști. O grupare de fanatici periculoși.

— Fanatismul este întotdeauna periculos, oriunde s-ar manifesta.

— Ei visează să înlăture de la putere guvernul republican și să instaureze în locul lui o monarhie de tip biblic...

— Am auzit despre așa ceva...

— Dar mai este și altceva. Planul lor este să distrugă moscheea Al Aqsa de pe muntele Moriah și să construiască în locul ei al patrulea Templu

— Un plan sugestiv, n-am ce spune. Și cum se gândesc să facă asta?

— Nu știu. Dar situația dramatică de peste tot din Orientul Mijlociu nu face altceva decât să dea apă la moară mișcărilor extremiste, și de o parte și de alta.

— Așa este... visurile... Puterea viselor este mai mare decât orice altceva. Forța lor este nimicitoare. Vrei să-ți spun ceva? Și eu, dacă aș fi evreu, aș visa să reconstruiesc Templul pe muntele acele.

Își aprinse o țigară și suflă încet fumul peste aerul deșertului.

— Și ai fi în stare să faci moarte de om pentru asta?

— Nu. Eu nu.

— Will, Maddox este de acord cu ei: vor vinde toate obiectele funerare din mormântul de la Ras Udash și-și vor împărți banii între ei. O sumă uriașă. Le-au arătat cumpărătorilor fotografiile și schițele pe care le-ai făcut. Oferta este,

în total, de o sută de milioane de dolari, din care douăzeci de milioane îi vor reveni lui Maddox. Mai mult decât suficient pentru ca el să-și rezolve toate problemele. Restul va servi pentru a finanța gruparea lui Friedkin.

— Nenorociții. Și când vor face toate astea?

— Mâine noapte.

— Glumești? Nu se poate.

— Așa o să facă. Vor sosi două camioane de la Mitzpe și vor încărca toate obiectele din mormânt, după care se vor îndrepta spre coastă: acolo se va afla o navă care va lua totul la bord. Plata se ya face la predarea mărfii. Vezi cămila, plătești cămila, după cum se spune prin părțile astea. Nu știai?

— Habar n-aveam.

— Chiar o să-mi spui ce ai aflat din inscripția aceea?

— Am să-ți spun. După ce voi deschide sarcofagul.

— Îți mulțumesc.

— Sarah.

— Da.

— Te iubesc.

— Și eu.

Trecură prin fața stâncilor prăvălite și, după aceea, prin dreptul lespezii sculptate cu semne rupestre. Mai aveau puțin până la platoul pietros care acoperea mormântul de la Ras Udash.

— Cum te simți? întrebă Sarah.

— Câteodată parcă mi se taie respirația, alteori ca și cum aș avea o gaură în stomac. În concluzie, foarte prost.

— Trebuie să fii tare. Este o zi hotărâtoare și ai lucrat toată noaptea.

— Ce crezi, ce sfârșit mi-au pregătit ăștia?

— Am impresia că n-au de gând să-ți facă vreun rău. Maddox ți-a oferit și bani, într-o vreme. După părerea mea, cred că ar trebui să-i accepți. O să te suie în Falcon și o să te ducă la Chicago. O să depună pe numele tău o sumă frumușică

la o bancă elveţiană şi totul va fi dat uitării. Dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş face probleme.

— O să încerc. Dar cred în continuare că situaţia este grea, dacă nu chiar critică.

Se opriră pe şantier şi coborâră din maşini, aşteptând să sosească şi celelalte două maşini: prima cu Maddox şi cu Sullivan, a doua cu muncitorii şi cu Gordon.

Sullivan trase frâna de mână, apoi desfăşură cablul troliului, îl trecu prin rotiţele scripetelui şi agăţă cârligul de capacul care acoperea intrarea, dându-l la o parte.

— Dacă vreţi să coborâţi, eu sunt pregătit.

— Bine, spuse Blake, coborâţi scara şi, după aceea, uneltele. După ce totul va fi jos, trebuie să coborâţi şi dumneavoastră, pentru că jos va fi nevoie să ne daţi o mână de ajutor.

Îndată ce scara ajunse pe pardoseala mormântului, coborî în interior, urmat de Sarah. Îndată după ei coborâră muncitorii, după care Maddox şi, la urmă, Sullivan.

— Dacă domnul Gordon vrea să vadă ce este aici, este mai bine să stea deoparte până când vom deschide sarcofagul. Suntem deja prea mulţi înăuntru şi mă tem să nu spargem ceva.

Aerul stătut din încăperea subterană se umplu imediat de mirosul corpurilor asudate şi atmosfera deveni curând destul de apăsătoare.

Blake potrivi patru bucăţi groase de lemn la cele patru colţuri ale sarcofagului şi deasupra fiecăreia aşeză câte un cric zdravăn, hidraulic, folosit la camioane. Pe cricuri montă patru bârne: două, paralele, de-a lungul laturilor lungi ale sarcofagului şi două mai scurte de-a curmezişul, pe laturile scurte. Puse nivela pe fiecare şi modifică grosimea lemnelor de la baza cricurilor, până când cele patru grinzi fură perfect orizontale. În partea de nord a sarcofagului, montă o rampă dintr-o structură de ţevi, pe care se afla o platformă din scânduri groase, unse cu vaselină, pentru ca, pe ele, capacul

sarcofagului să alunece până pe pământ când venea momentul ca el să fie dat în lături complet.

Când toate aceste lucrări pregătitoare se încheiară, totul fiind verificat încă o dată cu echerul și cu nivela, Blake îi puse pe cei doi muncitori la cele două colțuri de la sud ale sarcofagului; Sarah și Sullivan trecură la cele două colțuri dinspre nord:

— Fiți atenți acum, spuse, toate astea nu sunt chiar ideale pentru ceea ce avem de făcut, dar nu avem altceva, așa că trebuie să ne descurcăm cu ce avem. Problema este să reușim să împingem în sus cu cele patru cricuri, lin și concomitent în toate patru colțurile, pentru că, altfel, riscăm să spargem placa de piatră a capacului. Lemnul de dedesubt și de deasupra vor amortiza destul de bine micile neregularități ale ridicării, așa că n-ar trebui să avem prea mari dificultăți. În orice caz, fiecare dintre voi va trebui să fie atent la semnalul meu și, în același timp să tragă cu ochiul la cel pe care-l are în față și la cel de alături, pentru ca forța aplicată asupra cricurilor să fie egală pentru toate și constantă. Fiecare mișcare de acționare a cricului trebuie să se oprească la sfârșitul cursei și să reînceapă la semnalul meu. Atenție, prima parte a ridicării este crucială pentru că atunci se va desprinde capacul de muchia pereților pe care se sprijină. Dacă va fi necesar, într-o a doua etapă, cele două cricuri de la sud vor ridica mai mult până când vor crea un plan înclinat și placa de deasupra va putea aluneca pe rampă până la pământ. Dar aceasta se va petrece abia când voi vedea ce se află în interiorul sarcofagului. Aveți de pus întrebări?

Nu scoase nimeni vreo vorbă și Blake respiră adânc și spuse:

— Sunteți gata?

Muncitorii erau cuprinși și ei de încordarea care domnea în spațiul strâmt al mormântului și erau lac de sudoare. Lui Maddox transpirația îi curgea deja șiroaie la subsuori și la baza gâtului și-și trecea nervos batista pe frunte și pe sub bărbie.

Blake privi sarcofagul și toată instalația improvizată din jurul acestuia, apoi o privi țintă pe Sarah care se afla exact în fața lui. În privirea lui era o emoție uriașă, dar și un calm desăvârșit. Avea privirea unuia care își pune viața în joc, cu tot sângele rece de care este în stare.

— Acum, spuse el. Haideți!

Și începu să coboare mâinile în jos, cu o mișcare lentă și egală. Sarah, Sullivan și cei doi muncitori, mișcară și ei în jos pârghia cricurilor, urmărind mișcarea mâinilor sale. Grinzile scoaseră un scrâșnet înăbușit și capacul de piatră trosni, ridicat din locul său după trei mii de ani de nemișcare. Cele patru brațe continuau mișcarea în jos, în timp ce Blake le dirija coborârea, făcând și el semn în jos cu mâinile, ca un dirijor care trebuie să dea ritmul orchestrei pe care o conduce.

Pârghiile ajunseseră aproape de sfârșitul cursei și Blake examină capacul care se ridicase cam cu doi centimetri. Nu era nici un șanț de etanșare: lespedea fusese pur și simplu sprijinită pe marginea de sus a pereților. Preț de o clipă simți un miros vag de substanțe rășinoase și, după aceea, doar mirosul prafului milenar. Pe frunte avea broboane de sudoare și cămașa îi era udă leoarcă. Cei doi muncitori păreau niște statui antice: acum doar câteva picături de sudoare străluceau pe frunțile lăsate libere de kefiah. Erau obișnuiți din totdeauna să se adapteze la toate vitregiile deșertului.

— Acum, a doua împingere, spuse. Ridicați pârghia până sus de tot și fiți atenți la mișcarea brațului meu când voi da semnalul de începere a coborârii. Sarah, ești în stare? Vrei să te înlocuiască domnul Gordon? întrebă el văzând o undă de nesiguranță în ochii fetei.

— Totul este ok, Blake. Putem începe.

— Foarte bine. Atunci, fiți atenți... haideți!

Și începu să coboare încet brațul stâng ca să însoțească mișcarea celor patru brațe care apăsau pe pârghiile cricurilor.

Lemnul scrâșni din nou și capacul se mai înălță cu trei centimetri. Sarah scoase, abia auzit, un suspin de ușurare.

Blake privi la tijele centrale ale cricurilor: ajunseseră cam la jumătate. Atunci, luă mai multe pene din lemn și le puse între capac și muchia pereților sarcofagului astfel încât să slăbească mecanismul cricurilor și să mai înalțe adaosul de sub talpa lor.

— Este un sistem foarte ingenios... spuse Maddox. Sunteți foarte priceput, domnule Blake.

— Sunt obișnuit să ies din situații dificile, asta-i tot. Nu mă încred total în cricurile astea și nu vreau ca pistoanele să iasă cumva din cilindri. Prefer să înalț suportul de sub ele. Dacă avem noroc, peste puțin timp vom încheia prima fază a operațiunii.

Îl puse pe Gordon să-i lase jos cu bena alte bucăți de scândură și le așeză peste cele de la început, înălțând astfel baza cu șapte, opt centimetri. Apoi, puse nou în poziția de la început cele patru bârne și verifică unghiurile și orizontalitatea. Când totul fu gata, le făcu semn tovarășilor săi să treacă fiecare la locul său și să pună mâna pe pârghiile cricurilor.

Maddox veni înspre Sarah:

— Lasă-mă pe mine, spuse. Ești obosită.

Sarah nu se opuse și se rezemă de zid. Bluza ei, udă complet de transpirație, era lipită de trup, ca și cum ar fi ieșit chiar atunci din apă.

Blake făcu din nou semn cu mâna și cele patru pârghii începură să coboare încet, în același timp și oprindu-se la capătul cursei. Blake putea vedea acum o porțiune din peretele interior al sarcofagului, iluminată de lumina care venea de afară, până la o adâncime de vreo treizeci de centimetri.

Repetă pentru a patra oară operațiunea și îndepărtă penele puse sub capac. Venise momentul să privească în interior.

— Vreți să priviți dumneavoastră primul, domnule Maddox? întrebă.

Maddox clătină din cap:

— Nu. Dumneavoastră ați condus toată operațiunea asta într-un mod magistral, domnule profesor. Este corect ca dumneavoastră să priviți primul.

Blake făcu un semn aprobator, luă o lanternă și se urcă pe un scăunel ca să lumineze în interiorul sarcofagului. Pentru o clipă, căută să întâlnească privirea lui Sarah, înainte de a-și îndrepta ochii spre interiorul mormântului deschis al faraonului nisipurilor.

Acolo era corpul unui om, complet înfășurat în fâșii de pânză, dar nici măcar acolo nu era nici urmă de vasele canopice în care ar fi trebuit să se afle organele interne ale defunctului. Probabil că îmbălsămarea fusese făcută în grabă și nu în totalitate.

Pe față avea masca egipteană tipică, având deasupra obișnuitul nemes din bronz smălțuit, dar nu era vorba despre un portret convențional sau tradițional. Figura aceea era realizată cu un realism impresionant, ca și cum artistul ar fi sculptat-o după un model viu și nu sub influența unui canon de mult depășit care era practicat după regulile școlii din Amarna.

Un nas ascuțit și exprimând o fire voluntară, maxilare puternice, două sprâncene dese, sub o frunte ușor încruntată, dădeau acelor trăsături solemne o aură de forță dură, neostoită.

Brațele, încrucișate pe piept, aveau sub ele două obiecte absolut neobișnuite: un toiag curbat, din lemn de salcâm, și un șarpe din bronz cu solzii pe alocuri auriți.

La cotul drept îi atârna o amuletă ankh, din aur masiv și, pe inima sa, fusese pus un scarabeu din turmalină.

Blake își dădu seama de la prima privire că ar fi putut ajunge la obiectul acela, așa că, după o clipă de ezitare, întinse mâna în interiorul sarcofagului. Nu era loc suficient ca să-i

încapă și capul între capac și marginea peretelui, astfel încât fu nevoit să bâjbâie, coborând de fiecare dată mâna cu numai câțiva milimetri, ca să nu provoace vreo stricăciune înăuntru.

Deodată, simți suprafața rotunjită și netedă a scarabeului și-l apucă între degete scoțându-l afară.

Îl întoarse încet pe toate părțile, până când în lumină ajunse și partea de dedesubt. Purta o inscripție în hieroglife:

pe care o putu interpreta fără nici o îndoială ca fiind cuvântul:

MOISE

Simți că-și pierde cumpătul și se clătină pe picioare.

Sarah veni imediat lângă el ca să-l ajute:

— Te simți bine, Blake?

— E prea stresat, spuse Maddox. Dați-i un pahar cu apă.

Blake scutură din cap:

— Nu am nimic, spuse. Doar tensiunea nervoasă este de vină. Aruncați și voi o privire: este... este extraordinar.

Apoi, rezemându-se cu spatele de sarcofag, se lăsă să alunece în jos, până ajunse pe pardoseala mormântului, complet sleit de puteri.

Maddox se urcă și el pe scăunel, aprinse o lanternă și privi în interior.

— Oh, Doamne Dumnezeule, exclamă el.

Selim Kaddoumi opri mașina în parcarea de la Water Tower Place, își luă servieta din piele maro, își ridică reverul paltonului

și porni de-a lungul trotuarului. Când dădu colțul spre Michigan Avenue, își simți fața ca tăiată de lama înghețată a vântului și gândul îi zbură la nopțile călduțe de pe malurile îndepărtatului Nil. Se gândi la ceea ce îl aștepta în următoarele douăzeci și patru de ore.

Se grăbi spre intrare și intră, întâmpinat de atmosfera artificială a acelui „mall", cu muzica monotonă a micilor cascade care se scurgeau din una într-alta, printr-un culoar de plante din plastic verde. Urcă la primul etaj cu scara rulantă: cascadele acelea îl fascinau și-i plăcea să privească lucirea micilor monede de pe fundul fiecăreia dintre bazinele de marmură.

Cineva îi spusese că era un obicei al turiștilor de a arunca un bănuț în una dintre marile fântâni ale Romei, pentru că, în felul acesta, aveau să se întoarcă neapărat în Cetatea Eternă. Dar ce sens avea să arunci monede în asemenea fântâni? Oamenii reveneau zilnic în locurile acelea, oricum, ca să facă obișnuitele cumpărături. Mai erau unele aspecte ale civilizației occidentale care îi scăpau.

Luă ascensorul de la parter, urcă până la etajul al treilea și intră la librăria editurii Rizzoli. Privi cu curiozitate printre rafturi, până când ajunse la sectorul cărților de artă. Își puse pe pardoseală servieta și începu să răsfoiască un splendid volum legat în pânză neagră, cu gravuri aurite ale Baptisteriului din Florența. Titlul său era *Mirabilia Italiae,* „Minuni ale Italiei".

La puțin timp după aceea, un alt domn se apropie și puse și el pe jos o servietă absolut identică și începu să se uite într-un volum cu stampe de Piranesi. Selim puse cartea la loc, luă cealaltă servietă, lăsând-o pe a sa și se apropie de un alt raft. Alese un ghid al Italiei *Off the beaten track*, plăti la casă și ieși, fără să privească în urmă.

Ajunse la ascensor, coborî la mezanin și, după aceea, coborî în holul mare cu scara rulantă, pe lângă cascadele care se scurgeau una în alta până la parter. Când ieși pe trotuar, aerul

era şi mai îngheţat şi parcă îi provocă pe trahee un tremur puternic, aproape dureros. Se îndepărtă tuşind spre parcare şi ajunse la maşina sa, aşezându-se pe scaunul şoferului. Puse servieta pe scaunul din dreapta şi o deschise. Înăuntru era un plic cu zece teancuri de bani, fiecare cu douăzeci de bilete de o mie, şi un bilet de la British Airways pentru Cairo.

La puţin timp după aceea, se afla pe autostrada care ducea la aeroportul O'Hare. Burniţa, dar în scurt timp ploaia se transformă în măzăriche: micile bobiţe de gheaţă loveau în linişte parbrizul.

Omar al Husseini ieşi din holul central de la Water Tower Place cu servieta de piele maro şi se apropie de o cabină telefonică. Introduse o monedă de un sfert de dolar în aparat şi formă un număr.

— Chicago Tribune, se auzi răspunzând de la capătul firului o voce feminină.

— Daţi-mi, vă rog, redacţia faptului divers.

— Scuzaţi-mă, domnule, puteţi să-mi spuneţi cum vă numiţi?

— Faceţi cum vă spun, fir-ar să fie. Este o urgenţă.

Fata de la centrală tăcu o clipă, uluită, după care spuse:

— Bine. Aşteptaţi, vă rog, o clipă.

Timp de câteva secunde se auzi melodia de aşteptare, apoi o voce bărbătească răspunse:

— Faptul divers.

— Ascultaţi-mă cu atenţie. Peste cinci minute, un poştaş de la Serviciul rapid de corespondenţă Fedex va preda la portarul dumneavoastră un pachet învelit în hârtie de ambalaj, adresat redacţiei voastre. Conţine o casetă video. Priviţi-o imediat: este o chestiune de viaţă şi de moarte pentru mii de oameni. Repet: este o chestiune de viaţă sau de moarte pentru mai multe mii de persoane. Nu este o glumă.

— Dar ce...

Husseini puse receptorul în furcă și se duse în parcare la automobilul său. Porni motorul și se îndreptă către clădirea în care se afla sediul ziarului „Chicago Tribune". Când ajunse la câteva sute de metri, se opri simulând o defecțiune pentru că nu era chip să parcheze în zona aceea.

Își făcu de lucru cu cricul și cu roata de rezervă, până văzu furgoneta de la Federal Express oprindu-se în fața clădirii în stil gotic a lui „Tribune" și un angajat coborând cu un pachet gri. Scoase din buzunarul interior al hainei un binoclu puternic și privi intrarea. Un bărbat cu părul alb ieșea precipitat în întâmpinarea poștașului, semna chitanța și deschidea grăbit pachetul, scoțând din el o casetă video.

Husseini puse la loc cricul și roata de rezervă exact când o mașină a poliției se oprea în spatele lui.

— Aveți nevoie de ajutor? îl întrebă polițistul scoțând capul pe fereastră.

— Nu, mulțumesc: am avut doar o pană ce cauciuc. Am rezolvat-o. Mulțumesc.

Urcă în mașină și se întoarse cât putu de repede acasă, așteptând jurnalul de seară la televiziune.

Era o seară cenușie și posomorâtă care colinda străzile metropolei ca un înger al morții.

Alan Maddox ieși la suprafață și se duse la Gordon care stătea la umbră sub foaia de cort fixată de Sullivan între jeep și câțiva bolovani de pe jos.

— Du-te jos, Gordon. Du-te jos să vezi și tu. Este ceva incredibil; n-am mai trăit niciodată în viață o asemenea emoție. Este... este acolo înăuntru un om care-și doarme de trei mii de ani somnul de veci. Și totuși masca lui exprimă o vitalitate atotbiruitoare, o forță care nu s-a potolit nici după atâția ani. Am privit țintă la pieptul lui înfășurat în fâșii de pânză și,

pentru o clipă, am avut impresia că-l văd ridicându-se de parcă ar fi respirat.

Gordon îl privi cu o expresie rătăcită. Maddox era aproape de nerecunoscut: avea fața plină de sudoare și de praf, cămașa leoarcă și cearcăne la ochi, ca și cum l-ar fi încercat o trudă uriașă. Nu spuse nimic și coborî cu cea mai mare precauție pe treptele scării de frânghie.

La puțin timp după aceea, ieșiră la suprafață și Blake, urmat de Sarah. Privi o clipă soarele care începea să coboare către orizont, apoi se întoarse către Maddox:

— Am terminat.

Maddox își privi ceasul:

— A trecut foarte repede timpul. Am stat ore întregi acolo dedesubt și parcă n-au trecut decât câteva minute.

— Așa este.

Gordon ieși și el.

— Ei, ce zici? îl întrebă Maddox.

— Stupefiant. Absolut stupefiant.

— Ce aveți de gând să faceți? întrebă Maddox.

— Astăzi nu mai facem nimic altceva, răspunse Blake. Dacă vreți, vă puteți întoarce în tabără. Eu am să mai rămân puțin ca să mă asigur că sarcofagul va fi bine astupat cu folie de plastic. Expunerea la aer ar putea dăuna mumiei. Ne întâlnim la cină.

— Bine, spuse Maddox. Simt nevoia să fac cât mai repede un duș.

Blake coborî din nou în mausoleu: capacul era susținut de penele din lemn, înălțat cu vreo treizeci de centimetri de la marginea sarcofagului. Așteptă ca muncitorii să-l acopere cu o folie de plastic și mai rămase acolo chiar și după ce ei ieșiră la suprafață. Se urcă pe suporturile pe care stăteau cricurile și îndreptă lanterna spre interiorul sarcofagului. Chipul sculptat în lemn căpăta din spatele plasticului translucid un aspect și

mai neliniştitor, ca şi cum ar fi fost cufundat într-un lichid lăptos.

Blake îl fixă insistent mult timp, parcă hipnotizat de privirea aceea magnetică. Tresări auzind vocea lui Sarah care-l striga:

— E totul în regulă acolo jos?

— Da, îi răspunse el. Totul este în regulă.

Coborî pe pământ şi se îndreptă spre scară, dar, înainte de a urca, îşi mai aruncă o dată privirea către sarcofag, murmurând:

— I-ai tras pe sfoară pe toţi... De ce? De ce?

Sullivan aşteptă să-l vadă ieşind şi apoi închise intrarea în mormânt cu placa de oţel, pe care o acoperi după aceea cu nisip. Apoi porni motorul maşinii sale şi se îndepărtă.

Începea să se întunece.

— Mergem şi noi? întrebă Sarah.

— Lasă-mă să mai fumez o ţigară, răspunse Blake. Am nevoie să mă liniştesc puţin.

Sarah se aşeză pe un bolovan şi William Blake îşi aprinse o ţigară rezemându-se cu spatele de roata jeepului.

— Ai avut parte de o confirmare a presupunerilor tale? întrebă Sarah după câteva clipe de tăcere.

— Întru totul.

— Vrei să-mi spui şi mie?

— Îţi promisesem deja. Blake se răsuci către ea: avea ochii umezi de parcă ar fi fost gata să plângă.

— Ce ai?

— Ştiu cine este omul înmormântat în sarcofagul acela.

— Mi-am dat seama când te-am văzut citind hieroglifele gravate pe pântecele acelui scarabeu. Erai ca şi cum te-ar fi lovit de trăsnet. Este, aşadar, ceva atât de tulburător?

— Mai mult decât tulburător. Este înspăimântător: acolo înăuntru este mumia lui Moise.

Sarah clătină din cap nevenindu-i să creadă:

— Nu se poate...

— Am început să presimt asta când am văzut scrijeliturile acelea de pe pietre: o nuia și un șarpe... un om cu brațele ridicate în fața unui foc aprins...

— Tufișul care ardea?

— Poate... și, după aceea, urmele acelea de pe munte ale unui foc cu o putere nemaivăzută. Îți aduci aminte de Cartea Ieșirii? Fum și fulgere de foc acopereau muntele sacru, în timp ce Dumnezeu îi dicta legea sa lui Moise, în bubuitul tunetelor și sunetele de trâmbițe... Sarah, tabăra instalată de Warren Mining Corporation se află la poalele Muntelui Sinai. Bănuielile mele au crescut când am descoperit că suntem în Israel și nu în Egipt. Nici un mare demnitar egiptean nu ar fi fost înmormântat atât de departe de pământul Nilului...

— Și inscripția?

— Să ne urcăm în mașină, spuse Blake. N-aș vrea să trezim bănuieli.

Sarah porni motorul și mașina se puse în mișcare. Blake scoase din buzunar o foaie mototolită și începu să citească:

Fiul Nilului sacru și
al principesei regale Bastet Nefrere,
prinț al Egiptului, preferat al lui Horus,
a trecut pragul nemuririi
departe de Pământurile Negre și de
locurile iubite de pe malurile
Nilului, în timp ce conducea poporul
khabiru să se așeze la granița cu Amurru
pentru ca și în locurile acelea uscate și îndepărtate
să ia ființă o națiune care să se supună faraonului, stăpân
peste Egiptul de Sus și peste cel de Jos.
Aici să poată el să primească suflul vital
și de aici să poată trece pragul lumii

de dincolo de pământ ca să poată ajunge la câmpiile Ialu și acolo unde se află Apusul.

— Este ca în formulele rituale din Cartea Morților.

— Numele său nu este pomenit în inscripție. De aceea așteptai să deschizi sarcofagul, ca să ai o ultimă confirmare?

— Da. Dar era doar un exces de prudență. Mă aflam deja în posesia unui număr impresionant de indicii: inscripția vorbește despre un prinț, fiu al Nilului, și despre o prințesă egipteană, ceea ce se potrivește perfect cu Moise care, conform tradiției, a fost salvat din apele Nilului și adoptat de o prințesă regală. În plus, acest om moare departe de Egipt, într-un loc arid și pustiu, în timp ce conduce un grup de khabiru, adică de evrei, ca să se instaleze la granița cu Amurru, adică Palestina și aceasta se poate referi foarte bine și la povestirea din Ieșirea: pe de altă parte, un prinț egiptean înmormântat în afara Egiptului nu ar avea nici pe departe un asemenea tratament. Am meditat la paginile Bibliei: moartea lui Moise este învăluită în mister. Se povestește că s-a urcat pe muntele Nebu, pe malul de răsărit al Iordanului, împreună cu câțiva dintre înțelepți și acolo a și murit. De fapt, nimeni nu a știut vreodată unde era mormântul lui. Cum este posibil ca un popor întreg să uite locul în care a fost înmormântat părintele și întemeietorul său?

— Și tu cum ți-ai explicat aceasta?

— Înainte de a intra în acel mormânt mă gândeam că, în realitate, Moise nici nu a existat vreodată, că era un întemeietor mitic de țară și de popor, ca Romulus, ca Enea.

— Și acum?

— Acum este altceva: adevărul este că Moise nu numai că a existat, dar a fost din totdeauna egiptean. Poate că a fost atras de monoteismul lui Amenophis al IV-lea, un faraon „eretic" care a instaurat cultul unui singur zeu, Aton, dar, în

fapt, el a rămas mereu egiptean. Și și-a dorit să moară ca un egiptean, să fie înhumat într-un mormânt egiptean, cu un ritual egiptean, desigur, în limita posibilităților.

— Dar toate astea nu au sens. Cum și-ar fi putut pregăti un mormânt ca acesta și să-l și împodobească; să sculpteze sarcofagul și să pregătească mecanismele care să mascheze intrarea în el, fără ca oamenii din jur să-și dea seama?

— Sanctuarul de sub cort. Iată explicația. Îți aduci aminte? Nimeni nu avea acces în acel sanctuar în afară de el și de cei mai apropiați colaboratori și prieteni: Aaron și Iosif. Oficial, pentru că în cortul acela se manifesta prezența lui Dumnezeu. În realitate, pentru că acest cort acoperea lucrările de pregătire a nemuririi sale egiptene, sălașul său de veci.

— Vrei să spui că sanctuarul acoperea intrarea în mormântul său?

— Sunt sigur că, practic, așa era. De pe colina din vecinătatea taberei de la Ras Udash se mai văd încă pietrele indicatoare. Am făcut măsurători: coincid perfect cu măsurile menționate în Cartea Ieșirii.

Sarah clătina din cap ca și cum nu ar fi putut sau nu ar fi vrut să-și creadă urechilor.

— Și mai mult. Într-o zi, un grup de israeliți conduși de un bărbat pe nume Kora i-au contestat lui Moise dreptul de a călăuzi poporul și de a-i impune legile sale. Este evident că oamenii aceștia constituiau nucleul unei mișcări de opoziție. Moise i-a provocat să apară cu el în fața Domnului, adică să intre împreună cu el în Templul de sub cort. Ei bine, o prăpastie se deschise sub tălpile lor și fură înghițiți de pământ. Și iată interpretarea mea: un fel de chepeng i-a făcut să cadă în mormântul care era deja în mare parte săpat și corpurile lor au fost arse și apoi îngropate incomplet, lucru confirmat de scheletele acelea pe care le-am găsit la capătul peretelui răsăritean. Oamenii din depărtare probabil că au zărit, prin

pânza cortului sacru, sclipiri sinistre, au simțit miros de pucioasă și de carne arsă, au auzit strigăte disperate. O spaimă respectuoasă i-a ținuit pe loc în corturile lor, tremurând de frică, în bezna nopții.

— Will... nu știu dacă textul inscripției aceleia îți permite să mergi atât de departe... Ipoteza ta este prea îndrăzneață...

— Dar grozav de logică...

— În plus s-ar putea deduce de aici că și Cartea Ieșirii ar fi redarea exactă a unor fapte întâmplate aievea.

— Greșești. Este cu totul invers. Eu am aici o serie de mărturii materiale care confirmă mărturia literară a Cărții Ieșirii. Am găsit urme de pucioasă și de smoală și în interiorul mormântului și tu însăți ai văzut oasele acelea îngrămădite într-un colț și acoperite cu puțin praf. Nu-ți este de ajuns?

— Resturile lui Kora și ale îndrăzneților săi adepți care au cutezat să-l înfrunte pe Moise?

— Așa s-ar părea. Și, dacă aș putea face analiza chimică a urmelor de foc pe care le-am găsit în mormânt și să le compar cu cele pe care le-am găsit pe munte, sunt sigur că ar atesta prezența acelorași substanțe. Probabil cele care provocau coloana de foc care călăuzea poporul noaptea și fumul care-i călăuzea pe oameni ziua. Aceleași care au provocat flăcările și tunetele de pe muntele sfânt atunci când el primește Tablele legii.

— Gata, ajunge! spuse Sarah. Nu mai vreau să ascult!

Dar Blake vorbea din ce în ce mai grăbit:

— Și locul! Gândește-te la locul acesta: suntem în apropierea unei piramide și a unui sfinx, două formațiuni naturale care amintesc într-un mod impresionant de cel mai cunoscut peisaj sacru al Egiptului. Un amănunt care nu poate fi întâmplător pentru un prinț egiptean nevoit să-și construiască lăcașul de veci departe de patria sa.

Dar Sarah continua să clatine din cap. Se vedea limpede că era foarte tulburată.

— Și asta nu-i tot, continuă Blake. Moise în persoană a dat ordin să fie exterminați madianiții, un trib de care era legat prin legături de familie, dat fiind că soția sa, Sefora, era madianită. Singura explicație plauzibilă este că el sau alții în locul lui au vrut să creeze o zonă pustie în jurul locului în care urma să fie înmormântat el, păstrându-se astfel secretul.

— Doamne... murmură Sarah.

— Eu... nu-mi închipuiam că tu ești atât de credincioasă, spuse Blake.

— Nu este din cauza asta, îi răspunse fata. Poate că nu sunt, dar ideea că două treimi din întreaga omenire, că toate cele trei mari religii monoteiste ar putea fi amenințate cu distrugerea de această teorie a ta...

— Nu este doar o teorie, din păcate; eu aduc și dovezi.

— Dar îți dai seama ce spui? Profetul monoteismului universal n-ar fi fost decât un impostor.

— Sarah, mumia aceea de acolo, de sub pământ, purta deasupra inimii un scarabeu având gravat pe el numele lui Moise.

— Cum poți să fii atât de sigur de asta?

Blake luă stiloul și desenă pe bloc-notesul său șirul de ideograme pe care le văzuse gravate pe scarabeu:

— Vezi? spuse. Primele două semne înseamnă M și S și până aici ar putea exista dubii. Pentru că, în limba egipteană, nu se scriu vocalele, cele două consoane ar putea să însemne și altceva, dar celelalte trei ideograme care urmează precizează: „Conducător al asiaticilor", aceștia din urmă fiind evreii. Nu. Eu nu am nici o îndoială. Și, apoi, cadavrul nu a fost îmbălsămat după canoanele tradiționale din cauză că era imposibil să fie găsiți prin aceste locuri specialiști în îmbălsămări ca aceia de la Casa morților din Teba. Totul se potrivește. Iar inscripția săpată pe sarcofag se poate foarte bine referi la

episodul salvării lui Moise din apele Nilului și la călătoria sa în deșertul Sinai, așa cum este ea descrisă în Cartea Ieșirii. Eu nu pot face altceva decât să iau act de ceea ce am văzut, citit și descoperit.

— Dar de ce? Trebuie să existe un motiv. Dacă toată această poveste a ta este absurdă, indiciile tale nu vor suficiente ca s-o facă plauzibilă.

— M-am gândit toată noaptea, încercând să găsesc o explicație.

— Și?

— Nu știu... Este foarte greu să dau un răspuns. Ne referim la un bărbat care a trăit cu mai bine de trei mii de ani în urmă. Și nu știm dacă toate cuvintele Bibliei ar trebui luate așa cum sună ele sau ar trebui interpretate. Și cum să fie interpretate? Poate că ambiția l-a îndemnat să facă toate astea...ambiția de a fi părintele unei națiuni, la fel cum era faraonul în Egipt. Ceea ce el, în realitate fiu al unor părinți necunoscuți, n-ar fi putut fi niciodată.... Și, în final, în momentul suprem al morții, el nu a putut rezolva acest conflict care-i sfâșiase conștiința toată viața: sânge și trup de evreu, educație și mentalitate de egiptean...

— Și surparea? Și peretele acela din lemn? Și sandala? Ce legătură au lucrurile acestea cu teoria ta? Poate că, judecând mai atent aceste ultime elemente, ai putea găsi un alt răspuns, mai plauzibil.

— Am găsit deja un răspuns. Omul care și-a pierdut sandala știa unde se află mormântul pentru că, printr-o modalitate oarecare, un grup restrâns de oameni păstrase secretul ascunzătorii de-a lungul timpului, dar, probabil, nici unul nu intrase acolo. Așadar, trebuie să fi fost vorba despre un evreu, poate un preot, poate un levit, adică un membru al familiei lui Levi care făcea parte din casta religioasă, poate un profet... Nu știu ce putea să caute în acest loc, acum douăzeci și șase de secole. În orice caz, ceea ce a văzut aici probabil că l-a tulburat

atât de mult încât l-a făcut să pună în funcțiune mecanismul de protecție ca să astupe mormântul pentru totdeauna. Dacă ar fi avut la dispoziție explozibil, l-ar fi aruncat în aer. Sunt sigur că așa ar fi făcut.

Lumina amurgului se stingea pe deasupra nisipurilor din deșertul Paran, se întunecau piscurile sterpe ale munților și peste încrețiturile line ale pământului se așternea, parcă, o patină ca de bronz. Luna începea să se vadă tot mai limpede, diafană, pe cerul de un albastru curat care se întuneca din ce în ce mai mult.

Sarah nu mai scoase nici o vorbă. Ținea mâinile încleștate pe volan și nu-și ridica mâna dreaptă decât pentru a schimba vitezele atunci când treceau printr-o porțiune de drum mai accidentat.

Blake tăcea și el: mai avea încă în fața ochilor imaginea faraonului dintre nisipuri, imobilitatea sa parcă ireală, severitatea mândră a feței, trăsăturile chipului redate cu precizie.

La un moment dat, când apăruseră deja în depărtare luminile taberei, Sarah se răsuci din nou spre el:

— Este ceva ce nu înțeleg. Ai vorbit despre urmele de pe munte ale unui foc care dădea temperaturi foarte înalte...

— Așa este.

— Și le-ai pus în legătură cu felul în care Dumnezeul lui Israel s-a arătat în fața lui Moise.

— Așa cred eu.

— Și asta ar face ca muntele care străjuiește tabăra noastră să corespundă Muntelui Sinai, adică acolo unde Moise a primit Tablele legii.

— După toate probabilitățile.

— Dar eu am știut din totdeauna că Muntele Sinai se află la capătul de sud al peninsulei, pe când aici ne aflăm la nord, în deșertul Negev.

— Așa este. Și totuși, acesta este teritoriul madianiților și puțin mai la nord se întinde cel al amalekiților, popoarele din

deșert cu care s-au întâlnit fiii lui Israel. Și este perfect justificat ca Sinai să se afle în zona aceasta. Determinarea la care te referi tu, aceea care plasează Muntele Sinai în partea de nord a peninsulei, este de origine bizantină și poate că se datorează pelerinajului făcut pe pământul sfânt de regina Elena, mama lui Constantin, dar a fost lipsită întotdeauna de orice fundament real. Acolo nimeni nu a găsit vreodată nici cea mai mică urmă a Ieșirii biblice și toate relicvele care sunt expuse acolo sunt niște falsuri pentru a stimula dărnicia în pomeni a vizitatorilor milostivi.

— Nu știu... spuse Sarah. Totul pare atât de absurd... Timp de atâtea secole, sute de milioane de oameni, printre care savanți, filosofi, teologi, au acceptat epopeea Ieșirii ca o povestire perfect coerentă. Cum este posibil ca toți, dar absolut toți să se fi înșelat? Tu, acum, tu, William Blake din Chicago, vii și spui despre credința a două miliarde și jumătate de oameni că este rodul acțiunilor unui impostor. Eu îți înțeleg argumentele și, cu toate acestea, nu reușesc să le accept în totalitate... Ești sigur de teoria ta? Nu există nimic care să arunce măcar o umbră de îndoială asupra ei?

William Blake se întoarse încet către ea.

— Poate că ar exista, spuse el.

— Ce anume?

— Privirea ta.

Omar al Husseini intră în casă în primele ore ale după-amiezii și lăsă deschis televizorul, trecând mereu de la un canal la altul, pe măsură ce se dădeau buletine de știri, dar nu reuși să audă nici un semn în legătură cu caseta predată la „Chicago Tribune".

Intră atunci în biroul său și se așeză în fața computerului, intrând de îndată pe Internet. Accesă caseta de poștă și acolo văzu scris „Blake". Deschise fișierul și se află în fața unui șir de ideograme hieroglifice:

MOISE

după care urma semnătura: *William Blake.*

Se lăsă pe spătarul scaunului, ca lovit de un trăsnet. Nu reuși decât să murmure:

— Oh, Allah, Îndurător și Milostiv...

10

— Un mesaj foarte scurt de data aceasta, spuse Pollak cu un zâmbet aiurit, văzând că Blake îi trimisese colegului său doar cinci ideograme transcrise de pe o foaie de hârtie.

— Așa este, spuse Blake laconic.

— Deci, asta-i tot?

— Tot. Putem merge să mâncăm: domnul Maddox și ceilalți ne așteaptă deja.

În timp ce Pollak închidea calculatorul, Blake îi întâlni pe ceilalți comeseni în cort și se așeză salutând cu o înclinare a capului. În jurul mesei domnea o încordare vizibilă și pe chipul lui Maddox se putea descifra o stânjeneală care putea fi în legătură cu intențiile sale pentru următoarele douăzeci și patru de ore. Cu toate acestea, la apariția lui Blake, spuse:

— Vreau să-l felicit pe domnul profesor Blake pentru strălucita izbândă pe care a repurtat-o și sper că în cel mai scurt timp ne va putea spune și nouă ce conține inscripția pe care a transcris-o de pe sarcofag, precum și explicația pe care o dă dânsul în privința surpării pe care a găsit-o în mormânt. Folosea cuvinte alese, ca și cum ar fi fost unul care se pricepe. Era încă unul dintre năravurile lui.

Blake îi mulțumi și spuse că-i vor mai trebui încă vreo câteva ore de lucru pentru a putea așterne pe hârtie un raport amănunțit, dar că nu mai era mult până la încheierea cercetărilor sale. Discuțiile continuară cam fără chef și cu pauze,

semn că, după toate câte văzuseră și trăiseră în ziua aceea, lipseau argumentele sau dovezile.

Era însă evident că fiecare dintre cei de față își avea gândurile și planurile proprii sau poate că erau niște curenți electrici prin atmosferă care influențau dispoziția și comportarea persoanelor.

În special Maddox și Blake care, totuși, se aflaseră unul lângă altul pe parcursul întregii zile, păreau că nu au nimic să-și spună. Maddox reuși doar să facă niște mărturisiri de complezență ca:

— A fost cea mai neobișnuită experiență din toată viața mea, deși am trecut prin tot soiul de situații în toți anii aceștia de când lucrez în toate țările lumii.

Sarah interveni și ea, la fel de previzibil:

— Dacă mi s-ar fi spus înainte de a accepta acest post ce mă aștepta aici, m-aș fi gândit că am de-a face cu niște nebuni; este adevărat, totuși, că a fost o experiență fantastică, mai ales pentru mine care am fost prezentă acolo zi de zi.

Sullivan stătu cu nasul în farfurie toată seara și aproape că nu scoase nici o vorbă, în timp ce Gordon începu la un moment dat o discuție pe teme meteorologice, prilej ca să-și demonstreze mândria de american din Boston, educat în Anglia. Și totuși, cuvintele sale îi puseră la curent pe toți cei prezenți asupra eventualității ca situația din tabără să devină cam dificilă din cauza banală a unor schimbări climatice neprevăzute.

— Am ascultat prognoza despre timp, spuse el în timp ce se servea cafeaua. În următoarele douăzeci și patru de ore se așteaptă o furtună de nisip neobișnuit de violentă care va afecta o bună parte din Orientul Apropiat și care s-ar putea abate foarte probabil și asupra taberei noastre. Se prevăd perturbări ale comunicațiilor, întreruperi ale zborurilor de linie, o vizibilitate redusă pe suprafețe de mii de mile pătrate.

— Suntem pregătiți să facem față și unor asemenea evenimente, îi răspunse Maddox. Avem alimente și apă suficiente,

iar containerele noastre sunt dotate cu filtre pentru aer pe care le putem pune în funcțiune cu ajutorul unui generator de curent suplimentar. Dumneavoastră, domnule Pollak, trebuie să vă asigurați că totul este pregătit și în perfectă stare de funcționare pentru nu fi afectați de această situație.

Pollak se ridică și se îndreptă către micul container în care se afla generatorul auxiliar, în schimb, Maddox îi salută pe toți și se retrase.

— Tu ce faci? îl întrebă Sarah pe Blake atunci când rămaseră singuri.

— Eu mai rămân pe aici. Trebuie să vorbesc cu Maddox.

— Vrei un sfat? Nu face asta.

— N-am de ales.

— Îmi închipuiam...În cazul ăsta, ascultă-mă cu atenție...

— Ce este?

— Nu-i sufla nici o vorbă lui Maddox despre ce ți-am spus referitor la operațiunea de mâine noapte sau ești un om mort și intru și eu în necazuri până la gât: n-o să-i fie prea greu să-și dea seama de unde ai informațiile. Dacă îți oferă bani, ia-i. Dacă refuzi, se va convinge că nu poate avea încredere în tine și te va lichida. Fii atent la ce-ți spun eu acum. N-o să stea prea mult pe gânduri: o groapă în nisip se sapă foarte repede. Nimeni nu știe că ești aici, nimeni nu va veni să te caute. Ar fi ca și cum ai dispărea în neant, înțelegi?

— Ar mai fi și mesajele mele e-mail.

Sarah ridică din umeri:

— În hieroglife? O să înțelegi...

— Și tu? Erai și tu alături de mine.

— Eu sunt o înghițitură prea mare pentru el.

— Înțeleg.

— Te rog din suflet. Dacă îți oferă bani, acceptă-i: am impresia că-i ești destul de simpatic. Dacă nu va fi nevoit să te ucidă, o să-i facă plăcere să te salveze. Dar dacă refuzi banii pe care ți-i oferă el, după părerea mea îți semnezi

condamnarea la moarte. În special în împrejurările actuale, cu toți oamenii ăia implicați în afacerea asta și cu tot scandalul care s-ar părea că o să izbucnească dintr-un moment în altul. Te aștept. Nu face pe prostul. Aș dori mult să putem continua discuția pe care am întrerupt-o noaptea trecută.

— Și eu, spuse Blake mai mult în sinea sa.

Sarah dădu să se îndepărteze, dar el o opri:

— Sarah, mai este un lucru pe care nu ți l-am spus.

— Despre ce este vorba?

— Despre inscripție.

— Cea de pe sarcofag?

Blake dădu din cap aprobator. Sarah zâmbi:

— Nu sunt egiptolog, dar ți se citea pe față că-mi ascundeai ceva. Păreai un motan cu șoarecele în gură... Ei, ce este?

— Nu este adevărat că textul pe care ți l-am citit continua cu Cartea Morților. Ceea ce urmează este un blestem.

— Mi se pare normal. M-aș fi mirat să fie altfel. Și să nu-mi spui că un savant crede în tâmpeniile astea care nu i-au ținut niciodată departe pe tâlharii din oricare epocă.

— Așa este. Acesta, însă, conține ceva convingător... Așteaptă-mă, dacă nu ești prea obosită

— Te aștept, spuse Sarah și se îndepărtă trecând prin mijlocul taberei iluminate de razele lunii, iar William Blake rămase pe loc o clipă, gândindu-se că ar fi vrut să fie cu ea în cu totul altă parte.

Stinse restul țigării sub tocul pantofului și o porni în urma lui Maddox care, între timp, aproape că ajunsese la containerul său.

— Domnule Maddox, spuse el când ajunse în prag. Putem schimba două vorbe?

— Cu plăcere, spuse Maddox. Intrați, vă rog. Dar avea expresia unuia care are de-a face cu un pisălog.

Aprinse lumina și merse să deschidă dulăpiorul care-i servea de bar:

— Scotch?

— Un scotch ar merge foarte bine, mulțumesc.

— Ce părere aveți despre furtuna asta de nisip, domnule Blake? Pare să fie vorba despre un fenomen neobișnuit de puternic.

— S-ar putea să ne dea de furcă. Și s-ar putea să provoace și pagube importante. Dar nu despre asta voiam să vorbim.

— Știu, spuse Maddox turnându-i un pahar de Macallan din rezerva lui personală. Vreți să vorbim despre mormântul de la Ras Udash, dar eu...

Blake ațintì un deget înspre interlocutorul său, îl privi țintă, drept în ochi, și după aceea îi spuse dintr-o suflare:

— Domnule Maddox, trebuie să vă întreb dacă aveți de gând să jefuiți mormântul subteran de la Ras Udash și să duceți toate obiectele cu care a fost dotat acolo unde considerați de cuviință.

— Domnule Blake, ce dracu....

— Nu, ascultați-mă domnule Maddox, sau n-o să mai am curajul să merg mai departe: trebuie să opriți imediat această operațiune pentru că nu aveți nici un drept să faceți așa ceva.

— Asta o spuneți dumneavoastră, domnule Blake. Eu dau ordine în tabăra asta și, dacă vă puneți de-a curmezișul, n-am să ezit să...

— Domnule Maddox, înainte de a mai spune altceva, ascultați ceea ce vă spun eu: dumneavoastră nu vă puteți atinge de acest mormânt pentru că reprezintă un complex extraordinar al cărui mister a fost doar bănuit prin studiile mele efectuate în grabă și superficial. Dacă dumneavoastră duceți undeva acele comori, se va pierde un tezaur de cunoștințe care a ajuns neatins până la noi după mai bine de treizeci de secole, vor fi pierdute niște informații pe care nu le vom putea recupera niciodată, informații care ar putea fi vitale pentru întreaga specie umană.

Maddox clătină din cap, ca și cum până atunci ar fi ascultat doar niște bazaconii:

— Dumneavoastră mi-ați spus că sunteți pe cale să descoperiți cine este personajul înmormântat acolo și că aceasta ar face ca valoarea întregului complex să crească. V-am dat și permisiunea, nu numai o dată, să trimiteți, pe riscul meu, mesaje e-mail către colegii dumneavoastră ca să-i consultați și pe ei. Am dreptate?

— Așa este, spuse Blake aplecând capul.

— Și atunci?

— Tocmai aici este problema: este foarte probabil că ne aflăm în fața unui personaj de o importanță imensă, poate chiar un personaj istoric foarte cunoscut. Vă imaginați... Blake încercă să-și recapete suflul care parcă i se oprise în gât, imaginați-vă că mumia unui mare faraon ar fi fost amenințată cu profanarea în timpul unei perioade de anarhie și că preoții au vrut s-o ducă într-un loc în care să nu poată fi găsită sau că un mare conducător de oști, angajat într-o campanie militară deosebit de importantă, ar fi decedat departe de capitala țării sale, din cauza unei răni sau a unei boli și că trupul său nu a putut, din motive pe care nu le cunoaștem, să fie transportat pentru îmbălsămare și pentru celelalte ritualuri în Valea Regilor. Domnule Maddox, eu am făcut tot posibilul să storc mai multe informații din mormântul acela, dar au rămas încă multe semne de întrebare. Nu știu încă dacă deschiderea laterală, de unde s-a produs surparea, se continuă mai departe și până unde și nu știu exact la ce servește.

— Din păcate, nu mai avem timp...

— În plus, n-ați vrut niciodată să-mi spuneți unde ne aflăm.

— Nu aveam de ales.

— Vă rog, nu faceți asta.

— Îmi pare rău, domnule Blake: înțelegerea era clară. Dumneavoastră trebuia să faceți un anumit lucru și l-ați făcut, repede și bine. Restul a fost întotdeauna treaba mea. Nu-i așa?

Blake lăsă capul în jos.

— Îmi pare rău că nu ați reușit să faceți mai mult și să aflați mai multe: îmi dau seama foarte bine că și curiozitatea

dumneavoastră de om de știință se simte greu lovită în asemenea momente, dar trebuie să aveți în vedere și faptul că ați avut parte de o ocazie unică în lume, un adevărat privilegiu. Dacă sunteți înțelept, mulțumiți-vă cu asta: veți primi o sumă de bani suficientă ca să vă permiteți să trăiți fără griji tot restul zilelor și, dacă doriți, să vă refaceți viața. Alan Maddox nu este un nerecunoscător. Voi dispune de bani în maximum patruzeci și opt de ore. Pot să vă înmânez o sumă în numerar sau, mai bine, să vi-i depun într-un cont la o bancă elvețiană. Și aceasta înseamnă că veți renunța la orice fel de publicitate. Dacă veți încălca acest angajament, îmi pare rău să vă spun că vă expuneți la un risc foarte mare.

Cele spuse de el erau foarte clare și Blake dădu din cap.

— Foarte bine, spuse Maddox, luând gestul acela făcut din cap drept o dovadă a acceptării. V-am făcut rezervare la zborul direct El Al de la 21,30, de la Tel Aviv pentru Chicago.

— De ce nu de la Cairo?

— Pentru că avem o convenție foarte avantajoasă cu El Al.

— Nu pot să mai fac nimic ca să vă conving să vă răzgândiți?

Madox clătină din cap.

— Măcar lăsați-mă să organizez operațiunile de ambalare și de încărcare: riscați să produceți stricăciuni grave obiectelor.

— Ar fi grozav, spuse Maddox. Chiar nu știam cum să vă propun așa ceva.

— Încă un lucru: aveți intenția să vă atingeți de mumie?

Privirea lui avea o expresie stranie, ca a unuia care vrea să-și pună în gardă interlocutorul asupra unui pericol de moarte. Maddox își dădu seama de gravitatea întrebării și nu știu ce să-i răspundă.

— De ce mă întrebați? spuse el după câteva clipe de ezitare.

— Pentru că am nevoie să știu. Și, în orice caz, eu n-aș face așa ceva în locul dumneavoastră.

— Dacă aveți impresia că mă puteți speria, greșiți: doar nu vă așteptați să cred în blestemele faraonilor și în toate balivernele acelea.

— Nu. Dar, oricum, vreau să știți că inscripția de pe sarcofag conține cel mai crud și mai înspăimântător dintre blestemele pe care eu le-am întâlnit în douăzeci și cinci de ani de cercetare și de studii. Și nu este vorba, pur și simplu, de un blestem: mai degrabă este o profeție care menționează tot ce li se va întâmpla profanatorilor.

— De referă, așadar, și la dumneavoastră, spuse Maddox cu un zâmbet ironic.

— Se poate.

— Și ce vă face să credeți că acest blestem ar fi mai eficient decât toate celelalte care n-au reușit să protejeze nici măcar unul dintre mormintele pe care erau gravate?

— Felul în care începe. Spune așa: „Cine va deschide ușa lăcașului său de veci, va vedea chipul lui Isis, însângerat".

— Impresionant, spuse Maddox și mai ironic. Și ce-i cu asta?

— Mâine noapte va fi o eclipsă totală de lună. Și luna va căpăta o culoare roșietică: chipul însângerat al lui Isis. Dacă este o coincidență, este cu adevărat una ciudată.

— Chiar că este o coincidență.

— Dar îndată după aceea se spune că în ziua următoare, suflarea lui Seth va cufunda pământul în beznă, de la răsărit până la apus, pe o mare întindere de pământ, timp de o noapte, o zi și încă o noapte. Dacă domnul Gordon a recepționat corect prognoza meteorologică, mi se pare că trebuie să ne așteptăm la o furtună de nisip peste o bună parte din Orientul Apropiat, începând, poftim ce întâmplare, de mâine noapte, cu o puternică scădere a vizibilității și întreruperea comunicațiilor în diferite localități, pe o durată de peste douăzeci și patru de ore. Trebuie să fiți de acord că și aceasta este o coincidență teribilă, dat fiind că „răsuflarea lui Seth" este cunoscută de toată lumea ca fiind vântul deșertului.

— Închideți la loc sarcofagul, domnule Blake, spuse Maddox fără a reuși să-și ascundă starea de nervozitate, și scutiți-mă de tâmpeniile astea. Dotarea mormântului este deja foarte .prețioasă. Nu am nevoie de acele puține obiecte care se află în interiorul sarcofagului; și, pentru a scoate masca funerară a mumiei, singura piesă cu adevărat valoroasă, va trebui să ridicăm capacul cu încă douăzeci de centimetri, ceea ce înseamnă alte ore de muncă. Nu avem la dispoziție atât timp. Restul mă interesează prea puțin.

— Asta este ceva mai bine. Noapte bună, domnule Maddox.

Gad Avner mergea în urma lui Ygael Allon care ținea în mâna dreaptă o lampă cu neon, făcând lumină în galeria prin care mergeau deja de aproape un sfert de oră.

— După ce am înlăturat două înfundări provocate de prăbușiri datând din epoca antică târzie și din cea medievală, galeria s-a dovedit a fi în mare parte liberă. Iată, priviți, spuse el apropiind lampa de peretele din stânga, acestea sunt scrijelituri de la începutul secolului al șaselea. Poate că datează din perioada în care orașul a fost asediat de Nabucodonosor.

Numele acela îl făcu pe Avner să tresară abia perceptibil. Își trecu o batistă peste frunte, ștergându-și transpirația și privi mai atent urmele de pe perete.

— Ce înseamnă?

— Încă n-am înțeles prea bine, dar pare o indicație topografică, ca și cum ar semnala o deviere a galeriei într-o altă direcție. Literele zgâriate sub desen spun: „apă" sau „pârâu pe fund".

— Un puț?

— Se poate. În timpul asediilor se săpau deseori galerii ca aceasta, pentru a ajunge la apă. Dar inscripția aceea s-ar putea să însemne și altceva.

— Adică?

— Veniți cu mine, îi spuse arheologul și continuă să înainteze de-a lungul galeriei care, la un moment dat, cotea brusc spre stânga și, după aceea, continua destul de drept până la un punct unde se întrerupea. La stânga se vedeau urmele unui foraj explorator făcut în perete, la dreapta era o ușă din scânduri închisă cu un zăvor încuiat cu lacăt.

— Iată, spuse Allon. Deasupra capului nostru avem treizeci de metri de piatră compactă și apoi platoul Templului. Uitați-vă aici, spuse, aplecându-se și făcând lumină cu lanterna.

— Sunt niște trepte, observă Avner.

— Într-adevăr. Ele duc spre coasta muntelui. Eu cred că este vorba despre o scară care venea de la Templu. Poate chiar de la Sanctuar. Am făcut un mic sondaj aici, vedeți? Și am dat peste un morman de materiale: cenușă, fragmente de tencuială, moloz. Ar putea fi vorba și despre materiale rămase de la distrugerea și incendierea Templului, în 586 î.Hr., resturi căzute de la nivelurile superioare în golul scării, astupând-o în bună parte.

— Vreți să spuneți că, urcând pe aceste trepte, am putea ajunge la nivelul pardoselii Templului lui Solomon sau la dependințele de sub el?

— După toate probabilitățile.

— Extraordinar. Ascultați, domnule Allon, cine altcineva, în afară de dumneavoastră, are cunoștință de lucrul acesta?

— Cei doi asistenți ai mei.

— Și muncitorii?

— Sunt ucraineni și lituanieni sosiți de curând și care nu știu nici un cuvânt în ivrit. Mai ales în limbajul tehnic pe care îl folosim între noi.

— Sigur?

— La fel de sigur cum sunt că mă aflu aici cu dumneavoastră.

— Ce este după peretele acela?

Allon scoase din buzunar o cheie și descuie lacătul:

— Acesta este locul în care am făcut descoperirea care a atras cel mai mult atenția. Obiectul este încă pe locul în care a fost găsit, fiind lăsat, cum spunem noi, *in situ*. Veniți, domnule inginer.

În fața lor se deschidea o nouă galerie care părea să se îndrepte spre sud:

— Duce, probabil, către bazinul Siloe și valea Cedronului, spuse Allon. Iată ce ar putea însemna semnul acela. În momentul acesta urmăm indicația pe care am găsit-o scrijelită pe peretele galeriei principale și parcurgem o altă galerie care trebuia să fie o continuare fie a celei principale, fie a scării care cobora de la Templu. Locul în care ne-am oprit prima dată trebuie să fi fost intersecția celor două căi. Uitați-vă, de aici a trebui să scoatem mult material de sedimentare care astupa aproape complet trecerea prin acest loc. Și, dedesubt, am găsit asta...

Allon se opri și lumină mai de aproape, cu lanterna, un bulgăre de argilă în care era prins și aproape cimentat un obiect deosebit de strălucitor.

— Oh, Doamne...spuse Avner și îngenunche în noroiul încă umed. N-am văzut în viața mea ceva asemănător.

— Nici eu, ca să fiu sincer, spuse Allon, lăsându-se pe vine. Apropie și mai mult lanterna și o mișcă de câteva ori, făcând să scânteieze safirele, cornalinele, chihlimbarul și coralul prinse în aurul de culoare puțin roșcată care strălucea și el în noroi.

— Ce este? întrebă Avner.

— O cădelniță. Și semnul pe care-l vedeți imprimat aici, pe latura aceasta, spune că aparținea Templului. Dragă prietene, în acest obiect s-a ars tămâie pentru Dumnezeul Părinților noștri, în Sanctuarul înălțat de Solomon.

Vocea îi tremura când pronunța aceste cuvinte și, în lumina lămpii, Avner văzu că ochii îi străluceau.

— Pot... să-l ating? întrebă el.

— Puteți să faceți acest lucru, răspunse Allon.

Avner întinse mâna și atinse ușor suprafața vasului: o cupă de o perfecțiune desăvârșită, având piciorul împodobit cu o serie de pietre prețioase încastrate într-un șir de grifoni înaripați, atât de mult stilizați încât apăreau doar ca o succesiune de motive geometrice. În jurul marginii de sus se afla un cerc reprezentând crenguțe de palmier care se continuau pe capacul perforat, înconjurat de o intarsie cu argint înnegrit de timp. Mânerul rotund al capacului era o mică rodie din aur care-și dezvelea din interior sâmburii realizați din minuscule bobițe de coral.

— De ce un obiect atât de prețios se află aici? întrebă Avner.

— Eu nu am decât o singur răspuns la această întrebare a dumneavoastră: cineva a încercat să pună în siguranță vasele sfinte înainte ca ele să fie profanate de invadatorul babilonian. Printre altele, această cădelniță a fost, probabil, făcută și dăruită destul de recent: este ieșită dintr-un atelier canaanean din Tyr sau din Byblos sau este rezultatul muncii unui meșter din acel oraș care-și mutase atelierul aici la Ierusalim, pentru a satisface comenzile de odoare pentru Sanctuar. Aceste motive ornamentale pe care le vedeți sunt caracteristice pentru un stil inconfundabil pe care noi, arheologii, îl numim „orientalizant". Este datat între sfârșitul celui de-al șaptelea secol și primul sfert al secolului al șaselea î.Hr.

— Epoca în care a avut loc asediul condus de Nabucodonosor.

— Exact. Acum, este foarte probabil ca persoanele care au adus într-un loc sigur vasele sfinte să fi făcut aceasta în ultima clipă, când a devenit clar că babilonienii vor da năvală dintr-o clipă în alta. Poate atunci când regele Sedechia a ieșit în grabă printr-o breșă făcută în zid în apropierea bazinului de la Siloe... și-l aștepta o soartă cumplită... Graba a fost atât de mare încât nu a mai fost timp ca obiectele să fie ambalate

cu grija necesară, astfel încât această cădelniță a căzut pe jos și acolo a rămas până ieri seara când am găsit-o. Trebuie să ne mai gândim și la faptul că acela care o transporta mergea foarte repede, și, din cauza aceasta n-a mai luat în seamă faptul că unele obiecte, desigur, chiar dintre cele importante, mai cădeau pe jos din desaga sa.

— Înseamnă că, la capătul acestei galerii, s-ar putea să se afle tezaurul Templului?

Allon șovăi:

— Orice este posibil. Sigur, nu se poate exclude ipoteza că această galerie ar duce la vreo cameră secretă, dar nu putem fi siguri. Mâine vom reîncepe lucrul. Acum, voi duce afară acest obiect: la suprafață se află o echipă de polițiști care mă așteaptă ca să mă escorteze până la seiful Băncii Naționale.

— Obiectul acesta este cea mai prețioasă relicvă care a rămas pe pământul lui Israel din vremurile întoarcerii noastre în Palestina.

Allon luă cu mare grijă cădelnița și o depuse într-o casetă căptușită cu vată pe care o purta pe umăr.

Plecară înapoi spre ieșirea din galerie, pe sub arcul Fortăreței Antonia. Și, în timp ce ieșeau, Avner văzu de îndată ledul roșu al telefonului celular: era un semnal de alarmă de nivel ridicat.

Îl salută pe arheolog și-i strânse mâna cu mută căldură:

— Mulțumesc, domnule profesor Allon. Vizita aceasta a fost o deosebită onoare pentru mine. Vă rog să mă informați asupra oricărui lucru nou ar apărea în cursul cercetărilor dumneavoastră. Acum, trebuie să plec: sunt chemat de urgență și trebuie să văd despre ce este vorba.

— La revedere, domnule Cohen, spuse Allon și porni încadrat de polițiștii care-l conduseră până la un furgon blindat parcat ceva mai departe.

Avner își ascultă mesajele de pe robot și găsi unul care spunea: „Chemare de cea mai mare urgență la ministerul

Apărării. Stare de alarmă maximă". Vocea părea să fie a lui Nathaniel Ashod, șeful de cabinet al președintelui.

Privi la ceas: era unsprezece. Trebuia să cheme pe cineva de la birou ca să-l ia de acolo și începu să formeze numărul, dar în clipa aceea un Rover negru se opri lângă el și din mașină coborî Fabrizio Ferrario:

— Domnule Avner, repede, ne chinuim să dăm de dumneavoastră prin toate colțurile orașului. Ați verificat dacă telefonul vă funcționează? Nu reușeam să vă prindem în nici un fel.

— Pentru că mă aflam sub treizeci de metri de stâncă.

Tânărul îi deschise portiera și, după aceea, se așeză lângă el pe bancheta din spate:

— Dă-i drumul, îi spuse șoferului, după care se întoarse către Avner. Ce-ați spus, domnule?

— Ai auzit foarte bine, Ferrario, mă aflam în tunel cu profesorul Allon de la Universitatea ebraică. Și acum, spune-mi ce naiba se întâmplă?

— Mă tem că avem probleme serioase, domnule, spuse ofițerul. Domnul ministru vă va explica totul.

Intrară în minister printr-o ușiță de serviciu și Ferrario îl conduse pe scări, coridoare și ascensoare până la un salonaș auster, mobilat doar cu o masă și cu cinci scaune.

Erau acolo președintele Schochot, ministrul Apărării Aser Hetzel, șeful de stat-major Aaron Yehudai, ministrul de Externe Ezra Shiran și ambasadorul american Robert Holoway. În mijlocul mesei erau două sticle cu apă minerală și câte un pahar de plastic în fața fiecăruia dintre cei convocați.

Când intră, se întoarseră cu toții înspre el și toți aveau o expresie tulburată, aproape aiurită. Doar comandantul Yehudai avea chipul său obișnuit de soldat.

Fabrizio Ferrari se retrase închizând ușa în urma sa.

— Luați un scaun, domnule Avner, spuse președintele. Știrile sunt cum nu se poate mai proaste.

Avner se așează, gândindu-se că peste un minut îi vor da vestea că se declanșase Operațiunea Nabucodonosor și el se va înfuria ca o fiară și le va aduce aminte că el spunea de cel puțin două luni că era un pericol de moarte și nimeni nu catadicsise să-l asculte.

Ambsadaorul american luă cuvântul:

— Domnilor, în urmă cu o oră, cineva a sunat la „Chicago Tribune", anunțând iminenta sosire a unei casete video și cerând ca aceasta să fie vizionată imediat pentru că era vorba despre viața multor mii de persoane. La cinci minute după aceea, o dubiță de la poșta rapidă a predat la poartă un pachet care conținea caseta în cauză. Redactorul-șef de la „Tribune" a văzut caseta împreună cu directorul, după care a sunat la FBI. La câteva minute după aceea, imaginile erau transmise la biroul președintelui din Washington. Pe casetă se văd trei grupuri teroriste diferite, în timp ce asamblează tot atâtea dispozitive nucleare în trei localități diferite din Statele Unite.

— De unde puteți fi siguri că se află cu adevărat în Statele Unite?

— Au furnizat o dovadă care este în același timp și o batjocură. Printr-un telefon anonim, au indicat locul în care fuseseră asamblate bombele, în exact aceleași condiții în care apăreau în imaginile video. Cu singura diferență că lipseau bombele, dar la fața locului mai rămăseseră ambalajele...

— Imaginile puteau să fi fost create pe computer.

— Este exclusă această ipoteză, spuse Holoway. Experții noștri spun că este vorba despre un original care nu are nici o urmă de intervenție ulterioară. În orice caz, o copie de pe aceasta casetă ne-a fost transmisă și nouă și va fi aici peste puțin timp.

— S-ar putea să fie doar niște modele, special confecționate, așa cum se văd prin filme, dar pline cu rumeguș.

— Nici nu poate fi vorba: în imagini se văd prim-planuri cu un detaliu de la contorul Geiger în funcțiune.

— Ce vor?

— Nimic. Un text suprapus spune că vor urma și alte mesaje. FBI, CIA și toate forțele speciale ale poliției din toate statele au primit ordin să treacă prin sită întregul teritoriu țării, de la un capăt la altul, și să-i găsească pe nenorociții aceia, dar avem de-a face cu cea mai dramatică situație cu care s-au confruntat Statele Unite de la Pearl Harbor până în prezent.

— Nici un indiciu? întrebă Avner.

— Nu, până acum, nici unul. Președintele și oamenii lui cred că s-ar putea să fie vorba despre un comando de fundamentaliști islamici. Dar persoanele care apar în imagini au fețele acoperite cu o cagulă și nu pot fi recunoscute.

— Experții de la Pentagon caută să recunoască tipul de bombe, dar filmările sunt parțiale și nu prezintă o vedere complet panoramică: ipoteza de lucru este că ar putea fi vorba despre blestematele bombe „portabile" despre care se vorbește de multă vreme, niște bijuterii ale tehnicii ex-sovietice, un fel de mine care încap într-o valijoară și pot fi transportate cu mare ușurință.

— Puterea?

— Ar fi, după opinia unora, bombe tactice de cinci sute de kilotone, ușor de montat, de transportat, de camuflat. Dar, dacă sunt detonate într-o zonă urbană cu mare densitate de locuitori, ar provoca un adevărat masacru. Se calculează între cinci sute și șapte sute de mii de morți, o jumătate de milion de răniți, iar alte trei sute de mii de persoane ar putea fi atinse de radiații mortale și ar muri pe parcursul a trei, patru ani de la explozie: suficient pentru a îngenunchea o națiune. În plus, se pare că aceste bombe ar putea fi declanșate direct chiar de persoana care le transportă, fără a mai fi nevoie de faimoasa valiză neagră care îi însoțește peste tot pe președinții Rusiei și Statelor Unite.

Avner îl privi în față pe Yehudai:

— Domnule general, acesta este începutul Operațiunii Nabucodonosor. Vor ataca mâine, pe vreme rea, vor arunca în luptă mijloace terestre în timp ce noi nu ne vom putea

folosi de superioritatea noastră aeriană și nimeni nu ne va putea veni în ajutor: Statele Unite se vor afla sub o amenințare mortală și nu vor putea acționa, făcând presiuni și asupra aliaților europeni pentru ca nici aceștia să nu facă nimic.

— Doamne... spuse președintele.

— Era de așteptat, spuse Avner; eu continuam să țin sub observație munții dinspre deșertul Iuda și nu puteam concepe că atacul putea fi declanșat dinspre partea cealaltă a Atlanticului... nenorocit blestemat.

Yehudai se ridică în picioare:

— Domnilor, dacă așa stau lucrurile, cer permisiunea de a lansa un atac preventiv cu aviația și cu forțele noastre de rachete pentru a distruge la sol cât mai multe dintre forțele aeriene arabe: trebuie să merg la statul meu major, să lansez alarma roșie și să pun în aplicare planul de apărare a teritoriului nostru. Putem chema toți rezerviștii în șase ore și toate unitățile de luptă pot fi pe poziții într-o oră, gata să intre în acțiune.

— Cred că propunerea generalului Yehudai ar fi singura posibilă, domnilor, spuse președintele. Într-o asemenea situație, nu putem risca să pierdem nici un minut.

— O clipă, domnule președinte, spuse ambasadorul Holoway. Eu nu cred că ar fi înțelept să luăm o asemenea hotărâre. Nu avem nici o declarație de război din partea vreunei țări arabe, nici informații de la sateliți din care să rezulte că ar exista mișcări masive de trupe și, deocamdată, nici o cerere de la acel comando terorist care a adus bombele pe teritoriul nostru. Atacul vostru ar fi un act de război cu toate efectele sale și ar compromite pentru totdeauna orice posibilitate de a duce la bun sfârșit un proces de pace în zona aceasta. Este un lucru la care guvernul meu ține foarte mult.

Se priviră cu toții unul pe altul, fără a scoate nici un cuvânt. Primul care vorbi fu Avner:

— Domnule președinte, sunt tot atât de sigur ca și de faptul că mă aflu aici că aceste două acțiuni sunt legate între ele:

teroriștii au dus bombele acelea pe teritoriul american pentru a imobiliza America, în timp ce aici se va da atacul decisiv. În spatele acestui plan se află Abu Ahmid, iar atentatul asupra lui al Bakri face parte și el din această strategie. Nu am încredere în prietenul vostru Taksun, spuse el întorcându-se către Holoway. Sunt sigur că în acest moment își pregătește planul de atac în vreun buncăr din palatul lui al Bakri. Eu sunt adeptul atacului, chiar împotriva opiniei americanilor. Pielea aflată în joc este a noastră, adăugă el și-și mai aprinse o țigară, în ciuda tuturor afișelor care interziceau fumatul și-i amenințau pe contravenienți cu amenzi serioase.

Holoway se făcu vânăt la față:

— Domnule Avner, comportamentul dumneavoastră este inadmisibil...

— Care, cel cu fumatul? Haideți, domnule Holoway, milioane de persoane își riscă viața și vă îngrijorați că în prăpădiții aceia de plămâni ai dumneavoastră intră o nimica toată de fum. Tatăl meu și mama mea și-au sfârșit zilele tot în fum, într-un cuptor de la Auchwitz. Duceți-vă dracului de nenorocit!

— Domnilor, interveni președintele, domnilor, trebuie să găsim împreună cea mai bună soluție. Nu este momentul potrivit ca să vă certați. Și dumneavoastră, domnule Avner, vă rog să-mi faceți plăcerea să stingeți țigara aceea și vă promit că, după ce se vor termina toate necazurile, am să vă fac cadou un stoc dintre cele mai bune havane care se pot găsi în comerț. Acum, domnule Holoway...

— Îmi pare rău, domnule președinte, am instrucțiuni precise din partea guvernului meu: nici o mișcare până ce nu aflăm ce vor.

— Și dacă nu am lua în seamă sfatul dumneavoastră?

— Veți fi lăsați singuri: nici un dolar, nici o piesă de schimb, nici o informație. De data aceasta, guvernul meu este foarte hotărât să nu se lase implicat într-un alt război. Opinia publică nu ar accepta așa ceva.

— Prin urmare, decizia ne aparține, spuse președintele Schochot îndreptându-se către Yehudai. Domnule general, luați-vă toate măsurile pentru o alarmă totală, dar nu lansați nici un atac fără ordinul meu.

Yehudai se ridică în picioare, își îndesă bereta pe cap și ieși întâlnindu-se pe drum cu un soldat care înmâna chiar în clipa aceea un plic ofițerului care făcea de pază în fața ușii. Acesta îl luă în primire de la curier și bătu la ușă.

Ofițerul intră și-i întinse președintelui plicul:

— A sosit chiar acum, domnule președinte.

Schochot îl deschise: înăuntru se afla o casetă video.

— Vreți s-o vedeți? spuse el către Holoway.

Holoway dădu din cap aprobator.

Avner ridică din umeri:

— Eu am aflat deja tot ceea ce trebuia să știu. Noapte bună, domnilor, spuse. Și să dea Dumnezeu să nu ne fie ultima.

Îi salută pe toți cei de față printr-un semn cu capul și ieși.

Fabrizio Ferrario îl aștepta în mașină și, îndată ce-l văzu urcând, îi oferi o țigară și i-o aprinse:

— E atât de rău precum pare? îl întrebă.

— Chiar mai rău. Du-mă acasă. Mă tem că o să fac din nou o noapte albă.

Ferrario nu mai întrebă nimic, porni motorul și se îndreptă către orașul vechi, acolo unde se afla locuința șefului său.

Avner rămase mut tot timpul, rumegându-și încruntat gândurile. Când mașina se opri în fața casei sale, deschise portiera și, cu un picior înăuntru și cu celălalt afară se răsuci către agentul său:

— Ferrario, în următoarele douăzeci și patru de ore se pot întâmpla de toate, chiar și un nou holocaust. Tu, la urma urmelor, ești nou pe aici. Dacă vrei să te întorci în Italia, nu te condamn.

Ferrario nici nu întoarse capul:

— Aveți vreun ordin să-mi dați pentru noaptea asta, domnule?

— Da. Stai pe-aproape pentru că s-ar putea să am nevoie de tine. Și, dacă vrei să faci o plimbare, du-te înspre Fortăreața Antonia, la tunelul lui Allon, știi unde este?

— Sigur că știu. Acolo de unde v-am luat astăzi.

— Așa este.

— Vezi care este situația pe acolo. Asigură-te că militarii asigură o supraveghere perfectă. Dacă observi cea mai mică neregulă sau ceva suspect, sună-mă.

Ferrario se îndepărtă și Avner ajunse cu ascensorul la etajul al șaselea. Deschise ușa către balcon și rămase privind în tăcere noaptea care acoperea munții din deșertul Iuda.

„Probabil că de acolo o să vii ca să mă ucizi, fecior de cățea," bombăni el printre dinți. „Dar eu am să fiu aici ca să te aștept". Închise fereastra și se întoarse în living. Se așeză în fața computerului și căută toate informațiile pe care le avea în banca de date despre fiecare bombă nucleară cunoscută sau imaginată, pentru a vedea dacă putea descoperi un obiect prezentat mai precis pornind de la detaliile pe care le văzuse pe caseta video.

Deodată văzu cu coada ochiului cum clipea ledul de la telefonul secret. Ceasul arăta câteva minute după miezul nopții

— Sunt portarul nopții, domnule, spuse vocea.

— Ce vești ai, portar al nopții?

— A fost deschis sarcofagul și mumia a fost identificată.

— Cu certitudine?

— Da. Omul îngropat sub nisipurile de la Ras Udash este Moise, cel care a condus poporul din Israel când acesta a ieșit din Egipt.

Avner tăcu încremenit de uimire, apoi spuse:

— Nu se poate, este absolut imposibil.

— Sunt dovezi incontestabile. A fost descifrată o inscripție de pe sarcofag care îi dezvăluie identitatea.

— Ceea ce spui este foarte grav, portar al nopții. Vrei să spui că acest conducător al lui Israel era un păgân care a dorit să moară printre zeii cu cap de pasăre și de șacal? Vrei să spui că toată credința noastră nu valorează nimic și că înțelegerea dintre Dumnezeu și Avraam nu a fost respectată?

— Spun doar că omul acela este Moise, domnule.

— Există posibilitatea vreunei erori?

— Foarte mică, după cât se pare. Pe pieptul mumiei a fost găsit un scarabeu care purta gravat numele său.

— Înțeleg... spuse Avner, rătăcit. După ziua în care primise vestea morții fiului său, nu credea că vreo veste îl mai putea zdruncina în asemenea grad.

— Mai este și altceva, domnule.

— Ce mai poate fi după o asemenea veste, portar al nopții?

— Mâine, când se va întuneca, toate obiectele din mormânt vor fi scoase și vândute unui grup de extremiști ortodocși. Oameni de-ai lui Jonathan Friedkin. Mai pot fi acolo și unele materiale care încă n-au fost studiate și care ar aduce și alte dovezi pentru identificarea mumiei. S-ar putea întâmpla ca oamenii lui Friedkin să se hotărască să acționeze în alt moment ca să nu mai plătească suma promisă...

— Știi unde va avea loc predarea obiectelor?

— Nu cu precizie. Dar bănuiesc că vor veni pe drumul dinspre Mitzpe. Vor avea nevoie de camioane și aceea este singura șosea pe care pot circula asemenea vehicule. Dar s-ar putea să vină și dinspre Shakarhut. Acolo este o mică așezare de coloni.

— Am înțeles.

— Mai vreți să știți și altceva?

Avner cugetă câteva clipe, apoi spuse:

— Da. Crezi că acel comando din Delta Force se mai află în apropiere de Ras Udash?

— Au mai rămas doar aproximativ șase pușcași marini, cred, dar vor pleca și ei cât de curând.

— Foarte bine. Asta-i tot. Noapte bună.

— Noapte bună, domnule.

Avner puse receptorul în furcă, după care formă un număr la un alt telefon.

— Yehudai, răspunse de cealaltă parte o voce răgușită.

— Sunt Avner, comandante. Unde ești?

— La statul-major.

— Ascultă, am o veste foarte gravă: un grup de integriști din Hamas a dat o lovitură în tabăra companiei Warren Mining de lângă Mitzpe Ramon. Vor folosi tabăra ca bază pentru a declanșa o serie de atacuri teroriste în sudul țării. Și pe acolo este și Be'er Sheva. Îți dai seama ce-ar putea însemna asta?

— Îmi dau seama: ar putea încerca să dezarmeze baza noastră de ripostă nucleară.

— Distruge-i, comandante, chiar în noaptea asta. Nu putem risca să fim amenințați și de acolo, cu toate câte se pregătesc în alte părți. Nu trebuie să scape nici unul, comandante. M-ai înțeles? Nici unul.

— Am înțeles foarte bine, domnule Avner, răspunse generalul Yehudai. Nici măcar unul. Ai cuvântul meu.

Avner închise și merse la fereastra terasei ca să admire luna plină care răsărea din spatele munților Iudeii. Cu coada ochilor vedea pe masă aparatul, mut acum, al liniei secrete.

— La revedere, portar al nopții, șopti. Shalom.

11

William Blake se întoarse în containerul său și se așeză pe treapta de la intrare, gândindu-se la ceea ce ar fi trebuit să facă în următoarele douăzeci și patru de ore. Se gândea că procedase înțelept când nu-i dezvăluise lui Maddox identitatea personajului îngropat în mormântul de la Ras Udash, pentru că nu putea prevedea ce efect și urmări ar fi putut avea această informație asupra lui.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât își dădea seama mai limpede că jefuirea și risipirea acelor obiecte erau o pierdere de nesuportat și că ar fi vrut să împiedice cu orice preț asemenea lucruri. Pentru aceasta, de câtva timp, în mintea sa își făcuse apariția, creat aproape mașinal, un fel de plan de salvare care apărea în clipele acelea, la fel de spontan, ca singura posibilitate demnă de luat în seamă. Comportarea sa cooperantă din timpul convorbirii cu Maddox îl supăra acum și simțea că trebuie să acționeze cât mai curând, luând inițiativa în mâinile lui. Dar nu putea face nimic de unul singur.

Se duse să bată la ușa lui Sarah.

— Cum a fost? îl întrebă fata invitându-l înăuntru. Avea părul ud de la duș și purta doar un tricou, ca și cum se pregătea să se culce.

— Am încercat în toate felurile să-l conving, dar n-am putut face nimic.

— M-aș fi mirat să fi fost altfel: toate aerele acelea ale lui de intelectual nu sunt decât o mască. Nu-l interesează decât banii. Și, apropo de bani: ți-a oferit o plată?

— Da, un depozit substanțial, într-un cont elvețian.

— Și sper că l-ai acceptat.

Blake tăcu stânjenit câteva clipe.

— Doar n-ai fost nebun, insistă Sarah alarmată.

— Nu, nu.. Am acceptat...sau, mai bine zis, l-am făcut să creadă că eram dispus să accept.

— Important este că el te-a crezut. Altfel ești un om mort.

Îi înconjură gâtul cu brațele și-l sărută:

— M-am obișnuit cu ideea că exiști: m-ar necăji foarte tare să trebuiască să te consider răposat.

— Și pe mine, te rog să mă crezi.

— Atunci, hai să nu ne prostim. Mâine seară, Maddox va da totul fanaticilor ălora și tu îl vei ajuta dacă va fi nevoie. Ne vom lua banii, vom pleca din văgăuna asta și vom da uitării timpul petrecut aici. Eu am făcut ce trebuia să fac. Tu de asemenea. Dacă am fi putut face ceva mai bun și mai mult, am fi făcut. Dar acum a venit momentul să plecăm, crede-mă. Aici, dintr-o clipă în alta, poate izbucni un tărăboi cum nici nu-ți poți închipui... În schimb, poimâine o să ne aflăm într-un avion către bunele și vechile noastre State, luându-ne adio de la toată mizeria asta. Îndată ce-mi rezolv unele treburi, vin să te iau într-un week-end pe lac. Închiriem o cabană și stăm acolo câteva zile. Fii atent că știu și să gătesc...

— Sarah, mă gândesc să mă duc la Ras Udash.

Sarah amuți.

— Și vreau ca tu să mă ajuți.

— Ești nebun de legat. Ce să faci la Ras Udash?

Blake scoase dintr-un buzunar un carnețel și făcu repede o schiță:

— Ascultă-mă, când am curățat galeria de resturile surpării... nu am luat totul de acolo. Mormanul de pământ și

de nisip era, în partea de sus, destul de bătătorit. Eu l-am răzuit doar cu lopata, astfel încât să pară că ar fi fundul unei nișe, dar, cu câteva lovituri de târnăcop, putem deschide intrarea spre coridorul lateral ca să vedem încotro duce. Mă gândesc că ar trebui să ajungă la vreo cale de ieșire sau poate chiar la o altă încăpere.

— Și dacă ar fi așa?

— Acesta este planul meu: dacă găsim calea de ieșire, vreau să pun în siguranță acolo tot ce pot căra și apoi vreau să închid galeria și să blochez intrările.

— Am impresia că nu-ți dai seama...

— Nu, Sarah, m-am gândit la toate. În mormânt sunt trei obiecte de dimensiuni ceva mai mari: trei sunt din lemn și două din piatră de calcar pictată. Cele din piatră pot cântări cam cincizeci de kilograme, dar amândoi le putem transporta fără probleme. Statuile din lemn sunt ușoare. Celelalte obiecte: vase pentru ars ierburi, rezemători pentru cap, sfeșnice, vase, cupe, arme și bijuterii, sunt în total cincizeci și șase și toate sunt de mici dimensiuni. Nu ne trebuie mai mult de o oră și jumătate. Încă o oră ne mai ia să închidem sarcofagul: o să-l facem să coboare punând sub cricuri suporturi din ce în ce mai subțiri. O altă jumătate de oră ne va trebui ca să instalăm explozibilul și să îngropăm totul sub vreo sută de mii de metri cubi de nisip. Este deluțorul acela imediat la est de intrarea deschisă de Maddox. Dacă facem să explodeze o încărcătură de explozibil la jumătatea pantei, înclinarea va fi suficientă pentru ca nisipul să alunece la vale și să acopere intrarea în mormânt.

— Am înțeles, spuse Sarah, nici nu-ți pasă de week-end, nici de nimic altceva, te interesează doar nenorocita aia de onoare academică. Te întorci în America, prezinți documentația, după care te întorci aici și scoți totul la iveală: cea mai răsunătoare descoperire arheologică din toate timpurile. Scuzele mele și aplauze pentru marele William Blake care va primi cel puțin postul de director la Institutul Oriental.

— Greşeşti, eu...

— Dar nu te gândeşti la consecinţe? Descoperirea ta va zăpăci de cap două treimi din omenire, va distruge unul dintre stâlpii ebraismului, Islamului şi creştinismului.

— Au murit Ra şi Amon, Baal şi Tanit, Zeus şi Poseidon: poate dispărea şi Iahve al Israelului fără ca Dumnezeu să înceteze să mai existe.

— Eu te-aş ajuta mai degrabă să pui explozibil în mormântul acela: este cea mai bună soluţie. Crede-mă.

— Nu, Sarah. Dacă mormântul acela s-a păstrat neatins până la noi, după peste trei mii de ani, nu avem dreptul să-l distrugem.

— Dar planul tău este imposibil de aplicat: nu ne putem îndepărta de tabără fără ca ei să-şi dea seama...

— Tu ai făcut asta.

— Nu avem explozibil...

— Nu este greu de intrat în depozit. Cheile sunt la muncitori şi tu poţi găsi un pretext oarecare...

— Şi nu ştim nici ce naiba poate fi în spatele acelui perete din capătul coridorului. S-ar putea să fie o altă surpare, ne-am putea trezi prinşi ca într-o cursă de şoareci şi să murim sufocaţi...

— Dacă nu mă ajuţi, o fac eu de unul singur.

Sarah îşi lăsă privirile în jos.

— Deci?

— Am să te ajut. Pentru că, altfel, este ca şi cum te-ai sinucide. Dar, pe urmă, o să ne răfuim noi.

— Îmi convine.

— Îmi închipui că-ţi dai seama că nici vorbă să ne vom mai putea întoarce în tabără. Te-ai gândit la ce vom face după aceea?

— Jeepul este întotdeauna alimentat cu benzină şi are şi o rezervă de apă. Luăm un pachet sau două cu raţii de salvare şi, apoi, plecăm. Eu m-aş feri de drumul către Mitzpe Ramon

și m-aș îndrepta spre sud, prin valea Arava până la Yotvata și la Eilat. De acolo mai vedem noi... Atunci, eu mă duc la depozit.

— Mai bine nu. Fac eu asta. Tu ai trezi bănuieli. Adună-ți lucrurile, umple toate bidoanele cu apă și vino la parcare peste un sfert de oră. Nu uita de crema de protecție contra soarelui: s-ar putea să avem nevoie de așa ceva.

Blake intră în containerul său și începu să-și pregătească lucrurile. Se simțea cuprins de o agitație ciudată, pentru că, în asemenea condiții, captivitatea aceea devenise de nesuportat și ideea de a pleca departe de această tabără și de oamenii aceia i se părea un adevărat vis. Privi de mai multe ori la ceas, numărând minutele și, de nervi, mai fumă o ultimă țigară înainte de a ieși.

Luna nu apăruse de după dealuri, dar o lumină vagă înspre răsărit îi arăta că astrul nopții era pe cale de a se arăta deasupra deșertului Paran. Când mai erau doar câteva minute până la ora fixată, Blake stinse țigara, se duse la baie și ieși afară prin ferestruica din dos, după ce aruncase afară mai întâi rucsacul.

Se opri o clipă ca să se uite spre capătul parcării și văzu o umbră întunecată care se apropia încet de mașini: era Sarah.

Se târî și el în direcția aceea până când ajunse lângă ea.

— Aici sunt, șopti.

— Și eu, îi răspunse Sarah. Ia-o din loc, peste un minut plecăm.

Se apropie de jeep ca să pună rucsacul la spatele mașinii, dar abia făcu o mișcare când se auzi zgomotul grupului electrogen și, pe neașteptate, totul în jur fu luminat ca ziua.

— Stați pe loc! se auzi o voce.

— Maddox, fir-ar al dracului! înjură Sarah. Sari! S-o ștergem!

— Opriți-i! strigă Maddox către un grup de bărbați care veniseră în jurul lui.

Blake sări în mașină în timp ce Sarah pornea motorul și pleca în viteză. Oamenii lui Maddox porniră în fugă către parcare și unul începu să tragă, strigând fără încetare:

— Stai! Opriți-vă!

— Ce fac ăia? strigă Sarah cu privirea ațintită doar la drumul din fața ei. Blake se întoarse și ceea ce văzu îi tăie răsuflarea:

— Oh, Doamne, spuse el apucând-o de braț pe Sarah, privește, privește acolo!

Sarah se întoarse preț de o clipă și văzu niște faruri spintecând bezna nopții și apoi auzi zgomotul inconfundabil al palelor de elicopter și urletul unor motoare ambalate la maximum:

— Elicoptere de asalt! strigă ea. Haide! Haide! și porni cu toată viteza, în timp ce oamenii lui Maddox săreau în alte mașini și făceau manevre ca să iasă din parcare.

Nu mai avură când: întunericul fu sfâșiat în urma lor de o serie de fulgere orbitoare și de bubuiturile asurzitoare ale tunurilor care loveau cu o precizie ucigătoare containerele, mașinile, depozitele. La zgomotul ca de ciocan al tunurilor se adăuga pârâitul armelor automate care măturau tot ce se vedea în conul de lumină al reflectoarelor, ridicând norișori de nisip și aruncând spre cer sute de pietre care scânteiau ca niște meteoriți.

Jeepurile săriră în aer ca niște jucării de tablă, apoi un tunet făcu să tresară munții și un uriaș glob de foc făcu lumină pe o rază de câteva mile când fu atins depozitul de explozibil.

— Ce se întâmplă? Ce naiba se întâmplă? striga Sarah care nu-și putea lua privirile de la drumul pe care trebuia să-l parcurgă.

— Elicopterele au atacat tabăra și o rad de pe fața pământului, strigă Blake. Este un adevărat infern. Trag cu toate armele pe care le au și în tot ce văd în fața ochilor.

Sarah stinsese farurile și mergea doar cu luminile de poziție, ca să nu poată fi observată.

— Acum coboară! strigă Blake care era întors către spatele mașinii. Tabăra nu se mai vede din cauza dealurilor, dar văd cum elicopterele zboară în cerc și caută să coboare.

Într-adevăr, elicopterele dispărură dincolo de dealuri, dar lumina farurilor și dârele trasoarelor așterneau pe cer o lumină ireală, ca a zorilor.

Timp de câteva clipe, se mai auzi doar zgomotul ritmic al elicelor și bâzâitul motoarelor, apoi începură din nou să pârâie armele automate.

— Au coborât pe pământ. Probabil că acum cercetează terenul palmă cu palmă. Accelerează! Trebuie să ne îndepărtăm cât putem de mult.

— Am făcut aproape cinci kilometri, spuse Sarah după o vreme, de-acum ar trebui să fim în siguranță.

În vremea aceasta, luna începuse să urce pe bolta cerului, răspândind o lumină puternică peste întinderea alburie a deșertului și Sarah putu să meargă în continuare destul de repede și chiar să accelereze când ajunseră în zona mai netedă a câmpiei.

Mașina de teren trecea ca un bolid lăsând în urma sa o dâră lăptoasă de praf alb luminată de razele lunii.

Când ajunseră aproape de Ras Udash, Sarah opri motorul, coborî de la volan și se lăsă să cadă pe pământ sleită de puteri.

Blake se apropie de ea:

— N-am mai condus niciodată o mașină ca asta, dar aș fi putut să te schimb dacă mi-ai fi explicat cum să fac...

— Lasă, nu-i nimic, spuse Sarah. A fost o minune că ne-am salvat pielea. Un minut mai mult și...

— Dar cine erau?

— Habar n-am. N-am văzut nimic pentru că trebuia să văd pe unde merg. Ai văzut cumva niște simboluri pe părțile laterale ale elicopterelor?

— Era un adevărat balamuc de bubuituri, dâre de trasoare, fulgerări de explozii... dar n-am reușit să zăresc nimic și, de altfel, ne-am și îndepărtat foarte rapid.

— Maddox trebuie să fi călcat pe nervi pe cineva care s-a supărat rău de tot, spuse Sarah. Doamne, suntem în viață, de parcă ne-am născut a doua oară.

— Se vede și de aici lumina incendiilor înspre Mitzpe, uită-te.

Sarah se ridică în picioare și privi înspre apus unde se vedea un pâlpâit neclar de lumini, dincolo de linia ondulată a dealurilor.

— Așa este, spuse. Acum, ce ai de gând să faci? Am impresia că planul tău nu mai are sens.

— Așa este, răspunse Blake, dar, oricum, vreau să cobor în mormânt ca să văd ce este cu coridorul lateral și să închid sarcofagul. După aceea, o să plasez încărcăturile de explozibil.

Luă lopata din mașină și dădu în lături nisipul de pe placa de oțel care astupa intrarea. Apoi luă cârligul cablului de la troliu și-l agăță de inelul din mijlocul capacului.

— Ascultă, spuse Sarah, să plecăm imediat de aici. S-ar putea să-și fi dat seama careva să am fugit. Nu s-ar putea spune cu certitudine că aici suntem în deplină siguranță.

— Hai, ajută-mă, mai repede, spuse Blake, ca și cum nici nu auzise vorbele fetei. Pornește mașina și târăște câțiva metri placa asta. Mi-ar fi suficient și o jumătate de metru ca să mă pot strecura. O să coborâm cu o frânghie.

Sarah se supuse, cuplă motorul în marșarier și acceleră: jeepul oscilă de mai multe ori pe pietriș, se dădu în dreapta și în stânga până găsi o aderență mai mare pentru roți și începu să tragă: placa de oțel alunecă încet într-o parte, eliberând o parte din intrarea în mausoleu. Blake își legă la centură capătul unei frânghii, legă celălalt capăt de inelul capacului greu și coborî în interior.

Aprinse o lampă cu neon și privi în jurul său: totul era în ordine și capacul sarcofagului era tot suspendat pe structura primitivă pe care o inventase el. Dădu în lături folia de plastic care învelea sarcofagul și se urcă pe scăunel, rămânând nemișcat ca să privească masca de deasupra chipului mumiei.

Cu un realism impresionant, portretul reproducea trăsăturile unei figuri maiestuoase și severe, expresia plină de energie a unui bărbat obișnuit să se impună în fața mulțimilor doar prin simpla forță a privirii.

Tresări ca și cum s-ar fi trezit pe neașteptate când simți mâna lui Sarah care-i atingea brațul.

Coborî în tăcere și legă cu o bucată de lemn pârghiile de la fiecare pereche de cricuri, astfel încât să poată fi acționate în același timp de o singură persoană. Le ridică, ajutat de Sarah, până când putu scoate penele de sub capac, le înlocui cu altele mai subțiri și acționă din nou cricurile, coborând de fiecare dată capacul cu câțiva centimetri, până când acesta reveni în poziția sa inițială.

— Treaba asta ne-a luat o oră și cinci minute, spuse el după terminară, ștergându-și fruntea și privind la ceas. Mai mult decât prevăzusem.

— Întotdeauna este nevoie de mai mult timp decât prevezi, spuse Sarah. Să mergem acum, cât timp afară mai este întuneric.

Blake se întoarse către coridorul lateral de unde curățase materialele surpate:

— Vreau să văd ce este acolo, spuse el luând un târnăcop.

— Hai să plecăm, îl rugă din nou Sarah. Locul ăsta nu-mi place. Și, apoi, am lăsat în suspensie povestea aceea cu blestemul...

— Nu prea a fost timp pentru explicații.

— Așa este. În orice caz, e momentul să plecăm. Să închidem gaura asta, să detonăm explozibilul și să pornim spre Yotvata. Dacă hardughia aia de afară ne mai ajută, putem spera să ajungem la Eilat înainte de schimbarea vremii. Mașina poate merge cu maximum șaptezeci de kilometri pe oră, ceea ce înseamnă o medie de patruzeci, cincizeci. Te-ai gândit și la asta? Iisuse, te-ai putea întoarce oricând aici când totul se va potoli; ai putea săpa și până în centrul pământului, dacă vrei.

— Doar o jumătate de oră, spuse Blake. Acordă-mi doar o jumătate de oră și după aceea plecăm. Nu știu dacă mă voi putea întoarce în locurile acestea: vreau să văd ce este acolo, în spate. Luminează-mi, te rog.

Sarah îndreptă lampa cu neon către coridorul din spatele surpăturii și Blake începu să sape ca și cum ar fi dărâmat un zid. După câtva timp, simți că târnăcopul lovește în gol.

— Știam eu, spuse el din ce în ce mai emoționat, de partea cealaltă este un loc gol.

Lărgi, gâfâind, deschizătura și-i ceru lui Sarah lampa ca să facă lumină în spatele mormanului de pământ.

— Ce este acolo? întrebă Sarah.

— Resturi de la surpare acoperind în parte o galerie care urcă la fel ca o rampă.

— Mai avem doar un sfert de oră, spuse Sarah. Mi-ai promis.

Blake continua să sape cu târnăcopul și să tragă în spatele lui resturile de pământ și de piatră, până când deschise o trecere suficient de largă încât să permită trecerea unui om.

— Vino, spuse și începu să înainteze în partea cealaltă.

Sarah îl urmă șovăind, luminând cu lampa de neon trecerea strâmtă. Parcurseră cam zece metri, când Sarah se opri pe neașteptate și trase cu urechea.

— Ce este? întrebă Blake.

— Elicopterele... fir-ar să fie, au așteptat să se lumineze de ziuă și s-au luat pe urmele mașinii.

— Sarah nu avem de unde să știm asta. Am mai văzut și altădată trecând elicoptere prin părțile astea...

Dar zgomotul devenea tot mai puternic și se auzea tot mai aproape. Și imediat după aceea se auzi pârâitul unei mitraliere.

Sarah strigă:

— Hai să ieșim de aici, repede! Și dădu să se întoarcă, dar chiar în aceeași clipă o explozie făcu să pământul să se cutremure până sub picioarele lor, un fulger lumină ca ziua

mormântul subteran și coridorul în care, îndată după aceea, se auzi o bufnitură înfundată răsunând în întuneric.

— Au lovit mașina și încărcăturile de explozibil. Suntem îngropați aici!

— Încă nu, spuse Blake. Repede, pe aici. Fă lumină, fă lumină aici!

Se auzi încă o explozie.

— Canistrele cu benzină...spuse Sarah încercând să urce pe rampa înclinată. Chiar în clipa aceea, în spatele lor se auzi un zgomot sinistru, un fel de scrâșnet și după aceea un zgomot mai puternic de piatră care se surpa.

— Doamne Dumnezeule, vibrațiile fac să se surpe tunelul, strigă Sarah. Repede, să fugim, s-o luăm din loc!

Galeria se îngustase și traseul ei era într-o urcare lină: Sarah și Blake urcau neîncetat, fără să-și poată permite nici o clipă de răgaz, scăldați în sudoare, cu inimile bătându-le nebunește de o spaimă claustrofobă și de senzația de apăsare care părea să-i strivească.

În timp ce alergau înainte, urmăriți de surparea continuă de pietre și de nisip, printr-un praf sufocant pe care lampa nu-l putea străpunge, Blake se opri dintr-o dată ca împietrit, privind către latura stângă a galeriei, acolo unde se zărea o scobitură ca un fel de nișă.

— Vino, haide! strigă Sarah. Ce mai aștepți? Hai! Hai mai repede!

Dar Blake părea paralizat de ceea ce vedea, sau poate avea impresia că vede, în fața sa, o strălucire tulbure a unor aripi de aur în mijlocul unui nor de praf alb, sub bolta de piatră, și sclipirile încețoșate ale unui tezaur.

Sarah îl apucă de un braț și îl târî mai departe, cu o secundă înainte ca tavanul tunelului să se prăbușească deasupra capului său și continuă să-l tragă după ea până când simți că-i sare inima din piept.

Se lăsară să cadă pe fundul galeriei pentru că nu mai aveau nici un strop de putere.

Nu se mai auzea acum nici un zgomot: doar câteva pietre care încă mai cădeau desprinse din pereți. Praful se risipea încet și se putea simți că un curent de aer îl împingea treptat în sus.

— Este o deschizătură acolo, spuse Sarah gâfâind. Poate că reușim să ieșim pe acolo.

Blake se ridică primul: pe frunte îi curgea sânge, acolo unde fusese lovit și zgâriat de pietrele căzute din tavanul tunelului; mâinile îi erau jupuite și fața plină de sudoare și de praf albicios. Ținea încă târnăcopul în mână și părea ieșit din minți, ca un nebun.

— Trebuie să mă întorc acolo jos, spuse el luând-o înapoi. Tu nu știi ce am văzut eu acolo...

Sarah îl apucă de amândouă brațele și-l împinse cu spatele la perete:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Will. Trebuie să ne salvăm viețile. Dacă nu ieșim de aici, murim. Hai să plecăm, pentru Dumnezeu, să plecăm de aici...

Blake păru să se trezească din ciudata sa letargie și-și continuă drumul către ieșire, continuând să se întoarcă înapoi, din când în când, până când zăriră o geană de lumină.

Era o rază subțire care se strecura printr-o crăpătură de la capătul tunelului, acesta părând să ajungă la suprafață în acel loc.

Blake se apropie și ridică târnăcopul pentru a lărgi crăpătura, dar, în clipa aceea, văzu căzând praf de afară și auzi niște glasuri înăbușite. Îi făcu semn lui Sarah să rămână nemișcată și să nu facă nici cel mai mic zgomot și-și apropie urechea de crăpătura din stâncă: se auzea acum un zgomot de pași care se îndepărtau și apoi, ceva mai departe, zgomotul unui elicopter cu palele rotorului învârtindu-se la turație redusă.

— Au aterizat, șopti el. Patrulează prin zonă, probabil că ne caută.

— Poți auzi în ce limbă vorbesc? întrebă Sarah.

— Nu. S-au îndepărtat acum și vocile sunt acoperite de zgomotul elicopterului. Eu aș zice să încercăm să ieșim, ca să vedem ce se întâmplă.

Lărgi crăpătura cu târnăcopul până când își putu strecura prin spărtură întâi capul și, mai apoi, umerii până când se află în interiorul unei mici grote în care se simțea o duhoare insuportabilă de urină. Pe jos se vedeau urme proaspete de cizme militare.

Când Blake trecu dincolo, o ajută și pe Sarah să iasă.

— Doamne, spuse fata, ce pute așa?

— Nu-i decât urină de țap sălbatic, ibex. Ei folosesc aceste grote ca adăpost pentru noapte și nisipul de pe jos este acoperit complet de excrementele lor. Am văzut multe asemenea locuri peste tot în Orientul Mijlociu. Vino, să vedem ce se petrece afară. Dar în timp ce spunea aceasta, auzi cum motorul elicopterului se întețea și simți șuieratul palelor care se înșurubau în aer.

Se târâră pe fundul peșterii până când ieșiră prin deschizătură și se aflară pe povârnișul dealului de la Ras Udash, situat deasupra șantierului în care munciseră atâtea zile și din care se ridica acum o coloană groasă de fum negru. Elicopterul era de-acum departe.

— Doamne ce dezastru, spuse Blake.

Mașina fusese lovită în plin și piese din ea se vedeau risipite peste tot. Explozia săpase un crater uriaș și sfărâmăturile de piatră amestecată cu pământ și nisip formaseră un mușuroi enorm pe locul unde fusese mai devreme intrarea în mormântul subteran.

Fuseseră două încărcături de explozibil și patru canistre de benzină.

— O lovitură zdravănă, spuse Sarah. Privi înspre elicopterul care se vedea acum ca un punct negru pe cerul cenușiu.

— Ai observat dacă avea vreo emblemă? întrebă.

Blake clătină din cap:

— N-am văzut nimic. Ai observat urmele de cizme?

Sarah aruncă o privire către urmele răspândite peste tot în jurul intrării în grotă:

— Încălțăminte impermeabilă tip NATO. Este dintre cele mai obișnuite și zeci de armate au în dotare astfel de încălțăminte. După aparențe, ar putea fi egipteni, americani, saudiți, israelieni. Elicopterul era, în orice caz, de fabricație occidentală, dar nici acest amănunt nu spune prea mult

Deschise rucscul:

— Ne-au mai rămas doar proviziile pe care le aveam la noi. Tu ce ai?'

Blake își deschise și el rucsacul:

— Un bidon cu apă, câteva pliculețe cu cereale, două pătrățele de carne, napolitane, o cutie de curmale și una de smochine uscate.

— Nimic altceva?

— Chibrituri, sfoară, ață și ac, cuțit de vânătoare, săpun, cremă de protecție. Nimicurile obișnuite... și hârtie topografică, busolă.

Începură să coboare către câmpia pustie. Pe cer, lumina începea să scadă și se pornise un vânt rece dinspre nord care abătea spre pământ coloana de fum, făcând-o să se târască în depărtare, ca un șarpe, printre stânci și bolovani

La un moment dat, Sarah îl văzu pe Blake îndreptându-se către un punct din stânga sa și aplecându-se să ia de pe jos ceva.

Se apropie de el:

— Ce este?

William Blake se întoarse: ținea în mâini o Biblie cu paginile pârjolite de explozie.

— Nu s-a mai salvat nimic altceva, spuse. Nu s-a salvat altceva...

— Dacă ar fi fost niște soldați occidentali ar fi adunat-o de pe jos, nu crezi? Poate că erau arabi... Ah, n-are nici un

rost să ne mai stoarcem creierii. Mă tem că nu vom putea ajunge la nici un rezultat.

Se așezară pe jos și băură cu grijă apă din bidoane, apoi Blake scoase din buzunar pachetul de țigări și-și aprinse una, continuând să privească fix norul de fum care șerpuia peste întinderea pustie. Părea să fie cu gândurile foarte departe.

— Drumul spre Yotvata rămâne cea mai bună soluție, spuse Sarah. Dacă economisim apa și mâncarea putem reuși: sunt cam o sută treizeci de kilometri până acolo.

— Așa este, spuse Blake, dacă nu ne prinde furtuna la noapte.

— S-ar putea să nu se abată și peste regiunea asta.

— S-ar putea. Dar nu este imposibil.

— Will.

— Da?

— De ce te-ai oprit în tunel? Ai riscat să mori.

— Am văzut...

— Ce anume?

— Aripi de îngeri... din aur.

Sarah clătină din cap:

— Ești obosit, ai vedenii...

— Poate că am crezut doar că văd...

— Ce să vezi, pentru numele lui Dumnezeu?

— Îngerii din aur, îngenuncheați... deasupra Chivotului. Și mai erau și alte obiecte, vase, cădelnițe...

Sarah îl privi în ochi, derutată:

— Doamne, William Blake, sigur ești în toate mințile?

— Da, răspunse Blake. Și, în sfârșit, totul îmi este clar. Știu de ce se afla sandala aceea în mormânt și poate că știu și cui îi aparținea. Răsfoi Biblia pârjolită în fața ochilor fetei. Vezi, Am descoperit aceasta aici... într-un pasaj din Cartea Macabeilor.

Sarah îi aruncă o privire uluită și se zgribuli sub jacheta de bumbac care nu o putea apăra prea mult de vântul pătrunzător care bătea din ce în ce mai tare dinspre nord.

— Sandala aceea datează cam din vremea în care babilonienii, conduși de regele Nabucodonosor, au asediat Ierusalimul. Cineva și-a dat seama că, în cel mai scurt timp, păgânii aveau să năvălească în oraș, să profaneze Templul, să jefuiască tezaurul, să ia cu ei Chivotul. Trecând prin vreun pasaj secret, cunoscut numai de el, a luat acele obiecte prețioase și le-a dus departe. Ținta sa era un loc aflat în deșertul Paran, unde se aflase primul sanctuar de sub cort, la poalele Muntelui Sinai. Urma să ascundă Chivotul acolo unde acesta se aflase prima oară. Poate că a găsit din întâmplare acea mică grotă și s-a gândit că ar fi putut fi o ascunzătoare potrivită sau poate că știa de existența unei peșteri în apropierea locului unde se aflase Sanctuarul de sub Cort și s-a dus intenționat acolo. A coborât în tunel și a depus tezaurul pe care-l adusese cu el într-o nișă existentă în perete...

— Și, după aceea? întrebă Sarah, vrăjită și aproape amețită de vârtejul în care o arunca acest trecut atât de îndepărtat din punctul ei de vedere.

Blake continuă să vorbească:

— Omul își făcuse datoria și se pregătea să se întoarcă de unde venise, dar galeria aceea care se afunda în măruntaiele pământului și care părea să-l fi așteptat chiar pe el ca s-o viziteze i-a atras irezistibil curiozitatea și el, în loc să urce, a început să coboare. Desigur, își lumina drumul cu un biet opaiț și, când s-a aflat, fără să știe, în dreptul intrării în mormânt, a declanșat involuntar mecanismul primitiv care proteja intrarea și a provocat surparea în interiorul mormântului a unei cantități enorme de pământ, piatră și nisip. A fost momentul în care, târât în interiorul mormântului de acea surpare neașteptată, și-a pierdut sandala, singurul obiect din acel mic univers funebru care provenea dintr-o cu totul altă epocă. Probabil că și el a fost purtat în jos, dar surparea s-a oprit curând pentru că vreo infiltrație de apă făcuse ca roca să se stabilizeze, ca și cum ar fost cimentată. Intrarea nu fusese

astupată de tot și probabil că a putut vedea interiorul mormântului, citind și primele rânduri ale inscripției de pe sarcofag, dacă, așa cum este probabil, cunoștea hieroglifele și limba egipteană. Dacă a intuit adevărul, se poate să fi fost descumpănit. A găsit ieșirea și, căzut pradă disperării, a dispărut fără să lase vreo urmă.

— Cine era omul acela? Ai spus că știi cui îi aparținea acea sandală, întrebă Sarah.

Blake răsfoi ultimele pagini ale cărții, pe jumătate arse de explozii:

— Volumul acesta conține un apendice de mare valoare: textele apocrife ale Vechiului Testament. Sunt texte pe care le-am citit de multe ori cu ocazia cercetărilor mele, dar, când am recitit noaptea trecută un anumit pasaj, m-am lămurit.

— Care fragment? întrebă din nou Sarah care încă nu reușea să înțeleagă cu adevărat cum se făcea că omul aceste putea descifra indicii lăsate acum treizeci de secole, ca un detectiv care ajunge la locul crimei la câteva ore după ce aceasta s-a comis.

Este o scriere apocrifă a lui Baruh. În el se spune că, atunci când Ierusalimul a fost asediat, învățătorul său a dispărut din oraș și a lipsit timp de două săptămâni. Învățătorul lui era chiar omul despre vorbește Cartea Macabeilor: profetul Ieremia! Și două săptămâni sunt exact timpul necesar pentru a veni aici de la Ierusalim călare pe un măgar și pentru a se întoarce. Da, omul cu sandala era Ieremia, profetul care a deplâns tragedia Ierusalimului, părăsit de locuitorii săi și de regii uciși sau luați în sclavie.

Sarah nu mai spuse nimic și-l privi țintă pe bărbatul cu care vorbea și care avea ochii ațintiți undeva departe în fața sa. Vântul îi făcea să fluture părul năclăit de praf și parcă îi pătrundea până în sufletul pustiit.

— Să mergem, Blake, spuse ea într-un târziu. Trebuie să plecăm. Drumul este lung și greu. Dacă furtuna de nisip ne

prinde pe drum, de data asta chiar că suntem cu adevărat pierduți.

— Un moment, spuse Blake. Eu ți-am spus totul despre mine, dar tot nu știu cine ești.

— Sunt, într-adevăr, un tehnician: ai văzut cu ochii tăi. Și am lucrat pentru Warren Mining. Dar am fost trimisă aici de o organizație privată care lucrează pentru FBI. Maddox se află de mai mult timp în vizorul lor și Biroul considera suspectă această campanie în această perioadă și în aceste locuri. Asta-i tot. Dar eu nu lucrez ca un angajat obișnuit: am punctele mele de vedere și modul meu de a acționa, iar când mă aflu într-o situație oarecare mă comport cum cred eu mai bine.

— Mi-am dat seama de asta.

— Acesta este adevărul: în primele momente nu am avut încredere nici măcar în tine fiindcă, în munca mea, știu că nu trebuie să am încredere în nimeni. Apoi, am încercat doar să te țin pe cât posibil departe de toate astea, fiind sigură că, într-un mod sau în altul, ai putea găsi o soluție ca să te lași ucis. Și acum, te rog, hai să plecăm.

Înaintară pe câmpia pustie, străbătând o porțiune netedă și stearpă, presărată ici-colo de tufe de mărăcini arși de secetă. Între timp, soarele se înălțase deasupra orizontului și începea să încălzească atmosfera, iar pe întinderea dreaptă străluceau nenumăratele așchii de cremene neagră răspândite cât se vedea cu ochii.

Se opriră când soarele era sus pe cer, ca să se odihnească puțin, dar nu exista nici un pic de umbră unde să se poată feri de razele arzătoare ale soarelui.

Cu ajutorul hărții topografice, Blake încercă să determine poziția în care se aflau, în timp ce Sarah ronțăia fulgi de cereale.

— Și când te gândești că în biroul lui Pollak era un LORAN portabil. Cu el am fi putut afla exact unde ne aflăm cu o aproximație de maximum zece metri.

— Trebuie să ne descurcăm cu ce avem, spuse Blake. După toate probabilitățile am parcurs cam zece mile. Dacă mergem tot așa, către seară ar trebui să ajungem pe șoseaua spre Beer Menuha, cam în punctul acesta, spuse el punând degetul pe hartă.

Privi către răsărit, unde cerul începea să fie acoperit de o ceață lăptoasă.

— Tot nu mi-ai spus cum continua inscripția, spuse Sarah.

— Așa este, răspunse Blake. Împături harta, puse busola în buzunar și porni mai departe sub razele orbitoarele ale soarelui.

Selim Kaddoumi ateriză în seara de 5 februarie pe aeroportul din Luxor și luă un taxi care-l duse până la periferia orașului, unde plăti și porni mai departe pe jos.

Îi fură necesare cam douăzeci de minute pentru a ajunge la casa cea veche unde rămăsese doar mama sa care nu vru, la început, să deschidă, pentru că nu-i venea să creadă că era chiar fiul ei și venise la ora aceea târzie din noapte fără s-o fi anunțat mai din vreme.

— Mamă, îi spuse, o să-ți explic totul mai târziu. Acum am ceva foarte important de făcut.

Își scoase imediat hainele occidentale, se îmbrăcă într-o galabia obișnuită și ieși în grabă pe ușa din spatele casei. După ce merse vreo jumătate de oră, ajunse într-o zonă pustie de la marginea deșertului. Se vedea un pâlc de palmieri nu departe de o fântână și, la puțin timp după aceea, apăru un băiat cu un urcior sub braț și începu să-l umple cu apă.

Se apropie de el și-i spuse:

— Salam alekhum, nu-i o oră cam târzie ca să iei apă din fântână? Ai putea să cazi înăuntru pe întunericul ăsta.

— Alekhum salam, el sidi, răspunse băiatul fără să se intimideze. Iei apă atunci când ți-e sete.

Selim își descoperi fața și se apropie:

— Sunt Kaddoumi, spuse el. Unde este Ali?

— Să plecăm de aici, spuse băiatul, vino după mine.

Porniră pe o cărare luminată ca ziua de luna plină și ajunseră pe culmea unei coline nu prea înalte. Mai departe se vedea, în mijlocul văii, satul El Qurna. Se opriră în fața unei cocioabe de la jumătatea pantei. Băiatul împinse ușa și-l lăsă să intre pe oaspetele său.

— Nu văd pe nimeni aici, spuse Selim.

— Ali cred că ți-a spus că este supravegheat. Mișună pe aici aceiași oameni ca data trecută, înțelegi? Trebuie să fim foarte atenți. Ai banii la tine?

Tânărul dădu aprobator din cap.

— Atunci, așteaptă aici. La o anumită oră din noapte el va sosi. Dacă la răsăritul soarelui nu-l vei vedea, întoarce-te aici mâine noapte, fără să fii văzut, și așteaptă până când o să-l vezi venind... Inshallah.

— Inshallah, spuse Selim.

Băiatul închise ușa și târșitul pașilor săi se pierdu în depărtare pe cărarea care ducea la El Qurna.

Selim stinse opaițul și așteptă în tăcere, pe întuneric, fumând o țigară. Când ochii i se obișnuiră cu întunericul, camera goală, tencuită cu lut i se păru aproape luminoasă în razele albăstrii ale lunii pline de afară. Era obosit după lunga călătorie pe care o făcuse și din cauza orei târzii, dar încerca să rămână treaz cu orice preț. Fuma o țigară după alta și, din când în când, se ridica în picioare ca să se mai dezmorțească, mișcându-se încoace și încolo prin încăperea destul de strâmtă. Uneori mai arunca și câte o privire prin crăpăturile obloanelor ca să vadă dacă urca cineva din vale.

La un moment dat fu învins de oboseală, își lăsă capul pe spătarul scaunului și aținpi. Dormi atât timp cât oboseala era mai puternică decât neliniștea și junghiurile cauzate de scaunul incomod. Când deschise din nou ochii și privi în jur, văzu că se lăsase un întuneric ciudat și camera era cufundată într-o lumină tulbure și roșietică. Se apropie de fereastră ca să arunce

o privire afară și văzu în fața sa discul lunii aflat acum deasupra căsuțelor din El Qurna, acoperit aproape complet de o umbră roșie.

O eclipsă cum nu mai văzuse niciodată în viața sa: umbra nu ascundea discul lunii, ci îl învelea într-un fel de funingine sângerie și acea față schimbată a astrului nocturn făcuse ca peste vale să coboare o tăcere adâncă și totală, ca și cum animalele nopții ar fi privit încremenite acea neliniștitoare transfigurare.

Se simțea obosit mort și se gândi să plece de acolo, dar, în clipa în care își lua de pe jos valijoara, văzu că ușa se deschide și o siluetă întunecată îi acoperă întregul cadru. Tresări.

— Tu ești, Ali?

Personajul păru să șovăie o clipă, apoi căzu în față. Selim îl prinse înainte de a se lovi de podea și-l sprijini cu grijă, punându-i haina sub ceafă:

— Ali...tu ești?.

Aprinse bricheta, recunoscând chipul prietenului său palid de moarte și când își scoase mâna de sub trupul său, văzu că era plină de sânge.

— Oh, Allah milos și îndurător... prietene... prietene... ce ți-au făcut?

— Selim... horcăi tânărul, Selim, papirusul... Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare rece.

— Unde este? Unde este?

— Winter Palace... bărbatul chel cu mustăți roșcate... are o geantă cu catarame... de argint.

Întoarse ochii plini de spaimă către luna roșie, apoi își dădu sufletul cu un suspin prelung.

Selim privi în jur zăpăcit, apoi trase cu urechea la un sunet îndepărtat: sirene. Încă puține minute și s-ar fi aflat într-o situație ca a profesorului Blake, dar cu mult mai periculoasă. Trebuia să plece numaidecât de acolo. Îi închise prietenului său pleoapele și ieși în bezna nopții alergând cât mai repede,

către valea unui torent secat care tăia în două valea, în dreapta sa, cam la o jumătate de milă.

Abia mai avu timp ca să arunce la pământ în spatele unui bolovan, când văzu două mașini ale poliției urcând în plină viteză către deal și oprindu-se în fața căsuței în care zăcea prietenul său mort. Dacă ar mai fi rămas acolo doar câteva clipe în plus, ar fi fost prins cu mâinile pătate de sânge, alături de un cadavru.

Așteptă ca polițiștii să plece și, asigurându-se că nu mai era nimeni primprejur, porni încet către cărarea pe care venise.

Când ajunse în curtea casei se duse la fântână și scoase o găleată de apă, vârîndu-și mâinile în ea. Apa se coloră imediat în roșu.

12

Fabrizio Ferrario intră în biroul lui Avner cu o valiză neagră pe care o puse pe jos în fața biroului șefului său.

— Iată cum fac ei ca să miște chiar și prin furtuna de nisip, spuse el făcând să sară încuietorile valizei.

Avner se ridică și dădu ocol biroului.

— Ce-i asta? întrebă, aruncând o privire la aparatul care se vedea în interiorul valizei.

— Un radiofar. Au pus o mulțime peste tot, pe direcțiile de invazie. Se mișcă în negura cea mai deasă conduși de semnalele pe care le emit aparatele astea.

— Și noi putem să ne folosim de elicoptere și aviație doar la douăzeci la sută din capacitate. Condițiile meteorologice de la est de Iordan sunt mizerabile... Cum de ai pus mâna pe un asemenea aparat?

— Le-au lăsat cam peste tot, prin corturile beduinilor. Am reușit să găsesc unul datorită unui informator. Cum sunt previziunile meteo?

— Infecte: pentru următoarele douăzeci și patru de ore, este prevăzută o înrăutățire continuă a vremii. Când se va limpezi atmosfera, riscăm să ne trezim cu ei la ușa casei.

Ferrario închise la loc valiza.

— Trebuie să mă duc la ședința cu statul-major și cu experții americani. Trebuie să vii și tu. Din păcate, știu că vom avea parte de cele mai proaste vești, dar cel puțin o să aflăm la ce moarte să ne așteptăm.

Ferrario apucă mânerul voluminoasei valize și o duse până la ascensor, aștepta ca și Avner să intre în cabină și apăsă pe butonul de coborâre. Mașina statului-major îi aștepta în stradă și cei doi bărbați se așezară pe bancheta din spate.

— Se pare că indivizii care au trimis caseta au dat un semn de viață. Acesta este motivul pentru care vor fi prezenți și americanii la ședința de azi. Ar trebui să-i iau la șuturi în dos. Nu ne-au lăsat să lovim noi primii și acum o să spună că nu pot face nimic, spuse Avner. Aș fi gata să jur că așa o să se întâmple.

— Dacă au trei bombe atomice în casă, nici nu-i mai putem înjura, comentă Ferrario.

Mașina se opri la numărul 4 de pe strada Ashdod și Ferrario le dădu oamenilor de pază sarcina să care bagajul pe care-l adusese cu el la etajul patru unde avea loc ședința.

Erau de față aceiași oameni care luaseră parte și la prima ședință. O dată cu Avner mai apăru și generalul Yehudai, șeful de stat-major și comandantul armatei.

De partea cealaltă a mesei ședeau trei bărbați în civil sosiți cu puțin timp înainte de la ambasada americană. Avner îi făcu semn lui Ferrario să aștepte afară împreună cu valiza sa și intră, salutându-i pe cei de față. Văzându-le chipurile, se putea ghici cu ușurință că nu se putea aștepta la nici o veste bună.

Unul dintre cei trei, generalul Hooker de la Pentagon începu să vorbească nu fără o oarecare stânjeneală:

— Ne pare rău să recunoaștem că am greșit... începu el. Generalul Yehudai avea dreptate: prezența dispozitivelor nucleare pe teritoriul nostru, așa cum am văzut pe caseta trimisă la „Tribune", este în legătură directă cu ceea ce se petrece acum în partea aceasta a lumii. S-a sunat la Departamentul de Stat și o voce înregistrată a transmis acest mesaj.

Apăsă tasta unui casetofon și făcu să se deruleze o casetă. O voce ciudată, cu un timbru metalic, dar complet lipsită de accent străin spunea:

„În timp ce ascultați acest mesaj, este în curs atacul forțelor islamice împotriva sioniștilor pentru a-i alunga o dată pentru totdeauna de pe toate teritoriile pe care le-au ocupat prin forță cu ajutorul imperialiștilor americani și europeni. Va fi o luptă dreaptă, pentru că, de data aceasta, nu va exista posibilitatea nici unei intervenții străine. Dacă guvernul american sau oricare alt guvern al unei țări aliate lui ar încerca să intervină, vor fi amorsate dispozitivele nucleare pe care vi le-am prezentat și care se află deja pe teritoriul Statelor Unite ale Americii"

Urmă un bâzâit scurt și, după aceea, se făcu liniște. Cei de față se priviră unii pe alții. Avner nu spuse nimic gândindu-se că tot ce avea el de spus era știut deja de toți ceilalți, dar privirea sa spunea mai mult decât mii de cuvinte.

— Amenințarea, din păcate, este absolut credibilă. Experții noștri au constatat că înregistrarea video era autentică și originală și, după cum deja știți, teroriștii au ajuns la un asemenea grad de îndrăzneală, încât ne-au indicat chiar locurile în care a fost făcută înregistrarea, cu urmele palpabile ale operațiunii care era prezentată în imagini, astfel încât să nu mai încapă nici o îndoială.

— Îmi închipui că această știre a fost ținută în secret până în acest moment, spuse ministrul de Interne.

— Așa este, spuse generalul Hooker, dar dacă am reușit să stabilim locul în care se află bombele, atunci vor fi puse în aplicare măsurile de neutralizare și, în același timp, un program de evacuare a populației. Avioane având la bord o aparatură foarte sofisticată survolează în acest moment teritoriul Statelor Unite încercând să localizeze eventuale surse de radiații, dar este vorba despre o operațiune cu rezultate nu prea sigure. Este destul de probabil ca inamicii noștri să fi luat măsuri pentru ca dispozitivele nucleare să fie ecranate pentru a evita posibila lor descoperire de către aparatura noastră. Nici încercările de a intercepta posibile contacte între

ei nu au dat până acum nici un rezultat. Din păcate, întreaga țară este ținută ca ostatică a acestor criminali și, pentru moment, nu are posibilitatea de a ajuta pe nimeni pentru că nu se poate ajuta nici pe ea însăși. De acum înainte nu vom putea risca nici măcar să avem alte consultări ca aceasta care se desfășoară în aceste clipe, pentru că, dacă acest lucru ar fi descoperit, ar putea fi considerate o formă de ajutorare și ar fi declanșate represaliile.

Își plecă fruntea și nu mai spuse nimic.

— Vă mulțumesc, domnule general Hooker, spuse președintele Schochot. Ne dăm seama de situația voastră și vă suntem, în orice caz, recunoscători pentru că trebuie să suportați această înspăimântătoare amenințare din cauza prieteniei pe care ne-ați arătat-o. Se întoarse către șeful statului-major.

— Domnule general Yehudai, vreți să ne prezentați care este situația?

— Trei corpuri de armată, două irakiene și unul sirian, se deplasează sub acoperirea furtunii, aparent fără să fie incomodați de condițiile meteorologice absolut nefavorabile. Domnul Avner vă va explica mai târziu cum au reușit acest lucru. Un al patrulea corp de armată, iranian, traversează Kuweitul în direcția câmpurilor petrolifere ale Arabiei Saudite. Pare evident că vor să pună stăpânire pe ele. Informatorii noștri apreciază ca iminent în Egipt o lovitură de stat, de sorginte fundamentalistă, sprijinită de Libia și de Sudan și trebuie, în consecință, să ne asigurăm spatele și din direcția aceea. Pare probabilă ipoteza că actualul guvern ar putea fi obligat să denunțe tratatul de pace cu noi și să participe la război, alături de celelalte țări care ne atacă. Se înregistrează deja tulburări și manifestații de stradă ale ultranaționaliștilor. Un atac s-ar putea înregistra dintr-o clip în alta și pe frontul din Sinai. De la cea mai mare parte a aeroporturilor noastre militare aflu că decolarea avioanelor noastre de vânătoare se face cu mare dificultate din cauza vremii foarte proaste, dar,

cel puțin, și aparatele lor se află în aceeași situație. Problema va apărea atunci când va trebui să facem față tuturor forțelor aeriene inamice coalizate: printre altele, iranienii le-au restituit irakienilor avioanele care le fuseseră încredințate spre pază după războiul din Golf. Domnul Avner vă va explica acum cum reușesc unitățile de blindate să înainteze prin norii de nisip către granițele noastre.

Avner se duse la ușă și-l invită înăuntru pe Ferrario. Tânărul deschise valiza și le-o arătă celor de față:

— Radiofaruri, spuse el, alimentate de la acumulatori sau de la o sursă fixă, acolo unde există curent electric la rețea. Emit un semnal constant care conduce blindatele pe itinerare foarte precise.

— A existat vreo declarație de război? întrebă Hooker.

— Sigur că nu, răspunse președintele. Taksun ne-a comunicat că este vorba despre manevre combinate cu Siria. Nerușinarea nu-i lipsește și, pe deasupra, este conștient că nu are de ce să se teamă.

Se auzi în clipa aceea un ciocănit în ușă și Ferrario ieși ca să vadă despre ce era vorba. Se întoarse în scurt timp, palid și încordat:

— Domnilor, spuse, ni se semnalează că au început să aibă loc incursiuni ale unor comandouri hezbollah în Galileea, sprijinite de aruncătoare de rachete și, ceea ce este mai grav, trei bombe au explodat acum zece minute la Tel Aviv, Haifa și Ierusalimul de vest. Sunt mai mult de șaizeci de morți și o sută de răniți, mulți dintre aceștia foarte grav. Există temerea că în următoarele ore atentatele sinucigașe ale celor din Hamas se vor înmulți.

— Ce aveți de gând să faceți? întrebă Hooker.

— Să luptăm. Ce altceva am putea face? Am mai ieșit victorioși și altădată, singuri împotriva armatelor arabe coalizate împotriva noastră, spuse Yehudai. Îmi voi lansa parașutiștii asupra întregului Liban de sud pentru a-i contracara pe cei din

hezbollah, voi ridica în aer toate bombardierele care pot zbura și vom arunca peste ei toate bombele pe care le avem în depozite. Blindatele și artileria sunt gata să intre în luptă pe malul Iordanului. Este foarte probabil ca și Iordania să li se alăture sau va fi nimicită și, într-o asemenea situație nici Egiptul nu va avea de ales... Dar, dacă nu vom reuși să-i oprim, ne rămâne oricum o ultimă carte de jucat. N-o să ne aruncăm în mare. Nu vom mai fi niciodată un popor fără țară.

— Generalul Hooker se ridică în picioare și-l privi drept în ochi:

— Domnule general Yehudai, spuse, vreți să spuneți că vă gândiți să folosiți arma nucleară?

— Fără nici o ezitare, răspunse Yehudai după ce schimbase o privire fugară cu președintele său. Dacă va fi absolut necesar.

— Dar vă dați seama că s-ar putea ca și ei să-și fi procurat dispozitive atomice din republicile islamice foste sovietice? De acolo provin, cu siguranță, bombele plasate pe teritoriul nostru. O ripostă nucleară ar putea provoca represalii de același fel. Rachetele lor au rază de acțiune scurtă, dar suficientă...

Yehudai îl privi pe președintele său și apoi pe generalul american:

— Armageddon, spuse. Dacă așa trebuie să fie, să fie așa. Și acum, vă rog să mă scuzați, generale Hooker, dar trebuie să merg la oamenii mei de pe câmpul de luptă. Îi salută pe toți cu o aplecare a capului: Domnule președinte, domnule Avner... apoi se îndepărtă și zgomotul cizmelor sale de soldat răsună mai puternic decât ar fi fost normal în sala cufundată în tăcere.

Cei trei americani salutară și se ridicară și ei, îndreptându-se spre ieșire dar, în timp ce deschidea ușa pentru a-i lăsa să treacă, Avner îi făcu un semn lui Ferrario și acesta îl reținu o clipă pe generalul Hooker care ieșise ultimul:

— Domnule general, spuse, domnul Avner m-a însărcinat să vă cer o întrevedere privată. Vă așteaptă peste o oră la

barul de la „King David Hotel". Dânsul spune că acolo este un loc mult mai liniștit. Pot să-i confirm întâlnirea?

Hooker se gândi câteva clipe, după care spuse:

— Puteți s-o confirmați. Voi fi acolo.

Avner sosi pe la orele șaisprezece și se așeză în fața musafirului său, într-un salon rezervat:

— Locul acesta este mai liniștit decât sala de la statul-major al armatei și, după mine, și mai discret. Vă deranjează dacă fumez?

— Cum să mă deranjeze, spuse Hooker, în situația în care ne aflăm putem face orice.

— Domnule general, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Îmi pare rău, domnule Avner, nu pot face nimic. Ceea ce am spus la ședința din dimineața aceasta nu admite derogări...

— Știu asta: nu este vorba despre așa ceva. Este o altă problemă.

— O altă problemă? Vreți să spuneți, una în plus față de cele pe care le avem deja?

— Da, dar nu de aceeași anvergură, sper.... Dumneavoastră sunteți, cu siguranță, la curent cu operațiunea Warren Mining la Mitzpe Ramon, nu-i așa?

— Da, știu de ea. Dar s-a rezolvat totul dacă nu mă-nșel... Comandoul nostru a fost retras.

— Nu este vorba despre asta, domnule general. Din păcate, lucrurile s-au complicat puțin. Tabăra companiei Warren Mining a suferit în noaptea trecută un atac devastator, poate o incursiune preliminară a forțelor inamice pentru a crea un gol într-o zonă de acces la un sector de mare importanță strategică sau o măsură de represalii: în statul-major irakian mai sunt încă mulți ofițeri fideli defunctului președinte care poate că știau de comandoul pe care l-ați instalat în localitatea aceea ca să-l ucidă pe al Bakri.

— Dar nu am fost noi.

— Nu-i nici o diferență, pentru ei, dacă îi cunosc eu bine. Oricum, am făcut o recunoaștere acolo și nu am găsit supraviețuitori: nenorociții au lovit cu o precizie științifică. Totuși, informatorii mei mi-au comunicat că s-ar putea să fi scăpat cineva din masacrul acela, cineva care ar putea fi pentru noi un martor prețios al măcelului în care și-au pierdut viața nu puțini dintre conaționalii săi. Eu sunt înclinat să cred că, dacă s-a salvat cineva, aceasta s-a întâmplat pentru că i s-a dat posibilitatea să se salveze. Nu știu dacă m-ați înțeles.

— V-am înțeles perfect, spuse Hooker. Credeți că ar fi vorba de cei care au trădat.

— Nu știu ce altă explicație ar putea exista. Tabăra a fost complet încercuită, fiecare metru pătrat a fost măturat de puștile automate și zguduit de explozii înspăimântătoare. Dar un jeep a plecat cu numai câteva minute înainte de a se dezlănțui infernul și asta nu este ciudat? Mașina a fost găsit abandonată în apropiere de frontiera egipteană, într-o localitate numită Ras Udash și este logic să mă gândesc că, dacă în ea se afla cineva din tabăra companiei Warren Mining, acel cineva s-a îndreptat către Egipt unde poate că era cineva care-l aștepta. Avem și niște interceptări radio din tabăra Warren Mining și știm că o persoană de acolo se afla în contact cu fundamentaliștii islamici, dar pentru motive pe care încă nu le cunoaștem. În biroul directorului au fost găsite fișele oamenilor din tabără: ele aparțin celor două persoane, singurele ale căror corpuri nu s-au găsit. S-ar putea să fie chiar persoanele pe care le căutăm. Ceea ce vă cer este să ne anunțați dacă aflați unde s-ar putea afla sau dacă s-ar adresa direct dumneavoastră datorită faptului că sunt cetățeni americani.

— O să fac tot ce pot, domnule Avner. Și dacă-l vom găsi pe vreunul dintre ei, dumneavoastră veți fi primul care veți afla.

— Vă mulțumesc. Știam eu că ne veți ajuta.

Se salutară și Avner rămase să-și termine țigara, gândindu-se la secretul acela îngropat în mijlocul deșertului Paran, un secret care, dacă ar fi fost divulgat, ar fi distrus sufletul națiunii

sale..., dar poate că ar fi oprit pentru totdeauna războaie ca acela care era pe cale să izbucnească.

Rămase mult timp pe gânduri, absent la tot ce era în jur, privind jarul țigării care se consuma încet, transformându-se în cenușă. Dar în sinea sa își dădea seama foarte bine că un singur lucru n-ar fi dorit niciodată: ca poporul lui Israel să dispară, cu istoria și conștiința sa. Nu exista preț prea mare pentru el ca să împiedice un asemenea lucru.

Tresări când auzi pași în spatele său.

— Ferrario. Ce noutăți ai?

— Yehudai a aruncat în luptă aviația și elicopterele în pofida vremii foarte urâte, dar întâmpină rezistență din partea forțelor aeriene inamice: în orice caz, sunt pierderi și în orele următoare se prevede o înrăutățire a situației. Națiunile Unite au adresat un ultimatum iranienilor ca să se retragă imediat de pe teritoriul saudit, dar este ca și cum acesta ar fi venit din partea papei. În orice caz, trupele saudite sunt în derută. Fără ajutorul american, ăia nu sunt în stare nici să-și sufle nasul.

— Frontul din nord?

— Incursiuni ale aviației siriene, rachete asupra Galileii și înălțimilor Golan, forțele hezbollah s-au dezlănțuit pe toată linia frontului: lansăm în permanență parașutiști în spatele pozițiilor pe care se află ei ca să mai scădem presiunea, dar este greu. Guvernul evacuează civilii de pe un teritoriu cu o adâncime de douăzeci de kilometri.

— Egiptul, spuse Avner. Nimic să nu se miște acolo fără ca să știu eu.

— Știu, domnule comandant. Rețeaua noastră se află sub o presiune maximă. Greu mi-ar putea scăpa ceva.

Avner îl privi:

— Nu spune prostii, Ferrario, nimeni de pe pământul acesta nu poate afirma că știe tot ce se poate ști. Neprevăzutul este acela care a schimbat soarta istoriei de-a lungul mileniilor... întotdeauna neprevăzutul, să ții minte asta.

— Vreți să vă duc înapoi la centrală, domnule Avner?

— Nu, Ferrario, mă duc singur. Tu, între timp, fă o treabă.

— Spuneți.

Îi întinse un dosar:

— Trebuie să faci să le parvină egiptenilor o așa-zisă scurgere de informații referitoare la personajele din acest dosar. Cel puțin două dintre ele s-ar putea să se afle deja pe teritoriul lor și reprezintă pentru noi un pericol de moarte, dar nu avem posibilitatea să acționăm suficient de ușor în Egipt. Trebuie să facem în așa fel încât egiptenii să fie aceia care să-i elimine. M-ai înțeles?

— V-am înțeles foarte bine, domnule, spuse Ferrario răsfoind fișele din dosar. Mă ocup de asta imediat.

— Ah, fii atent, vreau să știu tot ce se întâmplă în tunelul în care lucrează Allon; ține-mă în permanență la curent.

— Așa voi face, domnule.

Avner ieși pe stradă și se opri să privească la cerul încă senin al Ierusalimului, în timp ce ajungeau până la el din toate părțile sirenele ambulanțelor pline cu corpuri sfârtecate, apoi porni pe un drum pe care nu-l mai parcursese de mulți ani.

Merse de unul singur, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele pardesiului și cu gulerul ridicat, timp de aproape o jumătate de oră, până ajunse la Poarta Damascului. Străbătu strada El Walid, trecu de Hashalshelet și pătrunse pe platoul din preajma zidului apusean al Templului. Soldați în ținută de luptă păzeau toate căile de acces în piață și-i urmăreau din priviri pe toți cei care treceau pe acolo, ținând degetul pe trăgaciul armelor automate Uzi. Avner parcurse esplanada biciuită de un vânt rece și se apropie de zid. Câțiva credincioși ortodocși, cu părul ras pe frunte și cu lungi șuvițe negre pe tâmple, se legănau ritmic în plângerea lor milenară pentru Sanctuarul pierdut.

Avner privi fix marile blocuri de piatră lustruite de rugile a milioane de fii ai lui Israel, exilați în diaspora și exilați în patrie. Pentru prima oară de la moartea fiului său, dori să se

roage și, printr-o ciudată ironie a destinului, nu putea să facă acest lucru pentru că avea pe suflet un secret care nu mai lăsa loc pentru nimic altceva.

Furia și nemulțumirea se preschimbară într-o durere adâncă și Gad Avner care, totuși, își îngropase fiul fără să verse o lacrimă, simți că ochii i se umezeau. Atunci și-i atinse cu vârful degetelor și atinse cu ele piatra Templului, adăugând lacrimile sale la ale tuturor acelora care se perindaseră pe acolo timp de secole.

Nu putu să facă altceva. Se întoarse ca să plece, dar când ajunse în capătul celălalt al pieței văzu un bătrân care ședea zgribulit pe trotuar, cerând de pomană.

— Dă-mi ceva ca să mănânc, spuse bătrânul, și îți voi da și eu ceva.

Avner rămase surprins de cuvintele acelea la care nu s-ar fi așteptat; luă o bancnotă de cinci shekeli și i-o întinse spunându-i:

— Ce poți să-mi dai tu în schimb?

Bătrânul vârî bancnota în desaga în care punea și pâinea primită de pomană, apoi își ridică din nou privirile către el și spuse:

— Poate... speranța.

Avner simți un fior care-i alerga pe sub piele ca și cum vântul rece care cobora dinspre culmea muntelui Carmel i s-ar fi strecurat pe sub haine:

— De ce spui asta? îl întrebă.

Dar bătrânul nu răspunse: privirea sa stinsă era ațintită în gol, ca și cum, pentru o clipă, ar fi fost mesagerul inconștient și involuntar al unei forțe necunoscute care, apoi, la fel de neașteptat se pierduse în neant.

Avner îl mai privi încă o vreme fără a mai spune nimic, apoi își reluă drumul absorbit de gândurile sale.

Ultimele raze ale asfințitului se stingeau pe vasta întindere pustie și câteva stele începeau să strălucească pe cerul care

începea să se umbrească. Blake continua să înainteze, deşi picioarele îi sângerau în bocanci din cauza rosăturilor. Sarah, încălţată cu pantofi de jogging, mergea mult mai uşor, dar se vedea că amândoi ajunseseră la capătul puterilor.

Dintr-o dată, o şfichiuire de vânt traversă imensul spaţiu gol şi cei doi se priviră cu îngrijorare unul pe altul, fiecare dându-şi seama din privirea celuilalt ce urma să se petreacă.

— Vine înspre noi, spuse Blake. Să nu ne dăm bătuţi.

— Dar unde ne aflăm, după părerea ta?

— Acum ar trebui să fim la intersecţia cu drumul spre Beer Menuha. Ar trebui s-o vedem după ce vom trece de deluşorul acela care se vede în faţă. Dar asta nu înseamnă mare lucru: doar că pe drum am putea întâlni pe cineva în trecere.

— Ce facem dacă ne prinde furtuna?

— Ce ţi-am spus: dacă vom găsi un adăpost ne vom folosi de el, altfel ne vom întinde la pământ, încercând să ne protejăm unul pe altul, acoperindu-ne capul, gura şi nasul, aşteptând până când furtuna va trece.

— Dar s-ar putea să ţină zile întregi...

— Aşa este, dar n-avem altă posibilitate. Alternativa este să murim sufocaţi: praful este fin ca pudra de talc şi-ţi taie răsuflarea în numai câteva minute. Nu trebuie să te temi.

Blake se întoarse către răsărit şi văzu că în zare nu se mai vedea nimic din cauza unei pâcle alburii. Se căţără cât putu de repede pe micul deal care se afla acum la câteva zeci de metri şi, când fu în vârf, văzu în faţa sa drumul spre Beer Menuha, pustie cât se vedea cu ochii. Dar dincolo de culmea dealului era un bolovan cât un stat de om, un fel de bulb mare de cremene, înconjurat de alte pietre mai mici care se desfăcuseră cu timpul din el ca efect al diferenţelor violente de temperatură între zi şi noapte.

Blake se întoarse ca s-o strige pe Sarah şi o auzi spunând:

— Oh, Doamne, priveşte, luna roşie, chipul însângerat al lui Isis...

Blake văzu și el acel spectacol parcă ireal: discul lunii care se înălța în acele clipe deasupra orizontului era acoperit treptat de o umbră sângerie care se răspândea răspândindu-se peste câmpia nesfârșită.

— Eclipsa, spuse Blake. Repede, vino, înainte ca furtuna să ne surprindă, acum este aproape, o simt.

Sarah veni lângă el și-l văzu cum, punând rucsacul jos, îngrămădea una peste alta pietrele mai mici alături de bolovanul cel mare, pe latura dinspre nord-est, ca pentru a clădi un soi de zid de protecție. Începu și ea să facă la fel, în timp ce vântul se întețea cu fiecare minut care se scurgea și aerul devenea tot mai tulbure.

— Să încercăm să mâncăm ceva și să bem apă, spuse Blake, nu știe când o să mai putem face asta.

Sarah scotoci prin rucsac și-i dădu un pachet de pesmeți și câteva curmale și smochine uscate. Blake scoase din rucsacul său bidonul cu apă și, după ce Sarah bău, sorbi și el câteva înghițituri.

Începea de-acum să simtă în gură gustul de praf. Aruncă o ultimă privire la discul lunii care era acoperit din ce în ce mai mult de acea ciudată pâclă ca de sânge, apoi spuse:

— Trebuie să găsim un mod de a ne apăra sau vom muri: furtuna este pe-aproape.

Privi în jur grăbit și își înălță din nou privirea către orizont.

— La ce te uiți? întrebă Sarah înainte de a-și lega o batistă peste gură.

— Adăpostul ăsta n-o să ne ajungă și nici batista aia... Doamne... nu mai avem timp, nu mai avem timp....

Apoi, dintr-o dată, privirea lui se opri asupra rucsacului lui Sarah:

— Din ce este făcut un rucsac? o întrebă.

— Dingore-tex, cred, răspunse fata.

— Atunci poate că mai avem o speranță: dacă îmi amintesc eu bine, porii țesăturii acesteia lasă să treacă doar moleculele

de vapori de apă care ies, așa că ar trebui să oprească praful și să ne permită să respirăm.

Sarah clătină din cap:

— Doar nu vrei să...

— Este exact ce vreau, spuse Blake și goli amândouă rucsacurile, punând tot ce era în ele într-o pungă din plastic pe care o înțepeni sub pietre. Apoi o privi țintă pe Sarah, ținând rucsacul cu gura în jos:

— Trageți-l pe cap, îi spuse. Nu avem de ales.

Fata se supuse și Blake trase de șireturile de la gura sacului strângându-l pe lângă gât, apoi îi înfășură gâtul cu eșarfa sa strângând și mai bine gura rucsacului.

— Cum e? o întrebă.

Fata îi răspunse cu un fel de muget care ar fi putut însemna orice, dar Blake îl luă drept o confirmare că totul era în regulă. Îi strânse mâna cu putere, apoi repetă și el aceeași operațiune căutând să-și strângă cât mai bine gura rucsacului în jurul gâtului folosindu-se de două batiste legate una de alta.

După ce termină, căută pe pipăite mâna lui Sarah și o trase și pe ea în jos: se ghemuiră pe nisip cu capul rezemat de bolovan, strânși unul într-altul, și așteptară să sosească vijelia.

În numai câteva minute vârtejul se dezlănțui cu toată puterea, suprafața deșertului fu răscolită de furia vântului și valurile de nisip năvăliră peste tot, măturând în cale cerul și pământul, pietrele și dunele. Doar luna mai reușea încă să se întrevadă sub forma unui halo încețoșat, portocaliu. în jumătatea de apus a cerului, dar nu era nimeni care s-o vadă în acea imensă întindere pustie.

Blake se strânse convulsiv lângă Sarah, ca pentru a-i transmite întreaga sa voință de a rezista acelui atac infernal, să i se opună cu toate forțele sale pentru a supraviețui acestei provocări mortale sau poate pentru a primi de la ea forța necesară.

Auzea, pe uriașul bolovan de cremene, un zgomot ca de grindină pentru că vântul era atât de puternic, încât purta cu

el miliarde de pietricele și-i veniră în minte cuvintele lui Ilie: „A fost un vânt atât de tare încât făcea să se cutremure munții și pietrele să se despice..." Acesta era infernul din deșertul Paran, un loc în care doar profeții călăuziți de mâna lui Dumnezeu cutezaseră să se aventureze

Șuieratul neîntrerupt și ascuțit, pocniturile neîncetate ale pietrelor în stânca de lângă ei, bezna totală care-i învăluia, îi făcură să piardă cu totul noțiunea timpului. Încerca să-și concentreze atenția asupra trupului fetei, asupra bătăilor inimii sale, pentru a rezista efortului înspăimântător, senzației de apăsare din ce în ce mai puternică și mai sufocantă. Praful era acum peste tot: îi acoperea fiecare milimetru de piele, îi îmbiba hainele mai mult decât ar fi fost apă, dar nările și plămânii rămaseseră deocamdată liberi și-și dădea seama că respirație era dificilă, dar nu imposibilă.

Se întreba doar cât ar mai fi putut rezista în condițiile acelea cumplite și cât ar mai fi rezistat Sarah. Își dădea seama perfect de bine, în orice caz, că va fi doar o chestiune de timp: mai devreme sau mai târziu umiditatea din aerul respirat ar fi făcut ca granulele foarte fine de praf să devină un fel de pastă care ar fi astupat porii țesăturii care le proteja capul și atunci ar fi avut de ales dacă să moară sufocați de praf sau din cauza lipsei de oxigen. Cât mai era oare până la clipa în care dezlănțuirea aceea formidabilă a naturii le va da lovitura decisivă strivindu-i în praf ca pe niște insecte?

Tremurul încordării și al oboselii se transformă, la un moment dat, într-o stare de semiconștiență, Blake slăbi strânsoarea brațelor din jurul trupului fetei și i se păru că forța vijeliei mai slăbise întrucâtva, ca și cum vântul ar fi avut și el nevoie de o pauză pentru a prinde din nou putere.

Se ridică și-și smulse legătura pe care și-o făcuse la gât, trăgându-și de pe cap rucsacul de fâș. Văzu atunci în fața sa o apariție fantomatică: o formă întunecată, enormă și sclipitoare, două puncte de lumină palidă, lăptoasă. Peste toate, un zgomot

continuu și ritmic, ca o respirație înceată. Privi mai atent și reuși să distingă o siluetă, să separe contururile de fasciculele de lumină care străbăteau prin norul de praf al întunericului nopții: părea un submarin ajuns pe fundul unui ocean. dar era, în schimb, un așa-numit desert-bus, una dintre acele mașini ciudate care puteau transporta chiar și cincizeci de pasageri de la Damasc la Geddah, de la Oman la Bagdad, străbătând drumuri dintre cele mai grele. Mașini cu alură de nave spațiale, dotate cu filtre puternice și cu aer condiționat.

O scutură pe tovarășa sa de drum care părea aproape leșinată și-i descoperi și ei capul:

— Sarah, Sarah, scoală-te, pentru numele lui Dumnezeu, suntem salvați. Uite, privește acolo, în fața ta!

Sarah se ridică în capul oaselor, ducându-și palma deasupra sprâncenelor, în timp ce Blake pornea în direcția în care se vedeau farurile.

— Ei! Ei!, striga. Ajutor! Ne-am rătăcit în furtuna de nisip. Ajutați-ne!

În clipa aceea, din mașină coborau mai mulți oameni înarmați: unul dintre ei se răsuci fulgerător în direcția sa și îndreptă pușca într-acolo ca și cum ar fi auzit ceva.

Blake nu-și dăduse seama de situație, purtat de entuziasmul pentru salvarea lor nesperată, dar în clipa în care începuse să strige, se simți apucat pe la spate și trântit la pământ. Sarah sărise în spatele lui și-l ținea apăsat la pământ.

— Nu mișca, îi șopti la ureche. Stai liniștit. Uite... sunt oameni înarmați.

Bărbatul cu arma îndreptată înspre ei mai înaintă puțin, încercând să vadă prin praful des cu ajutorul unei lanterne. Dar Blake și Sarah, lipiți de pământ și acoperiți de praf, erau complet invizibili. Omul mai aruncă o privire și trase cu urechea, după care, liniștit, se întoarse către autobuz. Pe ușa din spate a autobuzului, rămasă deschisă, ieșeau în clipa aceea alți trei sau patru indivizi înarmați cu puști mitralieră, cu capul

complet acoperit de kefiah, alergând către cele patru colțuri ale mașinii ca pentru a ține sub control situația, în timp ce alți doi păreau să controleze roțile.

— Dar cine ar putea fi ăștia, spuse Blake.

— Eu cred că nu putem risca. Cu siguranță nu sunt israelieni. Să ne întoarcem la adăpostul nostru... Cât este ceasul?

Blake curăță cadranul ceasului său de mână:

— E trecut cu puțin de miezul nopții. Mai sunt încă șase ore până se luminează de ziuă.

Se târâră din nou în spatele stâncii în timp ce vântul începuse să bată din nou, dar se simțea că violența furtunii scădea treptat.

După o vreme, lumina farurilor scoase din beznă alte siluete întunecate care păreau să răsară din neant.

— Cămile... spuse Sarah. Dar cum de pot merge pe vremea asta?

— Sunt beduini, șopti Blake. Se mișcă prin nisip ca peștii în apă... Reușești să mai vezi și altceva?

— Da, iată-i, sosesc alți soldați... E clar că era o întâlnire stabilită dinainte. Incredibil!

— Ar fi putut ajunge aici și cu ochii închiși, spuse Blake. În miile de ani de când trăiesc în deșert, și-au format un simț extraordinar al orientării... Pe o vreme ca asta ei se pot deplasa ca niște fantome, practic, invizibili.

Unul dintre bărbați deschise ușa din spate a autobuzului și noii veniți, înarmați cu arme automate, urcară.

Când și ultimul dintre ei fu înăuntru, mașina se puse în mișcare înspre nord și dispăru imediat după aceea în norul de praf.

Blake și Sarah se ghemuiră din nou în spatele stâncii de cremene, acoperindu-și din nou capul cu rucsacurile și rămaseră nemișcați încercând să se ferească de furia vijeliei. Cantitatea scăzută de oxigen din aer, oboseala, deziluzia care urmase după cele câteva momente de entuziasm pentru o salvare atât

de apropiată îi făcură să cadă într-o stare de adâncă apatie, nici veghe și nici somn, în care singura senzație era frigul năprasnic care îi pătrundea până la oase și praful aproape impalpabil care începea să pătrundă în interiorul rucsacurilor, amestecându-se pe nesimțite cu saliva și depunându-se în nări.

Deodată, Blake întoarse capul către apus.

— Ce este? reuși să întrebe Sarah care simțise mișcarea lui bruscă.

— Cordită, spuse Blake. Simți mirosul acesta adus de vânt? Este mirosul războiului.

Blake își descoperi capul pentru câteva clipe, trăgând cu urechea și vântul păru să aducă până la ei bubuiturile unor tunete îndepărtate.

Se făcu ziuă și cei doi fugari își descoperiră capetele și se așezară cu spatele rezemat de stânca protectoare. Vântul mai bătea destul de puternic, dar faza cea mai violentă a furtunii trecuse. Atmosfera era tulbure, ca și cum peste deșert se lăsase o ceață grea, dar dinspre răsărit venea o dâră subțire de lumină filtrată prin pâcla deasă.

— Te simți în stare să pornești la drum? întrebă Blake.

Sarah dădu din cap aprobator.

— Nu avem altă soluție. Dacă mai rămânem aici, murim. Trebuie să încercăm să ne continuăm drumul spre sud: mai devreme sau mai târziu găsim noi ceva... dacă o să mai fim în stare.

Își adunară proviziile, le puseră în rucsacuri și porniră din nou la drum. Aproape că se târâră timp de câteva ore, cu prețul unor eforturi uriașe și, când erau gata să cadă sleiți de puteri, Blake zări în stânga sa o construcție scundă din blocuri de ciment, cu acoperișul de tablă și cu obloanele smulse de vijelie.

Intră și privi în jur: peste tot era praf, dar se vedea și o cămăruță mai ferită unde putură să se așeze pe jos, să bea din bidoane apa care mai rămăsese și să mănânce două pachete cu cereale, ultimele care le mai rămăseseră. Pungile cu smochine

și curmale uscate se spărseseră și acum erau amestecate complet cu nisip. Se odihniră cam o jumătate de oră și porniră din nou la drum de-a lungul șoselei către Beer Menuha. Merseră ore întregi sub rafalele de vânt, ferindu-se cum puteau, odihnindu-se când și când, atunci când simțeau că nu mai aveau putere. Trecură după-amiază târziu de bifurcația către Beer Menuha și o luară spre Yotvata.

Nu trecu mult timp și apăru o camionetă care transporta niște capre și-i luă până la Yotvata. Se întunecase și reușiră să găsească găzduire fără prea mare greutate. Recepționerul, un bărbat de vreo șaizeci de ani, îi privi uluit. Păreau niște fantome, albi de praf pe corp, pe haine, în păr, în sprâncene și pe gene și pielea zdrelită și plină de vânătăi.

— Suntem turiști, îi explică Blake, ne-a prins furtuna și mașina noastră s-a stricat înainte de Beer Menuha. A trebuit să mergem ore întregi prin furtuna de nisip.

—Înțeleg, spuse recepționerul, probabil că sunteți morți de oboseală.

— Ne este și foame, spuse Blake. Aveți ceva de mâncare să ne trimiteți în cameră?

— Din păcate, nu cine știe ce. Guvernul a făcut rechiziții masive pentru armata angajată în război și multe alimente lipsesc. Dar câteva chifle cu *humus* și cu ton și niște bere rece vă pot da.

— Front? întrebă Blake. Noi... am stat destul de mult în deșert, nu știm mai nimic.

— Suntem în război, spuse recepționerul, și suntem din nou singuri, nimeni nu ne vine în ajutor... Dacă vreți să-mi lăsați documentele dumneavoastră, în timpul ăsta...

— Uitați ce este, spuse Blake, am pierdut tot pe furtuna asta. Dacă vreți, vă scriem datele noastre ca să nu aveți probleme în cazul vreunui control.

Timp de o clipă, omul rămase descumpănit și după aceea dădu din cap și Blake scrise, sub ochii lui Sarah, niște date

false așa că și ea făcu la fel. Urcară în cameră ca soții Randall, se spălară, își scuturară cât putură de bine hainele și mâncară cu lăcomie sandviciurile pe care recepționerul le trimisese în cameră.

Când terminară, Sarah se prăbuși într-un pat, dar Blake coborî în stradă și merse prin întuneric până când găsi o stație de taxiuri unde se aflau doar două mașini.

— Trebuie să plec în noaptea asta, spuse el unuia dintre șoferi, la Eilat. Să fii la ora trei dimineața în fața chioșcului de ziare.

Omul, un evreu de culoare, dădu din cap aprobator și Blake o porni înapoi către hotel. Nu era nimeni pe străzi și se vedea trecând din când în când câte o mașină militară aflată în patrulare.

O găsi pe Sarah dormind adânc, cu lumina aprinsă: nu mai avusese putere nici măcar s-o stingă. Potrivi deșteptătorul ceasului său de mână, stinse lumina și adormi și el complet epuizat. Prin întuneric simți cum Sarah îl căuta pipăind cu mâna și el o sărută înainte de a adormi tun.

Țârâitul enervant al deșteptătorului îl trezi, încă obosit mort și amețit din cauza somnului agitat, la ora trei fără un sfert. O trezi și pe Sarah care se ridică în capul oaselor cu o expresie buimacă.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Plecăm. N-am încredere în nimeni pe aici. Și sunt sigur că nici recepționerul nu are încredere în noi. S-ar putea ca în zori să avem vreo surpriză neplăcută. Un taxi ne așteaptă peste un sfert de oră. Repede, să plecăm.

Blake puse pe noptieră o bancnotă de cincizeci de dolari, apoi ieși pe fereastră și începu să coboare pe scara de incendiu, urmat de Sarah, căutând să nu facă nici cel mai mic zgomot. Vântul sufla încă destul de puternic și orașul era învăluit în ceață.

Blake și Sarah se strecurară prin dosul hotelului și o luară pe strada principală, mergând pe după salcâmii și arbuștii de mimoză care mărgineau bulevardul.

La prima intersecție văzură chioșcul de ziare și, la puțin timp după aceea, apărură farurile unei mașini care se apropia.

— Ăsta-i taxiul nostru, spuse Blake. Suntem salvați.

Șoferul îi așteptă să se urce, Blake în față și fata în spate și plecă. Trecură pe rând prin Shamar, Elipaz, Beer Ora și ajunseră la Eilat când era încă întuneric spunându-i șoferului să se îndrepte spre frontiera egipteană.

— Este suficient să ne duci doar dincolo de graniță, îi spuse Blake. După aceea, ne descurcăm noi.

Șoferul făcu semn că înțelesese și ajunse la frontiera egipteană, oprindu-se în fața postului de control.

— Ai viză egipteană? o întrebă Blake pe Sarah.

— Nu.

— Nu-i nimic. Se poate face și la frontieră. Eu mi-am tăiat din pașaport pagina cu mențiunea prin care sunt considerat *persona non grata*: sper că n-o să se apuce să numere paginile și mai ales că nu sunt dat în consemn la frontieră.

— Și dacă ar fi așa?

— Cel mai rău lucru care ni se poate întâmpla este să nu ne lase să intrăm. În cazul ăsta o să căutăm un vapor cu care să ajungem în Emirate.

Sarah coborî din mașină și intră în cabina foto ca să-și facă trei poze format legitimație, atât de urâte încât nici nu se recunoscu în ele, după care începu să completeze formularele. Blake arătă pașaportul său unui polițist somnoros cu mustățile îngălbenite de nicotină care îi puse ștampila fără să mai pună alte întrebări. Blake respiră ușurat și urcă în mașină așteptând să sosească și Sarah, apoi îi spuse șoferului să-i ducă la stația de autobuz. Locurile erau încă pustii și vântul răsucea prin aer afișele jumulite de pe pereți și ziarele vechi care acopereau peste tot terenul prăfuit. Scoase din portofel un bilet de cincizeci, așa cum se înțelesese cu șoferul și se despărți de el strângându-i mâna:

— La revedere, amice, și mulțumesc. Ți-aș da mai mult, dacă aș putea, dar avem un drum lung și greu de făcut. Shalom.

— Shalom, răspunse omul privindu-l atent o clipă cu ochii săi negri și umezi, de animal african. Apoi se urcă în mașină și dispăru într-un nor de praf.

Casa de bilete se deschise la puțin timp după aceea și Blake cumpără două bilete până la Cairo, apoi, de la un chioșc, luă două cafele și niște covrigi cu susan și merse să se așeze lângă Sarah.

— De-acum treaba este rezolvată, spuse, dacă ajungem la Cairo mergem la ambasada noastră și găsim acolo pe cineva ca să ne ajute.

— Dacă ajungem la ambasadă, nu mai avem probleme, spuse și Sarah. Și va trebui să-mi dea cineva niște explicații despre ceea ce s-a petrecut la Ras Udash: gluma aia nu mi-a plăcut absolut deloc. Nu-mi plac astfel de surprize.

— Așa este, este un lucru pe care nu reușesc să mi-l explic nici eu.

Se scotoci prin buzunare și reuși să-și găsească pachetul mototolit de Marlboro: țigările erau toate rupte, cu excepția uneia. Și-o vârî între buze și o aprinse trăgând adânc fumul în piept.

— Nu ai destul gunoi în plămâni? îl întrebă Sarah.

— Mă relaxează, spuse Blake. Mă simt ca actorul principal dintr-un film de acțiune, rămas fără cascador: mă dor toate oasele, mă dor chiar și unghiile și părul.

Sarah îl privi: avea pe chip o strâmbătură care părea a fi un zâmbet și privirea sa nu reușea să ascundă o îngrijorare care mai era din cauza oboselii și a durerii fizice. În momentul în care se profila în fața lor salvarea, William Blake simțea că ar fi fost, poate, mai bine pentru omenire dacă el și tovarășa lui ar fi murit sufocați de nisip în deșertul Paran.

— Ce-o să facem cu secretul ăsta? întrebă Sarah intuindu-i gândurile.

— Nu știu, spuse Blake. În clipa asta, nu reușesc să consider cele petrecute ca un fapt real. Am impresia că am visat.

— Dar o să vină și vremea să te trezești...

— Atunci o să iau o hotărâre. Dacă aș fi sigur că aș putea opri acest război dezvăluind ceea ce am văzut... dezvăluind faptul că nu există Popoare Alese, de nici o parte, aș face-o.

— Poate că ar trebui, oricum, s-o faci: adevărul, prin natura sa, cere să iasă la iveală. Nu crezi?

Blake clătină din cap:

— Adevărul, prin natura sa, nu este crezut niciodată. În realitate, tăcerea este aproape întotdeauna singurul adevăr posibil...

Cuvintele sale fură întrerupte în clipa aceea de zgomotul autobuzului care trase la peron. Urcară primii și merseră să ocupe locuri în spate urmați, la puțin timp după aceea, de alte mici grupuri de persoane care veneau cu pași ușori, femei cu boccele grele, bărbați cărând o mulțime de cartușe de țigări americane pe care le cumpăraseră probabil de la Aqaba.

În cele din urmă, autobuzul se puse în mișcare cu o smucitură și porni la drum luând încet viteză. Legănată de arcurile mașinii și de zumzetul motorului, epuizată, Sarah se rezemă cu capul de umărul tovarășului său de călătorie și adormi numaidecât. Blake încercă o vreme să rămână treaz, dar, apoi, se lăsă învins și el de oboseală și de căldura fetei de lângă el.

Se trezi brusc atunci când simți că autobuzul se oprește pe neașteptate și crezu că șoferul oprise la o benzinărie ca să alimenteze. Dădu să adoarmă la loc, dar ceva tare apăsându-l în umăr îl făcu să se trezească de-a binelea și să se întoarcă. Era un bărbat în picioare, în fața lui, având îndreptată înspre el țeava unui pistol automat.

13

William Blake o trezi pe Sarah care încă nu-și dăduse seama de nimic, dar se prefăcu că nu înțelege ordinele celor doi militari egipteni care le cereau să coboare.

Furios, cel mai înalt în grad dintre cei doi strigă ceva în arabă obligându-i să se ridice și celălalt îi împinse cu țeava automatului pe culoarul de pe mijlocul autobuzului sub privirile uluite ale celorlalți pasageri.

Când ajunseră afară, Blake văzu că autobuzul fusese oprit în plin deșert de camioneta celor doi militari, parcată de-a curmezișul șoselei.

Îi percheziționară, zăbovind mai mult decât ar fi fost nevoie pe corpul lui Sarah, apoi îi urcară în mașina lor și se îndepărtară pe un drum care mergea undeva în lateral. Între timp, autobuzul se pusese în mișcare cu un hârâi răsunător, dispărând repede din vedere către apus.

— Nu-mi vine să cred... toată chestia asta nu are nici un sens... începu să spună Sarah, dar Blake îi făcu semn să tacă pentru că paznicii lor vorbeau între ei și nu voia să piardă nici un cuvânt din conversația lor. Sarah observă că Blake se întuneca la față pe măsură ce auzea ce vorbeau rânjind cei doi.

— Înțelegi ce spun?

Blake dădu din cap afirmativ.

— Vești proaste?

Blake făcu din nou un semn aprobator cu capul, apoi spuse cu voce scăzută:

— Au ordin să ne ducă la o închisoare militară, unde vom avea parte de un interogatoriu și de un proces, probabil sumar, dar, înainte de toate, au de gând să se distreze puțin cu tine. Amândoi. Bineînțeles, mai întâi ofițerul.

Sarah păli, cuprinsă de o furie neputincioasă. Blake îi strânse mâna cu putere:

— Îmi pare rău, dar este mai bine să fim pregătiți.

Soldatul le porunci să tacă, dar Blake continuă intenționat să vorbească, prefăcându-se că nu înțelesese nici un cuvânt, până când acesta îl lovi cu dosul palmei, crăpându-i buza de sus.

Blake tresări de durere și căută o batistă în buzunarul hainei ca să oprească sângele care îi curgea pe bărbie și pe cămașă și, în timpul acesta se gândea febril la ce ar fi putut să facă, dezarmat și sfârșit de oboseală, ca să se ferească pe sine și pe Sarah de ceea ce urma să se petreacă. Și, în timp ce apuca pachetul de șervețele de hârtie din buzunar, dădu peste cele două capace de stilou agățate de marginea buzunarului și-și aminti că primul dintre ele nu conținea un stilou, așa cum făcea impresia, ci bisturiul său de arheolog. Îl desprinse cu grijă și, îndată ce soldatul se întoarse pentru o clipă ca să spună două vorbe superiorului său, îi scoase capacul de protecție.

Camioneta merse pe drumul lateral aproape o jumătate de oră, trecând de un șir de coline nu prea înalte. Când coborau de cealaltă parte a dealurilor, camioneta se opri și soldatul deschise portiera ca să coboare, dar, în timp ce punea piciorul pe pământ, Blake care venea imediat în spatele lui îi înfipse bisturiul în ficat înainte de a avea timp să apuce pistolul și, pe când militarul se prăbușea cu sângele gâlgâind din rană, cu mâna cealaltă îi trase fulgerător pistolul din teacă și trase în ofițerul care se afla încă la volan întors cu spatele; când acesta se prăvăli afară, zvârcolindu-se pe pământul plin de sânge, mai trase de câteva ori, curmându-i suferința.

Totul se petrecu în doar câteva secunde și Sarah îl privi cum se dădea înapoi, de parcă nu-i venea să creadă, cu bisturiul în mâna stângă plină de sânge și cu pistolul încă fumegând în dreapta.

— Doamne Blake, n-aș fi crezut vreodată că tu...

— Nici eu, dacă vorbești despre asta... răspunse el

Lăsă să-i cadă armele și se frânse de mijloc vomitând pe nisip puținul pe care-l avea în stomac. Când spasmele încetară să-l mai scuture, se ridică, verde la față, și se șterse cum putu mai bine cu un șervețel de hârtie, apoi se apropie, clătinându-se pe picioare, de lada jeepului și luă lopata.

— Să-i îngropăm acum, spuse. Și începu să sape.

Când terminară, îi dezbrăcară pe cei doi bărbați de uniforme și-i aruncară în groapă, acoperindu-i cu nisip. Blake aruncă bluza militarului, plină toată de sânge, dar îi luă vestonul, îmbrăcă pantalonii, își puse chipiul și încălță bocancii. La fel făcu și Sarah, potrivindu-și cumva hainele ofițerului, prea largi pentru ea.

— Îmi închipui că-ți dai seama că, dacă Egiptul este, din întâmplare, în stare de război, o asemenea faptă se pedepsește cu împușcarea, spuse Sarah în timp ce se îmbrăca.

Blake aruncă o privire către groapa în care-i îngropase pe cei doi:

— Și pentru aia poți fi împușcat. Dat fiind că nu ne pot împușca de două ori, merită să riscăm. Nu putem umbla peste tot într-o mașină militară îmbrăcați în haine civile. Și fără o mașină nu ne putem deplasa nicăieri. Când vom ajunge în vreo localitate, o să vedem ce este de făcut.

Își curăță cu grijă bisturiul cu un șervețel până când îl văzu strălucind din nou:

— Este marfă englezească, spuse el punându-i din nou capacul peste lamă și agățându-l la locul lui buzunarul hainei, cel mai bun din câte există.

Se urcară în jeepul militar și începură să scotocească peste tot până găsiră o hartă militară a peninsulei Sinai.

— Minunat, spuse Blake. Cu asta putem să căutăm un traseu mai ferit. Eu aș zice să ne îndreptăm mai degrabă spre Ismailia decât spre Cairo: e mult mai ușor să treci neobservat astfel. Benzina ar trebui să ne ajungă.

— Stai puțin, uite ce am găsit, spuse Sarah. Și-i întinse un plic din plastic găsit într-un buzunar interior al hainei cu care se îmbrăcase. Erau două foi în limba arabă, cu fotografiile lor.

Blake le citi:

— Scrie că suntem spioni ai Mossadului trimiși pentru a pregăti reocuparea Sinaiului de către Israel.

— Dar este absurd, spuse Sarah. Își bat joc de mine în numele cine știe cărei nenorocite de rațiuni de stat, dar n-o să le meargă... Dacă reușesc să scap din beleaua asta, cineva o să trebuiască să dea socoteală.

Porni motorul și mașina se puse în mișcare, dar, după câteva minute, radioul începu să cârâie în arabă:

— Abu Sharif către Leul deșertului, răspundeți, terminat.

Blake și Sarah se priviră unul pe celălalt cu o expresie întrebătoare, în timp ce radioul repeta aceleași cuvinte. Blake apucă microfonul:

— Leul deșertului către Abu Sharif, vă ascultăm.

Urmă o pauză de cealaltă parte, apoi vocea întrebă:

— Ce noutăți ai, Leul deșertului?

— Leul a înhățat prada: gazela și țapul sunt în ghearele lui. Misiune îndeplinită. Terminat.

— Foarte bine, Leul deșertului. Întoarceți-vă la bază. Terminat.

Blake oftă ușurat:

— Din fericire, radioul ăsta nu este bine ecranat și recepționează toate descărcările atmosferice, așa că, probabil, nu au remarcat nici o schimbare a vocii.

— Dar unde ai învățat araba așa de bine și cu asemenea înfloriturî?

— Am petrecut mai mult timp la Cairo decât în Chicago.

— Și de asta te-a părăsit soția? întrebă Sarah.

— Poate. Sau poate că avea pe altul. N-am vrut niciodată să recunosc așa ceva, dar, la urma urmelor, de ce n-ar fi putut fi și așa?

— Pentru că nu o meritai, spuse Sarah. Pentru că ești un bărbat extraordinar.

— Blândul Clark Kent, tipul ăla liniștit care devine Superman. Nu-ți face iluzii: nu-i decât o chestiune de locul în care trăiesc. O dată ajuns la Chicago, dacă s-o mai întâmpla vreodată asta, o să devin din nou Clark Kent. Sau chiar mai rău.

Se căută instinctiv prin buzunare:

— Oare țicălosul ăsta nu fuma cumva? Găsi un pachet de țigări egiptene. Fuma niște porcării. Dar mai bine decât nimic, spuse el aprinzându-și una la flacăra brichetei.

Conduseră mai multe ore fără să întâlnească decât câteva camioane militare pe care le salutau cu un semnal din claxon, până când, spre seară, ajunseră la porțile orașului Ismailia. Blake căută un loc mai adăpostit în spatele unei coline, demontă numerele de înmatriculare și le îngropă, apoi își schimbară amândoi hainele și o porniră către oraș

În jur era o agitație ciudată: din depărtare se auzea vaierul sirenelor, se vedeau licărind lumini albastre pe fondul roșu al asfințitului.

— Am ceva bani egipteni, spuse Blake. Mi-au rămas de la ultima oară când am venit aici. I-am luat la mine în noaptea în care am plecat din Chicago, gândindu-mă că vin în Egipt. Putem lua un taxi și să mergem să căutăm un hotel.

— Mai bine mergem cu un autobuz, după toate câte ni s-au întâmplat, răspunse Sarah.

Cumpărară bilete de la un chioșc și niște covrigei cu susan și așteptară la peron. În clipa aceea văzură o formație de avioane de vânătoare zburând la mică înălțime către est și făcând să vibreze zidurile clădirilor cu zgomotul asurzitor al motoarelor.

De pe o stradă laterală apăru în viteză o coloană de camionete pline cu soldați, urmate de câteva transportoare blindate.

— Ce dracu' mai este și asta? spuse Sarah.

— Nimic bun. Sunt militari peste tot, mașini blindate: ori a fost o răscoală ori o lovitură de stat. O să aflăm după ce o să citesc un ziar.

Urcară în autobuz și parcurseră străzile orașului, dar când văzură peste tot erau bariere și posturi de control coborâră la prima stație și căutară să ajungă în bazar, acolo unde era cel mai ușor să te pierzi în mulțime.

Ajunseră în preajma moscheii când cerul începea să se întunece pe deasupra acoperișurilor din orașul vechi și glasul muezinului acoperea toate zgomotele orașului: pentru câteva clipe, părea că și sirenele și huruitul tancurilor se domoleau pentru ca oamenii să poată auzi chemarea la rugăciune.

Blake se opri și el să asculte cântecul prelung și tânguitor care plutea prin aerul înceţoșat și greu al serii și, la gândul că nu fusese niciodată acolo sus vreun Dumnezeu ca să-l asculte, nici Dumnezeul lui Israel, nici Allah, nici Dumnezeul creștinilor, sufletul i se umplu de spaimă.

Porni din nou la drum pe străduțele din centrul vechi pentru a căuta un loc mai modest de înnoptat.

— Avem puțin timp la dispoziție, spuse el. De-acum și-au dat seama că „leul deșertului" nu s-a întors la vizuină și bănuiesc că a fost scos din luptă. O să înceapă să-l caute peste tot: dacă mergem la un hotel oarecare, vom fi depistați imediat.

Găsi o pensiune mizerabilă în cartierul din jurul moscheii și tocmi pentru două nopți o cameră cu baia și telefonul pe coridor.

La baie era un closet turcesc care putea a urină de-și dădeau lacrimile, dar exista și un robinet instalat la o înălțime potrivită pentru igiena părților intime. Dușul era o cabină separată de care se serveau toți clienții, cu o crustă de săpun vechi cât Egiptul și cu pereții complet acoperiți de murdărie și de mucegai.

Telefonul era fixat pe perete, şi avea conectat un aparat pentru fise. Sarah se hotărî să se spele în cameră cu ajutorul unei găleţi, pe rând pe tot corpul, cu burete şi săpun, iar Blake deschise radioul ca să asculte ceva ştiri. Pe toate posturile se transmitea muzică religioasă şi el se trânti pe pat ca să se odihnească, uitându-se la Sarah ocupată din plin cu spălatul, dar, la un moment dat, muzica încetă treptat şi se auzi vocea unui crainic: anunţa că preşedintele luase act de noua majoritate din parlament şi numise un nou guvern care instaurase legea islamică şi denunţase tratatul de pace cu Israelul.

— Doamne Dumnezeule, exclamă Blake. A avut loc o lovitură de stat şi Egiptul a intrat în război. Israelul este complet încercuit. Libanul şi Libia au declarat şi ele război, iar guvernul algerian s-a putea să cadă dintr-un moment într-altul. Dar de ce guvernul nostru nu intervine? Ce dracu' se întâmplă? Probabil că s-a întâmplat ceva teribil în timp ce noi ne aflam închişi la Ras Udash, Sarah, ceva care a declanşat catastrofa asta.

Sarah se şterse şi începu să-şi frece părul cu un prosop:

— Un adevărat dezastru. Şi situaţia noastră devine tot mai grea. Căutaţi ca spioni ai Mossadului, într-o situaţie de război, nu avem nici o scăpare dacă dau de noi. Am căzut într-o cursă mai rea decât aceea din care am scăpat.

— Singura noastră speranţă este să ajungem la ambasada americană. Trebuie să intrăm în contact cu ei ca să ne spună ce să facem.

— De acord cu tine. Mă ocup eu de asta. Cunosc pe cineva mare de acolo. Lasă-mă doar două minute ca să mă îmbrac.

— Bine, spuse Blake, între timp eu o să dau un telefon: există o persoană care poate să ne găsească un adăpost şi să ne dea o mână de ajutor aici, în Egipt, în caz că nu am putea ajunge la ambasadă. Este asistentul meu, Selim.

Ieşi pe coridor şi ceru la centrală un ton, după care formă numărul. Telefonul sună mult timp, dar nu răspundea nimeni

la Chicago, în apartamentul lui Selim. Nu-i rămânea decât să deranjeze un alt prieten: formă numărul lui Husseini și telefonul începu să sune.

Husseini răspunse aproape imediat:

— Alo, spuse.

— Omar, sunt William Blake.

— Doamne, unde ești? Am încercat în toate felurile să dau de tine. Dar adresa ta de e-mail nu mai poate fi contactată.

— Cred și eu, dat fiind că tabăra de acolo a fost bombardată. Mă aflu în Egipt, în plin război. Ascultă-mă, am neapărat nevoie să intru în legătură cu Selim, asistentul meu. Știi unde este? Poți să stabilești pentru mine o întâlnire prin telefon cu el?

— Selim este în Egipt, la El Qurna. Papirusul este încă acolo.

— Glumești, nu se poate așa ceva...

— Este exact cum ți-am spus, confirmă Husseini. Selim încearcă să-l cumpere.

— Cu ce bani?

— Eu...nu știu. Va trebui să-l întrebi pe el. Dacă totul merge bine, la ora asta ar fi trebuit să ia legătura cu cineva. Caută-l la numărul ăsta. Blake își notă scriind în palmă. Caută-l după ora zece seara, ora egipteană.

În clipa aceea unul dintre clienții pensiunii din camera care se afla în fața telefonului și Blake se opri ca să nu fie ascultat. Când omul dispăru pe scări, continuă să vorbească. De acord, îl sun chiar în seara asta... Alo, Alo, Omar. Legătura se întrerupsese. Încercă să formeze din nou numărul dar suna ocupat și continuă să sune tot ocupat ori de câte ori mai reveni.

Scrise numărul lui Selim pe un petic de hârtie și se întoarse în cameră. Sarah se îmbrăcase și căuta ceva în rucsacul său.

— Ai găsit-o pe persoana pe care o căutai? întrebă.

— Nu, dar am numărul său de aici din Egipt, o să-l sun mai târziu. Dacă vrei să dai telefon poți s-o faci acum: nu-i nimeni pe coridor.

Sarah continua să scotocească prin rucsac:

— Am ceva mai bun, aici înăuntru, dacă mai funcționează.

— Dar... nu te-au percheziționat la graniță?

— Ba da... dar nu aici, spuse Sarah scoțând un pachețel cu absorbante. Despături unul dintre ele și scoase o minusculă jucărie electronică cu două capace: în jumătatea din dreapta era un telefon celular, în jumătatea din stânga un computer. Îl deschise și micul monitor se lumină în verde.

— Ura, funcționează, se bucură Sarah. Formă numărul și apropie aparatul de ureche:

— Biroul Externe, răspunse după o vreme o voce bărbătească.

— Mă numesc Forrestall. Mă aflu în Egipt împreună cu o altă persoană. Suntem în mare pericol și avem nevoie urgentă să ajungem la ambasadă.

— Unde vă aflați? răspunse vocea după o clipă de ezitare.

— Într-o pensiune din Ismailia, Shara al Idrisi, numărul 23, la etaj, a doua ușă la stânga.

— Rămâneți unde vă aflați. Vom trimite pe cineva să vă scoată de acolo. O să ne folosim de colaboratorii noștri egipteni, dar va dura ceva timp.

— Grăbiți-vă, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Sarah.

— Fiți liniștită, răspunse liniștitor vocea. Facem tot ce putem.

— Ei, cum este? întrebă Blake.

— Au spus să nu ne mișcăm de aici că trimit ei pe cineva să ne ia de aici.

— Perfect. Ascultă, eu cobor în bazar ca să cumpăr niște haine arăbești: e mai bine să nu atragem atenția asupra noastră; nu cred că mai sunt mulți occidentali care să umble pe aici cu toate câte se întâmplă acum. O să iau și ceva de mâncare: am văzut că pregătesc și niște kebab la birtul din colț: ți-ar plăcea?

— Nu pot suferi carnea de oaie. Aș prefera, dacă ai găsi, niște pește, dar dacă nu este altceva, o să mănânc și kebab: mor de foame.

— Văd eu ce găsesc, răspunse Blake și ieși din cameră.

Sarah se uită la ceas: era nouă. Afară, străzile erau complet pustii; doar în depărtare se auzeau voci răstite răsunând în niște difuzoare. Se gândi că se pregătea vreo manifestație de stradă, ceea ce poate că le-ar fi dat posibilitatea să circule mai ușor.

Încerca între timp să-și dea seama până unde putea să fi ajuns Blake sau se gândea că poate s-a rătăcit prin înghesuiala din bazar. Desigur, trebuia să treacă destul de mult timp până să ajungă la ei cei care aveau să-i ajute: trebuiau activați niște agenți care poate că nu locuiau în oraș, ci trebuiau să se deplaseze, cu destulă greutate, prin învălmășeala aceea de vehicule militare care împânzeau străzile orașului. În mod sigur, nici nu putea fi vorba să apară cineva înainte de miezul nopții sau poate chiar mai târziu.

Dar unde putea fi Blake? Cât îi trebuia ca să cumpere două trențe și puțin kebab? Dădu în lături perdelele de la fereastră și privi pe stradă: nu se vedea decât un vânzător de fistic și de arahide, instalat la colțul clădirii de peste drum.

Se făcu zece și Sarah încercă să sune din nou.

— Operațiunea este în curs de desfășurare, răspunse aceeași voce, dar este nevoie de timp. Nu vă mișcați de acolo, o să vină cineva să vă ia.

Se făcu și unsprezece și Sarah era sigură acum că tovarășului săi se întâmplase ceva rău: poate că-l arestaseră și-l duseseră la poliție pentru cercetări. Poate că-l recunoscuseră și făcuseră legătură între persoana sa și dispariția unui ofițer și a unui soldat din armata egipteană în deșertul Sinai.

Își închipui că tocmai atunci îl interogau, poate chiar îl torturau și că el căuta să reziste pentru a-i da ei răgazul să-și dea seama de cele întâmplate și să fugă. Simți cum i se pune un nod în gât și i se oprește răsuflarea.

Trebuia să se hotărască: Blake avea posibilitatea să telefoneze la pensiune din orice cabină întâlnită în drum și, deci,

dacă nu suna, însemna că nu avea posibilitatea s-o facă. Trebuia să plece de acolo și să încerce să ajungă de una singură la ambasada americană. Acela ar fi fost punctul de referință și pentru el, dacă ar fi reușit să se miște în libertate.

Mai avea bani: ar fi putut să ia un taxi și să ajungă la Cairo.

Nu mai avea de ales. Scrise pe o bucățică de hârtie: „Nu mai pot să te aștept. Încerc să ajung singură în locul stabilit. Te aștept acolo. Ai grijă de tine, Sarah" și prinse mesajul pe ușă. Atât Blake, cât și agenții trimiși de ambasadă, oricare dintre ei ar fi sosit, ar fi înțeles despre ce era vorba.

Își luă rucsacul, îl ascunse pe cel al lui Blake în dulap și, înainte de a ieși din cameră, mai aruncă o privire în strada cu greu luminată de un felinar; chiar în clipa aceea, văzu oprindu-se o mașină și coborând doi bărbați egipteni după înfățișare, dar îmbrăcați cu haine europene: cu siguranță, ei erau. Văzându-i intrând, Sarah, după momentele de ușurare, fu cuprinsă de o mulțime de îndoieli și-i veni în minte să fugă și să încerce totuși să ajungă de una singură la ambasada americană din Cairo. Dar acum era prea târziu: se auzeau deja pașii celor doi bărbați care urcau pe scară și altă cale de a ieși din clădire nu exista, doar dacă nu se arunca pe fereastră.

În timp ce se gândea și la această eventualitate, auzi o bătaie în ușă. Încercă să se liniștească, se gândi că, în sfârșit, nu mai avea de ce să se teamă: că aceia erau, desigur, agenții trimiși de ambasada americană și merse să deschisă, dar, după ce-i văzu mai bine la față de cei doi, își dădu seama că era pierdută.

— Sunt un ofițer de la poliția militară egipteană, spuse unul dintre ei într-o engleză aproximativă. Proprietarul acestei pensiuni ne-a spus că dumneavoastră nu i-ați declarat datele de identificare. Vreți să ne arătați documentele dumneavoastră, vă rog?

Cei doi agenți nu puteau vedea încă biletul prins pe partea cealaltă a ușii, lipită în momentele acelea de perete și Sarah

trase nădejde că era vorba doar despre un control de rutină prin hoteluri. Spuse, întinzându-le cartea sa de identitate:

— Mă numesc Sarah Forrestall. Intrasem în Egipt pentru turism și am rămas blocată aici de război... Mare păcat, nu am văzut încă Luxor, nici Abu Simbel, dar...

Omul privi documentul și avu un schimb rapid de priviri cu colegul său.

— Doamnă, spuse cu o voce gravă, unde este prietenul dumneavoastră?

Sarah înțelese că nu mai avea scăpare:

— Habar n-am, spuse, a ieșit de mai bine de două ore ca să cumpere ceva de mâncare și nu s-a mai întors. N-am idee pe unde ar putea fi.

— Veți veni cu noi la comandament și ne veți povesti tot ceea ce știți. De el ne vom ocupa mai târziu.

— Dar eu... spuse Sarah.

Dar nu mai putu adăuga nimic altceva. Omul o apucă de un braț și o târî afară din cameră, în timp ce colegul său mai zăbovea adunând obiectele care rămăseseră împrăștiate pe podea și pe pat, apoi toți trei o porniră pe coridor. Dar nu făcuseră decât câțiva pași când se treziră pe neașteptate în fața altor doi indivizi apăruți chiar în clipa aceea pe platforma scării, având amândoi în mâini pistoale cu amortizor.

Sarah intui ce se întâmpla și se aruncă la podea acoperindu-și capul cu mâinile, iar pe deasupra ei semiîntunericul de pe coridor era sfâșiat de fulgere de lumină portocalie și aerul se umplea de un fum greu și acru. Loviți în piept, cei doi polițiști egipteni se prăvăliră pe jos alături de ea, fără să scoată nici un geamăt.

Ridică încet capul și văzu că unul dintre cei doi bărbați se ținea cu brațul drept de brațul stâng, pe când celălalt venea înspre ea cu arma încă fumegând în mână: amândoi erau egipteni.

— În ultimul moment, dacă nu mă-nșel, îi spuse apropiindu-se. Ne scuzați, miss Forrestall, adăugă apoi cu un zâm-

bet discret, dar circulația era foarte intensă. Unde este prietenul dumneavoastră? Se simțea, după modul în care se purta, că trăia printre americani și aceasta o mai liniști.

— Nu știu, răspunse Sarah. A coborât să cumpere ceva pe la nouă și nu s-a mai întors. L-am așteptat până acum și mă tem că nu se va mai întoarce niciodată. Nu mai putem rămâne aici, cu atât mai mult cu cât colegul dumneavoastră este rănit...

— Din fericire, nu-i decât o zgârietură, spuse celălalt, va fi suficient să-mi strâng brațul cu o batistă

Se lăsă ajutat de colegul său pentru această sumară îngrijire, apoi își îmbrăcă pardesiul și porni în jos pe scări, urmat de Sarah și de colegul său care mai avea încă pistolul în mână.

Un arab în vârstă urca tocmai atunci scările, rezemându-se într-un baston, și murmură printre dinți:

— Salam alekhum.

— Alekhum salam, răspunse omul cu pistolul. dar Sarah tresări recunoscând vocea lui Blake. Imediat, aceeași voce răsună din nou, de data aceasta mai puternică și mai hotărâtă în spatele lor:

— Aruncați armele și întoarceți-vă sus imediat.

— Jos armele, am spus! repetă și mai poruncitor Blake, îndreptând către ei un pistol. Sarah îl privi: era pistolul egipteanului pe care-l ucisese în Sinai cu bisturiul.

Cei doi lăsară armele pe jos și Blake le adună fără întârziere, după care porniră să urce scările, urmați de Sarah. Trecură pe lângă cadavrele celor doi polițiști, întinse pe jos într-o baltă de sânge care continua să se întindă îmbibând mocheta de pe podea.

— Înăuntru! ordonă Blake arătând spre ușa încă deschisă a camerei. Își dădu jos kefiahul care îi acoperea aproape complet capul: Am văzut niște mișcări suspecte în jurul pensiunii, spuse el către Sarah. Și a trebuit să mă ascund. Iată de ce nu am urcat.

— Dar de ce îi amenințI cu arma? spuse Sarah uluită. Au venit să ne salveze. Unul dintre cei doi a fost rănit în

confruntarea cu doi agenți egipteni, cei pe care i-ai văzut pe coridor.

— Domnule Blake...începu să spună unul dintre prizonieri. Vă rog, rațiuni... Nu avem timp de pierdut, trebuie să plecăm. Dumneavoastră nu înțelegeți...

— Cum se face că-mi știi numele? întrebă Blake ținând în continuare arma îndreptată înspre el.

— Ne-a spus doamna Forrestall...

— Fals! Doamna nu a spus decât că mai era și o altă persoană cu ea. Eram aici. De unde-mi știi numele?

— Will, te rog, spuse din nou Sarah.

— Sarah, nu te amesteca, știu ce fac. Nu mai putem avea încredere în nimeni. Numele meu nu se afla decât în scriptele de la Warren Mining: cum să ajungă la ambasada americană? Și cum ajunsese în hârtiile celor doi care ne-au arestat în autobuz? Acum, leagă-i. Ia șireturile de la rucsacuri și leagă-i.

Sarah făcu întocmai cum i se spusese și, când cei doi bărbați fură imobilizați, Blake îi percheziționă: unul dintre ei avea un telefon celular. Îl deschise.

— Care este numărul la care trebuia să raportezi?

Omul clătină capul:

— Sunteți nebun. Poliția ar putea sosi în orice clipă.

Blake ridică piedica pistolului:

— Numărul!

Omul își mușcă buzele, dar formă numărul și telefonul începu să sune.

— Când vor răspunde, ai să le spui că ați avut un schimb de focuri cu poliția egipteană și că noi doi suntem morți. Ai înțeles? Morți. Și să nu faci glume dacă nu vrei să ajungi și tu alături de ăia doi de afară.

O voce răspunse la telefon și Blake își apropie și el urechea de receptor:

— Biroul „M", vorbiți.

— Sunt Yusuf. Ceva n-a mers cum trebuia: era acolo poliția militară egipteană care ne aștepta: a fost un schimb de focuri.

Prietenii noștri au fost prinși la mijloc. Sunt... morți. Abdul este rănit, dar nu grav.

De partea cealaltă fură câteva clipe de tăcere.

— Ați înțeles ce-am spus? insistă omul.

— Am înțeles, Yusuf. Întoarceți-vă imediat. Vă trimit o ambulanță în locul în care am stabilit să se facă predarea.

Blake închise telefonul.

— Ce aveți de gând să faceți cu noi? întrebă bărbatul care purta numele de Yusuf.

— O să trimitem pe cineva să vă ia de aici, spuse Blake. Apoi, îi făcu semn lui Sarah să adune lucrurile lui și ale ei și ieșiră încuind după ei ușa cu cheia.

— Puneți asta, îi spuse aruncându-o o galabia neagră. Trebuie să ne îndepărtăm cât se poate de repede.

Coborâră scările și trecură prin fața bătrânului proprietar care stătea în picioare în spatele tejghelei, zăpăcit, fără a înțelege nimic din ceea ce se petrecea.

— Cheamă imediat poliția, îi spuse Blake în arabă, sunt morți și răniți acolo sus.

Se strecură în stradă trăgând-o după el pe Sarah înfășurată în galabia și cu capul și fața acoperite de un văl.

— Dar ce te-a apucat... încercă să spună ea.

— Nu acum. O să-ți explic mai târziu. Trebuie s-o ștergem iute de tot. Nu avem decât câteva minute la dispoziție.

Blake coti pe o străduță întunecoasă și o străbătu până la capăt oprindu-se la fiecare încrucișare ca să verifice dacă nu apar ceva surprize de pe străzile laterale. În preajma bazarului mai era încă lume. Furnizori și hamali, în special, care aduceau marfă pentru a doua zi: comerțul nu se întrerupea din cauza războiului sfânt. Din când în când liniștea din atmosferă era întreruptă de zgomotul elicopterelor sau de bubuitul avioanelor cu reacție care se îndreptau spre zona de conflict. La un moment dat se opri sub o boltă înnegrită de fum a unui vechi atelier de fierărie și se ascunse în umbră trăgând-o și pe Sarah lângă el.

— Și acum ce facem, întrebă fata.

— Acum roagă-te la un Dumnezeu oarecare, îi răspunse Blake privindu-și ceasul. Peste cinci minute vom afla dacă ți-a ascultat ruga.

Rămaseră nemișcați, în tăcere, trăgând cu urechea la cele mai mici zgomote. Trecură cinci minute, apoi zece și chiar cincisprezece de așteptare febrilă și Blake, amărât la culme, se lăsă să alunece la pământ rezemându-și capul pe genunchi.

Sarah îl atacă:

— Dar vrei să-mi explici și mie ce facem aici? De ce nu i-am urmat pe cei doi oameni? La ora asta am fi fost pe drum către ambasada americană, fir-ar să fie!

— La ora asta puteam chiar să fim morți, după câte știu eu despre asta. Eu am început să am niște bănuieli când egiptenii ne-au luat cu ei în maniera aceeași când am găsit documentele acelea. Și ai avut bănuielile astea și tu, dacă nu mă înșel. Și omul acela îmi știa numele: cine i l-a spus?

Sarah clătină din cap:

— Nu știu, nu mai sunt sigură de nimic... Puteam să fiu chiar și eu... Nu apucă să termine ce avea de spus: de după colțul unei străzi apăru o mașină veche Peugeot 404 neagră care se opri în fața lor.

— Poate că suntem salvați, spuse Blake. Trebuie să țin minte că rareori egiptenii sunt punctuali. Repede, urcă. O împinse pe Sarah pe bancheta din spate și el se așeză lângă șofer: un tânăr nubian cu tenul închis care îl salută cu un zâmbet larg dezvelindu-i un șirag de dinți sănătoși și foarte albi:

— Salam alekhum, el sidi.

— Alekhum salam, răspunse Blake. Tu trebuie să fii Khaled.

— Sunt Khaled el Sidi. Selim mi-a spus că trebuie să vă întâlnesc aici. Și mi-a mai spus să vă duc la el acasă, la Cairo, cât se poate de repede. Va veni și el mâine, de la Luxor. Vom avea de călătorit aproape toată noaptea pentru vom face un

ocol foarte mare, pe șosele secundare, pe unde nu sunt nici soldați nici poliție. În sacoșa aceea de plastic găsiți ceva de mâncare; probabil că sunteți înfometați.

— Așa este, spuse Blake, de zile întregi n-am mai mâncat ceva ca lumea. Luă o plăcintă umplută cu verdeață și cu carne de miel tocată și-i oferi una și lui Sarah care o înfulecă imediat. Khaled conducea încet, foarte prudent, luând-o pe drumuri lăturalnice, aproape pustii.

— Am să te țin eu de vorbă, spuse Blake, dar soția mea este moartă de oboseală și trebuie s-o lăsăm să doarmă puțin.

Întinse mâna spre bancheta din spate și o strânse pe aceea a lui Sarah. Apoi se rezemă comod de spătarul scaunului și rămase în tăcere ascultând mormăitul obosit al motorului și privind drumul cale aluneca în tăcere sub fâșia de lumină a farurilor.

Khaled părăsi aproape imediat șoseaua asfaltată și o luă pe un drumeag de pământ bătătorit, prăfuit și plin de gropi, afundându-se în câmpia deltei Nilului. Din când în când treceau prin sate cu case construite din cărămidă nearsă și cu acoperișuri din paie sau din trestie, ca pe vremea Ieșirii din Egipt și Blake putea simți în aer mirosul de bălegar și de noroi, același pe care-l simțise în satele din Egiptul de Sus și din cel de Jos, din Mesopotamia și de pe Indus, mirosul unor locuri uitate de istorie.

Orașul biblic Pi-Ramses, de la care pornise marea migrațiune, probabil că nu era prea departe: traversau tocmai atunci ținutul Gosen.

La miezul nopții, Khaled deschise radioul pentru a asculta jurnalul și Blake putu auzi tonul triumfalist al crainicului care descria Israelul încercuit din toate părțile, o țară a cărei soartă părea de-acum pecetluită. Urma interviul luat unui om politic care spunea că, după victoria arabă, puținii evrei supraviețuitori care puteau demonstra că se născuseră în Palestina, ar fi putut rămâne pe loc, căpătând cetățenie palestiniană și jurând credință noului stindard.

Blake învârti butonul pentru a căuta un post european sau israelian, dar toate erau puternic bruiate și practic nu se putea asculta nici unul.

Pe la unu se opriră pe malul unui braț al Nilului și Khaled coborî să-și facă nevoile, imitat și de Blake. Luna, încă aproape plină, plutea puțin deasupra orizontului, lăsând ca pe cea mai mare parte a cerului să rămână doar strălucirea stelelor. O adiere de vânt făcea să se unduiască coroanele arbuștilor de papirus care sclipeau ca niște fire de argint în lumina lunii, se reflectau ca niște tentacule de meduze în oglinda lină a apei.

Deodată, dinspre răsărit se auziră bubuituri îndepărtate ca de tunet și la orizont pâlpâiră o mulțime de fulgere. Puțin după aceea, un zgomot asurzitor sfâșie liniștea deplină a nopții și patru avioane de vânătoare purtând pe aripi și pe fuzelaj steaua lui David trecură foarte jos peste trestii lăsând în urma lor dâre lungi de foc: Israelul reacționa cu furie la ofensa arabă și Blake se gândi la legea implacabilă care de treizeci de secole călăuzea acel popor cu un trecut atât de îndelungat împotriva dușmanilor săi: ochi pentru ochi.

Khaled lăsă să cadă peste vârfurile pantofilor poalele galabiei pe care le ridicase până la centură, apoi aruncă o privire în interiorul mașinii și, asigurându-se că Sarah dormea, scoase din buzunar o scrisoare și i-o înmână lui Blake:

— Selim dorește ca numai tu să citești această scrisoare, spuse. Rămâi aici afară, îți voi aprinde luminile de poziție.

Blake se lăsă pe vine în fața mașinii și cu fiecare rând pe care-l parcurgea cu privirea, simțea cum sângele i se urca în cap și pe frunte îi apăreau broboane de sudoare. Când termină de citit, se lăsă să cadă în genunchi acoperindu-și fața cu palmele.

Se trezi când mâna lui Khaled îl atinse pe umăr:

— Să mergem, spuse, mai avem încă mult de mers.

Îl ajută să se urce în mașină, se așeză la volan și continuă liniștit drumul. Primele suburbii ale orașului Cairo se conturară

pe fondul unui cer sidefiu pe la cinci dimineața și glasul muezinilor vibră răsunător peste orașul pustiu, peste turnurile subțiri ale minaretelor, mai mult ca un strigăt de război decât ca o rugăciune.

Khaled merse tot pe străzi întortocheate de la periferia imensei metropole și, după un lung ocol, se opri la capătul unei străzi prăfuite având pe margini clădiri spălăcite din beton armat și cărămizi cu găuri, netencuite, cu capetele de fier ale armăturilor atârnând la capete, cu trotuarele făcute bucăți și pline de gropi.

Firele electrice erau atârnate ca niște festoane bizare de-a lungul zidurilor și câțiva dintre stâlpii de susținere se mai aflau încă în mijlocul străzilor, urme ale unei situații urbanistice depășite de extinderea impetuoasă a celui mai mare oraș de pe continent.

Khaled scoase din buzunar o legătură de chei, deschise ușa de la intrarea într-un bloc de apartamente private și conduse pe oaspeții săi până la ultimul etaj, apoi deschise o ușă de pe platforma scării și îi invită să intre într-un apartament aproape gol și modest, dar surprinzător de curat și de ordonat, fără ornamentele încărcate care împodobeau de obicei casele egiptene. Apartamentul avea telefon, un televizor mic și o mașină de scris portabilă pe o măsuță mică de lucru.

Blake inspectă toate ferestrele, una câte una, pentru a-și da seama de situarea construcției și de căile sale de acces și, dintr-o dată, deschizând ușa care dădea într-un balconaș din spatele apartamentului, văzu în depărtare siluete grandioase de la Gizeh: vârful piramidei mari și capul sfinxului care se zăreau detașate deasupra unei uriașe întinderi de căsuțe cu acoperișurile cenușii.

Îl străbătu un fior și își aminti același profiluri așa cum îi apăruseră pe neașteptate, operă a naturii, peste întinderea deșertică de la Ras Udash. Cercul se închisese și el, William Blake, era un punct fragil de sudură al acelui inel magic și blestemat.

Khaled încălzi puțin lapte și făcu o cafea turcească pentru musafirii săi, dar Blake nu bău decât o ceașcă de lapte.

— Dacă vreți să vă odihniți, acolo este un pat, spuse Khaled. O să-l aștept eu pe Selim.

— Eu m-am odihnit bine în mașină, spuse Sarah, o să rămân eu trează cu Khaled. Du-te tu și dormi.

Blake ar fi vrut să mai rămână, dar nu putu rezista oboselii cumplite care-l cuprinsese dintr-o dată și se trânti pe pat căzând într-un somn adânc.

Îl trezi țârâitul strident al telefonului în apartamentul întunecos și pustiu.

Gad Avner se apropie de parapetul de oțel inoxidabil și oftă privind uriașul model topografic luminos din centrul buncărului subteran în care erau reprezentate , ca pe un ecran virtual, mișcările trupelor în teren, ca într-un inofensiv joc video. Realismul efectului tridimensional, atât în privința reprezentării teritoriului cât și în cea a obiectelor în mișcare, dădea observatorului impresia că se mișcă fizic în interiorul teatrului de operațiuni.

Se vedeau orașele și satele în care-și ținuseră predicile profeții, câmpia Gelboe unde Saul și Iona căzuseră în luptă, lacul Genezareth și Iordanul care ascultaseră cuvintele lui Iisus și ale lui Ioan și, într-un colț, fortăreața impunătoare Masada, înconjurată de ziduri năruite și de scheletele unor câmpuri pline de tranșee, amintiri ale unui înspăimântător sacrificiu uman, acceptat în numele libertății.

Se vedea Marea Moartă încorsetată între malurile de sare sclipitoare, mormânt al Sodomei și Gomorei și, mai departe, la marginea deșertului Ieșirii, Be'er Sheva, cupola de la She'ol, peștera Armageddonului.

În mijloc, între undele Mediteranei și deșertul Iuda, se înalța pe stânca sa Ierusalimul, cu cupola de aur, zidurile împrejmuitoare și turnurile sale.

O voce îl trezi din meditație:

— Frumoasă jucărie, nu-i așa?

Și Avner se trezi în fața siluetei masive a generalului Yehudai care avea o expresie posomorâtă.

— Uitați-vă, spuse, este clar că inamicul depune cel mai mare efort ca să izoleze Ierusalimul, ca și cum ar încerca să supună orașul unui adevărat asediu, tăindu-i căile de acces.

Un ofițer tânăr se așeză comenzile marelui computer simulând, la fiecare cerere a comandantului său, mișcările diviziilor de blindate, atacurile în zbor razant ale avioanelor de vânătoare și de bombardament, prezentând scenariile care puteau urma după fiecare eventuală acțiune de atac sau de apărare în fiecare dintre zonele de ciocnire cu inamicul.

Nu mai era ca în vremea Războiului de Șase Zile. Faptul că forțele aeriene inamice nu fuseseră distruse la sol dăduse naștere unei situații de echilibru care evolua periculos, pe măsură ce treceau orele și zilele, într-o luptă de uzură, cu dueluri foarte violente de artilerie și tiruri masive de rachete executate cu baterii mobile autopropulsate.

Infiltrările permanente de comandouri pe teritoriul israelian răspândeau panică în rândul populației civile și puneau în dificultate sistemul de comunicații. Atacurile aeriene pe toate fronturile obligau aviația la un efort extenuant, iar pe piloți îi duceau la o uzură din ce în ce mai pronunțată din cauza inferiorității numerice și a imposibilității de înlocuire a personalului de zbor.

— Suntem într-o situație dificilă, spuse Yehudai, în special după ce Egiptul a intrat în conflict. Și lucrurile s-ar putea chiar înrăutăți. Trebuie neapărat să dăm o lovitură distrugătoare inamicilor noștri, altfel riscăm să le mai vină și alții în ajutor. În momentul în care ar apărea o cât de slabă speranță de victorie, alte state s-ar grăbi să se urce și ele în trenul învingătorului.

— Așa este, spuse Avner, pentru moment, Iranul se limitează doar la un sprijin extern prin care urmărește să ia în

administrare locurile sfinte ale Islamului, dar forțele cele mai extremiste s-ar putea să se impună dintr-un moment în altul și să ceară o intervenție directă, mai ales dacă va continua să se exercite amenințarea care îi ține în loc pe americani și pe europeni. Să nu uităm că și iranienii au jurat să pună mâna pe Ierusalim. Și mi s-au semnalat asemenea dorințe până și din partea republicilor islamice ex-sovietice.

Tăcu o vreme, ca obsedat de un gând îngrijorător, apoi spuse:

— Ce probabilități sunt să se recurgă la arma nucleară?

— Este ultima carte, spuse Yehudai și privirea sa se opri pe localitatea Be'er Sheva. Dar s-ar putea să devină ceva inevitabil. Iată care este situația: noi încercăm să contraatacăm peste tot unde inamicul a pătruns mai adânc pe teritoriul nostru în direcția capitalei și, până mâine seară, vom afla dacă această contraofensivă a avut succes. Dacă se va întâmpla să nu reușim să-i respingem, asta ar însemna ca în interval de douăzeci și patru de ore începând de mâine seară situația s-ar putea schimba net în favoarea lor, iar pentru noi se va apropia punctul de unde nu vom mai putea da înapoi. În acel moment, nu ne-ar mai rămâne o altă opțiune.

Avner lăsă capul în jos:

— Din păcate, de la Washington nu avem noutăți: situația din America este neschimbată. Nu reușesc să localizeze comandourile, nu știu unde ar putea fi bombele și, pentru moment, nu avem motive să credem că se mai poate schimba ceva acolo în următoarele patruzeci și opt de ore. Trebuie să ne bazăm doar pe propriile noastre forțe, dacă facem abstracție de un eventual apel al papei la încetarea focului. Dar mă tem că nici asta nu se va putea realiza.

Ușa groasă a buncărului se deschise în clipa aceea și intră Ferrario vizibil tulburat:

— Domnilor, spuse el, aparatura de ascultare de pe sateliți a descoperit o centrală de comunicații în interiorul teritoriului

nostru. În opinia specialiștilor americani ar putea fi vorba despre principalul centru de coordonare al Operațiunii Nabucodonosor. Când computerul nostru principal va intra în legătură cu satelitul, va fi localizat acest centru pe teatrul nostru virtual de operațiuni. Priviți,

Se apropie de ofițerul care stătea la comenzi și-i transmise codul necesar pentru a intra în contact cu satelitul militar de pe o orbită geostațională și, în mai puțin de un minut, o mică luminiță albăstruie începu să clipească pe harta tridimensională.

— Dar este între locul în care ne aflăm și Bethlehem! spuse Yehudai uluit. Cum s-ar zice, sub nasul nostru.

— Între locul acesta și Bethlehem... repetă Avner ca și cum ar fi căutat printre amintirile sale. Doar un nenorocit arogant și încrezut putea plasa o centrală de coordonare a comunicațiilor între locul acesta și Bethlehem... Abu Ahmid!

— Nu se poate, spuse Yehidai.

— Eu însă cred că da, spuse Avner. Apoi, întorcându-se către Ferrario: Unde este Allon?

Ferrario își privi ceasul:

— S-ar putea să fie încă în tunel.

— Du-mă imediat la el.

— Cine este Allon? întrebă Yehudai.

— Un arheolog, răspunse Avner pornind pe urmele aghiotantului său. Unul care știe totul despre Nabucodonosor.

14

Ușa se deschise cu un scârțâit ușor și o siluetă întunecată apăru în prag: un bărbat destul de înalt având în mână o geantă.

— Selim? Eu sunt, spuse. Abia am sosit.

— De ce să întrebi de asistent când este profesorul în locul lui, domnule profesor Olsen? îi răspunse o voce din întuneric.

— Cine este? Cine este acolo? întrebă bărbatul trăgându-se îndărăt.

— Nu-l recunoști pe vechiul tău prieten? mai spuse vocea din umbră.

— Doamne... William Blake. Tu ești, Will? Oh, Doamne, asta chiar că este o surpriză, dar... ce faci aici, pe întuneric... Hai, nu glumi, ieși la lumină. Un bec se aprinse pe neașteptate și Bob Olsen se trezi în fața lui William Blake. Era așezat într-un fotoliu jerpelit, ținea mâinile pe brațele acestuia și avea alături un pistol, pus la îndemână pe o măsuță.

— Aici sunt, Bob. Cum se face că te afli în Egipt într-un moment atât de dificil? Și cum de ești aici, într-un loc atât de izolat?

— Will, eram la Luxor ca să lucrez și am venit aici pentru că Selim mi-a promis că mă poate ajuta să ajung la ambasada noastră. Să știi că mi-am dat toată osteneala, așa cum ți-am promis, am căutat mărturii, sprijin; încercam să lămuresc lucrurile cu autoritățile egiptene care îmi promiseseră că-mi vor da tot concursul... Îți promisesem că voi redeschide cazul

tău în facultate și am s-o fac, te rog să mă crezi. Îndată ce vom scăpa din iadul ăsta, îți jur că vei reprimit în funcția ta... vei avea parte de o recunoaștere a meritelor tale...

— Și tu, Bob, meriți recunoștință pentru că te-ai străduit din răsputeri să-l ajuți pe nefericitul tău prieten.

Olsen încerca să nu-și oprească privirile asupra pistolului, pentru a arăta că lucrul acesta nu-l interesa, dar era singurul obiect care sclipea în camera aceea întunecoasă. Își roti ochii rătăcit împrejurul său și încordarea acelei situații delicate începu să aibă efect asupra minei calme pe care o afișa. Când vorbi din nou, glasul îi era gâtuit de spaimă:

— Ce vrei să spui? Ce-i cu tonul ăsta ironic? Ascultă, Will, orice ți-ar fi spus alții, eu nu...

— Vreau să spun că mi-ai trădat încrederea în toate modurile posibile: ești până și amantul soției mele. De cât timp, Bob?

— Will, doar n-o să dai crezare acelor bârfe răutăcioase care nu au alt scop decât să...

— De când? repetă Blake amenințător.

Olsen se dădu înapoi:

— Will, eu.... Un tic nervos îi făcea să tremure pleoapele ochiului stâng și dâre de sudoare i se scurgeau pe tâmple.

— De asta te-ai străduit atâta să-mi faci rost de finanțarea aceea: în felul acesta puteai avea libertate de mișcare în timp ce eu eram în Egipt.

— Greșești, eu eram sincer, eu...

— Oh, asta o cred. Știai că mă aflu pe calea cea bună. Așa că ai făcut în așa fel încât să fiu supravegheat de careva dintre prietenii tăi de la filiala din Cairo a Institutului și, când ai aflat că aranjasem întâlnirea, mi-ai trimis pe cap poliția egipteană... În felul acesta, eu eram scos în afara jocului și tu puteai pune mâna pe papirus. Dar, de data asta nu ți-a mai mers figura: ăia nu aduseseră papirusul. Eu, în schimb, eram terminat: dat afară din casă, dat afară din Institut, fără nimic,

nu-i așa? Papirusul avea să iasă la iveală mai devreme sau mai târziu; era nevoie doar de puțină răbdare și meritul pentru descoperire ți-ar fi revenit ție cu totul. Când te gândești ce importanță avea? O versiune egipteană a Ieșirii biblice, singurul izvor care nu era ebraic asupra celui mai important eveniment din istoria Orientului și a Occidentului. Nu era rău deloc. Ai fi devenit tu în persoană director la Institutul Oriental, urmașul lui James Henry Breasted. Glorie, faimă, contracte grase cu editurile și, pe deasupra, patul lui Judy...

Olsen bolborosea ceva, avea gura uscată și-și lingea în zadar buzele cu limba:

— Will, crede-mă, totul nu-i decât minciună. Cine ți-a spus toate astea vrea doar să ne asmută unul împotriva celuilalt pentru cine știe ce avantaj ar avea de aici... Gândește-te, ți-am fost prieten întotdeauna...

— Așa? Bun; eu nu vreau altceva decât să cred ce aud de la tine. Acum, însă, lasă-mă să termin cu ce trebuie să-ți spun. Avem timp: nimeni nu știe că ne aflăm aici. Și Selim este, evident, de acord cu mine. Cineva a pus la cale uciderea lui Ali Mahmoudi, omul care avea papirusul Breasted, cu puțin timp înainte să-l dea și, apoi, a trimis poliția... Nu-ți aduce aminte de nimic modul acesta de a acționa, Bob? Dar Ali n-a murit. Nu-i ciudat? Un om cu trei gloanțe în el. Dar, vezi tu, Bob, țăranii ăștia egipteni sunt foarte rezistenți, doar îi moștenesc pe faraoni. Sărmanul Ali, pierzând aproape jumătate din sânge, a reușit să ajungă cu ultimele forțe la locul întâlnirii și, înainte de a-și da sufletul, i-a spus lui Selim cine a fost acela care l-a împușcat: omul cu mustățile și cu părul roșcate. Omul care avea o geantă cu încuietori de argint. Nu este aceea, Bob? Nu este geanta pe care o ai în mână?

— Dar... este o adevărată nebunie, Will, bâigui Olsen. Doar nu crezi cu adevărat că eu...

— N-am să cred dacă o să-mi arăți ce este în geantă.

Olsen strânse geanta la piept:

— Will, nu pot să fac așa ceva...În geanta asta sunt documente strict secrete pe care eu nu am permisiunea să le...

Blake puse mâna dreaptă pe pistol:

— Deschide geanta aia, Bob.

În clipa aceea, bubuiturile unor explozii făcură să tremure geamurile și lustrele, iar camera fu luminată timp de câteva secunde de reflexele luminoase ale exploziilor, urmate imediat de mugetul motoarelor cu reacție și de trosnetul ritmic al artileriei antiaeriene. Israelul mai avea încă forța de a lovi în inima Egiptului. Nici unul dintre cei doi bărbați nu clipi. Olsen își plecă fruntea:

— Cum vrei, Will, dar faci o greșeală cumplită... aici sunt documente care...

Cele două încuietori de argint se deschiseră pe rând cu un pocnet metalic, mâna lui Olsen se strecură fulgerător în geantă scoțând un pistol, dar, înainte de a avea timp ca să-l ridice și să tragă cu el, Blake îl apucă pe al său și trase. Un singur glonț, în inimă.

Se auzi un zgomot de pași care urcau în fugă scările și, după câteva clipe, în ușă apărură Sarah și Selim.

— Oh, Doamne! strigă Sarah gata să se împiedice de cadavrul lui Olsen întins de-a curmezișul ușii.

— Avea la el un pistol, după cum vezi, spuse Blake. Și a încercat să-l folosească: n-am avut încotro.

Sarah în privi încremenită de uimire

— Acum trebuie să facem ceva, spuse Selim. Zgomotul bombardamentului și tirul artileriei antiaeriene probabil că au acoperit pocnetul împușcăturii, dar pe ăsta nu-l putem ține aici.

Blake părea să nu audă nimic. Îngenunche pe podea în timp ce alte fulgere ale exploziilor așterneau umbre mișcătoare pe pereții camerei și deschise geanta lui Olsen pipăind cu mâna în interior. Scoase o cutie de metal, o puse pe măsuța de lângă fotoliu și o deschise sub lumina lustrei de deasupra. O altă serie de explozii, de data aceasta în imediata vecinătate a clădirii

în care se aflau, făcu să vibreze totul în jur și lumina orbitoare de afară se răsfrânse de mai multe ori pe pereți și pe tavan. În pupilele lui Blake se reflectară străvechile semne, enigmaticele ideograme atât de mult căutate:

— Oh, Doamne Dumnezeule..., spuse el, Doamne!... Papirusul Breasted!

Și ar fi rămas acolo fascinat de ceea ce vedea, neluând în seamă ce se petrecea în jurul său, gata să descifreze acele cuvinte, să deslușească acel mesaj milenar apărut la lumină după atâta timp. În clipele acelea, părea să fi uitat până și de faptul că abia ucisese un om.

Sarah îl zgâlțâi ca să-l aducă la realitate:

— Will, trebuie să scăpăm de cadavru.

— La capătul coridorului mai este încă schela rămasă de la firma de construcții și ascensorul cu care se urcau până sus materialele. Poate să ne folosească, spuse Selim. Dar am nevoie de ajutorul vostru.

Scoase din buzunar o legătură de chei și i le întinse lui Sarah:

— Domnișoară Forrestall, va trebui să coborâți, să luați mașina Peugeot a lui Khaled care este parcată ceva mai încolo, să ocoliți blocul și să opriți în dreptul schelei. Noi vom coborî într-un minut cu cadavrul domnului Olsen.

Sarah încuviință, puțin zăpăcită de indicațiile macabre ale interlocutorului său și coborî scările pe întuneric în timp ce Selim și Blake, după ce aruncară o privire în jur, târâră afară cadavrul lui Olsen înfășurat într-o pătură și-l duseră până la fereastra care dădea în exterior. Selim o deschise, încălecă pervazul și se urcă pe platforma ascensorului, iar de acolo începu să tragă corpul inert, ajutat de Blake care îl împingea de jos.

După ce îl încărcară pe platformă, Selim tăie firele tabloului de comandă al ascensorului pentru a face contactul și a alimenta motorul. Platforma se puse în mișcare cu un bâzâit

ușor, iar Selim începu să coboare, dispărând repede sub nivelul pervazului.

Blake coborî scările în vârful picioarelor, ieși pe trotuar și dădu ocol blocului până la baza schelei. Toate luminile erau stinse, semn că era în vigoare legea camuflajului.

Sarah deschisese deja portiera din spatele mașinii și Selim dădea jos corpul de pe platforma ascensorului. Fu nevoie de efortul conjugat al celor trei pentru a ridica incomodul pachet și a-l depune în portbagaj.

— Am să trec să-l iau pe Khaled și el o să mă ajute să-l aruncăm în Nil. Voi așteptați-mă în casă și nu vă mișcați de acolo sub nici un motiv.

— Îți mulțumesc, Selim, spuse Blake. N-am să uit asta.

— Totul este O.K., domnule profesor. Nu răspundeți la telefon decât la al zecelea semnal, spuse Selim și plecă.

Sarah și Blake urcară în apartament și încuiară ușa cu cheia.

— Este mai bine să nu aprindem lumina, spuse Sarah. Perdelele nu sunt suficient de groase și trece lumina prin ele. Este mai bine să nu știe nimeni că este cineva aici. O să poți să-ți descifrezi în liniște papirusul când ne vom întoarce.

Blake o îmbrățișă pe întuneric și rămaseră strânși unul lângă celălalt, ascultând zgomotele războiului care străbăteau cerul de deasupra orașului, apoi Sarah rupse tăcerea:

— Cum o să facem ca să ieșim din țara asta?

— Nu știu. O să vedem ce poate face Selim. Până acum s-a comportat nemaipomenit.

Își aduse aminte de Husseini. El avea prieteni suspuși în Egipt: poate că ar fi reușit să-i ajute.

— Sarah, dă-mi telefonul tău celular: vreau să sun o persoană în care am încredere și care ar putea să ne salveze.

Sarah îi dădu telefonul și aprinse o mică lanternă electrică ca să-i facă lumină în timp ce forma numărul. Telefonul lui Husseini suna, dar nu răspundea nimeni și nu era conectat nici robotul. Era un lucru ciudat. Mai încercă o dată, de două ori, dar fără rezultat.

Închise aparatul, căută pe pipăite un scaun și se așeză încercând să-și pună ordine în gânduri. Dar, în timp ce punea micul telefon pe masă, îi veni o idee:

— Sarah, chestia asta este și computer, nu-i așa?

— Așa este, spuse Sarah, și este mai puternic decât îți poți închipui.

— Perfect. Asta înseamnă că-i putem trimite un e-mail. El își citește corespondența în fiecare zi.

Deschise aparatul și conectă micul computer, pornind procedura de conectare la Internet și îndată după aceea apăru pe micul ecran cererea de a tasta parola de acces. Sarah i-o dictă și telefonul începu să apeleze numărul lui Husseini.

Blake privea, parcă neîncrezător, micul ecran fluorescent care se distingea clar în întuneric și urmărea cu gândul semnalul care ajungea la un satelit și apoi la o centrală de distribuție a apelurilor de cealaltă parte a Atlanticului și de acolo în telefonul și apoi în computerul profesorului Omar al Husseini, la numărul 24 de pe strada Preston Drive, Chicago, Illinois.

— Sunt incredibile mașinăriile astea, exclamă el.

— Acum îți poți scrie mesajul, spuse Sarah, dar trebuie să tastezi ZQ, ca să ai la dispoziție ecranul.

Blake tastă cele două litere, dar, în timp ce se pregătea să scrie, în afară de spațiul pentru mesaj, apăru și o altă fereastră.

— Doamne, ce-am greșit? spuse el alarmat.

Sarah veni lângă el:

— Nu știu, stai să văd...Probabil că ai tastat altceva și, fără să vrei, ai dat o comandă de „remote access" Vezi? Ai intrat în „file manager" al prietenului tău.

— Mă rog, spuse Blake, ajută-mă să ies de aici, nu vreau să-mi vâr nasul în treburile lui.

— E simplu, spuse Sarah, tastează „alt-tab" și ar trebui să ieși, după care o să repeți procedura pentru a obține fereastra de poștă electronică.

— Fă-mi puțină lumină, spuse Blake, nu vreau să mai greșesc din nou.

Dar, în timp ce Sarah încerca să lumineze tastatura cât mai bine, privirea lui Blake fu atrasă de numele unuia dintre fișiere, pentru că era scris în egipteană și cu hieroglife.

— Ce este acela? întrebă Sarah.

— Sistemul nostru secret de comunicare: am trimis și primit mesaje de la Ras Udash de sub nasul lui Maddox, făcându-l să creadă că trimiteam texte hieroglifice pe care trebuia să le descifrez cu ajutorul colegului meu din Chicago.

— Interesant. În felul acesta ai descoperit unde te aflai?

— Exact așa. Vrei să vezi?

— Mă rog, Khaled și Selim nu se vor întoarce mai devreme de vreo două ore, așa că...

— Atunci, mai întâi trebuie să încarc programul de lectură a scrisului hieroglific. Pot să fac asta direct din computerul lui Husseini.

Plimbă cursorul de-a lungul arhivei și se opri acolo unde se afla programul. Îl încărcă în minusculul său aparat și se întoarse înapoi pe fișierul marcat printr-un șir de cinci ideograme.

— Ce înseamnă? întrebă Sarah.

— Nimic, în forma asta. Poate că Husseini a stabilit o parolă. Hai s-o lăsăm baltă și să ne întoarcem la poșta electronică.

— O clipă, spuse Sarah, lasă-mă și pe mine să mă joc puțin.

Îi dădu lanterna lui Blake și luă ea tastiera. Evidenție cu cursorul fiecare dintre cele cinci ideograme și, apoi, tastă o serie de comenzi și ideogramele începură să se rotească în combinații mereu diferite, oprindu-se la fiecare modificare timp de două secunde.

— În felul acesta reușești să-ți dai seama de semnificația lor?

Blake clătină din cap.

— Nu-i nici o problemă, computerul continuă să caute niște combinații alternative cu mare rapiditate.

— Ascultă, Sarah, nu cred că avem dreptul să... Nu termină fraza: Stai, spuse el deodată.

Sarah dădu o comandă și opri succesiunea ideogramelor așa cum era cu o secundă înainte

— Asta are vreun înțeles?

— Da, spuse Blake întunecându-se la față.

— Ce înseamnă?

— Armageddon.

— Armageddon? repetă Sarah.

— Este bătălia ultimei zile: cea care va vedea coalizați patru regi ai Orientului împotriva Israelului. Bătălia care se va încheia cu catastrofa finală. Este exact ce se întâmplă în momentul de față: Israelul este strivit în menghina străvechilor săi dușmani, a popoarelor Nilului, ale Tigrului și ale Eufratului.

— Trebuie să deschidem fișierul acela, spuse Sarah, este acolo ceva care nu-mi place.

— Dar e imposibil. Parola este și ea în hieroglife sau în arabă.

Încercă să tasteze comanda de deschidere:

— Vezi? Nu se deschide. Îmi cere o parolă pentru a putea intra.

Dar Sarah nu voia să se dea bătută:

— Nu trebuie să te descurajezi: deseori sunt niște lucruri banale: de exemplu, numărul de telefon...

Blake i-l dictă fără prea mare convingere.

— Nu... sau data nașterii. I-o știi?

— De unde să știu așa ceva? Renunță, Sarah. Într-adevăr, ascultă, Husseini este un tip grozav, pot să spun un adevărat prieten și nu...

— Sau numele soției. Este însurat?

— Are o iubită. O cheamă Sally, dacă-mi aduc eu bine aminte.

— Sally, nu? Nu... nu merge. Încearcă în arabă, tu care știi limba. Am programul.

Blake se dădu bătut și încercă să colaboreze:

— Sally, în arabă... haide, Sarah... Totuși, nu. Nu merge.

— O fiică, un fiu...

— Nu are copii...

Sarah își desfăcu brațele:

— Ok. S-o lăsăm baltă. Ai dreptate: nu-i frumos să-ți vâri nasul în treburile altora. Dar vezi tu, o fi deformația mea profesională...

— Așteaptă o clipă, o întrerupse Blake și, deodată, revăzu, ca și cum s-ar fi întâmplat chiar atunci, fotografia unui copil pe masa de lucru a lui Husseini, în apartamentul său din Chicago, și o dedicație în arabă:

Pentru Said. Tata.

— Un fiu are... sau poate că a avut unul, îi spuse el fetei.

Tastă în arabă „Said" și fișierul se deschise.

— Oh, Doamne! exclamă Sarah. Și asta ce mai este?

Blake se apropie, dar nu putu vedea altceva decât o îngrămădire de caractere ASCII așezate ca într-o structură de forma unui ciorchine.

— Eu nu înțeleg nimic, spuse Blake, de ce ești așa de alarmată?

— Pentru că acesta este un program foarte complex și delicat și, de asemenea, foarte rar. După câte știu eu este folosit doar în câteva structuri de spionaj. Dragul meu, colegul tău are niște prieteni tare ciudați.

— Dar... nu-i decât un profesor de limba coptă. Îl cunosc de mulți ani: este persoana cea mai liniștită și plină de tabieturi din câte cunosc eu. Eu nu mă pricep la informatică, dar te asigur că... O să vezi că s-ar putea să fie un sistem de control ortografic al limbii aramaice.

— Din păcate, cred că nu... Ce ghinion cu miniecranul ăsta; măcar de-aș putea să parcurg toată schema... Așteaptă, să vedem dacă pot s-o introduc în decodorul meu. Continuă să tasteze în mare viteză și vârfurile unchilor sale scotea un zgomot straniu, ca ticăitul unui ceasornic vechi. Pe măsură ce decodorul interpreta ciorchinele de informații care apărea pe ecran, pe chipul lui Sarah se putea citi o satisfacție din ce în ce mai puternică.

— Reușești să înțelegi ce este acolo? întrebă Blake.

Sarah rămase tăcută continuând să apese cu intermitențe pe taste. Aștepta răspunsuri și, după aceea, începea din nou să tasteze, la fel de grăbită. La sfârșit, se ridică și-și șterse sudoarea de pe frunte.

— Ce este? întrebă din nou Blake.

— Este un fel de sistem automat, împărțit în trei sectoare, iată, sistemul de ciorchine pe care-l vezi aici, care comandă automat rotația a trei obiecte, sau persoane, asupra unor obiective diferite.

— Și poți afla despre ce obiective este vorba?

— Trebuie să încerc să măresc un sector separat și apoi să-i descopăr suportul topografic... lasă-mă să încerc... așa, uite așa, încă, hai frumosule, ține-o tot așa. Este chiar un suport topografic: iată aici unul dintre obiective... acum îl vedem pe celălalt... e bine așa... și acum al treilea... Oh, Hristoase, dar ce dracu'...

— Vrei să-mi explici și mie ce este acolo? insistă Blake.

— Ascultă, spuse Sarah, dacă nu mă înșel, sistemul comandă deplasarea continuă și prin rotație, la fiecare douăzeci și patru de ore, a unui număr de trei obiecte care sunt indicate aici cu acest cuvânt... ce este, arabă?

— Da, spuse Blake, punându-și pe nas ochelarii și apropiindu-se de ecran. Este în arabă și înseamnă „catâr".

— Mă rog, fie cum zici tu. Prin urmare, acești trei „catâri" sunt deplasați, la fiecare douăzeci și patru de ore, asupra altui

obiectiv, prin rotație. Sistemul este alcătuit din șase mutări, dintre care patru au fost deja efectuate, spuse ea arătându-i o grămadă de simboluri ASCII într-un colț al ecranului. La a șasea mutare, se activează un alt program, un fel de sistem automat, ca un virus al computerului care provoacă o consecință ireversibilă, cum ar fi distrugerea memoriei calculatorului, pierderea arhivei sau altceva de genul ăsta.

— Ce anume? întrebă Blake.

— Cum se numea fișierul?

Blake păru să și-l amintească pe neașteptate:

— Numele este „Armageddon".

— Adică bătălia ultimei zile, așa-i? Asta nu te face să te gândești la nimic?

— Iată de ce guvernul nostru nu are nici o reacție, spuse Blake, și nici aliații noștri. Țara se află sub o amenințare catastrofală care funcționează ca un ceasornic.

— Este o ipoteză probabilă, spuse Sarah. Imaginează-ți că acești „catâri" ar fi rezervoare cu gaz toxic, sau bombe bacteriologice sau dispozitive nucleare tactice. La a șasea comandă de rotație ele sunt poziționate pe obiectivele prestabilite și se declanșează programul final. Să spunem, detonarea. Bum!... Ar trebui să prevenim de îndată ambasada, dar dacă facem așa ceva, ne-ar putea trimite pe cap niște derbedei ca ăilalți ca să ne vâneze.

— Puțin probabil, spuse Blake. Nu știu unde ne aflăm și nu au nici o posibilitate de a ne localiza. Trebuie să ne asculte, măcar de nevoie. Ieși din fișierul acela și cheamă ambasada. Imediat.

— Bine, spuse Sarah, și să sperăm că o să ne asculte. În fond, nici noi nu suntem siguri. S-ar putea să fi analizat programul vreunui joc video.

— Se poate, răspunse Blake, dar mai bine o alarmă falsă decât lipsa unei alarme. Nu-i costă nimic să facă un control. În caz că iese rău, o să-i cer eu scuze lui Husseini. Cheamă ambasada.

Sarah închise fișierul, ieși de pe Internet și închise computerul, apoi formă pe tastiera telefonului numărul la care mai chemase o dată ambasada.

— Este ocupat, spuse ea după o vreme.

— Mi se pare ciudat: este zece seara. Mai încearcă.

— Îl setez pe sistem automat: va continua să sune până când telefonul va fi liber.

Blake stinse lanterna și rămaseră tăcuți pândind semnalele micului celular care continua să sune la fiecare două minute, dar la fiecare două minute i se răspundea tot ocupat.

— Asta nu se poate, spuse Blake într-un târziu, sună de o jumătate de oră. Nu se poate să aibă toate liniile ocupate.

— Este o situație de urgență. S-ar putea ca multă lume să sune și să ceară ajutor.

— Și pe linia secretă pe care ai sunat ultima oară? Ieri ți-au răspuns imediat, nu-i așa? Dacă linia este defectă? Dacă ambasada este închisă?

Sarah își plecă fruntea.

— Ascultă, sună la oricine altcineva din Statele Unite. Ai lucrat pentru guvern de multe ori, nu? Poate cunoști pe cineva mai important care să poată face ceva sau să pună în mișcare pe cei care au asemenea îndatoriri. Doamne, nu putem sta aici să așteptăm ca nanorocitul ăla de telefon să se deblocheze.

— N-am avut niciodată de-a face cu nimeni din administrația Statelor Unite. Intermediarul meu era Gordon. Și, uneori, Maddox. Dar cu siguranță acum sunt morți amândoi.

— Să telefonăm oricui! spuse Blake. La o centrală de poliție, la FBI. La Armata Salvării! Trebuie să ne asculte careva.

— Nu va fi ușor să explicăm despre ce vorbim și, mai ales, să stea să ne asculte cum le explicăm sistemul de blocare a programului sau de stabilire a celor trei terminale prin rotație.

— Dar va fi suficient să scoată calculatorul lui Husseini din priză.

— Nici asta nu se poate face. Cu siguranță, au un circuit de rezervă. Nu este posibil ca o astfel de operațiune, dacă este vorba despre așa ceva, să se bazeze exclusiv pe un computer personal de pe masa unui profesor din Chicago. Scoaterea din priză a calculatorului ar putea avea imediat consecințe grave, poate chiar catastrofale. Mai mult, computerul poate că nici nu se află la vedere.

— Îl vor aresta pe Husseini și-l vor face să vorbească, insistă Blake, păstrând, cu toate acestea, un soi de reținere rușinată.

— Să vorbească despre ce anume? Crezi că el este un vrăjitor al computerelor?

— După câte știu eu este foarte priceput la orice metodă de prelucrare a textelor, dar cu siguranță habar n-are de programe informatice.

— Tocmai. Nu m-ar mira ca tot acest mecanism să fi fost declanșat fără știrea lui.

— Poate că asta este cea mai probabilă ipoteză, spuse Blake. Și, oricum, nu răspunde la telefon. Nu știm nici măcar dacă mai locuiește în apartamentul acela.

Se auziră niște „bip"-uri repetate și Sarah clătină din cap:

— În plus, bateria s-a descărcat, așa că am rămas fără curent.

— Să folosim telefonul lui Selim, propuse Blake.

În clipa aceea se auziră pași pe scară și, după aceea, vocea lui Selim:

— Domnule profesor Blake, domnișoară Forrestall, eu sunt, deschideți.

Blake aprinse din nou lanterna, dar beculețul abia se aprinse: bateriile erau descărcate, așa că se duse să deschidă pe bâjbâite, împiedicându-se la tot pasul și înjurând printre dinți. Selim intră aprinzându-și propria lanternă și le spuse:

— Trebuie să plecăm de aici, se fac razii cam peste tot și străinii, în special americanii și europenii, sunt opriți pentru

controlul documentelor. La radio li se cere în permanență tuturor locuitorilor să semnaleze orice persoană sau mișcare suspectă. Și, de altfel...

— De altfel? întrebă Blake.

— Fotografiile voastre se află peste tot prin locurile publice printre persoanele căutate de poliție. Trebuie să plecăm din Cairo cât mai este întuneric.

Luară rucsacurile și geanta lui Olsen și coborâră în stradă unde îi aștepta Peugeot-ul lui Khaled care se puse în mișcare cu farurile stinse pornind imediat înspre deșert.

— Unde vrei să ne duci? întrebă Blake.

— Am niște prieteni într-un trib de beduini care se deplasează între Ismailia și fâșia Gaza. O să vă las în grija lor, până când situația se va schimba.

— Până când se va schimba situația? Glumești, Selim. Noi trebuie să ieșim imediat din Egipt și să găsim un aeroport de pe care să ne putem îmbarca. Nu avem la dispoziție decât patruzeci și opt de ore ca să...

— Ca să ce, domnule profesor?

— Nimic, Selim... mi-e destul de greu să-ți explic... dar este vorba despre o urgență foarte gravă.

— Dar, domnule profesor, îmi cereți o adevărată minune. Nu există locuri din care să puteți lua un avion într-un asemenea interval de timp.

— Și totuși, s-ar putea să fie, spuse dintr-o dată Sarah, pocnind din degete.

Blake se întoarse către ea, surprins de o asemenea afirmație categorică:

— Ce tot spui, fato?

— Falcon-ul! Falcon-ul mai este încă în hangarul său din munte, la șapte kilometri de Ras Udash. Și eu sunt în stare să decolez cu el și să-l duc până în America.

Blake clătină din cap:

— Dar este imposibil: cum să trecem granița în zona de conflict, cum să ajungem la Ras Udash cu mașina asta, noaptea și pe întuneric?

Sarah nu spuse nimic și tăcură cu toții timp de aproape o oră. Peisajul din jur de stepă, anunțând apropierea deșertului: mici ridicături de pământ pietros cu forme rotunjite, lustruite de vânturi, apăreau din loc în loc, înconjurate la bază de tufișuri rare și de ierburi uscate, semănând cu niște cranii lucioase de uriași bătrâni, sub lumina șovăielnică a lunii.

Khaled își conducea acum mașina pe un drum pietruit, cu viteză mult redusă, bazându-se pe lumina lunii și încercând să nu stârnească praful care i-ar fi putut da de gol. Apoi, Selim începu să vorbească în șoaptă cu el în dialectul din El Qurna astfel încât Blake putea înțelege cu greu ce spuneau.

— Eu cred că știu cum s-ar putea face, spuse deodată tare Selim.

— Chiar vorbești serios?

— Khaled cunoaște un trib de beduini care trăiesc lângă frontieră și trec dincolo cu regularitate ca să fure mașinile vechi, lăsate de israelieni în poligonul de tir pentru a servi drept ținte pentru avioanele de vânătoare. Le demontează ca să vândă piesele, câteodată chiar reușesc să le repare și să le folosească. Ei v-ar putea duce în vreun fel la Ras Udash, noaptea și pe întuneric dacă sunt bine plătiți și banii nu ne lipsesc.

— Atunci, hai să mergem acolo, Selim, spuse Blake punându-i o mână pe umăr. Pentru numele lui Allah, să mergem!

Khaled mări viteza când intrară pe un drum secundar care ducea spre interiorul peninsulei Sinai și continuă să meargă destul de repede timp de patru ore. La un moment dat, aproape pe neașteptate, începură să audă glasul războiului: mai întâi erau tunetele înăbușite care loveau pământul cu bubuituri înfundate, apoi deveniră șuierături prelungi și ascuțite urmate de explozii asurzitoare, din ce în ce mai aproape, în timp ce

orizontul exploda apocaliptic în mai multe puncte, cu izbucniri de lumină sângerie care acopereau jumătatea aceea de cer și păreau că incendiază și pământul.

Dintr-o dată, din pătura de nori care înainta pe cer dinspre sud, țâșni un grup de avioane de vânătoare care se coborâră în picaj, măturând pământul cu rafale furioase, dar, de îndată, alte aparate se năpustiră asupra lor ca și cum ar fi ieșit fulgerător din adâncul pământului, angajându-se toate într-un duel furibund. Cerul fu brăzdat de o mulțime de trasoare de toate culorile, sfâșiat de urletul turbat al motoarelor care purtau mașinăriile dincolo de limita sunetului și a nebuniei în acrobații smintite.

La puțin timp după aceea, un avion căzu: o sferă luminoasă de un roșu aprins și un tunet care făcu ca pământul să se cutremure indicară locul catastrofei. Un altul, atins de tirul inamic, se îndepărtă lăsând în urmă o dâră lungă de fum negru și se sfărâmă în depărtare cu strălucirea de-a clipă a unui fulger da vară. Un al treilea avion, mai întâi eliberă în aer o mică umbrelă albă care se legănă în lumina slabă a zorilor ca o meduză în apele străvezii ale mării apoi, îndată după aceea, fu sfârtecat de o explozie care făcu din el o cascadă de sfărâmături incandescente.

Selim arătă un punct înspre nord:

— Acolo este Ras Udash, spuse. Peste câteva minute vom fi la El Mura și acolo îi vom întâlni pe prietenii noștri. Nu vă faceți probleme cu banii. Am la mine o parte din banii pe care-i luasem ca să cumpăr papirusul. Dar, dat fiind că acesta nu ne-a costat nimic...

— Nu mi-ai spus încă de unde ai făcut rost de banii aceia, spuse Blake.

— Mi se spusese să nu vă dezvălui acest lucru.

— Selim, este important. Trebuie să știu de unde vin banii. Îți jur că nu voi sufla nimănui nici un vorbă.

— Mi i-a dat domnul profesor Husseini. A fost foarte îngrijorat pentru dumneavoastră și, când a aflat că apăruseră noutăți despre papirusul Breasted, a făcut și imposibilul ca să procure banii.

— Cât?

— Două sute de mii de dolari, în numerar. Am la mine zece mii, mai mult decât suficient. Ceilalți se află într-un loc sigur.

Coborâră din mașină și Selim zăbovi puțin într-un cort din tabăra beduinilor, fără să dea nici o atenție femeilor care mergeau să aducă apă de la puț cu cănile lor mari purtate pe creștet. Khaled se afla în urma lui și mai la urmă venea și Blake. Lui Sarah, înfășurată în galabia sa îi spuseră să rămână mult în urmă, la o distanță respectuoasă de bărbați.

Selim strigă ceva la intrarea cortului și, la puțin timp după aceea, apăru dinăuntru un bărbat într-un burnuz negru care-l salută. Selim și prietenul său se salutară din nou făcând o plecăciune și atingându-și cu vârfurile degetelor pieptul gura și fruntea. Beduinul privi în spatele oaspeților săi și văzându-l și pe Blake, le făcu un semn tuturor să intre în cort. Lui Sarah i se arătă unde să se așeze, pe pământ, lângă un palmier.

Faptul că Blake vorbea araba simplifică mult lucrurile. Selim nu dădu prea multe explicații: știa deja că tratativele ar fi însemnat o prea mare pierdere de timp. Cât despre Blake, el tăcu chitic și nu-i spuse lui Selim să accepte imediat prima cerere a beduinului, știind prea bine că aceasta n-ar fi rezolvat problema, ci, mai degrabă, ar fi complicat-o.

Deodată, în tăcerea care domnea peste tabără se auziră loviturile ritmice ale pisălogului într-o piuă: cineva pregătea cafeaua pentru musafirii sosiți de departe și Blake își aminti de seara aceea geroasă de pe o stradă din Chicago și de ospitalitatea care-i adusese căldură în trup și în suflet. Era posibil oare ca Husseini să nu fi fost în realitate un monstru care să pregătească moartea atâtor oameni nevinovați?

Cafeau umplu după aceea cortul cu aroma ei și Blake, apucându-și ceașca aburindă se gândi că ar fi dat o bună parte din dolarii pe care-i avea în buzunar Selim pentru a putea turna în ea o porție zdravănă din cel mai bun bourbon. Se gândi și la feminitatea rănită a lui Sarah și-i păru rău că nu putea face nimic pentru ea în situația în care se afla.

Între timp, tratativele mergeau înainte, iar femeile aduceau lapte de capră, iaurt, ayran și curmale. Blake întrebă dacă puteau s-o servească și pe soția sa care era o femeie de ispravă, obosită de pe drum și flămândă. Femeile dădură din cap afirmativ și, după ce-i serviră pe bărbați, ieșiră ca să se ducă la Sarah.

Selim și șeicul bătură palma pentru suma de patru mii opt sute de dolari care trebuia plătită jumătate chiar atunci și jumătate la încheierea misiunii, apoi începură să discute despre itinerar servindu-se de o foarte amănunțită și nouă hartă americană la scara 1: 500 000 pe care stăpânul casei o scosese dintr-un cufăr.

Drumul până la locul respectiv trebuia făcut ziua, pe spatele cămilelor ca să nu atragă atenția forțelor armate instalate pe poziții. În felul acesta ajungeau în apropiere de Abu Agheila, la doar câțiva kilometri de frontieră. Acolo urma să facă rost de o mașină cu tracțiune integrală și cu faruri de camuflaj pentru drumul până la Ras Udash: în total o sută douăzeci de kilometri într-un teritoriu de cel mai mare risc și, în prima parte a drumului, mergând aproape paralel cu linia întâi a frontului.

Selim numără banii și, la puțin timp după aceea fură conduși, împreună cu Sarah, afară din oază unde se aflau cămilele. Îl salutară pe Khaled care rămânea să-l aștepte pe Selim la oază, cu mașina Peugeot, și să-l ducă înapoi când se întorcea. Blake îl îmbrățișă:

— Mulțumesc Khaled. Într-o zi mă voi întoarce și vom bea cu toții o bere rece la „Winter Palace" din Luxor.

— Inshallah, spuse Khaled zâmbindu-i.

— Inshallah, răspunse Blake. Dacă Dumnezeu va voi. Și-i ajunse din urmă pe tovarășii săi care se urcaseră în șa și-l așteptau.

— Cum va face ca să-i anunțe pe cei din Abu Agheila că sosim? îl întrebă pe Selim când urca și el între cocoașele animalului.

Selim făcu un semn cu capul și Blake se întoarse: șeicul scosese un celular de model foarte recent din brâul care-i încingea mijlocul și vorbea agitat și pe un ton ridicat cu un interlocutor necunoscut.

Călătoriră toată ziua făcând un singur popas de o jumătate de oră la oaza Beer Hadat, o băltoacă plină cu o apă gălbuie deasupra căreia se învârteau nori de libelule și de purici de apă și, de mai multe ori, se intersectară pe drum cu coloane de camioane, de blindate și de tunuri mobile care se îndreptau către front. Era evident că bătălia continua să se desfășoare fără răgaz.

Ajunseră la Abu Agheila la puțin timp după asfințit și călăuze caravanei îi conduse într-un mic *caravansarai* plin până la refuz de catâri, cămile și măgari împreună cu conductorii lor, aerul fiind saturat până la refuz de tot felul de voci și de mirosuri.

Adăpară și adăpostiră animalele; Selim începu întâi să discute, apoi să ridice glasul la stăpânul acestui popas și Blake înțelese că omul dorea să primească pe loc cea de-a doua jumătate a sumei convenite, înainte de a pleca mai departe.

Se apropie de Selim și-i spuse în engleză:

— Dacă acceptă jumătate din suma rămasă, spune-i că noi suntem de acord, altfel ne întoarcem de unde am venit. Nu vreau să creadă că avem absolută nevoie de ajutorul său.

Selim îi spuse aceasta omului și, ca să fie și mai convingător, scoase dintr-un buzunar douăsprezece bilete de câte o sută de dolari și i le puse în mână. La început, omul păru să refuze, apoi, mai gândindu-se, spuse câteva cuvinte unui băietan care

deschise larg poarta unui șopron arătându-i un vehicul militar de teren Unimog vechi, dar proaspăt vopsit în culori de camuflaj.

— În sfârșit, suspină Blake și-și privi ceasul: era ora opt seara. La ora aceea, computerul lui Husseini iniția al cincilea ciclu. Mai erau douăzeci și patru de ore până la încheierea programului.

În prețul plătit intra și o plăcintă cu carne de miel și cu sos, precum și o sticlă de apă minerală: șeicul aranjase bine totul.

Sarah își juca foarte bine rolul de femeie musulmană mâncând separat sub vălul care îi acoperea capul și mare parte din față, dar Blake îi căuta din când în când privirea pentru a o face să înțeleagă că se gândea la ea.

Se urcară în mașina de teren pe la opt și jumătate. Băiatul care deschisese șopronul se așeză în față pentru a-i călăuzi, Selim alături de el, iar Sarah și Blake se așezară în spate. Mașina era acoperită cu o prelată vopsită tot în culori de camuflaj, întinsă pe un schelet din țevi de fier.

Înțeleseră, după aproape o oră de drum, de ce omul din *caravanserai* ar fi dorit să primească tot ce mai rămânea din plata convenită: exploziile și fulgerele exploziilor erau cumplit de aproape. La un moment dat, Selim, intuind starea sufletească a tovarășilor săi de drum, se întoarse către ei:

— Băiatul spune că nu trebuie să ne facem probleme: frontul este în direcția Gaza; peste puțin timp ne vom îndepărta de zona aceasta periculoasă luând-o spre sud-est, apoi o vom lua prin albia pârâului Udash care, după câțiva kilometri, devine strâmtă și înfundată printre stânci: un adăpost ideal care ar trebui să ne permită să ajungem la destinație.

— Când? întrebă Blake.

Selim schimbă câteva vorbe cu șoferul, apoi spuse:

— Dacă totul merge bine, dacă vreun avion în trecere pe aici nu ne mitraliază și dacă nu avem vreo pană, pe la două dimineața... Inshallah.

— Inshallah, repetă mecanic Blake.

Băiatul conducea calm și cu mare prudență, aprinzând luminile foarte scurt timp și numai în locurile dificile sau acolo unde era în pericol să iasă din drum.

Pe la miezul nopții ajunseră în apropiere de graniță și se opriră la adăpostul unei ridicături de pământ. La circa două sute de metri distanță se vedea un șir de stâlpi cu sârmă ghimpată și de cealaltă parte un drum asfaltat paralel cu frontiera, aflat deja în teritoriul israelian.

Șoferul și Selim coborâră din mașină și ajunseră cu mare băgare de seamă la linia graniței, privind în stânga și în dreapta, tăiară sârma ghimpată cu un clește special și se întoarseră la mașină.

Până acum am fost incredibil de norocoși, spuse Selim în timp ce vehiculul greu se cățăra pe taluzul drumului coborând imediat de cealaltă parte în direcția albiei pârâului Udash care se vedea albicioasă, complet uscată, cam la o jumătate de kilometru în fața lor.

— Selim, trebuie să te întreb ceva, spuse Blake în arabă.

— Ce anume, domnule profesor?

— Tu știi de ce americanii și aliații lor europeni nu au intrat încă în acest război?

— Radioul și ziarele spun că le este frică, dar destul de puțin oameni cred asta.

— Tu ce crezi?

— Am prins un post maltez. Relata niște dezvăluiri conform cărora America este imobilizată de o formidabilă amenințare teroristă... Mi s-a părut a fi o explicație plauzibilă.

— Și mie mi se pare plauzibilă, răspunse Blake. Apoi continuă. Selim, tu ce părere ai despre profesorul Husseini? Vreau să spun... nu ai observat nimic ciudat în comportarea sa?

Selim îl privi cu o expresie de surpriză ca a unuia care nu s-ar fi așteptat la o asemenea întrebare:

— Profesorul Husseini este un om tare cumsecade, spuse. Și ține foarte mult la dumneavoastră. A avut destule necazuri pentru că v-a luat apărarea, vă asigur.

— Sunt convins de asta, răspunse Blake și lăsă capul în jos.

În vremea aceasta, Sarah părea cufundată în gândurile sale.

— La ce te gândești?

— Hangarul Falcon-ului probabil că este încuiat și cheile erau la Gordon și la Maddox. Mă întreb cum o să facem ca să-l deschidem...

— Nu știu, spuse Blake, dar am depășit atâtea și atâtea obstacole până acum încât sunt sigur că o ușă, chiar solidă, nu ne va putea opri.

Mergeau deja de câtva timp prin albia uscată a pârâului Udash, acoperită de un strat subțire de pietriș mărunt și, pe alocuri, de nisip mare, între maluri înalte de cel puțin doi metri, umbrite de tufe de salcâm care puteau oferi un adăpost în caz că pe cer apărea silueta unui avion sau a unui elicopter sau dacă se auzea în apropiere zgomotul motoarelor vreunei coloane militare în marș către front.

Deodată, pe la ora unu dimineața, Sarah care părea să doarmă tresări și arătă cu degetul înspre est:

— Acolo, uite acolo, îi spuse lui Blake. Piramida de la Ras Udash. Trebuie să ieșim din albia pârâului: pista de aterizare și hangarul sunt acolo, cam la șapte kilometri.

Selim, care auzise vorbele fetei, puse o mână pe umărul șoferului și-i făcu semn să se oprească.

— Șapte kilometri pe un teren complet descoperit, spuse în engleză. Acum urmează partea cea mai grea. Dacă vreun avion sau vreo mașină, din oricare tabără, ne văd, ne fac scrum imediat.

— Selim, ascultă-mă, spuse Blake, noi trebuie neapărat să ajungem la hangarul acela, nu putem da greș exact acum... Vezi, noi avem date sigure că amenințarea aceea teroristă

despre care vorbeai mai devreme acționează deja și că va ajunge la deznodământ, privi la ceas, să zicem, cam peste nouăsprezece ore.

— Ce deznodământ? întrebă Selim.

— Nu știm. S-ar putea să ne înșelăm, dar nici nu putem risca. Cel mai probabil este că un grup de teroriști a reușit să plaseze dispozitive de o putere uriașă în niște localități din Statele Unite, paralizând sistemul american de ripostă armată.

— Înțeleg.

— Atunci, ascultă-mă. Eu voi merge înainte pe jos și, pe măsură ce voi vedea că drumul este liber, vă voi da un semnal scurt cu lanterna și voi veți înainta, cu luminile stinse, până când vom ajunge pe pista de decolare. Un semnal înseamnă „O.K., puteți înainta". Două semnale înseamnă „atenție, pericol".

— Vin și eu cu tine, spuse Sarah.

— Bine, răspunse Blake coborând din mașină și luându-și rucsacul și geanta lui Olsen.

Sarah își smulse de pe cap vălul islamic, își scoase galabia și-și scutură capul, fluturându-și pletele blonde:

— În sfârșit, am scăpat de toate astea! exclamă ea sărind jos din mașină în salopeta sa kaki. M-am săturat să tot fac pe mumia. Hai, acum hai să mergem.

Îi făcură un semn de salut lui Selim care le răspunse înălțând degetul mare în sus și porniră în fugă.

Ajunseră la o movilă care se înălța cu șapte, opt metri deasupra nivelului terenului din jur și priviră în jur câmpia pustie. Blake aprinse și stinse imediat lanterna.

Selim se întoarse către tovarășul său :

— Coboară, îi spuse, și așteaptă-mă aici. Mă întorc mai târziu să te iau.

Băiatul protestă.

— S-ar putea să calc pe vreo mină și să sar în aer. Vrei să mori și tu?

Scoase restul banilor făgăduiți și i-i dădu:

— Așa este cel mai bine, crede-mă.

Băiatul coborî fără să mai scoată nici o vorbă și se ghemui pe fundul albiei pârâului. Selim trecu la volan, porni motorul și porni cu viteză. Când ajunse la adăpostul movilei, Blake și Sarah erau deja la un kilometru în fața lui.

Așteptă cu motorul la ralanti ca să vadă un alt semnal și, când luminița clipi încă o dată în întuneric, apăsă pe pedala de accelerație și parcurse a doua porțiune a drumului. Când se opri din nou, kilometrajul indica aproape două mile. Era acum la jumătatea distanței.

În vremea aceasta, Sarah și Blake mergeau mai departe, când la pas, când alergând. În stânga lor, piramida de la Ras Udash se vedea tot mai înaltă față de alte denivelări din jur, apărând din ce în ce mai impunătoare și impresionantă. Blake simți un fior de-a lungul spinării, deși tot spatele îi era leoarcă de sudoare, când începu să recunoască și alte detalii ale peisajului care îi devenise cândva familiar.

Pista era acum la cel mult doi kilometri. Îi făcură din nou semn lui Selim să înainteze și porniră către un deluțor care avea în vârf un pâlc de stânci sterpe, cu muchiile rotunjite de vânturile deșertului.

— Este dealul de lângă hangar, spuse Sarah, am reușit. Nu văd nimic de jur împrejur. Putem să-i semnalăm lui Selim să vină încoace, n-are rost să mai pierdem timpul.

Blake făcu din nou semn cu lanterna și în scurt timp mașina Unimog ajunse lângă ei în mijlocul câmpiei cufundate în tăcere. Se auzea ecoul îndepărtat al canonadei, se vedeau luminile exploziilor atât la este cât și la nord, precum și trasoarele din luptele aeriene înspre gaza și deasupra Mării Moarte.

Urcară dealul în timp ce Selim accelera parcurgând în câteva minute porțiunea de teren care-l mai despărțea de pistă.

Blake făcu o recunoaștere rapidă ca să se asigure că totul era în regulă și nu găsi decât niște mici asperități ale solului, rămase, probabil, de la furtuna de nisip. Sarah, urmată de Selim, se îndreptă imediat spre ușa cea mare a hangarului în fața căreia vântul adusese un morman destul de mare de nisip. Luară amândoi lopeți din mașină și începură să curețe nisipul și Blake veni și el să le dea o mână de ajutor.

Fură de ajuns cam zece minute ca să elibereze pragul, după care Sarah apucă mânerele groase de oțel ale porții de la intrarea în hangar:

— E încuiată, fir-ar să fie! înjură ea.

— Trebuia să ne așteptăm la așa ceva, spuse Blake. Înăuntru este o jucărie de douăzeci de milioane de dolari.

Îi spuse lui Selim:

— Dă înapoi în marșarier și o să încercăm să scoatem ușa din balamale cu ajutorul cablului de remorcare.

Sarah îi făcu semn să tacă și lui Selim îi șopti să oprească motorul.

— Ce este? întrebă Blake.

— Un zgomot: îl auziți?

Blake trase cu urechea:

— Eu nu aud nimic.

— Motoare, spuse Selim. O coloană de mașini care se apropie.

Sări din mașina Unimog și alergă spre vârful dealului: cam la trei mile depărtare se vedeau farurile a trei mașini cu șenile care înaintau răsfirate la distanță de circa o milă una de alta.

— Este o patrulă de transportoare blindate în recunoaștere! strigă el. Cel puțin trei. Unul dintre ele o să ajungă sigur pe pistă dacă nu schimbă direcția.

Alergă pe povârniș până în fața ușii masive a hangarului.

— Cât de departe este? întrebă Blake.

— Cam la trei mile. Cel care se află mai în exterior va fi în apropierea pistei în cel mult șapte, opt minute. Trebuie să

încercăm să deschidem ușa asta, acum. Dacă încercăm să fugim, ne văd și trag în noi. Trebuie să scoatem ușa.

Agăță cablul, urcă la volan, cuplă tracțiunea integrală și amândouă diferențialele ca să obțină putere maximă.

— Trage când cablul este întins! îi strigă Blake.

Selim făcu semn că înțelesese, vârî în viteză, merse încet până când cablul se întinse și apăsă pe pedala de accelerație. Între timp, Sarah se urcase în vârful dealului ca să țină sub observație mișcările blindatelor. Erau transportoare, probabil egiptene, și se apropiau cu viteză redusă dar constantă. Privi în jos: roțile mașinii se afundau încet în nisip dar ușa nu se clintea din loc.

— Accelerează, accelerează, începe să se miște! striga Blake privind ușa care începea să se deformeze în mijloc, acolo unde era cuplat cablul.

Anvelopele mașinii scoteau fum din cauză că se învârteau pe loc și în aer se simțea un miros puternic de cauciuc ars. Selim luă piciorul de pe accelerație:

— Mi-a frică să nu explodeze cauciucurile, spuse. Trebuie să-mi fac vânt și să trag brusc.

— Nu! strigă Blake. Dacă plesnește cablul vine înspre tine și te poate omorî.

— O milă! strigă Sarah de la înălțimea colinei.

— N-avem de ales! strigă Selim pornind în marșarier.

Dar, când voia să-și ia avânt, Blake îl opri:

— Așteaptă, spuse, doar o clipă. Ajută-mă să scot ușa de la spatele mașinii.

Selim coborî și-l ajută pe Blake să scoată din balamale oblonul de la spatele caroseriei, apoi îl așezară, ca pe un fel de paravan, în spatele scaunului din față.

— Asta o să ne apere, spuse așezându-se pe scaunul de lângă șofer.

— Nu, domnule Blake, plecați de aici!

— Pornește, îți spun! Cineva trebuie să țină oblonul în poziția asta, altfel se răstoarnă la prima zdruncinătură. Accelerează, fir-ar să fie, dă-i înainte! Acum ori niciodată!

Selim apăsă pedala de accelerație, motorul urlă și mașina scrâșni pe pietrișul de pe jos țâșnind înainte. Introduse maneta în viteza a doua și în a treia pe numai câțiva metri ambalând motorul la maximum în timp ce Blake ținea cu amândouă mâinile oblonul. Într-o fracțiune de secundă cablul se întinse și inerția celor trei tone ale mașinii lansate cu șaptezeci de kilometri la oră rupse cablul ca pe o sforicică. Capătul bont se învârti prin aer șuierând ca o cravașă și lovi în scutul de fier cu o forță uriașă. Blake urlă de durere și se chirci de durere pe scaun, cuprins de convulsii, în timp ce oblonul cădea în spate cu un zgomot asurzitor.

Selim se întoarse și așteptă o clipă pentru ca vântul să împrăștie praful și fumul de cauciuc ars, apoi spuse:

— Ușa s-a deschis, domnule profesor.

Blake încercă să se ridice învingându-și durerea sfâșietoare din brațe și din mâini și o văzu pe Sarah coborând în goană de pe deal spre intrarea în hangar strigând:

— Repede, repede, vin ăia, aleargă William Blake, pentru Dumnezeu, fugi!

Blake coborî și se repezi cât putu de repede către hangar și văzu că Sarah se afla deja în carlinga Falcon-ului și pornea motorul.

— Am încheieturile rupte! urlă el ca să se facă auzit în bubuitul motoarelor cu reacție și arătându-i brațele însângerate. Sarah înțelese, opri motoarele avionului, deschise portiera cabinei și-l trase sus cu putere, în timp ce el strângea din dinți ca să nu urle de durere.

Blake reuși să ajungă pe un scaun și Sarah se strecură în grabă la postul de pilotaj, apucă manșa și puse avionul în mișcare ieșind pe pistă.

— Oprește! strigă Blake. Oprește-te! Geanta lui Olsen, papirusul! Am lăsat-o în mașina lui Selim.

— Ești nebun! strigă Sarah. Nu mai avem timp!

Dar, în timp ce rula pe pistă, văzu mașina lui Selim care se apropia în mare viteză de avion și arăta geanta. La oarecare distanță se vedea apărând în clipa aceea de după o dună silueta unui transportor blindat care începu de îndată să tragă cu mitraliera.

— Deschide! urlă Blake. Deschide portiera sau te omor!

Sarah făcu întocmai, speriată de reacția lui și în cabină pătrunse cu putere un vârtej de aer. Sarah avu o tresărire dureroasă în clipa aceea, dar își mușcă buzele și continuă să strângă în pumn mansa de comandă. Blake se aplecă în afară, gata să cadă din avion, și Selim, luând pentru un moment mâinile de pe volan, se urcă pe scaun și-i aruncă geanta.

Blake o prinse mai mult cu antebrațele decât cu mâinile și căzu înăuntru pe podeaua cabinei, în timp ce Sarah trăgea portiera și ambala din plin motoarele avionului.

Transportorul blindat se afla acum în vârful dunei și-și îndrepta mitraliera în direcția pistei.

— Am încurcat-o acum, îl vezi? Căpos tâmpit ce ești, am încurcat-o!

Dar în clipa aceea se auzi un pârâit de armă automată și Blake văzu cum din blindajul transportorului ies scântei: Selim trăgea cu o pușcă mitralieră rezemată pe capota mașinii Unimog. Fără să ia în seamă acest atac, transportorul înaintă către pistă, încercând să taie calea avionului, dar Selim coti la stânga, atât de brusc încât era gata să se răstoarne și se îndreptă cu toată viteza către mașina blindată care fu nevoită să se răsucească pe șenile ca să facă față acestui atac frontal.

În momentul în care roțile Falcon-ului se desprindeau de pământ, Blake și Sarah auziră o explozie asurzitoare și văzură o minge de foc și de fum ridicându-se din locul în care mașina Unimog se ciocnise cu transportorul blindat.

Sarah dădu gaze din plin la motoare zburând la numai câțiva metri de sol pentru a evita radarele: trecu la mică înălțime peste un adevărat infern de flăcări și de fum, de carcase mistuite de foc, de corpuri carbonizate. Trecu prin snopul de proiectile ale antiaerienei și printre dârele luminoase ale trasoarelor, fără să se mai gândească la nimic, fără a auzi ceva, strângând din dinți și ținând ochii ațintiți în față, până când văzu așternându-se sub aripile avionului nemărginita și albastra întindere netedă a mării.

Abia atunci scoase o oftat prelung și se întoarse să-și privească tovarășul de drum. Blake o privi și el cu ochii înotând în lacrimi.

15

Gad Avner ajunse în piața de lângă Zidul plângerii traversând orașul cufundat complet în beznă din cauza camuflajului obligatoriu și se îndreptă spre arcul Fortăreței Antonia. Piața era pustie și întunecată, dar pe cer se vedeau mereu străfulgerări de explozii la nord, la sud și la est: frontul se apropia din ce în ce mai mult de zidurile Ierusalimului.

Armata ajunsese să-și consume aproape în totalitate rezervele de muniții și de carburant care, în schimb, inamicului nu-i lipseau pentru că le primea în mari cantități și de peste tot. Yehudai urma să activeze manevrele de lansare ale ogivelor nucleare de la Be'er Sheva, înainte ca bateriile de rachete ale generalului Taksun să ajungă la o distanță care să-i permită să deschidă focul pentru neutralizarea armei nucleare a Isrelului. Aceasta însemna, foarte probabil, un răgaz de maximum douăzeci și patru de ore în situația în care contraofensiva lansată în momentul acela de armată n-ar fi reușit.

Îl văzu pe Ferrario care-l aștepta de mult timp și trecură împreună de cele două santinele care păzeau intrarea, pătrunzând în tunel până în locul în care, ultima oară, văzuse treptele pe jumătate îngropate sub dărâmăturile de pe peretele de nord al galeriei. Allon apăru pe neașteptate ca și cum ar fi ieșit prin perete.

— Au apărut lucruri noi? întrebă Avner.

— Am săpat pe scara asta, spuse Allon. Duce la un fel de subterană care se întinde sub moscheea Al Aqsa până la atriumul moscheii lui Omar. Poate să fi fost cripta Sanctuarului sau, poate, un rezervor de apă.

Avner tresări:

— Aţi spus cuiva toate astea?

— De ce mă întrebaţi?

— Pentru că, dacă ar afla cineva că pe aici se poate ajunge până sub moscheea Al Aqsa ne-am afla în situaţia în care ar trebui să luptăm şi cu integriştii noştri care abia aşteaptă să facă puţină curăţenie în piaţa Templului.

— Ne-am luat toate măsurile de precauţie, spuse Allon, dar s-ar putea să existe şi vreo scurgere de informaţii

Avner schimbă vorba:

— Ce aţi găsit în cripta aceea?

— Deocamdată, nimic, dar este vorba despre un spaţiu destul de întins; până acum ne-am limitat doar la o cercetare sumară. Am preferat să continuăm cu tunelul.

— Pe aici este? întrebă Avner arătând spre deschizătura care se continua spre interiorul muntelui.

— Urmaţi-mă, spuse arheologul, galeria aceasta este incredibilă. Acum, porţiunea cercetată este lungă de aproape un kilometru.

Allon aprinse o lampă cu neon care dădu o lumină intensă pe o distanţă destul de mare din galerie, apoi porni urmat de doi colegi de-ai săi. Pereţii erau zgrunţuroşi, dar destul de regulaţi şi se mai puteau vedea pe ei nenumărate urme de târnăcop.

— Îmi face impresia că acest tunel a fost realizat în mai multe faze: partea centrală este o galerie ca acelea din mine, săpată probabil de babilonieni în timpul primului asediu, pentru a provoca năruirea zidurilor. În continuare, a fost unită cu prima porţiune, cea pe care o parcurgem acum, săpată probabil de asediaţi pentru a contracara intenţiile atacatorilor. Ultima porţiune a fost realizat, poate, ulterior pentru a deschide o

cale secretă de fugă prin care să ajungă dincolo de pozițiile dușmane în cazul unui asediu. Inscripția pe care am văzut-o la intrare se referea probabil la un traseu ducând în valea Cedronului. Oricum, din câte putem constata, această cale de scăpare nu era cunoscută decât de preoți. În 586, regele Sedechia a pus să se facă o trecere prin zid ca să iasă pe acolo cu familia sa, împreună cu garda personală, în dreptul bazinului Siloe. Dar vasele sfinte din Templu au fost duse într-un loc sigur prin acest tunel.

— Ascultați-mă, spuse Avner oarecum șovăitor, ar putea fi posibil ca și Chivotul legii să fi fost dus într-un loc sigur pe acest traseu?

Allon zâmbi:

— Dragă domnule inginer, eu cred că acest Chivot face parte de multe, multe secole dintr-un mit. Dar nu exclud nimic. Dacă, totuși, doriți să aflați punctul meu de vedere, spuse arheologul continuându-și drumul, eu îmi doresc ca el să nu fie regăsit niciodată, admițând că el ar exista. Vă dați seama ce explozie de fanatism ar provoca în rândul oamenilor?

— Știu, spuse Avner, dar în clipa aceasta, credeți-mă, avem cu adevărat nevoie de un miracol...

Allon nu mai spuse nimic și-și continuă drumul, aplecându-și deseori capul ca să treacă pe sub tavanul prea jos. Se opriră, după aproape o jumătate de oră de mers, într-un loc ceva mai larg creat artificial de arheologi și orientat înspre ceea ce părea începutul unui povârniș.

— Unde suntem, exact? întrebă Avner.

Allon scoase o hartă din buzunarul interior al hainei o desfăcu și-i arătă oaspetelui său un punct în direcția Bethlehemului:

— Exact aici.

Avner scoase și el o hartă militară pe care fuseseră trasate niște linii goniometrice. Și pe harta aceea era însemnat un punct cu ajutorul unui cerculeț.

— Între cele două puncte este o distanță de cel mult trei sute de metri, comentă Ferrario.

— Așa este, spuse Avner.

— Despre ce vorbiți? întrebă Allon.

— Spuneți-mi, spuse Avner ridicând privirea către tavanul galeriei, câți metri sunt de aici până la suprafață?

— Puțin: aș zice între trei și cinci metri. Aproape sigur, aceea este rampa care duce spre suprafață, spuse el arătând un punct de la baza peretelui. Apoi continuă. Aici, pe acest detaliu mărit, am însemnat locul probabil în care se iese la suprafață. Ar trebui să fie sub pardoseala unei case din cartierul acesta.

Avner se prefăcu a-și lua niște notițe pe un bloc-notes și-i dădu un bilețel lui Ferrario. Pe el scrisese: „Pregătește imediat o echipă de intervenție: oameni sub acoperire, nimeni nu trebuie să-și dea seama de nimic. Să fie gata să intre în acțiune peste câteva ore".

Ferrario dădu afirmativ din cap:

— Dacă nu mai aveți nevoie de mine, domnule Cohen, eu aș avea ceva de făcut. Ne vedem mai târziu.

Se întoarse pe drumul pe care venise către ieșirea din galerie. Avner continuă în spatele lui Allon:

— Aș mai avea încă o întrebare, îi spuse.

— Spuneți.

— Unde se afla tabăra lui Nabucodonosor în timpul asediului din 586?

— Să vedeți... în privința asta sunt două școli de gândire... începu arheologul pe un ton profesoral, oarecum înfumurat.

— Care este părerea dumneavoastră, domnule Allon?

— Cam aici, spuse el arătând un punct de pe hartă.

— Îmi închipuiam eu, spuse Avner. Megalomanul, fiu de cățea!

— Poftim?

— Nu despre dumneavoastră este vorba. Mă gândeam la o persoană pe care o cunosc.

Punctul indicat de Allon se afla, într-adevăr, foarte aproape de ceea ce arăta harta goniometrică. Locul unei surse radio suspecte descoperit cu mare greutate de Ferrario și de oamenii săi.

— Ascultați-mă, domnule profesor, continuă Avner, eu vă cer acum să faceți un sacrificiu chiar dacă sunteți foarte obosit. Vă voi trimite alți muncitori care vor lucra sub ordinele dumneavoastră. Aș vrea ca această rampă să fie degajată până mâine seara. Nu pot să vă spun motivul pentru că și eu mă spun unor ordine ale superiorilor mei, dar, într-un moment ca acesta prin care trecem acum nu putem lăsa la o parte nimic.

— Îmi dăm seama, spuse Allon, și vom face tot ce putem.

Avner ieși la suprafață și ajunse la cartierul general unde Yehudai urmărise în fiecare clipă evoluția situației de pe teren cu ajutorul modelului său tridimensional. Satelitul american tocmai localizase o instalație suspectă la circa o sută cincizeci de mile est de Iordan.

— Ce-ar putea fi? întrebă Avner.

— După părerea mea, este un emițător radio și sursa pe care am descoperit-o între locul acesta și Bethlehem ar putea fi un releu.

— Dar cu ce scop?

— Ei nu au acces la sateliți și, prin urmare, trebuie să recurgă la relee pe pământ. Am văzut aceasta în timp ce înaintau prin furtuna de nisip. Priviți: aceste două puncte formează un triunghi echilateral perfect împreună cu baza nucleară de la Be'er Sheva. Probabil că se pregătesc s-o lovească.

— Trebuie distrus emițătorul de dincolo de Iordan. S-ar putea să fie o centrală radio pentru trageri conectată cu o rampă de lansare.

— Am făcut-o deja. Dar a apărut din nou. Probabil că este o structură mobilă care este ascunsă într-un buncăr subteran. Iar sursa radio dinspre Bethlehem ar putea dirija o lansare asupra capitalei.

— Ierusalim? Nu vor îndrăzni. Este oraș sfânt și pentru ei.

— Și dacă s-ar folosi de un gaz? Și Nabucodonosor a golit orașul de locuitorii săi. Ei ar putea face același lucru... cu alte metode...

— Ce ai descoperit la arheologul tău?

— Ceva interesant. Cum să ajungi la câțiva metri de emițătorul de la Bethlehem fără să treci printr-o zonă de doi kilometri cu mare risc, plină de mii de lunetiști din Hamas.

— Asta este o veste bună.

— Poate că o să-ți dau una și mai bună peste câteva ore, dacă am văzut eu bine, dar pentru moment prefer să nu vorbesc încă despre aceasta. Și ofensiva noastră?

Yehudai indică pe modelul tridimensional zonele în care unitățile sale intrau în luptă:

— Primul șoc este pe cale să se calmeze: trebuie să drămuim cu grijă carburantul și, peste puțin timp, și munițiile. Peste câteva ore voi ști dacă trebuie să ordon la Be'er Sheva să se inițieze procedura de lansare a rachetelor noastre „Gabriel" cu focoase nucleare, înainte să fie prea târziu.

Avner lăsă capul în jos:

— Eu voi acționa la noapte. O să te țin la curent.

Ieși de la statul-major și-i spuse șoferului să-l lase la „King David" ca să bea o bere și să-și pună în ordine gândurile, înainte de a ajunge acasă. I se aduse berea și își aprinse o țigară. Mai erau câteva ore și avea să vadă dacă intuiția sa fusese corectă, dacă nasul lui de copoi mai funcționa încă bine. Stătu multă vreme să cântărească fiecare probabilitate și când ridică privirea îl văzu în fața lui pe Ferrario: era îmbrăcat în uniformă de luptă cu stelețele de sublocotenent și purta centură cu pistol.

— Am luat deja măsuri, domnule, echipa este deja pregătită și așteaptă ordinele dumneavoastră.

— Dar tu, îl întrebă Avner, unde te duci așa gătit?

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule, pe front. Am cerut să fiu trimis într-o unitate de luptă.

— Fără cămăși Armani?

— Nu, domnule, de la croitoria armatei nu prea ai de ales.

— Și cui i-ai cerut permisiunea să părăsești serviciul meu?

— V-o cer dumneavoastră acum, domnule. Mulți băieți mor pe front ca să țină dușmanul departe de zidurile Ierusalimului. Vreau să fac și eu acest lucru.

— Dar deja faci așa ceva, Ferrario. Și încă foarte bine.

— Mulțumesc, domnule, dar nu mă mai simt în stare. Dumneavoastră vă puteți descurca acum foarte bine și fără ajutorul meu. Vă rog.

— Ești nebun, te-ai fi putut întoarce acasă după ce ți-ai luat licența, dar ai dorit să treci prin experiența asta palpitantă; acum vrei să pleci pe front. Sigur că este mult mai palpitant, dar sper că-ți dai seama că este și foarte periculos.

— Îmi dau seama, domnule.

— Nu ți-e dor de Italia?

— Ba mi-e foarte dor. Este cea mai frumoasă țară din lume și este țara mea.

— Dar atunci...

— Eretz Israel este patria sufletului meu și Ierusalimul este ca o stea de pe cer, domnule.

Avner se gândi la Ras Udash și la secretul pe care îl îngropase sub un morman de cadavre și ar fi vrut să strige: „Nu-i adevărat nimic!"

Dar spuse:

— Îmi pare rău să mă lipsesc de ajutorul tău, dar, dacă aceasta este hotărârea ta, eu nu te pot împiedica s-o pui în aplicare. Încearcă să-ți păzești pielea: dacă ți s-ar întâmpla ceva, o sumedenie de fete frumoase din țara ta nu m-ar ierta că te-am lăsat să pleci.

— O să fac tot posibilul; și dumneavoastră, dacă puteți, lăsați-vă de fumat. Vă dăunează mult la sănătate. Duse mâna la frunte. A fost o mare onoare pentru mine, domnule Avner. Apoi se răsuci pe călcâie și plecă.

Avner îl privi pe când se îndepărta cu pasul îngreunat de bocancii militari și se gândi că italienii reușeau să fie eleganți chiar și în zdrențe, apoi lăsă capul în jos și rămase să privească gânditor jarul țigării care ardea degeaba.

Sarah se rezemă de spătarul scaunului de pilot:

— Chiar ai fi făcut-o? întrebă ea întorcându-se către tovarășul său de călătorie.

— Ce anume?

— Să mă omori, dacă nu deschideam portiera.

— Cred că nu. Asta și pentru că aveam amândouă încheieturile mâinilor rupte: ar fi trebuit să te ucid mușcându-te.

— Dar aveai fața unuia care ar fi fost în stare s-o facă.

— De aceea ai și deschis portiera. Ai făcut un lucru bun.

— Cum te simți acum?

— Calmantele încep să-și facă efectul: mult mai bine. Tu, însă, ești palidă. Ce ai?

— Nimic. Sunt moartă de oboseală... Will?

— Da.

— Ce spunea ultima parte a inscripției de pe sarcofagul de la Ras Udash?

— Spunea așa: „Oricine ai fi, dacă vei profana acest mormânt, să-ți fie sfărâmate oasele și să poți vedea sângele acelora pe care-i iubești".

— Și de ce nu mi-ai spus?

— Nu voiam să te sperii: este exact ceea ce mi se întâmplă acum. Mi-am rupt oasele și...

— Eu nu mă las impresionată, William Blake: n-a fost vorba decât despre o coincidență.

— Așa este. Exact asta gândesc și eu.

Tăcură o vreme, apoi Sarah spuse:

— Acestea erau ultimele cuvinte?

— Nu, spuse Blake. Spunea: „Și aceasta să se întâmple neapărat până ce soarele va apune la răsărit".

Sarah îl privi având în ochi un tremur de îngrijorare:

— Adică, niciodată. Este un blestem imposibil de realizat: soarele nu apune niciodată la răsărit.

— Nu te mai gândi la asta, spuse Blake, sunt doar niște vechi formule magice.

Tăcu, simțindu-se cuprins de o somnolență apăsătoare, dar, în timp ce aținea, văzu că lumina zorilor reflectată în cupola de plexiglas începea să se întunece: se întoarse și văzu cum soarele dispărea încet sub linia orizontului, înspre răsărit. Avionul Falcon nu ajunsese încă la regimul optim de croazieră, dar, în clipa aceea, tot zbura mai rapid decât mișcarea în sens invers a pământului.

O privi pe Sarah cu un surâs ciudat și spuse:

— Câteodată se mai întâmplă și așa. Apoi lăsă capul într-o parte și trase un pui de somn.

Se trezi după o oră din cauza zgâlțâiturilor avionului care trecea printr-o zonă cu turbulențe și se întoarse către Sarah ca s-o întrebe:

— Ce mai faci?

O văzu galbenă precum ceara și cu fruntea brobonată de sudoare și mai văzu că pe podeaua cabinei apăruse o pată de sânge.

— Oh, Doamne, Iisuse Hristoase! exclamă. Ce s-a întâmplat? De ce m-ai lăsat să dorm?

— Când am deschis portiera... o schijă mi-a găurit umărul stâng.

— Oh, Iisuse! spuse Blake. Ce nenorocire, ce nenorocire... dar de ce să nu mă trezești? Vino aici, spuse, ajutând-o să se ridice, treci pe locul meu. Am nevoie de spațiu ca să mă ocup de umărul tău și să te ajut. Blake nu reușea să se împace cu gândul și, în timp ce se agita în jurul fetei, continua să se lamenteze. Ce necaz, fir-ar să fie, ce necaz...

Luă leucoplast și-și imobiliză cât putu mai bine încheieturile mâinilor și când simți că le poate mișca suficient de bine, luă

bisturiul din buzunarul hainei, îi desfăcu mâneca bluzei și-i desprinse plasturele hemostatic pe care și-l pusese singură, lăsând sângele să circule mai liber prin brațul învinețit și umflat. Îi dezinfectă rana, îi aplică o compresă sterilă și un alt plasture, îi șterse fruntea de sudoare și insistă să bea cât mai multă apă.

Zburară prin întuneric ore întregi cu pilotul automat și Blake îi ștergea de transpirație fruntea și obrajii, îi umezea buzele cu puțin suc de portocale pe care-l găsise în dulăpiorul-bar al avionului.

Sarah îl privi la un moment dat cu ochii strălucind de febră:

— S-ar putea să-mi pierd cunoștința, spuse. Trebuie să te învăț cum să procedezi ca să lansezi semnalul SOS și cum să te arunci cu parașuta. Mă tem că n-o să am destul timp ca să te învăț să aterizezi cu mașinăria asta...

— Și tu?

— Dacă ești deștept, ți-ar fi mai bine dacă m-ai uita. Dacă târăști după tine o povară ca mine nu mai ai șanse nici tu.

— Negativ, comandante, spuse Blake, nu mai pot merge nicăieri fără tine. Sau amândoi sau nimic.

— Căpos ce ești: așa o să se ducă pe apa sâmbetei tot am făcut ca să ajungem până aici. Mai avu puterea să glumească: Știi că tot ce faci acum ar putea fi considerat drept nesupunere față de ordinele comandantului?

— O să mă trimiți la tribunal când o să punem roțile pe pământ. Până atunci, eu nu mă mișc de aici.

O obligă din nou să bea și o ținu trează prin toate mijloacele până când instrumentele de bord prinseră semnalul de la turnul de control al aeroportul La Guardia din New York.

— Poate că am reușit, spuse Sarah cu o voce abia auzită. Ascultă-mă bine acum: va trebui să convingi turnul să ne lase să aterizăm și să transmită mesajul tău către autorități. Eu am făcut tot ce mi-a stat în puteri: e rândul tău acum, trebuie să te descurci.

Căpitanul McBain din corpul pușcașilor marini opri mașina în fața intrării Pentagonului ți-i ceru plantonului să-l conducă în biroul generalului Hooker:

— Domnule general, îi spuse el gâfâind, turnul de control al aeroportului La Guardia din New York ne-a pus în legătură cu un aparat de zbor necunoscut care are răniți la bord, dar vrea să ne transmită cu orice preț un mesaj de o importanță capitală. Are legătură cu războiul, cred, și cu amenințarea teroristă care ne dă atâta bătaie de cap, și-i întinse un dosar pe care-l avea sub braț.

Hooker luă dosarul și începu să-l răsfoiască:

— Un alt vizionar, sau clarvăzător, sau ce altceva?

— Adevărul este, domnule, că ăștia știu că suntem șantajați de o amenințare teroristă chiar dacă nu știu în ce constă aceasta: au intrat din întâmplare în memoria unui computer, prin Internet, au văzut un fișier suspect și au reușit să-l deschidă. Și-au dat seama că era vorba despre un program foarte sofisticat de tip militar și s-au gândit că acesta avea legătură cu amenințarea care ține paralizat sistemul nostru de ripostă armată.

Hooker își ridică privirea către interlocutorul său:

— Vreți să spuneți că ei au reușit acolo unde au eșuat toate sistemele noastre de spionaj? Nu vi se pare cam suspectă toată afacerea asta? Dacă este adevărat ceea ce spun ei, cum de au reușit să depășească măsurile de apărare a unui program de o asemenea putere, cum se face că au găsit parola de acces? Dacă ar fi de-ai noștri am ști și dacă nu sunt de-ai noștri, de partea cui sunt?

— Domnule general, eu aș vrea ca dumneavoastră să veniți cu mine în sala operativă unde am transmis deja programul ca să fie expus pe ecranul gigant. Vă rog să țineți seama că, dacă, din întâmplare, au dreptate, mai sunt doar treisprezece ore până când se va declanșa procedura finală.

Hooker închise dosarul, se ridică din fotoliul său și-l urmă pe căpitanul McBain de-a lungul coridoarelor care duceau la sala de control.

— Al cui era acest computer?

— Unui oarecare Omar Husseini...

— Un arab? tresări Hooker.

— Un american de origine libaneză, profesor de limba coptă la Institutul Oriental din Chicago.

— Și unde este acum acea persoană?

— Nu este nicăieri. Am dispus să i se controleze cu discreție casa.

— Discreție, domnule McBain? Dacă este adevărat ceea ce îmi spuneți, atunci trebuie să spargeți ușa și să puneți mâna pe blestematul acela de computer personal care și-a bătut joc de noi până acum.

— Experții noștri spun că nu este indicat. A pune mâna pe computer s-ar putea să fie același lucru cu a pune mâna pe o bombă, ba chiar, pe trei.

— Atunci intrați în program cum au făcut indivizii aceia!

— Nu este atât de simplu, domnule general. Sunt titluri în coptă, fișiere în egipteana hieroglifică, în arabă, un adevărat parcurs de război. Încercăm s-o facem cu ajutorul interlocutorilor noștri.

— Măcar ați aflat cine sunt?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că nu au încredere.

McBain deschise ușa și-l invită pe superiorul său în sala operativă. Pe un ecran uriaș tehnicienii rulau programul urmând indicațiile unei voci masculine care se auzea într-un difuzor și care avea drept fond sonor zgomotul unui avion cu reacție.

Hooker aruncă o privire asupra ecranului radar:

— Știți unde sunt?

— Au fost dirijați către aeroportul militar din Fort Riggs, spuse un alt ofițer. Eu, pentru orice eventualitate, am dispus să fie trimis acolo un elicopter cu doi medici militari.

— Insist, spuse Hooker, cine ne garantează că acest program nu este o amenințare pentru noi sau poate că tocmai acel avion care se apropie n-ar putea fi?

— Am pus să se facă niște controale, domnule general, spuse McBain, și pot să exclud cu desăvârșire această eventualitate. Veniți cu mine, vă rog.

Îl duse în fața unui monitor conectat la un aparat video și la un computer:

— Am cerut de la FBI casetele cu înregistrările camerelor de supraveghere din clădirea ziarului „Chicago Tribune", ridicate de la ziar în ziua în care a fost predată caseta conținând declarația de amenințare nucleară. Priviți.

Porni banda și apoi o opri acolo unde apărea intrarea în sediul ziarului. Se vedea botul unei furgonete de la Federal Express care se oprea și din ea se vedea cum coboară factorul poștal cu pachetul în mână.

— În pachetul acela se află caseta video, explică McBain. Și acum, priviți cu atenție. Comandă pe computer oprirea imaginii și apoi mări un detaliu care se vedea pe fundal: se vedea o mașină oprită lângă trotuar și un bărbat care-și făcea de lucru cu un cric ca să schimbe o roată. Folosind sistemul zoom fu mărit și detaliul cu omul respectiv, apoi fața sa, obținându-se o imagine cam neclară, dar în general utilizabilă. Apoi, mai apăsă câteva taste și alături de imaginea aceea apăru alta, de data aceasta foarte clară:

— Iar aceasta este o fotografie a profesorului Omar Husseini pe care am obținut-o de la secretariatul corpului didactic de la Institutul Oriental: după cum vă puteți da seama nu există nici o îndoială că este una și aceeași persoană. Mai rămâne posibilitatea ca Husseini să fi trecut pe acolo din pură întâmplare, exact în momentul acela, dar este o ipoteză extrem de puțin plauzibilă.

— Domnule, interveni în momentul acela tehnicianul informatician, am decodat programul.

Hooker îl urmări în fața ecranului central care avea în partea superioară scris cu caractere uriașe mențiunea

Programul

ARMAGEDDON

— Este conceput astfel încât să facă trei obiecte să se rotească în șase cicluri succesive de câte douăzeci și patru de ore fiecare, explică tehnicianul, asupra a trei obiective mereu altele până când, în al șaselea ciclu, se declanșează procedura terminală. În cazul unei interferențe, procedura terminală se declanșează imediat sau poate că acționează un circuit de rezervă. Am decodat simbolurile obiectivelor: este vorba despre orașe din Statele Unite. Cele din al șaselea ciclu sunt New York, Los Angeles și Chicago. Inutil să mai spunem că obiectele în mișcare sunt bombele nucleare portabile pe care le căutăm. Deplasându-le în permanență, localizarea lor devine mai dificilă.

— Este ciudat, spuse Hooker privind fix ecranul, de ce nu Washington?

— Este mentalitatea orientală, spuse McBain, este mult mai dureros pentru un om să fie lovit în sentimentele sale, în ceea ce are mai prețios, decât să fie nimicit fizic pur și simplu. În planul lor, președintele trebuie să rămână nevătămat ca să poată asista la distrugerea națiunii.

— Domnule, interveni în clipa aceea un sergent de la comunicații, avem răspunsul Ierusalimului.

— Am trimis fotografiile lui Husseini la Mossad, explică McBain apropiindu-se de monitorul computerului pe care, tocmai atunci apărea o serie de imagini tip de identificare, reprezentând un bărbat tânăr, cu mustăți stufoase și cu capul înfășurat în kefiah.

Hooker se apropie, punându-și și ochelarii, privind fix imaginile în timp ce tehnicianul le introducea într-un pro-

gram de morphing, scotea mustățile, kefiahul, rărea sau albea părul, adâncea ridurile.

— Doamne... spuse el. Doamne... Husseini este... este Abu Ghaj!

— Ajunși aici, am impresia că nu mai este nici o îndoială, spuse McBain, că Hussein este cheia întregii afaceri. Trebuie găsit. Avem la dispoziție mai puțin de treisprezece ore.

Hooker își adună întregul staff:

— Ascultați-mă cu cea mai mare atenție: primo, găsiți un blestemat de geniu al computerelor care să intre în programul acela și să-l oprească fără ca totul să sară în aer. Secundo, verificați cu amănuntul persoana lui Husseini, găsiți-i documentele, numărul de înmatriculare al mașinii, cartea de credit, legitimația de asistență socială, banca la care are conturi. Aflați chiar și când pune benzină în rezervor sau ia un somnifer sau cumpără o pereche de izmene de la marile magazine. Tertium, găsiți cele trei comandouri care au bombele și ucideți-le înainte să aibă timp să zică „Amen". Și, după aceea, dezamorsăm bombele, dacă reușim. Gata, la treabă!

Subofițerul care răspundea de transmisiuni se apropie în clipa aceea:

— O veste proastă, domnule. Ofensiva generalului Yehudai împotriva dușmanilor Israelului este pe cale să eșueze. Se pregătesc să înceapă procedurile de lansare a focoaselor nucleare de la Be'er Sheva.

Hooker se lăsă să cadă pe un scaun și-și acoperi fața cu palmele. McBain se apropie.

— Am contact din nou cu avionul, domnule, vreți să le spuneți ceva?

— Da, spuse Hooker, dați-mi legătura.

Se apropie de microfon:

— Aici este generalul Hooker de la Pentagon către aparatul de zbor necunoscut. Mă auziți?

— Vă aud, domnule general.

— Aveați dreptate. Totul este așa cum ați spus. Iar cei trei „catâri" care apar în fișier sunt trei bombe nucleare portabile care ar putea exploda peste treisprezece ore și paisprezece minute în trei mari orașe din Statele Unite. Profesorul Husseini este un faimos terorist activ pe la jumătatea anilor '80, cu numele de luptător Abu Ghaj. Acum, dacă doriți, puteți să-mi spuneți cine sunteți. Nu mai avem în privința voastră nici un fel de rezerve.

Se lăsă tăcerea timp de un minut în sala de control, apoi vocea spuse:

— Mă numesc William Blake și sunt coleg cu profesorul Husseini la Institutul Oriental din Chicago. Mă aflu la bordul unui avion Falcon 900EX; la comenzi se află Sarah Forrestall de la Warren Mining Corporation, dar ea este rănită. Suntem singurii supraviețuitori din tabăra de la Ras Udash, din deșertul Negev.

Hooker se rezemă cu spatele de un zid ca și cum ar fi fost lovit de un trăznet.

— Alo? M-ați recepționat, domnule general?

— V-am recepționat, domnule Blake. Tare și clar.

— Ascultați-mă, domnule general. Eu nu cred că profesorul Husseini vrea să detoneze bombele acelea. Poate că o fi fost cândva chiar terorist, dar era modul său de a lupta împotriva unor adversari prea puternici. Cu siguranță astăzi nu mai este așa ceva și nu ar lua parte la masacrarea unor oameni nevinovați. Programul acela funcționează, probabil, fără ca el să știe; ați văzut, este ca un fel de virus informatic, mă înțelegeți? Poate că și el este victima unui șantaj... înțelegeți?

— Vă înțeleg, domnule Blake.

— Nu-l ucideți, domnule general.

— Nici nu ne gândim să ucidem pe cineva. Căutăm doar să salvăm viețile multor oameni nevinovați. Acum vă dau legătura cu turnul de control.

— Am rămas și fără carburant: spuneți-le să ne lase să coborâm cât mai repede. Succes și dumneavoastră.

Hooker se întoarse către McBain:

— Faceți-mi legătura cu Ierusalim, cod Absalom.

— Cod Absalom pe fir, domnule, spuse McBain după puțin timp, vă rog să vorbiți.

Hooker se apropie de microfon.

— Sunt Hooker.

— Sunt Avner: vă ascult, domnule general.

— Este adevărat că ați început procedura pentru un atac nuclear?

— Nu avem de ales.

— Dați-mi un răgaz de șase ore. Au apărut niște lucruri noi.

— Am mai așteptat o dată și iată care sunt consecințele.

— Domnule Avner, am intrat în sistemul de control al amorsării bombelor și tehnicienii noștri încearcă să-l oprească.

— Cum ați reușit?

— Am primit o informație.

— De la cine?

— Aș prefera să vă spun atunci când se va sfârși totul.

— Este un risc pe care vi l-ați mai asumat o dată cu rezultate... nu prea bune.

Hooker se abținu să reacționeze așa cum ar fi vrut și se gândi câteva clipe.

— William Blake și Sarah Forrestall sunt încă în viață și vor sosi la bordul unui avion Falcon al companiei Warren Mining. Ei ne-au furnizat informația.

— Este o șmecherie ca să intre pe teritoriul american. Doborâți-i. Este în mod sigur o capcană și voi sunteți pe cale să căzeți în ea.

Hooker se gândi la cuvintele lui Blake: „Se poate să fi fost și terorist, dar era modul său de luptă împotriva unor adversari prea puternici...". Oare Blake voia să reabiliteze un terorist?

Avner se auzi din nou:

— Ce riscați, domnule Hooker? Dacă sistemul pe care vi l-au dat este bun, veți sacrifica două vieți pentru a salva un

milion. Dacă este doar un truc, și sunt sigur de asta, riscați să se producă o catastrofă și mai mare. Din cauza celor doi au fost masacrați toți cei de la Ras Udash de elicopterele lui Taksun, inclusiv zece pușcași marini de-ai voștri. Nu uitați asta. Aveți idee despre ceea ce există la bordul acelui avion? Ascultați-mă, domnule Hooker, când totul se va termina, o să înțelegeți că aveam dreptate. Doborâți-i, imediat, înainte de a fi prea târziu. Este evident că programul acela le-a fost dat de agenții lui Taksun ca să vă deruteze și să vă facă să pierdeți timpul, dacă nu chiar mai rău. Ia gândiți-vă, domnule Hooker, cum de-or fi făcut ei ca să scape din zona de conflict, așa, cu un avion particular?

Hooker își șterse broboanele de sudoare de pe frunte.

— Faceți așa, spuse din nou Avner, și eu vă garantez că voi opri procedura nucleară de la Be'er Sheva... Îl voi convinge pe generalul Yehudai, vă asigur, dar pentru cinci ore, nici un minut mai mult. După care, orice s-ar întâmpla, vom dezlănțui infernul. Vă amintiți ce se spune în Cartea Judecătorilor, domnule Hooker? „Să moară Samson laolaltă cu toți Filistenii!".

Hooker închise ochii, încercând să îndepărteze tulburarea care pusese stăpânire pe sufletul său și căută să cântărească lucid toate elementele pe care le avea la dispoziție, după care spuse:

— Așa este bine, domnule Avner. Așa o să fac.

Apoi se întoarse către McBain:

— Vreau să am avionul pe pista de decolare peste cinci minute, spuse. Plec la Chicago.

Blake intră în cabina de pilotaj aducând comprese sterile și alcool, schimbă pansamentul și încercă să aline durerile lui Sarah care se crispase de durere.

— Sunt un infirmier nepriceput și cu totul inexistent ca pilot, spuse, dar tu nu ești în stare să reziști. Lasă-mă în locul

tău la manșă și după aceea o să mă înveți ce să fac; s-ar putea să reușim.

Sarah îl întrerupse:

— Rahat, avem o vizită.

— Ce se întâmplă?

— Un avion de vânătoare în stânga, la douăsprezece mile: o să ne doboare, Will, nu te-au crezut.

Blake privi și el silueta avionului care se apropia de ei:

— Fir-ar să fie! înjură el, m-a convins să-i spun cine suntem. Credeam că nu mai pot fi îndoieli...

Sarah privi cu atenție în fața ei la întinderea câmpiei, încă acoperită cu zăpadă și presărată, din loc în loc, cu acoperișurile roșii ale unor case:

— Mai putem face ceva, spuse, o să cobor spre zona aceea locuită, acolo unde nu pot trage asupra avionului: tu o să te arunci cu parașuta și eu am să vin după tine. O să mă descurc, nu te teme. Împinse manșa înainte și avionul își aplecă botul în jos. Pune-ți imediat parașuta, avem la dispoziție mai puțin de două minute.

— Nici nu mă gândesc, începu să spună Blake, dar nu mai avu timp să termine. O voce se auzi din difuzorul radioului:

— Sunt căpitanul Campbell din aviația Statelor Unite, am primit ordin să vă conduc la locul de aterizare: urmați-mă, vă rog, și fiți bine veniți acasă.

— Venim după dumneavoastră, domnule căpitan, se bucură Sarah, cu cea mai mare plăcere.

Aterizară după zece minute, cu ultimele picături de carburant, la o bază militară de lângă Fort Riggs și fură imediat mutați în elicopterul care îi aștepta pe pistă. Doi brancardieri o luară în primire pe Sarah și dădură s-o ducă la o ambulanță, dar fata se opuse:

— Vin cu tine, îi spuse ea lui Blake. Vreau să văd și eu cum se termină toată povestea asta.

Nu putură s-o convingă așa încât brancardierii o lăsară pe mâna medicilor care se aflau la bordul elicopterului. Unul

dintre ei îi imobiliză brațul și celălalt o puse imediat sub perfuzie. Apoi îi dădură un somnifer ca s-o facă să adoarmă.

Două ore mai târziu coborâră la Chicago pe aeroportul Midway, pe o ploaie torențială. Lângă pistă îi aștepta o ambulanță cu motorul pornit și generalul Hooker înfășurat într-un impermeabil.

Sarah fu dusă de îndată în ambulanță, iar Blake de despărți de ea cu un sărut și cu o lungă îmbrățișare:

— Iartă-mă, spuse el, totul s-a întâmplat numai din vina mea.

— Așa a fost să fie, spuse Sarah cu un zâmbet chinuit. Altădată să nu-ți mai uiți nenorocita aia de geantă.

— O să vin să te văd! Ai fost măreață! strigă după ea Blake în timp de infiemierii o luau de acolo.

Hooker îi întinse mâna, dar și-o retrase imediat văzând că Blake avea și stânga și dreapta bandajate până înspre cot:

— Bine ați venit acasă, spuse, probabil că și dumneavoastră sunteți epuizat. Veniți, să ne urcăm în elicopter. Este acolo un medic care o să se ocupe de dumneavoastră.

— Pentru o clipă, când am văzut avionul acela de vânătoare venind înspre noi, am fost sigur că vreți să ne doborâți, spuse Blake venind după el.

— Să vă doborâm? De ce să facem asta? întrebă Hooker pe un ton uluit.

Se urcară la bord și aparatul, care avusese tot timpul motorul în funcțiune, mări turația elicelor și se ridică încet către cerul înnorat.

— Nu știu, spuse Blake, în ultima vreme nu am avut parte de o primire prea prietenoasă. .. Cum merg treburile?

Medicul se apropie de el și-i făcu o injecție anestezică, apoi începu să-i desfacă pansamentul de la mâini și să-i imobilizeze încheieturile cu atele și cu fețe elastice.

— Ne luptăm cu trecerea timpului, spuse Hooker, mai avem doar patru ore până când se va declanșa operațiunea

finală. Tehnicienii noștri încearcă să dezamorseze sistemul, dar nu suntem siguri dacă este unicul. S-ar putea să mai fie unul de rezervă pe care noi nu-l cunoaștem. Husseini este de negăsit: poate că-și dăduse seama de pericol și de zile întregi nu mai dă pe acasă. Acum patru ore, președintele a fost nevoit să dea un comunicat către națiune, păstrând, totuși, sub tăcere o parte a adevărului; cetățenii care locuiesc în zonele centrale sunt îndrumați către adăposturile subterane, în tunelurile de metrou și în afara orașului. Este tot ce s-a putut face: cele trei zone metropolitane, New York, Chicago și Los Angeles, cuprind aproape patruzeci de milioane de locuitori. Panica ar fi dat naștere unei situații incontrolabile și operațiunea în sine ar fi cerut cel puțin o săptămână, în timp ce noi nu dispuneam decât de câteva ore. În momentul de față, totuși, Husseini știe că noi am aflat de el, altfel s-ar fi întors acasă. Poate că și-a dat seama de supravegherea noastră sau poate că a fost pus în gardă de cineva.

— Așa cred și eu. Și este tot atât de adevărat că nu a transmis nici un ordin de amorsare a bombelor. Admițând că el ar avea puterea să facă așa ceva.

— Toate eforturile pentru a-l descoperi au fost zadarnice: nu a folosit cartea de credit, nu a cumpărat benzină, nu a scos bani de la vreo bancă: nimic. Ca și cum ar fi dispărut în neant.

— Cândva, Husseini a fost Abu Ghaj, domnule general, un luptător formidabil: poate rezista zile întregi fără să mănânce, fără să bea, fără să se spele, ascunzându-se în tot felul de locuri, chiar și prin canale. Pentru el, regulile noastre nu au nici o valoare.

— Din păcate, fără el nu putem localiza cele trei comandouri. Programul „Armageddon" nu dă nici o localizare specială

— Eu cred că el este convins că are în mână armele unui șantaj care se va sfârși atunci când va avea loc victoria Islamului împotriva Israelului și căderea Ierusalimului. Nu

putem fi siguri dacă el știe că bombele vor exploda oricum. Sunt sigur că Husseini nu este în stare să citească programul acela și să-l înțeleagă.

— Dar atunci, ce putem face?

— Unde mergem acum?

— La sediul nostru operativ din Chicago: m-am mutat aici pentru că aici se află Husseini și el este cheia întregii afaceri.

Tăcură timp de câteva minute și Blake privea pe hubloul elicopterului miile de lumini ale orașului său, străzile și autostrăzile biciuite de o ploaie torențială, sufocate de circulația unui exod de coșmar și, în ciuda tuturor acestor lucruri, descoperea în clipele acela că locul acela îi lipsise mult și înțelegea că trebuia să împiedice cu orice preț producerea unei catastrofe înspăimântătoare.

La un moment dat tresări:

— Domnule general, există un lucru pe care, cu siguranță, dumneavoastră îl faceți în mod obișnuit: să ascultați radioul. Dați dispoziții să mi se aducă imediat o piuă de lemn de-a beduinilor și un pisălog.

Hooker holbă ochii:

— Ce-ați spus că vreți?

— Ați înțeles bine: o piuă din lemn și un pisălog din acelea pe care le folosesc beduinii din peninsula arabică.

— Dar sunt obiecte din civilizația neolitică: unde le-aș putea găsi la Chicago?

— Nu știu: puneți-i pe oamenii dumneavoastră să umble prin muzee, prin institutele de antropologie și de etnografie, dar, vă rog, găsiți-le... și altceva: găsiți-mi un baterist.

— Un baterist?

— Eu am încheieturile mâinilor fracturate și nu pot bate cu pisălogul în piuă.

Hooker clătină din cap neîncrezător, dar luă legătura imediat cu sala operativă și dădu ordinele necesare:

— Orice comentariu este fără rost, adăugă el, ba chiar este interzis. Aterizăm peste zece minute: vedeți să nu mă dezamăgiți.

Ciudatul obiect fu adus de urgență, în mai puțin de o jumătate de oră, de la Field Museum, iar bateristul fu adus într-un taxi, un băiat de culoare, pe nume Kevin, care cânta într-un grup rap la „Cotton Club", în centrul orașului.

— Fii atent la mine, Kevin, spuse Blake, eu am să-ți bat un ritm cu degetele în masă și tu ai să-l imiți bătând cu pisălogul în această piuă, iar domnii aceștia vor înregistra sunetele pe o casetă. Prin urmare, vezi să faci o treabă bună. Ai înțeles?

— Asta-i o joacă de copii, spuse Kevin, dă-i drumul, amice.

Blake începu să bată darabana cu degetele în masă sub privirile stupefiate ale generalului Hooker și ale celorlalți ofițeri, iar Kevin îl imită imediat, din instinct, scoțând din instrumentul său improvizat un ritm sec și sonor, ritmul simplu și sugestiv pe care Blake îl auzise pentru prima oară în casa lui Omar Husseini, în ajunul Crăciunului și pe care-l auzise din nou, cu două zile în urmă, în cortul șeicului de la El Mura.

Când terminară, se îndreptă către Hooker și-i spuse:

— Dați ordin să se transmită acest ritm pe toate posturile de radio la interval de zece minute până când o să vă spun eu să încetați. Și... să ne ajute Dumnezeu. Trebuie să mă duc acum la toaletă, spuse el luându-și geanta, trebuie să-mi aranjez pansamentele.

Ieși pe coridor, pornind către ușa care i se arătase, dar, în loc să intre, își continuă drumul până la lift și coborî la garajul din subsolul clădirii. Erau acolo o mulțime de mașini atât civile cât și militare, gri-verde: urcă în prima care avea cheile în contact și porni cu toată viteza fără a-l lua în seamă pe plantonul care se apropia de el ca să-i ceară legitimația de acces.

Conduse mult timp prin ploaia torențială, strângând din dinți și încercând să-și învingă durerea din încheieturile

mâinilor, aceasta devenind din nou sfâșietoare după ce trecuse efectul analgezicului administrat de medic.

Străzile mai largi erau toate complet înțesate și peste tot era un vacarm de strigăte, de trosnetele tamponărilor și de sunetele de claxon. Blake se îndreptă de îndată ce putu către cartierul său de la periferie în care oamenii erau atât de săraci încât nu mai aveau putere să se teamă nici de o bombă atomică.

Deschisese radioul îndată ce pornise din loc și, înainte de a ajunge în apartamentul său sărăcăcios, auzi că programele se întrerupeau pentru a transmite un ciudat sunet ritmat, o răpăială monotonă care din când în când devenea mai intensă cu un sunet puternic și penetrant. Kevin era un adevărat artist.

Lăsă mașina într-o parcare și alergă sub rafalele de ploaie până la ușă. Scoase din buzunar cheile și cu oarecare strădanie reuși să deschidă

În micul apartament era frig și întuneric, exact așa cum îl lăsase în momentul plecării. Hoții știau bine că nu putea fi nimic interesant de furat într-un asemenea loc.

Aprinse lumina și porni centrala termică. Apoi se duse la un dulăpior plin cu borcane, găsi un pachet de cafea rămas nedesfăcut, îl deschise, pregăti filtrul, turnă apa într-o cafetieră și o puse pe aragaz. Încercă să facă un pic de ordine și, în timp ce se căznea să pună la locul lor pantofi și haine pline praf, deschise și radioul. În momentul acela se transmitea muzică simfonică: Haydn.

Se așeză și-și aprinse o țigară.

Trecu o oră și de prin cartier nu se mai auzea nici cel mai mic zgomot: poate că plecaseră cu toții sau poate că se hotărâseră să aștepte într-o tăcere deplină judecata lui Dumnezeu.

Radioul transmise din nou, în zadar, ritmul dat de pisălog și de piuă, iar Blake se gândi că fusese nebun de-a binelea, că unele lucruri se petrec numai în povești. Închise aparatul cu un gest scârbit, apoi aprinse ochiul de la aragaz și puse la fiert

cafeaua: i se păru că simte plutind în jur sufletele lui Gordon și Sullivan, în spațiul strâmt din locuința sa, și le dori pace veșnică, gândindu-se că, peste puțin timp, și el, și Sarah, și cine știe câți alții aveau să fie alături de ele.

Se auzi cum cineva bătea la ușă.

16

— Te aşteptam, spuse Blake. Intră, te rog, ia loc.

Omar Husseini era ud leoarcă de la ploaie, se clătina pe picioare şi avea barba mare, iar părul îi era răvăşit.

Cearcănele adânci şi ochii înroşiţi arătau că nu mai dormise de multe ore.

— Cum de ai reuşit să te întorci... şi ce ai păţit la mâini? întrebă el lăsându-se să cadă pe un scaun.

Era vânăt la faţă şi tremura de frig. Blake îl ajută să-şi scoată de pe el paltonul ud şi-l puse la uscat pe un calorifer. Apoi îi acoperi umerii cu o pătură veche şi-i puse în mâini o ceaşcă de cafea fierbinte.

— E proaspătă, spuse, abia am făcut-o.

—Am auzit zgomotul de piuă... spuse Husseini cu un surâs timid, şi m-am gândit că pe undeva, primprejur, cineva se pregăteşte să facă o cafea aşa că...

Nu termină fraza. Duse ceaşca la gură şi sorbi câtva înghiţituri:

— Ce ciudat, spuse după aceea, amândoi deţinem nişte secrete nimicitoare... Şi doar cu câteva săptămâni în urmă eram doi profesori oarecare. Nu-i ciudată viaţa? Spune-mi cum este mormântul Marelui Conducător? I-ai văzut chipul?

Blake veni lângă el:

— Ascultă-mă, Omar. Acum secretul tău este acela care poate face cel mai mare rău: am descoperit în computerul tău

un program automat care peste trei ore va comanda amorsarea a trei bombe nucleare în trei orașe diferite din Statele Unite.

Husseini nici nu clipi:

— Nu se va întâmpla nimic din toate astea, spuse. Ierusalimul este pe cale să capituleze și totul se va sfârși în curând. Se va încheia un tratat și zilele acestea îngrozitoare vor fi date uitării. Și, de altfel, știi... în nici o țară din lume armele nucleare nu sunt la dispoziția aceleiași structuri care deține secretul amorsării. Nu cred că aceste bombe vor exploda.

— Și tu crezi că putem risca atât de mult doar pe baza acestei speranțe? Știi foarte bine că ar fi o nebunie, Omar. Sau trebuie să-ți spun... Abu Ghaj? De data asta, Husseini ridică imediat capul și-l privi fix, drept în ochi, pe interlocutorul său care continuă netulburat. Doamne, cum de ai putut fi de acord cu uciderea a milioane de ființe nevinovate?

— Nu-i adevărat! Eu am luptat când a fost cazul și credeam că mi-am făcut datoria și gata, dar trecutul câteodată reînvie... chiar și atunci când crezi că l-ai îngropat pentru totdeauna. Mi s-a cerut să țin deasupra capului acestei națiuni o amenințare teribilă, până când popoarele noastre își vor recăpăta drepturile... Nimic altceva. Și eu asta am făcut... a trebuit s-o fac. Dar nu sunt un călău: nu va avea loc nici un măcel.

— Trei ore, Omar, și, după aceea, milioane de oameni vor muri dacă nu vom reuși să oprim acest mecanism nemilos: doar tu ne poți ajuta. Le-am dat tehnicienilor de la Pentagon parola de acces la fișierul pe care tu l-ai denumit „Armageddon": acum mă crezi?

Husseini deschise larg ochii înroșiți de oboseală:

— Dar cum ai....

— Nu am timp să-ți explic. Vreau să știu un singur lucru: în cazul în care computerul este oprit în timp ce se derulează programul ce se poate întâmpla?

— Nu știu.

— Unde sunt „catârii" cumpărați din târgul de la Samarcand?

Husseini rămase din nou uluit auzind că Blake cunoștea limbajul celui mai secret fișier din memoria computerului său.

— Nu pot să vorbesc despre asta.

— Trebuie.

— Dacă o fac...Am un fiu, Blake... un fiu pe care-l credeam pierdut, un fiu în amintirea căruia am dedicat fiecare acțiune, fiecare atac, fiecare schimb de focuri angajate în timpul acelor ani în care a luat naștere faima ucigașului Abu Ghaj. Credeam că l-am îngropat într-un cimitir mizerabil din valea Bekaa și, de curând, mi-au adus vestea că este viu și se află în mâinile lor. Dacă vorbesc, nu există limite pentru suferințele la care-l vor supune... tu nu poți înțelege, nu-ți poți da seama. Există o lume în care mizeria, foamea, lupta înverșunată ucid orice compasiune, fac posibilă orice faptă oribilă...

— Dar și Avraam a fost gata să-și sacrifice singurul său fiu doar pentru că Dumnezeu îi ceruse aceasta. Ți-o cer mii de femei și de copii nevinovați care vor fi arși, sau contaminați și condamnați la o lungă și crudă agonie. Omar, eu pot să-ți ofer dovada că te-au mințit. Bombele vor exploda oricum, chiar dacă Ierusalimul se va preda târându-se în genunchi și cerând îndurare. Așteaptă, te rog...

Puse mâna pe telefon și formă un număr:

— Sunt William Blake, spuse el când i se răspunse, vreau să vorbesc cu generalul Hooker.

— Domnule Blake! Ce naiba ați făcut? Unde vă aflați? Avem absolută nevoie de...

Blake îi reteză vorba:

— Domnule general... spuneți-mi ce se mai întâmplă în programul „Armageddon", și-i făcu semn lui Husseini să vină lângă el, îi apropie receptorul de ureche ca să poată auzi și el.

— Lucrăm pe computerul lui Husseini, dar era așa cum ne așteptam: tehnicienii au descoperit cum se poate opri procedura de amorsare, dar, dacă fac așa ceva, se declanșează o comandă auxiliară pentru un al doilea sistem. Dacă îl opresc, se va

întâmpla același lucru. Bombele vor exploda la distanță de o jumătate de oră una de alta: prima va exploda peste două ore și patruzeci de minute, celelalte vor urma la intervale de o jumătate de oră. Am cerut și ajutorul rușilor pentru dezamorsare, dar nu ne pot ajuta dacă nu cunoaștem tipul de dispozitive care au fost instalate pe teritoriul nostru.

— Domnule general, eu... și-l privi țintă pe interlocutorul său, eu sper să vă pot da cât de curând informații importante. Nu plecați de acolo pentru nici un motiv și... aduceți-i aminte de mine domnișoarei Forrestall.

— Blake! La naiba, spuneți-mi unde...

Blake puse receptorul în furcă și se întoarse către Husseini întrebându-l pe un ton neutru:

— Mai vrei cafea, Omar?

Husseini se prăbuși pe un scaun și lăsă capul în jos, închizându-se într-o tăcere care păru să nu se mai termine în mica încăpere sărăcăcioasă. Când ridică din nou ochii, erau plini de lacrimi.

Vârî o mână în buzunarul interior al hainei și scoase de acolo o cutiuță neagră:

— Aparatul acesta conține o copie a programului care este instalat în computer și trebuie să-l am întotdeauna asupra mea în caz că aș fi nevoit să mă îndepărtez de computerul principal. Altceva nu mai știu.

— Se poate conecta la telefon?

Husseini dădu din cap afirmativ:

— Cablul este în interior. Vei găsi și o mică plăcuță din plastic pe care se află parola.

Blake deschise cutiuța: în ea se afla o inscripție cu caractere cuneiforme care compuneau cuvântul „Nebuchadrezzar" adică „Nabucodonosor".

Spuse:

— Mulțumesc, Omar, ai făcut exact ceea ce trebuia. Și acum să sperăm că vom avea noroc.

După aceea sună la centrala operativă și-l ceru pe generalul Hooker:

— Domnule general, am circuitul auxiliar, puneți telefonul pe difuzor, vreau să mă audă și specialistul dumneavoastră în informatică: deci, se pare că este vorba despre un computer portabil foarte puternic și sofisticat. Îl cuplez îndată la telefon: conectați și dumneavoastră linia telefonică la computerul central. Când aparatul vă va cere parola de acces, tastați „home" și veți vedea apărând o inscripție cu caractere cuneiforme. Marcați cu mouse-ul inscripția și se va deschide programul... Domnule general, puteți întrerupe transmiterea acelui semnal. Nu mai avem nevoie de el. Succes.

Se așeză și rămase nemișcat privind ledurile care semnalau pe micul ecran transmiterea informațiilor prin cablul telefonic.

— Mai ai puțină cafea? întrebă Husseini.

— Sigur că da, spuse Blake, am și țigări.

Îi mai turnă cafea și-i aprinse o țigară.

Stătură tăcuți, unul în fața celuilalt, în camera care începea să se încălzească, ascultând cum bătea ploaia în geamurile aburite ale ferestrei. Blake privi la ceas: mai erau nouăzeci și cinci de minute până la declanșarea apocalipsului.

Husseini tremura: nici pătura care-i învelea umerii, nici băutura fierbinte nu-i puteau alunga frigul care i se cuibărise în suflet.

La un moment dat, ledurile micului computer se stinseră: transmisia se încheiase. Blake scoase cablul computerului și cuplă din nou telefonul.

Lăsă să se scurgă câteva minute, după care telefonă din nou:

— Blake sunt, aveți noutăți? Da, spuneți... Am înțeles: fabrica părăsită de la intersecția între Stevenson Expressway și Dan Ryan. Nu, nu este departe de locul în care mă aflu. Putem să ne întâlnim în parcarea de la McKinley peste o jumătate de oră. De acord, domnule general, ne vedem acolo.

Puse telefonul la locul lui și se întoarse către Husseini:

— Au găsit bombele. Cea care trebuie să explodeze la Chicago este la încrucișarea dintre străzile Stevenson și Dan Ryan, în clădirea abandonată a companiei Hoover Bearings, apărată de trei teroriști înarmați. Unul dintre ei, singurul cu fața descoperită, s-a baricadat în cabina de comandă a unei macarale, la o înălțime de treizeci de metri. Este înarmat cu o pușcă mitralieră... Trec pe acolo mii de persoane care fug afară din oraș. Și acolo mai este și tunelul de sub Chicago River. Dacă explodează, bomba va provoca un dezastru de proporții înspăimântătoare. Nu te mișca de aici. Mă întorc să te iau.

Husseini nu scoase nici o vorbă, dar în clipa aceea înțelese că Abu Ahmid nu încetase niciodată să-l considere un dezertor și intui pedeapsa pe care i-o pregătise.

Blake ieși pe strada măturată de rafalele de vânt și de ploaie și ajunse la mașina sa, îndreptându-se către locul întâlnirii. În sens invers treceau mașini ale poliției cu viteză maximă și la intersecții sunau cu intermitențe sirenele de alarmă, ca într-un film vechi din vremea celui de-al doilea război mondial.

Când intră în parcare, văzu mașina lui Hooker venind dinspre strada a 35-a și claxonă de câteva ori.

— Echipele speciale sunt deja pe poziții, domnule Blake. Ce aveți de gând să faceți? îi strigă Hooker prin fereastra portierei.

— Vin cu dumneavoastră! strigă Blake. Coborî din mașina sa și sări în aceea a generalului care porni din loc cu toată viteza. În față, lângă șofer, ședea căpitanul McBain.

— Ați aflat cum se oprește procedura de amorsare? întrebă Blake imediat ce se așeză.

— Nu, din păcate, încă nu, spuse Hooker. Dar am chemat oamenii cei mai capabili pe care-i avem. Sperăm să reușim. Suntem permanent în legătură cu rușii: îndată ce vom vedea bombele și le vom putea descrie, ei vor încerca să-și dea seama de ce model este și să ne trimită procedura de dezamorsare.

— Cât timp mai avem? întrebă Blake.

— Echipa specială a plecat de un sfert de oră cu elicopterul și ar trebui să fie deja pe poziții. Mai au aproape patruzeci de minute: ar trebui să le fie suficient.

— Sunt probleme, domnule, spuse în clipa aceea McBain.

— Ce s-a întâmplat?

— Rezistența este mai puternică decât ne așteptam: cel puțin trei oameni înarmați cu lansatoare de rachete și cu arme automate. Unul dintre elicopterele noastre a fost doborât. S-au baricadat într-o clădire a fabricii de rulmenți Hoover Bearings.

— Asta complică lucrurile, fir-ar să fie, spuse Hooker.

— Și ne întârzie, adăugă Blake. Se poate să nu fi fost nici o indicație în fișierul lui Husseini?

— Nici una... spuse Hooker, în afară de cuvântul acela... catâri... dar catârii sunt catâri.

— Așa este. Doar dacă...

— Doar dacă? întrebă Hooker.

— I-am putea întreba pe prietenii noștri de la Moscova cum se spune „catâr" în rusă și dacă acest cuvânt nu le spune ceva.

McBain intră în legătură cu colegul său rus transmițându-i întrebarea și, cu o expresie stupefiată, începu să repete:

— *O-s-jo-l...*

— *Oblonsky... Sistema... Jomkostnogo... Limita.*

— Sistem Oblonsky cu capacitate limitată... Bingo! *Spasibo, spasibo, kapitan*! îi strigă el fericit ofițerului rus, după care îi spuse superiorului său: Era o siglă, domnule general!

McBain, rămânând prin cască în legătură cu colegul rus, chemă pe cealaltă linie echipa specială:

— Aici Gamma Bravo One, răspundeți Sky-Riders.

— Aici Sky-Riders, avem situația sub control. Doi teroriști doborâți, unul a scăpat. Avem un mort și trei răniți. Și avem și bomba.

— Atenție, Sky-Riders, avem codul de oprire a armării. Trebuie să-l transmiteți și celorlalte echipe care se află în acțiune la Los Angeles și la New York. Atenție, atenție maximă, transmit în direct, după instrucțiunile primite de la Moscova cu care sunt în legătură pe cealaltă linie. Repet, Sky-Ryders, orice greșeală, cât de mică, poate fi fatală. Nu-l lăsați să scape pe cel de-al treilea terorist: poate fi extrem de periculos.

— Pentru asta avem deja o echipă care a pornit în urmărirea lui. Vorbiți: vă ascultăm cu cea mai mare atenție, Gamma Bravo One, spuse vocea din telefon.

Mașina sosi la destinație după zece minute și, în timp ce McBain rămânea la bord ca să transmită instrucțiunile pe care le primea de la Moscova, generalul Hooker împreună cu Blake coborâră și porniră în fugă către clădire, dar se treziră de îndată sub un foc încrucișat. Zona era iluminată ca ziua, dar multe becuri fuseseră distruse de împușcături.

Un ofițer din echipa specială îi târî imediat la adăpost. Furtuna nu dădea semne că s-ar liniști și piața din fața fostei fabrici era biciuită de rafalele furioase de vânt și de perdeaua de ploaie rece amestecată cu măzăriche.

— O vreme câinească, domnule! strigă ofițerul ca să se facă auzit prin vacarmul furtunii și pârâitul armelor automate.

— Unde este bomba?

— Acolo sus, domnule general, răspunse ofițerul arătând spre ultimul etaj al vechii fabrici. Al treilea terorist s-a baricadat în cabina macaralei de acolo și ne ține sub foc.

Blake își duse palmele streașină la ochi ca să poată privi printre șiroaiele de apă care îi scăldau fața și-și ridică privirea către uriașul agregat cu brațul său mobil întins parcă în direcția în care bătea vântul. Din cabina de sus apărea la intervale neregulate de timp țeava unei mitraliere care vărsa foc asupra pozițiilor ocupate de membrii echipei speciale, aceștia răspunzând cu o ploaie de gloanțe îndreptate către pereții și nervurile de oțel ale macaralei. Fiecare împușcătură făcea

întreaga mașinărie să răsune ca un dangăt sinistru de clopot și stârnea roiuri de scântei ca niște fulgere atunci când se dezlănțuie furtuna.

Deodată, gigantica structură începu să vibreze, rotindu-se încet în jurul axei sale.

— Oh, Doamne! spuse Blake, face să se rotească brațul! Dacă ajunge cu latul pe direcția vântului, toată greutatea va cădea... pe strada înțesată de mașini! Domnule căpitan, trimiteți acolo un om care să blocheze mișcarea aceea, pentru numele lui Dumnezeu!

Ofițerul făcu un semn unuia dintre oamenii săi și acesta se năpusti înainte, sub o grindină de gloanțe, ajungând până la baza turnului, apoi începu să urce pe scărița de oțel.

În clipa aceea una dintre ferestrele cabinei de comandă a macaralei se deschise și un om ieși pe platforma din vârful pilonului de susținere, în timp ce brațul continua să se rotească. Era un tânăr cam de douăzeci și cinci de ani, cu chipul descoperit, care se mișca cu o sprinteneală deosebită prin ploaia de gloanțe.

Timp de o clipă privi în jos și păru că este gata să cadă. Și chiar în clipa aceea, din spatele lui Blake răsună un strigăt disperat. Era Husseini.

Stătea țeapăn sub șuvoaiele de apă și striga:

— Said! Said!, apoi începu să alerge către turnul de oțel. Striga cu ultimele puteri, cu fața plină de apa ploii și de lacrimi, striga către băiatul care continua să înainteze către capătul brațului macaralei.

Blake spuse repede ceva la urechea lui Hooker și acesta ridică un braț pentru a da semnalul de încetare a focului și comandantul echipei speciale transmise la rândul său ordinul către oamenii săi.

Până și furtuna păru să se supună acelui ordin și ploaia dădu semne că ar putea înceta, iar forța vântului părea și ea pe cale să scadă. Vocea lui Husseini se auzi și mai tare:

— *Said! Said! Ana waliduca! Ana waliduca!*

— Ce spune? întrebă Hooker.

Blake holbă ochii și privirea sa exprima stupefacție:

— Spune: „Said, sunt tatăl tău! Sunt tatăl tău!

Hooker îl privi pe omul ud din cap până în picioare stând nemișcat în fața macaralei și pe tânărul care continua să se târască spre capătul brațului. Uriașa structură de oțel a brațului, aflată acum aproape complet de-a curmezișul direcției vântului transmitea întregii macarale o oscilație periculoasă.

Murmură:

— Oh...Doamne Dumnezeule...

În clipa aceea, tânărul se ridică în picioare și ofițerul care-l urmărea privindu-l printr-un binoclu strigă:

— Atenție! Este plin de explozibil! Trageți! Foc, foc!

Un glonț îl atinse în picior și tânărul șovăi. Atunci, Husseini se întoarse brusc, ținând în mână o armă:

— Stați! urla el ca ieșit din minți. Nu trageți! Opriți-vă sau deschid focul!

Ofițerul le făcu un semn oamenilor săi și, în timp ce Husseini era gata să apese pe trăgaci, un glonț îl făcu să cadă în genunchi. Căzând, înălță ochii spre cer și-l văzu pe fiul său târându-se până la capătul brațului macaralei, ridicându-se în picioare și aruncându-se în gol ca un înger al morții, către fluviul de automobile care se scurgea pe strada de sub el. Dar, abia își începuse zborul, se auzi o răpăială furibundă de împușcături. Băiatul fu lovit în plin de trăgătorii de elită chiar la mijlocul distanței până la pământ și corpul său explodă dezintegrându-se. Sângele său căzu laolaltă cu ploaia pe fața și pe umerii tatălui său care abia își mai trăgea sufletul.

Blake o luă la fugă către Husseini strigând:

— Omar! Omar!

Un șuvoi de sânge colora în roșu apa care se scurgea pe sub corpul său. Blake îl sprijini pe brațe când încă mai respira:

— Omar...

Husseini deschise ochii deja împăienjeniți de suflul morții. Spuse:

— Ai fost în Orient.... Ai văzut.... ai văzut coloanele de la Apamea? Le-ai văzut?

— Da...spuse Blake cu ochii plini de lacrimi. Da, le-am văzut. Erau albe în lumina zorilor ca niște fecioare așteptându-și ursitul și roșii în asfințit ca niște stâlpi de foc, prietene...

Și-l strânse în brațe în timp ce murea.

Macaraua gemea și scârțâia în bătaia vântului care se întețea din nou, dar agentul ajunse în clipa aceea la cabină și opri transmisia de la motor la braț. Acesta, liber acum, se roti încet pe platforma sa și se opri nemișcat pe direcția vântului. Comandantul echipei speciale se apropie de generalul Hooker:

— Bomba a fost dezamorsată, domnule, și celelalte două de asemenea. Operațiunea s-a încheiat.

— Mulțumesc, domnule comandant, spuse Hooker. Îți mulțumesc în numele tuturor.

Apoi traversă locul viran din fața fabricii și ajunse în fața lui Blake. Îi puse o mână pe umăr și-i spuse:

— S-a terminat, fiule. Veniți, vă ducem la spital. Cineva trebuie să aibă grijă de brațele dumneavoastră, altfel le puteți pierde.

Blake urcă în mașina lui Hooker și spuse:

— Duceți-mă, vă rog, la Sarah.

O găsi dormind, sub efectul sedativelor, intubată și cu perfuzii. Ceru voie să stea în sala de așteptare până ce ea avea să se scoale și medicul de gardă fu de acord.

Camera era goală: erau niște divane de-a lungul pereților și un televizor, stins, într-un colț. Pe o latură a încăperii, lângă fereastră, era o masă cu o veioză.

Se așeză, deschise geanta și începu să citească, prima ființă umană după trei mii două sute de ani, papirusul Breasted.

Veni o infirmieră în toiul nopții și-i spuse:

— Domnule Blake, acum s-a trezit, dacă vreți, puteți să mergeți s-o salutați. Dar numai două cuvinte, vă rog. Încă nu este în afara oricărui pericol.

Blake închise la loc geanta și o urmă.

Sarah avea un pansament zdravăn la umărul stâng și o perfuzie la brațul drept.

— Bună, iubito, îi spuse. Ne-am descurcat. Ai fost formidabilă.

— Eu nu pot să mă văd cum arăt, spuse Sarah, dar aș putea jura că arăți mai rău decât mine.

— A fost o zi tare nebună. Este deja destul de mult că am un aspect obișnuit.

Sarah tăcu o vreme, întorcându-se cu fața la pernă, apoi se răsuci din nou înspre el și-l privi drept în ochi:

— Noi am rămas singurii care mai știm secretul de la Ras Udash, spuse. Poate că ar fi fost mai bine pentru toți dacă mi-aș fi lăsat oasele pe acolo.

Blake o mângâie pe frunte:

— Nu-i nevoie, spuse. Draga mea, nu-i nevoie...

Gad Avner își îmbrăcă vechea sa uniformă de campanie, se încinse cu centura, vârî în teaca sa pistolul Remington calibrul 9 și coborî cu ascensorul până la subsol unde îl aștepta o duzină de oameni din trupele speciale în două mașini, înarmați până în dinți, îmbrăcați în negru și cu fața acoperită de cagule. Comandantul lor se prezentă:

— Locotenent Nahal, domnule, la ordinele dumneavoastră.

Urcară în jeepurile cu geamurile fumurii și ieșiră străbătând străzile pustii ale orașului vechi până la arcul Fortăreței Antonia.

Ygael Allon îi aștepta la intrarea în tunel și nu păru mirat din cale-afară văzând un inginer constructor în uniformă de luptă. Îi conduse pe oameni prin galerie până la începutul celui de-a doilea traseu. În locul din care se deschidea scara către temeliile Templului nu mai apărea nici un semn și peretele apărea ca și cum ar fi fost neatins.

— Oamenii care au lucrat aici au fost aduși până aici legați la ochi și după multe ocoluri derutante prin oraș, spuse locotenentul Nahal la urechea lui Avner. Și, după ce au terminat lucrarea, au fost duși înapoi la unitățile lor în aceleași condiții. Pe perete, după cum vedeți, nu a rămas nici cea mai mică urmă. În afară de noi , doar președintele are cunoștință de această trecere.

— Foarte bine ați făcut, spuse Avner. Să mergem acum: nu mai este mult până la ora stabilită.

După cincisprezece minute de mers ajunseră la capătul tunelului, acolo unde fusese terminată săparea rampei.

— Aici, tunelul ieșea în antichitate în câmp deschis, în spatele pozițiilor ocupate de atacatori, spuse Allon. Tabăra lui Nabucodonosor nu putea fi departe de aici, în direcția aceea. Succes, domnule Cohen. Și se întoarse pe unde venise.

Oamenii urcară către rampă până ajunseră sub un fel de chepeng. Îl deschiseră și ieșiră în interiorul unei case care era deja păzită de un alt grup de camarazi de-ai lor.

Avner, însoțit de doi dintre oamenii săi, urcă la etaj unde tehnicienii săi instalaseră aparatură de ascultare.

— Lansarea rachetelor lor Silkworm asupra bazei noastre de la Be'er Sheva este prevăzută pentru orele douăzeci și două, de pe rampe de lansare mobile autopropulsate, domnule, și s-a confirmat știrea că una dintre rampe este îndreptată înspre Ierusalim. Probabil gaze. Peste o jumătate de oră va începe numărătoarea inversă, spuse Nahal.

Avner privi cronometrul pe care-l avea la încheietura mâinii:

— Ridicați elicopterele și ocupați punctele 6, 8, și 4 din planul operativ; noi pornim de aici peste șapte minute.

Oamenii se grupară lângă locurile de ieșire și Nahal se apropie de Avner:

— Îmi permit să insist, domnule: nu există nici un motiv pentru care dumneavoastră să luați parte la luptă. Noi suntem de-ajuns. Dacă Abu Ahmid este într-adevăr ascuns în casa aceea, vi-l aducem noi aici, legat de mâini și de picioare.

— Nu, spuse Avner, avem niște conturi mai vechi de reglat între noi. El a fost comandantul ambuscadei în care a fost ucis fiul meu în Liban. Aș vrea să-i plătesc eu personal pentru asta, dacă pot.

— Dar, domnule, nu este obligatoriu ca Abu Ahmid să se afle acolo. S-ar putea să vă riscați degeaba viața într-un moment foarte greu pentru țară.

— Sunt sigur că este. Nenorocitul ăla vrea să intre primul în orașul golit de locuitorii săi, la fel ca Nabucodonosor. Este acolo, simt eu. Și dumneavoastră o să-l lăsați în seama mea, domnule Nahal; ați înțeles?

— Am înțeles, domnule.

Ofițerul privi la ceas, ridică brațul, apoi îl coborî. Oamenii săi ieșiră în tăcere prin toate punctele prevăzute, strecurându-se de-a lungul pereților către obiectivul stabilit. În clipa aceea, se auzi din partea opusă, la distanță de circa un kilometru, zgomotul elicopterelor și, după aceea, lătratul mitralierelor. Acțiunea începuse într-o sincronizare perfectă.

Echipa lui Nahal se afla acum la doar câțiva metri de obiectiv, un fel de mică vilă, zugrăvită în alb, înconjurată pe toate laturile de construcții mult mai înalte care o ascundeau aproape cu totul vederii. Pe acoperiș, mascată printre rufe întinse la uscat și rogojini, se înălța în clipa aceea o antenă puternică de radioemisie.

— Totul este așa cum ați prevăzut, domnule Avner, spuse Nahal. Suntem gata să pornim la atac.

— Dați-i drumul, spuse Avner. Nahal făcu un semn și patru dintre oamenii săi se târâră fără să facă nici cel mai mic zgomot în spatele santinelelor care păzeau intrările din față și din spate ale casei și le lichidară în tăcere cu pumnalele.

Avner înaintă împreună cu locotenentul Nahal până sub ferestre. Nahal făcu din nou un semn și oamenii săi aruncară în interior un mănunchi de grenade fumigene și săriră înăuntru îndată după aceea, trăgând cu o precizie ucigătoare în tot ce mișca.

Nahal trecu în camera alăturată și ucise un bărbat care stătea așezat în fața unui ecran radar. Văzu semnalele de recunoaștere ale rampelor mobile care începeau să apară din ce în ce mai clar.

— Iată-le, strigă el, ies la iveală! Chemă cartierul general:

— Aici Barak către Melech Israel, rampe descoperite, lansați avioanele de vânătoare, coordonatele 2, 6, 4, repet, coordonatele 2, 6, 4.

— Aici Melech Israel, recepționat, Barak. Unde este „Vulpea"?

Nahal se întoarse și mai avu timp să-l zărească pe Avner care alerga spre capătul unui coridor, apoi se oprea și trăgea rapid de trei, patru ori. Strigă la oamenii săi:

— Acoperiți-l! și, după aceea, în microfon. „Vulpea" își vânează prada. Și porni și el în goană după oamenii săi.

Avner avea în față un alt coridor și la capătul lui se vedea chiar în clipa aceea cum se închide un chepeng. Alergă într-acolo, îl dădu în lături și coborî pe o scară scurtă sub podea.

— Nu! strigă Nahal. Nu! Dar omul dispăruse deja sub pământ: Nahal porni pe urmele lui împreună cu oamenii săi.

Avner se opri o clipă, ca să audă zgomotul pașilor fugarului și trase din nou în direcția aceea, apoi alergă mai departe și ajunse într-o încăpere subterană al cărei tavan era susținut de o duzină de stâlpi din cărămizi, cu o mulțime de lăzi cu materiale și cu muniții depozitate peste tot. În mijloc se afla postamentul marii antene mobile.

— Căutați peste tot! strigă și, în timp ce atacatorii controlau întreaga încăpere, el porni din nou înainte, către o scară care ducea spre suprafață. Dădu în lături un alt chepeng și se trezi afară: elicopterele treceau în zbor razant și curățau toată zona de lunetiști.

Avner văzu o siluetă care alerga lipit de un zid și strigă:

— Stai că trag!

Omul se întoarse, doar o fracțiune de secundă, și Avner recunoscu fulgerul din ochii lui, de sub kefiah, și trase, dar individul dispăruse deja dincolo de colțul zidului.

Veniră din urmă Nahal și oamenii săi și se aflară în fața unui grup de femei și de copii care blocau strada.

— Este printre ei, fir-ar să fie, înconjurați casa, controlați-i pe toți, unul câte unul!

Oamenii făcură cum li se ordonase, dar nu se putu găsi nici o urmă a lui Abu Ahmid.

Locotenentul Nahal se întoarse la Avner care stătea rezemat de colțul casei, acolo unde îl văzuse în față, pentru o clipă, pe dușmanul său de moarte.

— Îmi pare rău, domnule n-a fost posibil să-l găsim pe nicăieri. Sunteți sigur că l-ați recunoscut?

— La fel de sigur cum sunt că mă aflu aici. Și l-am și rănit, adăugă arătându-i o pată de sânge pe colțul casei. Are un glonț de-al meu în trup. Este doar un acont și nu mă las până nu-i plătesc și restul, înainte să mă omoare astea, spuse el aprinzându-și o țigară. Faceți fărâme șandramaua asta și să ne întoarcem acasă.

În timp ce se adunau în locul stabilit pentru îmbarcarea în elicoptere, Nahal fu chemat de la cartierul general:

— Aici Melech Israel, spuse vocea ușor de recunoscut a generalului Yehudai, mă asculți Barak?

— Misiune îndeplinită, Melech Israel. Obiectivul distrus.

— Și noi, spuse generalul. Rampele au fost aruncate în aer acum trei minute. Dă-mi-l pe șeful tău.

Locotenentul Nahal îi dădu casca lui Avner:

— Este pentru dumneavoastră, domnule.

— Avner.

— Sunt Yehudai. A trecut, domnule Avner. Procedura de lansare a rachetelor „Gabriel" a fost oprită. Americanii au dezamorsat bombele. De pe cinci portavioane decolează sute de avioane de vânătoare deasupra Mediteranei.

— Cinci ați spus? Care sunt?

— Două americane: „Nimitz" și „Enterprise" și trei europene: „Aragon", „Clemenceau" și „Garibaldi".

— Și „Garibaldi". Spuneți-i lui Ferrario. Va fi fericit. Preluați legătura, terminat, Melech Israel. Sper că bem o bere înainte de merge la culcare.

Elicopterul îi luă la bord și se ridică în zbor deasupra orașului. Dinspre apus se auzea un bubuit înfundat care se transformă repede într-o bubuitură de tunet și mii de dâre de foc brăzdară cerul.

Avner se îndreptă spre locotenentul Nahal care își scotea în clipa aceea cagula:

— Ce vești avem de la locotenentul Ferrario?

Nahal șovăi un moment, după care spuse:

Locotenentul Ferrario se pare că este dispărut în misiune, domnule.

— O să se descurce el, îi răspunse Avner, este un băiat isteț. Apoi, privirile i se îndreptară departe, către deșertul Iuda și colinele sterpe ale Moabului.

EPILOG

Gad Avner își termină de băut berea în barul de la „King David", dar când duse mâna să scoată portofelul, o voce din spatele său spuse:

— Plătesc eu, domnule, dacă-mi permiteți.

Avner se întoarse și se pomeni în fața lui Fabrizio Ferrario. Era îmbrăcat într-un costum de in albastru, de o croială impecabilă, și era perfect bronzat.

— Sunt foarte fericit că te-ai descurcat, Ferrario. Ei, suntem pe picior de plecare?

— Da, domnule, și țineam să vă salut înainte de a pleca.

— Ai luat acasă tot ce te-am rugat?

Ferrario își privi dunga pantalonilor și făcu cu ochiul:

— Ultima oară când am controlat era totul, domnule

— Perfect. Atunci, drum bun.

— O să veniți să mă vizitați la Veneția?

— Mi-ar face plăcere. Cine știe... într-o zi, poate, când o să mă retrag din munca asta blestemată.

— Altfel, ne putem întâlni din nou aici, în Ierusalim, în orice moment ați avea nevoie de mine. Shalom, domnule Avner.

— Shalom, măi băiete. Salută din partea mea frumosul tău oraș.

Avner îl privi pe când se îndepărta, se gândi la toate fetele frumoase care cu siguranță îl așteptau în Italia și oftă.

Apoi își aruncă pe umeri pardesiul și ieși. Merse pe jos pe străzile orașului vechi până când ajunse la poarta casei sale. Intră și urcă pe jos, deși cu pași înceți, așa cum obișnuia în rarele perioade în care reușea să nu mai fumeze în timpul zilei. Dar, ajungând pe platforma de sus a scării și oprindu-se ca să-și tragă sufletul. o voce pe care n-o mai auzise de mult timp răsună dintr-un ungher întunecos:

— Bună seara, domnule.

Avner avu o ușoară tresărire, dar nu se întoarse. Spuse, în timp de vâra cheia în broască:

— Salut, portarul nopții. Cinstit vorbind, nu credeam că o să ne mai întâlnim vreodată.

— Într-adevăr. N-a fost ușor să scap de toți asasinii plătiți pe care i-ați trimis asupra mea, din cer și de pe pământ.

Avner deschise ușa și-i făcu semn neașteptatului musafir să intre el întâi:

— Intrați, domnule Blake. Îmi închipui că aveți ceva să-mi spuneți.

Blake intră. Avner aprinse lumina și-l invită să ia loc pe un scaun, apoi se așeză și el și-ș duse mâinile la ochi:

— Aveți un pistol în geanta aceea, așa-i? Ați venit ca să mă ucideți, spuse. Puteți s-o faceți dacă vreți. Pentru mine, viața sau moartea sunt totuna.

— Între noi era o înțelegere, spuse Blake.

— Așa este. Eu vă scăpam de cincisprezece ani de închisoare în Egipt; în schimb, dumneavoastră ați fi continuat, pentru noi, căutarea papirusului Breasted și ne-ați fi furnizat orice alt tip de informație utilă pe care o puteați obține în decursul cercetărilor.

— Este exact ce am făcut și cu prețul unor riscuri enorme. Așadar, de ce...

Avner zâmbi batjocoritor:

— Neprevăzutul, domnule Blake. Neprevăzutul este acela care determină cursul evenimentelor. Când au venit la dumneavoastră agenții mei ca să vă ducă în Egipt cu o nouă identitate și cu o altă acoperire, nu mai erați acolo, plecaserăți. În prima clipă, m-am gândit că n-ați rezistat șocului alungării dumneavoastră din Institut, dar, după aceea, v-am auzit vocea...

Blake holbă ochii:

— Nu se poate. Dar atunci... Gordon și Sullivan...

— Nu au lucrat niciodată pentru mine. Nici nu știam cum îi cheamă înainte ca dumneavoastră să le pomeniți numele. Dacă nu ați fi respectat regula pe care v-am impus-o, să nu vorbiți niciodată despre organizație, nici să pomeniți vreodată de adevărata identitate a unui alt agent, nici măcar în fața celui în cauză, v-ați fi dat seama imediat de asta, dar, în schimb...

— Eu respect înțelegerile.

— Și eu... atunci când pot. Prima dată când m-ați sunat, mi-am dat seama că era ceva care nu mergea cum trebuie. Dar ceea ce erați pe cale să descoperiți era mult mai interesant. Așa că v-am lăsat să mergeți mai departe, ca și cum totul fusese convenit dinainte. Este extraordinar cum vă alcătuiați rapoartele, fără a vă referi vreodată la dumneavoastră în persoană, nici atunci când vorbeați despre săpăturile la care lucrați. Formidabil! Un talent natural, extraordinar, nu lipsit de un anume narcisism.

— Respectam regulile de securitate pe care le primisem de la dumneavoastră: nu poți să știi niciodată cine te ascultă la celălalt capăt al firului.

— Așa este.

— Ați pus la cale masacrul asupra taberei de la Ras Udash. Un măcel inutil! Și, după aceea, i-ați asmuțit asupra mea pe toți: israelienii, egiptenii, americanii.

— Inutil? spuse Avner ridicându-se dintr-o dată în picioare, roșu la față. American naiv și prost, vă dați seama de conse-

cinţele pe care le-ar fi avut descoperirea aceea dacă ar fi fost dată în vileag? Ar fi privat o mare parte a omenirii de speranţa în infinit, ar fi nimicit ceea ce a mai rămas din sufletul civilizaţiei occidentale şi ar fi distrus identitatea poporului meu. Nu vă este de-ajuns? Aş fi făcut-o chiar pentru mai puţin din toate astea.

— Şi deci, când voi pleca de aici, dacă nu vă voi ucide eu, nu voi ieşi viu din această ţară.

— Nu, într-adevăr, spuse Avner, n-ar fi trebuit să veniţi.

— Greşiţi. Ar fi o altă crimă inutilă.

— Nu vreţi să înţelegeţi... spuse Avner şi, văzând mâna lui Blake care se strecura în geantă, se gândi că, de fapt, nu-l mai interesa absolut nimic şi că nu mai avea nici un chef să mai lupte.

Îşi îndreptă privirea către o fotografie pe care o avea pe masa de lucru şi în care se vedea un băiat abia trecut de douăzeci de ani şi spuse:

— Dacă trebuie s-o faceţi, nu mai zăboviţi. Nesiguranţa mă deranjează.

Blake nu spuse nimic şi puse pe masă o mapă albă.

— Ce este aceea? întrebă Avner neaşteptat de tulburat.

— Papirusul Breasted, spuse Blake. Eu îmi îndeplinesc întotdeauna obligaţiile...Şi alături este traducerea făcută de mine. Dacă aveţi încredere...

Avner deschise mapa şi văzu culorile şi ideogramele papirusului sub o folie de plastic menită să-l protejeze. Alături se afla traducerea şi el începu s-o citească cu o privire care se umplea, la fiecare rând parcurs, de uimire şi de spaimă:

Pepitamon, scrib şi administrator al sacrelor palate ale Haremului Regal, umil slujitor al Maiestăţii tale, al principesei Bastet Nefrere, lumină a Egiptului de Sus şi de Jos. Te salut.

I-am urmat pe khabiri, din Pi-Ramses, peste Marea cu Trestii și după aceea prin deșertul răsăritean unde au rătăcit ani întregi hrănindu-se cu lăcuste și cu rădăcini. Am trăit la fel ca ei și am vorbit ca ei. La fel ca ei m-am hrănit și am băut apa amară din puțuri și doar pe ascuns m-am rugat la marii Zei ai Egiptului.

Am sperat, în ziua în care khabirii îl venerau din nou pe sfântul Taur Apis, făcându-i chip din aur, că și sufletul iubitului tău fiu, Moise, s-ar fi putut schimba. Dar Moise a distrus Taurul, a comis un sacrilegiu construindu-i un altar Zeului khabirilor și un sanctuar sărăcăcios făcut din piei de capră.

Când i-a sosit ceasul el s-a îmbolnăvit și a murit, iar khabirii l-au îngropat într-un mormânt în nisip, așa cum se face cu leșul unui câine sau al unui șacal, fără nici un semn care să amintească de numele lui.

Eu atunci am așteptat ca ei să plece și pentru că, din porunca Maiestății Sale, n-aș fi putut să-l aduc înapoi în Egipt, după voința ta am chemat săpători și cioplitori până în inima deșertului și am săpat un mormânt demn de un principe, chiar în locul în care el își înălțase sanctuarul din piei de capră, pentru a purifica acel loc.

I-am îmbălsămat trupul, am pus o mască frumos lucrată pe fața sa. Am adăugat imaginile Zeilor și tot ce este potrivit să însoțească un mare principe în Locul Nemuririi și în câmpiile Ialu. Și am făcut în așa fel încât secretul să nu poată fi încălcat. Nimeni nu va ajunge în locul acela în afară de slujitorul tău.

Fie ca Osiris, Isis și Horus s-o apere pe Maiestatea ta și pe umilul tău slujitor Pepitamon care te salută cu fruntea în țărână.

— I-ați ucis pentru nimic, spuse Blake când Avner termină de citit. Moise a fost îngropat după ritual egiptean în

mormântul de la Ras Udash după ce murise deja și contrar ultimelor sale dorințe.

— Eu... eu nu-mi puteam închipui... și nici dumneavoastră, domnule Blake. Nimeni nu și-ar fi putut închipui. Unde este mormântul, domnule Blake? Unde este înmormântat?

— N-o să vă spun, domnule Avner. Pentru că acolo era și locul Templului-cort, acolo a fost ascuns Chivotul, în timpul asediului Ierusalimului. Eu l-am văzut, domnule Avner. Am văzut strălucind în mormanul de praf aripile de aur ale heruvimilor. Dar voi aveți bombele nucleare de la Be'er Sheva, domnule Avner. Nu aveți nevoie de Chivot... Ah, era să uit, adăugă el. Duse mâna la buzunarul de la piept al hainei, desprinse un mic transmițător camuflat într-un stilou și-l puse pe masă. Cu așa ceva se poate comunica doar cu dumneavoastră și, sincer să vă spun, cred că nu mai avem nimic de vorbit.

Ieși închizând ușa după el.

Când ajunse la ultima treaptă a scării auzi un foc de pistol, înăbușit de un amortizor. Se întoarse pe când trecea pragul și privi în sus.

— Adio, domnule Avner.

Și ieși, pierzându-se în mulțimea de trecători.

Nota autorului

Cartea aceasta se datorează, prin paginile care se referă la epilogul Ieșirii biblice, unei ipoteze a lui Flavio Barbiero (*Bibbia senza segreti – Biblia fără secrete*, Milano, 1988) și se inspiră, în general, din cercetările efectuate de grupul lui Emmanuel Anati la Har Karkom, în deșertul Negev, un munte înconjurat de nenumărate mărturii de cult și de sacralitate, datând din cele mai îndepărtate epoci.

Cel care scrie aceste rânduri a făcut parte din acel program de cercetare, a efectuat și a făcut publice săpăturile sistematice la situl denumit HK221 bis, dar, mai ales, a luat parte la discuțiile și la schimburile de experiență din cursul diferitelor campanii arheologice.

Mesele luate împreună în jurul focului de tabără sau sub marele cort de model beduin care servea ca loc de întâlnire și de discuții erau ocazia în care fiecare, fie el un specialist de profesie cu răspunderi academice sau un voluntar animat mai ales de entuziasmul neofiților, avea plăcere să-și expună propriile idei și să le asculte pe ale celorlalți.

Atmosfera incredibil de sugestivă a locului acela, tema însăși a cercetării (Anati consideră că Har Karkom ar fi adevăratul Munte Sinai din Biblie) au facilitat nașterea și dezvoltarea ideii de bază a acestei povestiri.

În momentul în care dau cartea spre tipărire, doresc să mulțumesc, în afară de prietenii din tabăra de la Har Karkom, tuturor acelora cărora le-am cerut ajutorul și sfatul: egiptologul Franco Cimmino, scriitorul și jurnalistul Amos Elon, generalul Cesare Pucci, colonelul Gabriele Zanazzo, orientalistul Piero Capelli, doamna Lolita Timofeeva.

colecția ROMAN ISTORIC

Un demers ce reia o îndelungată tradiție editorială românească, colecția cuprinde romane istorice care aduc în prim plan personalități importante ale istoriei universale și evenimente care au marcat destinul omenirii.

VALERIO MASSIMO MANFREDI

ULTIMA LEGIUNE

LUPTA ȘI CĂLĂTORIA ULTIMULUI ÎMPĂRAT AL ROMEI. O FRESCĂ EXTRAORDINARĂ A SFÂRȘITULUI UNUI IMPERIU.

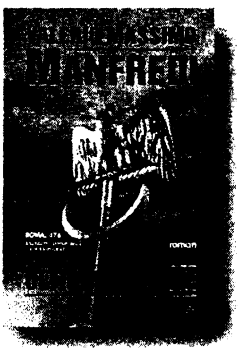

Anno Domini 476. Pe câmpia care se întinde între Pavia și Piacenza, o ceață groasă acoperă totul. Deodată, o hoardă de călăreți barbari își face apariția dintre neguri și se abate asupra taberei ridicate de Legio Nova Invicta, bastion legendar al romanității întru apărarea lui Romulus Augustus, un băiețaș de treisprezece ani, ultimul împărat roman din Apus.

Dar n-au murit toți cei de acolo. Din tabăra masacrată scapă cu viață o mână de legionari care par nemuritori, cărora li se alătură Livia Prisca, o luptătoare extraordinară. Misiunea lor disperată este să-i elibereze, chiar și cu prețul vieții, pe Romulus Augustus, împreună cu Meridius, enigmaticul său preceptor. Curajul acestor bravi soldați romani îl vor apăra și conduce pe ultimul Cezar într-o fugă nesfârșită de-a lungul unei Europe și Italii devastate și sfâșietor de frumoase, până la ultimul liman, până la ultima încheiere de conturi, într-un peisaj pustiu de la capătul lumii.

ISBN 973-8457-45-9, 11x18 cm, 528 p.

ISTORIA, ÎNTRE FICȚIUNE ȘI ADEVĂRURILE EI!